

DINSDAG 10 MAART 2009

VOORZITTER: MECHTILD ROTHE

Ondervoorzitter

1. Opening van de zitting

De Voorzitter. – Ik verklaar de zitting van het Europees Parlement 2009-2010 geopend.

2. Opening van de vergadering

(De vergadering wordt om 9.05 uur geopend)

3. Debatten over gevallen van schending van de mensenrechten, de democratie en de rechtsstaat (bekendmaking van de ingediende ontwerpresoluties): zie notulen

4. Besluit inzake toepassing van de urgentieprocedure

De Voorzitter. – Aan de orde is de stemming over toepassing van de urgentieprocedure voor een voorstel voor een verordening van de Raad tot vaststelling van een meerjarig herstelplan voor blauwvintonijn in het oostelijke deel van de Atlantische Oceaan en de Middellandse Zee.

Philippe Morillon, voorzitter van de Commissie visserij. – (FR) Mevrouw de Voorzitter, dames en heren, de Raad heeft vorige week een urgentverklaring ingediend op grond van artikel 134 van ons Reglement. De beraadslaging van vanochtend heeft betrekking op het voorstel voor een verordening van de Raad tot vaststelling van een meerjarig herstelplan voor blauwvintonijn in het oostelijke deel van de Atlantische Oceaan en de Middellandse Zee.

Dit voorstel heeft tot doel het nieuwe herstelplan ten uitvoer te leggen dat tijdens de vergadering in november van de Internationale Commissie voor de instandhouding van tonijnachtigen in de Atlantische Oceaan is aanbevolen voor deze regio's.

Zoals de Raad in zijn urgentverklaring heeft gesteld, moet deze verordening vóór het begin van het belangrijkste visseizoen op 15 april aanstaande in werking treden, wat inhoudt dat de verplichte raadpleging van het Parlement in deze plenaire vergadering moet plaatsvinden zodat de weg wordt vrijgemaakt voor een politiek akkoord binnen de Raad in de komende weken.

De Commissie visserij van het Europees Parlement is zich bewust van deze tijdsdruk en van het feit dat de Europese Unie haar internationale afspraken moet nakomen en ook de nodige inspanningen moet leveren voor de oplossing van de ernstige crisis met betrekking tot de blauwvintonijn. Zij heeft daarom unaniem vóór dit verzoek om urgentverklaring gestemd. Ik verzoek u dan ook om dit gunstige advies met uw stem van vanochtend te bekrachtigen.

(Het Parlement willigt het verzoek om urgentverklaring in)

*

* *

José Ribeiro e Castro (PPE-DE). - (PT) Mevrouw de Voorzitter, ik heb een kort punt in verband met de agenda van deze week. 11 maart is de Europese Dag ter nagedachtenis aan de slachtoffers van terrorisme. Ons Parlement heeft die dag als eerste voorgesteld in een resolutie waarover op 11 maart 2004 is gestemd. Dat gebeurde in het kader van een debat over de evaluatie van de ruimte van vrijheid, veiligheid en rechtvaardigheid op de dag van de tragische aanslagen in Madrid. In eerste instantie werd 11 september voorgesteld, maar met het oog op de tragedie van diezelfde dag heeft het Parlement toen gestemd voor 11 maart.

De Raad van Europa heeft een aantal dagen later – als mijn geheugen me niet in de steek laat op 25 maart – deze dag gekozen als de Europese Dag ter nagedachtenis aan de slachtoffers van terrorisme. Morgen 11

maart is er een plenaire vergadering, maar op de agenda vind ik niets terug om bij deze dag stil te staan. Ik zou graag willen weten of er tijdens de vergaderperiode van deze week in verband met deze dag iets is voorzien.

De Voorzitter. – Mijnheer Ribeiro e Castro, naar ik heb begrepen zal de Voorzitter morgen tijdens de opening van de plenaire vergadering een verklaring afleggen over de dag waar u het over had en de bijzondere omstandigheden. Dit zal daarbij een rol spelen.

5. Typegoedkeuringsvoorschriften voor de algemene veiligheid van motorvoertuigen (debat)

De Voorzitter. – Aan de orde is het verslag (A6-0482/2008) van Andreas Schwab, namens de Commissie interne markt en consumentenbescherming, over het voorstel voor een verordening van het Europees Parlement en de Raad betreffende typegoedkeuringsvoorschriften voor de algemene veiligheid van motorvoertuigen [COM(2008)0316 - C6-0210/2008 - 2008/0100(COD)].

Andreas Schwab, rapporteur. – (DE) Mevrouw de Voorzitter, commissaris, dames en heren, allereerst wil ik – niet slechts uit formaliteit maar oprecht gemeend – commissaris Verheugen, de Commissie, haar medewerkers, het Tsjechische voorzitterschap van de Raad, dat vandaag helaas niet bij ons aanwezig kan zijn, evenals de leden van de commissie hartelijk danken voor de uitstekende en constructieve samenwerking bij dit dossier.

Als we bekijken op welke wijze klimaatvriendelijke maatregelen voor auto's kunnen worden genomen, dan moeten we ons zo nu en dan toch afvragen waarom er zoveel ophef over andere maatregelen wordt gemaakt. Ik ben van mening dat wij, als Europees Parlement, als Europese instelling, een belangrijke stap voorwaarts hebben gezet, waarvan het belang tot dusver niet daadwerkelijk zichtbaar was voor de publieke opinie of in het politieke debat.

De onderhavige verordening die wij hier vandaag aannemen, is milieuvriendelijk aangezien deze als onderdeel van het CO₂-pakket een belangrijke bijdrage van het Europees beleid aan de vermindering van de CO₂-uitstoot door motorvoertuigen levert. Tegelijkertijd echter – en dat noem ik slim milieubeleid – draagt deze verordening ertoe bij dat consumenten – automobilisten – minder betalen, terwijl ze tegelijkertijd milieuvriendelijk bezig zijn, omdat deze verordening tot aanmerkelijke besparingen leidt, niet alleen wat betreft de uitstoot van CO₂ maar ook ten aanzien van het verbruik van benzine en diesel. Bovendien – en dat was eveneens een belangrijk punt dat het Parlement en de leden bijzonder na aan het hart lag – zorgt deze verordening voor een verbetering van de veiligheid op de Europese wegen, niet alleen met betrekking tot vrachtwagens, maar ook wat betreft auto's.

Het is niet mijn bedoeling om de afzonderlijke punten van de verordening een voor een door te nemen, maar er zijn mijns inziens enkele belangrijke politieke signalen waar wij op dit moment nader op in moeten gaan.

Ten eerste bereiken we met de invoering van een verplicht bandenspanningscontrolesysteem bij motorvoertuigen dat consumenten in Europa door de bandenspanning, dankzij verbeterde rijprestaties die de bandenindustrie kan realiseren, tot maar liefst 5 procent minder brandstof verbruiken zonder dat de kosten daarvan enorm stijgen. Er zijn nu reeds bandenspanningscontrolesystemen op de markt die circa 100 euro kosten, soms zelfs aanzienlijk minder, en de kostenbesparingen die de consument daarmee kan bereiken, zijn aanzienlijk hoger.

Het tweede punt dat mijns inziens bijzondere aandacht verdient, is het feit dat wij erin geslaagd zijn de aanwezigheid van een stabiliteitscontrolesysteem – het zogenaamde ESP-systeem – in motorvoertuigen al vanaf 2011 verplicht te stellen, zonder dat we daarbij tegen de wil van de Europese automobielenindustrie zijn in gegaan, maar op haar uitdrukkelijke deelname en toestemming kunnen rekenen, aangezien de veiligheid op de Europese wegen hierdoor aanzienlijk zal verbeteren. Door het feit dat de technische specificaties daarvoor nog onvoldoende waren, is het ons helaas niet gelukt om ook noodremsystemen en waarschuwingssystemen voor het onbedoeld verlaten van de rijstrook – mijn excuses voor deze tamelijk technische termen die niet algemeen worden gebruikt in het publieke debat over dit thema – eveneens vanaf 2018 met name voor vrachtwagens verplicht te stellen. Deze maatregel zal een enorme verbetering van de veiligheid op de Europese wegen, met name de snelwegen, betekenen. Ik hoop u alleen maar te vertellen dat het aantal doden en gewonden ten gevolge van verkeersongevallen hierdoor met circa 35 000 verminderd kan worden.

Ten slotte – en hierover zijn de meningen nogal verdeeld – zijn wij er tevens in geslaagd dat dankzij deze verordening banden aanmerkelijk minder lawaai zullen produceren. Dat brengt bepaalde kosten met zich mee, dat is waar, en daarom was het voor ons bijzonder belangrijk dat er in deze verordening een passage werd opgenomen die bepaalt dat het terugbrengen van geluidsemissies door het motorvoertuigenverkeer niet alleen de verantwoordelijkheid van de bandenfabrikanten en indirect ook van de consumenten is, maar dat dit ook een taak van de lidstaten is voor wat betreft het wegdek dat ze op de wegen laten aanbrengen, en ik ben bijzonder dankbaar dat de Raad deze voorwaarde uiteindelijk nog heeft opgenomen.

Ik dank u voor uw medewerking en zie uit naar een interessant debat.

Günter Verheugen, *vicevoorzitter van de Commissie*. – (DE) Mevrouw de Voorzitter, geachte afgevaardigden, ik wil eveneens allereerst mijn dank uitspreken, in dit geval aan de rapporteur, de heer Schwab, en aan de leden van het Parlement, die hebben deelgenomen aan de voorbereidende werkzaamheden, voor hun werkelijk constructieve en toegewijde samenwerking, waardoor overeenstemming meteen in eerste lezing mogelijk werd.

We houden ons nu inderdaad bezig met de behandeling van een ogenschijnlijk zeer technische verordening, maar het gaat hierbij om een verordening van grote en wijdreikende politieke betekenis. Hetgeen wij vandaag willen aannemen betekent een mijlpaal ten aanzien van de verbetering van de verkeerveiligheid. Dankzij deze verordening worden Europese auto's veiliger. Deze verordening is een mijlpaal wat betreft de milieuvriendelijkheid van Europese voertuigen, aangezien milieuvriendelijkheid immers niet alleen wordt gerealiseerd door de productie van zuinigere motoren – auto's bieden tevens hele andere mogelijkheden op het gebied van brandstofbesparing en emissiereductie. Uiteindelijk levert de onderhavige verordening ook een belangrijke bijdrage aan ons beleid ten aanzien van betere wetgeving, omdat deze daadwerkelijk leidt tot een drastische vereenvoudiging van de gehele regelgeving.

Laat ik beginnen met het veiligheidsaspect dat bij deze aangelegenheid het belangrijkste punt was. Verkeerveiligheid is in Europa nog altijd een onderwerp dat onze bijzondere aandacht vereist en dat ons ernstig zorgen baart. De regels die wij hier vastleggen en die vanaf 2011 standaard zullen zijn voor Europese auto's, zullen ertoe leiden dat jaarlijks 35 000 minder doden en zwaargewonden op de Europese wegen zullen vallen. Met name de invoering van het elektronisch stabiliteitscontrolesysteem voor personenauto's en bedrijfsvoertuigen kan jaarlijks bijna 3 000 levens redden en het aantal zwaargewonden met 25 000 verminderen. Dit is echter een veiligheidssysteem dat met name bij bedrijfsvoertuigen, die dikwijls bij ernstige ongevallen betrokken zijn, nauwelijks is ingebouwd. De kosten voor de fabrikanten zullen ruimschoots worden overtroffen door het te verwachten algehele economische voordeel.

Het maatregelenpakket vormt een belangrijke bijdrage aan de tenuitvoerlegging van de communautaire strategie ter vermindering van de uitstoot van CO₂ door personenwagens en lichte bedrijfsvoertuigen. Daardoor worden banden met lage rolweerstand verplicht gesteld evenals de inbouw van bandenspanningcontrolesystemen en schakelindicatoren. Deze maatregelen zullen de gemiddelde uitstoot van CO₂ met 6 tot 7 g CO₂ per kilometer reduceren. Dat is dus werkelijk een zeer opvallende bijdrage. Ik wil bovendien evenmin verzuimen u te wijzen op het feit dat de geluidsbelasting door het verkeer met dit voorstel aanzienlijk wordt teruggebracht, doordat een vermindering van het rolgeluid van banden tot een aanmerkelijke verbetering van de situatie zal leiden.

Ik zou van de gelegenheid gebruik willen maken om nogmaals te benadrukken dat wij duurzame mobiliteit in Europa uitsluitend kunnen bereiken als wij in het kader van een geïntegreerde aanpak het potentieel meenemen van alle factoren die hierbij een rol spelen, dat wil zeggen de auto zelf – daar praten we vandaag over – maar we moeten tevens de verkeersinfrastructuur en het rijgedrag van de deelnemers aan het verkeer bespreken. Ik ben zeer verheugd dat het Europees Parlement daar exact hetzelfde over denkt.

Voor wat betreft de vereenvoudiging van de wetgeving zal met deze verordening de regelgeving op opzienbarende wijze worden vereenvoudigd. Met deze enkele verordening komen vijftig bestaande richtlijnen te vervallen die waar mogelijk worden vervangen door internationale regels. Lagere beheerskosten, een verbeterde transparantie en een versterkte internationale harmonisatie zullen leiden tot enorme besparingen voor de industrie, en dat draagt wederom bij aan een verbetering van haar concurrentievermogen. Tegelijkertijd profiteren de lidstaten van lagere administratieve kosten.

Als we het over auto's hebben, is het haast onmogelijk om te zwijgen over het feit dat de Europese automobiellindustrie zich op dit moment in een zeer ernstige crisis bevindt, de ergste crisis sinds decennia. Het is uiteraard logisch om zich af te vragen of dit het juiste tijdstip is om technische voorschriften in werking te laten treden. Daar kan ik heel duidelijk over zijn: dat wat wij vandaag willen aannemen is een van de

resultaten van het CARS 21-proces, waarbij we intensief met de fabrikanten, de lidstaten en met het maatschappelijk middenveld hebben samengewerkt aan de uitwerking van het vraagstuk hoe het regelgevingskader er voor de Europese automobiellindustrie in de toekomst uit moet zien. Ik wil uitdrukkelijk onderstrepen dat de Europese fabrikanten ook in tijden van crisis – en met name juist in deze crisis – niet mogen verslappen met betrekking tot het ontwikkelen en op de markt brengen van auto's die voldoen aan de eisen die aan het begin van de 21^e eeuw worden gesteld, en deze eisen zijn heel duidelijk. De consumenten willen voertuigen die zuiniger, milieuvriendelijker en veiliger zijn.

De visie op de Europese auto van de toekomst die uit CARS 21 heeft geresulteerd en de algemene lijn van alle partijen ten aanzien van de toekomst van deze industrie is precies dat – wij willen dat Europa niet alleen de kwalitatief beste, maar ook de zuinigste, de milieuvriendelijkste en de veiligste auto's het laat opnemen tegen de internationale concurrentie en ik ben er vast van overtuigd dat de Europese industrie haar leidende positie op de internationale automobiellmarkt met zulke producten zal weten te behouden. Hartelijk dank.

Jorgo Chatzimarkakis, *rapporteur voor advies van de Commissie industrie, onderzoek en energie*. – (DE) Mevrouw de Voorzitter, commissaris, om te beginnen wil ik de heer Schwab feliciteren met het compromis dat hij in samenwerking met de Raad heeft weten uit te werken. Daarin is niet met alle punten rekening gehouden, maar dat is nu eenmaal inherent aan compromissen.

Met name de invoering van de verplichte veiligheidssystemen is mijns inziens toe te juichen. De verplichte invoering van nieuw veiligheidstechnologieën zoals het ESP-systeem betekent dat in de toekomst niet alleen degenen die premiumauto's kopen kunnen profiteren van een hogere veiligheidsstandaard op de weg, maar ook de bestuurders van bedrijfswagens. Daarmee leveren wij een doorslaggevende bijdrage aan de veiligheid in Europa. Dat moet ook zonder meer gelden voor de veiligheid van banden.

Het is terecht dat aan de grip op nat wegdek en daarmee aan de veiligheid van banden duidelijk meer prioriteit wordt gegeven dan aan de rolweerstand, waarmee de uitstoot van CO₂ kan worden teruggedrongen. De rolweerstand van de banden veroorzaakt afhankelijk van rijomstandigheden en snelheden 20 tot 30 procent van het brandstofverbruik. Het ligt daarom voor de hand dat de rolweerstand in het kader van het actuele milieudebat en teneinde de brandstofprijzen terug te dringen moet worden verlaagd. We moeten ons er echter van bewust zijn dat veilig en comfortabel rijden onmogelijk zou zijn zonder rolweerstand, die ontstaat door vervorming van de banden en hun elastische eigenschappen. Met het oog daarop moeten wij veiligheid ook in een ander licht bekijken. De nieuwe ontwikkelingen door bandenfabrikanten laten zien dat veiligheid en vermindering van de rolweerstand samen kunnen gaan. Daarmee zorgen we er tevens voor dat de Europese automobiellindustrie wereldwijd de voortrekkersrol op zich neemt en behoudt.

Met de compromisamendementen waarover we morgen zullen stemmen, wordt een duidelijk signaal tegen de CO₂-hysterie in de richting van een grotere veiligheid op de weg afgegeven.

Malcolm Harbour, *namens de PPE-DE-Fractie*. – (EN) Mevrouw de Voorzitter, namens mijn fractie wil ik mijn collega Andreas Schwab bedanken voor de zeer deskundige wijze waarop hij dit zeer complexe dossier heeft behandeld. Hoewel de Raad niet aanwezig is, moeten wij misschien ook zeggen dat de onderhandelingen daar moeilijk maar eerlijk zijn geweest en er ligt nu een heel goed resultaat.

Ik wil graag ingaan op een aantal punten die door de commissaris naar voren zijn gebracht. Ik heb het genoeg vanaf het allereerste begin bij het CARS 21-initiatief betrokken te zijn geweest en nu zien wij het resultaat van die geïntegreerde aanpak. Dit is belangrijke terminologie en het is een klassiek voorbeeld van hoe een aantal verschillende bepalingen zijn samengebracht in een voortdurende herziening van het regelgevingskader voor motorvoertuigen, maar wel een die de industrie verwacht.

In het kader van CARS 21 hebben wij een routekaart opgesteld van de vereisten op het gebied van het milieu en de veiligheid waaraan de industrie geacht wordt te voldoen. Het is daarbij van cruciaal belang dat wij haar stabiliteit en kennis bieden, zodat zij haar nieuwe producten op een verstandige en geleidelijke manier, maar wel met strakke termijnen en doelstellingen, kan plannen en ontwerpen. Wij willen niet terugschrikken voor die strenge doelstellingen, maar wij willen de industrie wel die stabiliteit bieden. Zoals Günter Verheugen al zei, is in een tijd waarin de sector als gevolg van de sterk teruggelopen vraag in grote moeilijkheden verkeert, stabiliteit van de regelgeving van cruciaal belang.

Ik wil nog graag twee punten benadrukken. In de eerste plaats is de afspraak om zo snel mogelijk elektronische stabiliteitscontrolesystemen in te voeren een buitengewoon belangrijke bijdrage aan de veiligheid en ik juich dat zeer toe. Degenen van u die de gelegenheid hebben gehad deze systemen te testen, zullen de doelmatigheid ervan begrijpen. In de tweede plaats wil ik uw aandacht vestigen op een aantal vraagstukken rond het

internationale kader, de intrekking van de EU-richtlijnen en de opnemings ervan in de nationale wetgevingen. Ik juich dat toe, maar, commissaris, ik denk dat het nu belangrijker is dan ooit dat in dat proces veel duidelijker wordt welke lijn de Commissie volgt bij de onderhandelingen over die richtlijnen, die immers in een ander orgaan, namelijk een VN-orgaan, en niet in dit Parlement worden gevoerd.

Gary Titley, *namens de PSE-Fractie.* – (EN) Mevrouw de Voorzitter, ik wil om te beginnen de heer Schwab feliciteren met zijn verslag en hem bedanken voor de buitengewoon coöperatieve wijze waarop hij deze hele zaak heeft aangepakt.

Afgelopen donderdagavond was een collega van ons, Linda McAvan, betrokken bij een zeer ernstig auto-ongeluk. Haar auto was total loss, maar zij kwam er betrekkelijk ongeschonden vanaf. Dat kwam doordat de auto waarin zij reed, was voorzien van de modernste veiligheidsvoorzieningen, waardoor zij niet ernstig gewond raakte. Dat is de context waarin wij dit verslag bespreken. Verkeersveiligheid op de weg redt levens, zoals commissaris Verheugen opmerkte, en dat is vreselijk belangrijk voor het welzijn van veel gezinnen in de Europese Unie. Dat mogen wij niet uit het oog verliezen, zelfs niet in deze zeer moeilijke tijden.

Daarom was ik vastbesloten om mij te verzetten tegen diegenen in dit Parlement en in de Raad die dit Commissievoorstel wilden afzwakken. Naar mijn mening is het oorspronkelijke Commissievoorstel heel goed en wij hadden ons vast voorgenomen om ons tegen wijzigingen daarin te verzetten.

Dat voorstel bevatte echter één belangrijk minpunt, namelijk het feit dat het niet voorzag in de verkoop van de voorraad banden die na de implementatiedatum niet aan de nieuwe vereisten voldeden. Dat is volgens mij een belangrijke tekortkoming. Daarom heb ik de commissie een amendement voorgesteld - en de commissie heeft dat overgenomen - waarin staat dat banden die na de implementatiedatum niet aan de normen voldoen, nog gedurende twaalf maanden mogen worden verkocht.

Echter, in de huidige omstandigheden in de automobiellindustrie, met de lage verkoopcijfers voor auto's, was het in onze gesprekken met de Raad heel duidelijk dat een termijn van twaalf maanden waarschijnlijk nogal onrealistisch was, en dat we rekening moesten houden met de ernstige milieugevolgen van het vernietigen van goede, deugdelijke banden. Daarom hebben wij ons in de dialoog bereid verklaard om voor het verkopen van de bandenvoorraad die niet aan de eisen voldoen, akkoord te gaan met een termijn van dertig maanden na de implementatiedatum. Dankzij de bemoeienis van de heer Schwab is echter bepaald dat, indien de Commissie meent dat een eerdere datum haalbaar is, dit in de comitologieperiode wordt aangepast. Dat was een belangrijke verbetering.

Ik wil ook graag de aandacht vestigen op de belangrijke milieumaatregelen, met name de bandenspanningscontrolesystemen, waardoor niet alleen CO₂-uitstoot wordt vermeden, maar ook de veiligheid van auto's wordt vergroot, omdat te zachte banden veel ongelukken veroorzaken. Wij hebben in dit voorstel de grenswaarden voor de rolweerstand verlaagd en schakelindicatoren opgenomen. Dit stond niet in het originele voorstel. Dit is niet alleen goed voor het milieu maar het bespaart de automobilist ook geld. Het scheelt de mensen direct in hun portemonnee, en dat is in deze tijd heel belangrijk.

Het argument van de veiligheid is heel duidelijk naar voren gebracht. Zoals ik al zei, zijn bandenspanningscontrolesystemen heel belangrijk, omdat te zachte banden de oorzaak zijn van veel ongelukken. Tot mijn grote schande moet ik constateren dat het Verenigd Koninkrijk op het punt van rijden met te lage bandenspanning een van de grootste boosdoeners is. Andere belangrijke aandachtspunten zijn waarschuwingssystemen voor het onbedoeld verlaten van de rijstrook en elektronische stabiliteitscontrole. Ik feliciteer de heer Schwab met het feit dat hij de invoering hiervan met een jaar heeft weten te vervroegen, want dit betekent een belangrijke verbetering van de veiligheid.

Zoals de heer Harbour en de commissaris al aangaven, behelst dit voorstel ook vereenvoudiging, en dat is heel belangrijk.

Tot slot wil ik uw aandacht vestigen op wat wij hebben gedaan op het punt van meer aandacht bij de wegdiensten voor vermindering van de geluidsbelasting. Geluidhinder door wegverkeer veroorzaakt namelijk stress, en stress kan leiden tot gezondheidsschade en zelfs tot sterfgevallen, en het is daarom van groot belang dat dit vraagstuk wordt aangepakt.

Olle Schmidt, *namens de ALDE-Fractie.* – (SV) Mevrouw de Voorzitter, mijnheer de commissaris, dit is een constructief verslag met duidelijke milieu- en veiligheidsdoelstellingen. De commissie was duidelijk wat betreft geluidsoverlast en gezondheid. Maar liefst 210 miljoen Europeanen staan vandaag bloot aan door het verkeer

veroorzaakte geluidsoverlast, die volgens de WHO een gevaar voor de gezondheid vormt. Door banden veroorzaakte geluidsoverlast aanpakken is niet de enige manier om door het verkeer veroorzaakte geluidsoverlast te verminderen; een combinatie van maatregelen, waarvan de door banden veroorzaakte geluidsoverlast een belangrijk onderdeel is, levert het beste resultaat op.

Sommigen, misschien ook in dit Parlement, zeggen dat de door de band veroorzaakte geluidsoverlast en zijn veiligheidseigenschappen omgekeerd evenredig zijn. Daar zijn echter geen bewijzen voor in een aantal van de diepgaande en onafhankelijke onderzoeken die zijn uitgevoerd. Daarom ben ik teleurgesteld dat het compromis geen weerspiegeling is van wat wij in de commissie hebben goedgekeurd. Wat vrachtwagens betreft, voldoet 90 procent van de banden al aan de geluidsniveaus in het compromis. Dat is jammer genoeg niet wat wij verstaan onder de lat hoog leggen.

Seán Ó Neachtain, *namens de UEN-Fractie*. – (GA) Mevrouw de Voorzitter, ik ben erg blij met dit verslag en wil de heer Schwab graag feliciteren met de ontwikkeling hiervan.

Alle maatregelen waardoor de wegen veiliger worden, moeten door ons worden verwelkomd. Het voertuig zelf is hierbij zeker het belangrijkste aspect, evenals de waarborging dat voertuigen aan een veiligere norm voldoen.

Zoals de commissaris opmerkte, is dit de consolidatie of combinatie van meer dan vijftig andere voorschriften. Ik verwelkom deze vereenvoudiging omdat geproduceerde voertuigen overal in Europa moeten voldoen aan de strengste norm en voertuigfabrikanten verantwoordelijk moeten zijn voor het realiseren van deze norm – niet alleen met betrekking tot autobanden, maar ook met betrekking tot de andere aspecten die hier deze ochtend zijn genoemd, zoals elektronische controlesystemen en andere moderne voorzieningen waarmee wordt gewaarborgd dat de auto's en andere voertuigen op onze wegen voldoen aan de allerhoogste norm.

Heide Rühle, *namens de Verts/ALE-Fractie*. – (DE) Mevrouw de Voorzitter, ik wil eveneens de rapporteur en de schaduwrapporteurs, en met name de heer Titley en de Commissie, danken voor dit gedegen voorstel.

Mijn dank aan het Tsjechisch voorzitterschap van de Raad is daarentegen enigszins ambivalent. Ik kan wel zeggen dat we in deze dialoog sterk onder druk zijn gezet door de Raad en dat de Raad weinig ambities heeft getoond. In tegendeel zelfs, de Raad heeft ons er van tevoren voor gewaarschuwd onze eisen niet te hoog te stellen, teneinde de fabrikanten in deze economische crisis niet in een lastig parket te brengen. Ik zie dat echter geheel anders en ik denk dat dat ook geldt voor de meerderheid hier aanwezig – juist in een economische crisis hebben we duidelijke normen nodig en moet de Europese industrie worden gemotiveerd en geprikkeld om hoge normen te stellen en modellen te ontwikkelen voor de toekomst en niet voor de huidige situatie. Energie-efficiëntie en de uitstoot van CO₂ spelen daarbij uiteraard een heel belangrijke rol.

Veiligheid is natuurlijk ook een belangrijke factor, waarbij we overigens ook de vermindering van de geluidsbelasting niet mogen vergeten, die in deze discussie enigszins ondergesneeuwd is geraakt. Er raken immers steeds meer mensen ziek ten gevolge van lawaai, hetgeen ook hoge maatschappelijke kosten met zich meebrengt. Daarom is het eveneens van belang dat deze verordening overeenstemt met relevante normen.

Over het algemeen genomen hebben we een goed compromis bereikt. Wij hebben het akkoord in eerste lezing niet ondertekend, omdat wij kritisch stonden tegenover de procedure alsook de druk van het Tsjechisch voorzitterschap van de Raad, maar we kunnen leven met dit compromis en wij zullen als fractie dan ook vóór stemmen.

Jim Allister (NI). – (EN) Mevrouw de Voorzitter, van de ene dag op de andere vond er in mijn kiesdistrict Noord-Ierland weer een terroristische moord plaats. Voordat ik overga tot het onderwerp van dit debat, wil ik graag van deze gelegenheid gebruik maken om mijn medeleven te betuigen aan de familie van de in mijn kiesdistrict woonachtige politieagent die zo wreed is vermoord door de IRA, en om mijn afschuw uit te spreken over deze zoveelste schandelijke terreurdaad.

Wat betreft de zaak waarover wij hier spreken, moet ik zeggen dat ik maar zelden vanuit mijn kiesdistrict wordt benaderd met een pleidooi voor een EU-verordening en ik moet daar denk ik aan toevoegen dat ik mij nog zeldener laat overtuigen. Maar in dit geval heb ik mij graag laten overtuigen, omdat dit voorstel bepalingen bevat waardoor niet alleen de veiligheid op de weg wordt verbeterd, maar die ook heel goed zijn voor een bedrijf in Noord-Ierland dat een enorme voorsprong heeft opgebouwd op het gebied van de technologie en productie van bandenspanningcontrolesystemen. Een voorstel dat het aanbrengen van

dergelijke systemen verplicht stelt, is dan ook niet alleen goed voor de veiligheid op de weg, maar ook voor de banen in mijn kiesdistrict.

Met de dramatisch hoge aantallen verkeersdoden in de hele EU, moeten maatregelen die onze auto's - en dus ook onze wegen - veiliger maken, wel worden toegejuicht. Het verkeer is bij uitstek een terrein waarop regulering een cruciale rol moet spelen. Die regels moeten wel verstandig, redelijk en noodzakelijk zijn, geen regels omwille van de regels. Maar in dit geval vind ik dat in dit verslag een goede balans is gevonden, en ik feliciteer de rapporteur dan ook met zijn verslag.

Zuzana Roithová (PPE-DE). - (CS) Mevrouw de Voorzitter, dames en heren. Ik ben zeer onder de indruk van de professionaliteit waarmee de heer Schwab het voorstel voor een verordening van de Commissie heeft aangevuld met een maatregel waardoor het concurrentievermogen van de Europese auto-industrie vergroot wordt en de lidstaten op doeltreffende wijze kunnen toezien op de inachtneming van de voorschriften voor de typegoedkeuring van motorvoertuigen. Zo wordt met het toezicht op de bandenspanning gezorgd voor vermindering van het brandstofverbruik en daarmee ook van de uitstoot en wordt met de invoering van moderne elektronische stabiliteitscontrolesystemen in het jaar 2011 het aantal ongevallen op de Europese wegen al een jaar eerder verlaagd. Een ander positief punt is de terugdringing van het rijgeluid door de toepassing van zowel andere banden als verbeterde wegenbouwmethodes. Verder zorgt deze verordening voor vermindering van de administratieve lasten, alsook voor vereenvoudiging van de wettelijke voorschriften overeenkomstig het VN-verdrag over de harmonisering van typegoedkeuringsvoorschriften. Deze verordening is een voorbeeld van geïntegreerde wetgeving bij uitstek en het doet mij deugd dat het Tsjechische voorzitterschap hiermee een gedegen stuk werk heeft afgeleverd waarover het Parlement, de heer Schwab en de Raad om die reden al in de eerste lezing overeenstemming hebben weten te bereiken.

Wolfgang Bulfon (PSE). - (DE) Mevrouw de Voorzitter, we hebben een lastig compromis bereikt en mijns inziens heeft de heer Schwab een meesterstuk geleverd en daarom noem ik hem vanaf nu Grootmeester Schwab.

Voor een verbetering van de veiligheid van automobilisten op de Europese wegen is een vroegtijdige invoering van het ESP-antiblokkeersysteem bijzonder welkom. Ook het feit dat de waarden ten aanzien van de grip van banden op natte wegooppervlakken in de toekomst verder verbeterd zullen worden, moet als een positieve ontwikkeling worden beschouwd, evenals het feit dat bandenspanningscontrolesystemen, waarschuwingssystemen voor het onbedoeld verlaten van de rijstrook en geavanceerde noodremsystemen voor andere voertuigcategorieën in overweging worden genomen.

Ik wil echter een kritische noot plaatsen bij het feit dat de fabrikanten hogere loopp geluiden voor vrachtwagens erdoor hebben weten te krijgen, en ik ben evenmin gelukkig met het feit dat andere veiligheidsmaatregelen dan het ESP-systeem niet eerder dan voorgesteld worden ingevoerd.

Bovendien wil ik opmerken dat er in het compromis met de Raad geen exacte specificatie is opgenomen van de eisen ten aanzien van het vermogen van winterbanden om een voertuig te laten optrekken of rijden. Persoonlijk vind ik het onbegrijpelijk dat er geen specificatie van de vereiste rijeigenschappen op bijvoorbeeld ijs of smeltende sneeuw is uitgewerkt.

Banden van categorie C1, C2 en C3 die niet voldoen aan de bepalingen van deze verordening volgens bijlage 1, mogen nu op grond van het compromis met betrekking tot de overgangsperiode dertig maanden langer worden verkocht. Het Parlement had hiervoor een overgangsperiode van twaalf maanden voor ogen, hetgeen in dit geval nodig was geweest.

Tot slot wil ik nogmaals wijzen op de maximale ontwerpsnelheid van 180 km/uur, omdat dit mijns inziens een zinvolle maatregel is.

Toine Manders (ALDE). - Voorzitter, ik wil collega Schwab bedanken voor zijn inzet, want hij is tijdens de dialoog gewoon met de rug tegen de muur gezet. In de tijd dat ik Europees recht studeerde, was het medebeslissingsrecht kennelijk iets anders dan heden ten dage.

De deal in eerste lezing die er nu ligt en waarover is onderhandeld door vier collega's - waaronder ikzelf als schaduwrapporteur - kijkt enorm af van de door het Parlement aangenomen tekst. Deze kijkt af van wat de Commissie heeft voorgesteld, en de economische crisis is misbruikt om een ontzettend slecht voorstel neer te leggen. Iedereen klaagt er ook over dat er te weinig in staat, en toch wordt het blijkbaar geaccepteerd.

Wij zijn als liberale fractie van mening dat de democratie en de rol van het Parlement worden uitgehold. Als de in eerste lezing door het Parlement aangenomen tekst niet is meegenomen in de dialoogonderhandelingen,

dan zal uiteindelijk een tweede lezing noodzakelijk zijn, want zo werkt het. We vinden het ook een slecht signaal dat wanneer vier leden in de dialoog ermee akkoord gaan, de tekst vervolgens ook door iedereen in dit Huis wordt gesteund.

De liberalen zullen om principiële redenen tegen dit voorstel stemmen. Dit zal dan vooral om procedurele redenen zijn en niet omdat wij de inhoud slecht vinden; die zou in ieder geval een stuk beter kunnen.

Avril Doyle (PPE-DE). - (EN) Mevrouw de Voorzitter, ik wil een onderwerp aankaarten dat hiermee verband houdt. De Commissie weet ongetwijfeld dat drie "F-gassen" tot de zes belangrijkste broeikasgassen behoren. Ik was rapporteur voor de richtlijn betreffende emissies van klimaatregelingsapparatuur in motorvoertuigen inzake het gebruik van die gassen in mobiele klimaatregelingsapparatuur.

Het lijkt erop dat er gebruik wordt gemaakt van een grijs gebied tussen die wetgeving en de typegoedkeuringswetgeving, het instrument waarvoor is gekozen om de richtlijn ten uitvoer te leggen. Ik ben in de afgelopen weken geattendeerd op plannen van autofabrikanten om in 2011 en de jaren daarna veranderingen in de koelmiddelen te omzeilen door de typegoedkeuring van bepaalde componenten toe te passen. Dit zou betekenen dat de termijn voor het verbod op het gebruik van R134a dan eerder 2017 zou worden dan 2011. Hierdoor zullen tonnen CO₂-equivalenten meer worden uitgestoten.

De nationale typegoedkeuringsautoriteiten zijn uiteindelijk verantwoordelijk voor de uitvoering van de richtlijn mobiele klimaatregeling. Zo heeft bijvoorbeeld de VCA, de typegoedkeuringsautoriteit in het Verenigd Koninkrijk, onlangs gezegd dat het na januari 2011 nieuwe typen voertuigen die zijn uitgerust met bestaande - reeds volgens de normen van Verordening (EG) nr. 706/2007 goedgekeurde - mobiele klimaatregelingsapparatuur die "F-gassen" met een GWP van meer dan 150 bevatten, zal goedkeuren. Het gevolg daarvan is dat autofabrikanten de ontwikkeling van en investering in nieuwe duurzame technologie vertragen, zo niet helemaal stopzetten. Daar hebben wij bewijzen van. Wat is de reactie van de commissaris daarop?

Günter Verheugen, *vicevoorzitter van de Commissie.* - (DE) Mevrouw de Voorzitter, dames en heren, er rest mij eigenlijk niets anders dan u van harte te danken voor de brede steun voor dit voorstel van alle kanten in het Parlement. Het is uiteraard een compromis en dan blijft er altijd nog wel iets te wensen over. Ik kan eveneens opmerken dat ik persoonlijk en ook de Commissie bereid waren geweest nog een stap verder te gaan. Dat wat we nu hebben bereikt is het resultaat van hetgeen haalbaar was, en dat is een hele stap voorwaarts.

Ik wil met name nogmaals benadrukken wat mevrouw Rühle heeft opgemerkt. In politiek opzicht is het van doorslaggevend belang dat met name in deze situatie de aspecten van Europese voertuigen worden verbeterd die in de toekomst cruciaal zijn. Eén ding is immers duidelijk: de crisis op het gebied van de vraag is niet alleen het gevolg van de algemene economische crisis, maar ook van het feit dat de voertuigen die de Europese fabrikanten op de markt brengen, de afgelopen jaren wellicht niet hebben voldaan aan de eisen van de Europese markt waar het brandstofverbruik, milieuvriendelijkheid en veiligheid betreft. Daarom is het zo belangrijk dat hier nu spoedig een inhaalslag wordt gemaakt.

Dan zou ik nog iets willen zeggen over het probleem dat mevrouw Doyle heeft aangekaart. Ik ben mij ervan bewust dat er in enkele lidstaten sprake is van een verkeerde interpretatie van de eisen bij het verlenen van typegoedkeuring - daar heeft u zojuist terecht op gewezen - maar het gaat hierbij om een onjuiste interpretatie die niet overeenstemt met het bestaande regelgevingskader. De Commissie zal ervoor zorgen dat de noodzakelijke ophelderingen worden verschaft en dat de negatieve gevolgen, die u heeft genoemd, mevrouw Doyle, kunnen worden voorkomen.

Andreas Schwab, *rapporteur.* - (DE) Mevrouw de Voorzitter, dames en heren, ik ben uiteraard blij met alle gelukwensen, maar ik moet zeggen dat men in een dialoog altijd zo sterk of zo snel is als de collega's met wie men samenwerkt. Het compliment van de heer Bulfon wil ik daarom graag met u allen delen.

Ik kan echter opmerken, en dat vind ik buitengewoon belangrijk, dat ik mij door niemand onder druk gezet heb gevoeld en dat ik evenmin politieke druk heb gevoeld. De enige moeilijkheid bij dit wetgevingsvoorstel - daar wil ik geen doekjes om winden en dat is al zijdelings ter sprake gekomen - was uiteraard om deze ambitieuze wetgeving zodanig gestalte te geven dat wij in de Europese Unie geen arbeidsplaatsen verliezen, maar deze juist veiligstellen. Dit evenwicht was niet op alle afzonderlijke punten te vinden, maar ik ben ervan overtuigd dat we uiteindelijk een uitstekende middenweg hebben gevonden die aan alle belangen tegemoetkomt.

Desalniettemin wil ik toch opmerken dat bij alle processen die wij nu de afgelopen weken en maanden in de dialoog hebben afgehandeld, steeds opnieuw de kritiek werd geuit dat zaken te snel plaatsvonden. Daar kunnen we aan het begin van een zittingsperiode zonder meer eens over discussiëren en ons er vervolgens de gehele zittingsperiode aan vasthouden, maar het is niet de bedoeling dat er aan het einde – het moment waarop bepaalde kwesties worden opgelost – wordt gesproken van processen die democratisch onzuiver zijn, na drie jaar deelname aan een dergelijk proces hier in het Parlement. Ik accepteer deze kritiek, maar mijns inziens is dit een probleem dat direct na de verkiezingen voor de gehele zittingsperiode moet worden opgelost.

Het is eveneens belangrijk dat dit voorstel nogmaals wordt gekoppeld aan het voorstel van de heer Sacconi, dat er met succes doorheen is geloodst. Zijn voorstel had betrekking op een vermindering van de CO₂-uitstoot tot 130 gram, waarbij 10 gram voor extra maatregelen werd voorzien. Een deel van deze extra maatregelen is nu geregeld. Ik ben benieuwd wat we gaan doen met de resterende grammen waarover nog een besluit moet worden genomen, en welke voorstellen de Commissie zal presenteren waarover het Parlement een besluit moet nemen.

Daar wil ik aan toevoegen dat we ten aanzien van de overgangsperiode een economische middenweg moesten vinden. Over de periode van dertig maanden is nog geen definitief besluit genomen, de Commissie zal in plaats daarvan voor elk bandentype afzonderlijk nogmaals een effectbeoordeling uitvoeren en op grond daarvan kunnen wij vervolgens besluiten wanneer de deadline voor elk type kan worden vastgesteld. Mijns inziens is het economisch gezien het meest zinvol om banden die rechtmatig in de Europese Unie worden geproduceerd zo spoedig mogelijk uit de handel te halen, maar alleen als de markt daar daadwerkelijk de juiste mogelijkheden toe biedt. Daarom tot slot nogmaals hartelijk dank aan alle betrokkenen.

De Voorzitter. – Het debat is gesloten.

De stemming vindt vandaag om 12.00 uur plaats.

Schriftelijke verklaringen (artikel 142)

Ioan Lucian Hămbășan (PPE-DE), schriftelijk. – (RO) In de eerste plaats wil ik de heer Schwab feliciteren met het evenwichtige verslag dat hij heeft opgesteld. Dit verslag komt tegemoet aan de behoeften van de industrie doordat het eenvoudige, transparante wetgeving creëert die in de plaats komt van niet minder dan vijftig basisrichtlijnen, zodat de administratieve lasten worden verminderd. Op deze manier dragen we bij tot een concurrerende automobielenindustrie.

Het is in ons aller belang dat we de Europese wegen veiliger maken en het aantal verkeersdoden en ernstig gewonden reduceren door de invoering van standaardapparatuur. ESP-inrichtingen, die als optie verkrijgbaar zijn, moeten toegankelijk worden voor iedereen. Natuurlijk mogen we ook niet vergeten dat het nieuwe bandenspanningscontrolesysteem door een vermindering van de CO₂-uitstoot een positief effect heeft voor het milieu. Daar komt nog bij dat lawaai en geluidshinder in het algemeen worden teruggedrongen. Met behulp van nieuwe technologieën kunnen we veiligere, schonere auto's bouwen.

6. Industriële emissies (geïntegreerde preventie en bestrijding van verontreiniging) (herschikking) (debat)

De Voorzitter. – Aan de orde is het verslag (A6-0046/2009) van Holger Krahmer, namens de Commissie milieubeheer, volksgezondheid en voedselveiligheid, over het voorstel voor een richtlijn van het Europees Parlement en de Raad inzake industriële emissies (geïntegreerde preventie en bestrijding van verontreiniging) (herschikking) [COM(2007)0844 - C6-0002/2008 - 2007/0286(COD)].

Holger Krahmer, rapporteur. – (DE) Mevrouw de Voorzitter, commissaris, dames en heren, wij gaan zo meteen stemmen over de richtlijn inzake de preventie van industriële emissies (IPPC). De Commissie milieubeheer, volksgezondheid en voedselveiligheid heeft een aantal compromissen met grote meerderheid goedgekeurd. Ik hoop dat we deze koers kunnen vasthouden, want met deze regels worden de milieueisen aan bedrijfsinstallaties in de EU geharmoniseerd. Daarmee wordt de bescherming van het milieu verbeterd, waarbij tegelijkertijd eerlijke concurrentie wordt veiliggesteld.

Het Europese veiligheidsnet vormt de speerpunt bij deze compromissen. Met dit concept worden Europawijde grenswaarden voor de uitstoot van schadelijke stoffen door de industrie ingevoerd. Hiermee worden duidelijke eisen gedefinieerd voor het verlenen van een vergunning voor de installaties. Om een vergunning te krijgen,

moeten deze beter zijn dan de specificatie op grond van het veiligheidsnet. Dit uitgangspunt biedt voldoende speelruimte om individuele eisen te stellen. Er komt echter een einde aan de mogelijkheid om van deze speelruimte misbruik te maken en installaties met slechte emissiewaarden op grond van uitzonderingsregels te exploiteren. Met het veiligheidsnet scheppen we duidelijkheid en de noodzakelijke flexibiliteit. Rekbaar uitzonderingen die voor verschillende interpretaties vatbaar zijn, zijn nu geheel overbodig.

Toen ik dit voorstel presenteerde, werd mij verweten dat ik een “groene” activist was. Dat is – en daarbij druk ik me nog tamelijk voorzichtig uit – overdreven. Het gaat hier om een verbeterde tenuitvoerlegging van communautaire regels die al jarenlang in werking zijn. De best beschikbare techniek – daar is het Europese veiligheidsnet op gericht – had sinds najaar vorig jaar in iedere bedrijfsinstallatie in de EU standaard moeten zijn. Zover zijn we nog lang niet. De best beschikbare techniek wordt op dit moment in niet meer dan drie lidstaten verstandig toegepast.

Stikstof- en zwaveloxiden behoren tot de belangrijkste problemen op het gebied van milieuvervuiling door de industrie. Hier zijn mogelijkheden om de uitstoot met 60 tot 80 procent te reduceren als de beste beschikbare techniek consequent wordt toegepast. Dat zegt het Europees Milieugentschap. Deze techniek is geen sciencefiction. Ze komt niet uit een laboratorium, bevindt zich niet in een laboratoriumfase, is beschikbaar, betaalbaar en werkt. Toch besparen vele lidstaten zich de moeite omdat ze nu eenmaal ook met vervuilende installaties veel geld kunnen verdienen. Verschillende lidstaten hebben jarenlang niet gekeken naar mogelijkheden tot investeringen in de modernisering van hun installaties. Dat verstoort de concurrentie en is schadelijk voor het milieu, reden waarom ik pleit voor een nieuwe aanpak ten aanzien van een verbeterde implementatie van de best beschikbare technieken.

Met deze compromispakketten wordt bovendien de bureaucratische rompslomp verminderd die alleen maar geld kost en het milieu niet ten goede komt. Daarom koppelen wij het aantal rapporten dat de exploitanten van de installaties naar de overheidsinstanties moeten sturen, aan het risico dat van hun installatie uitgaat en aan de vraag of de exploitanten hun verplichtingen nakomen. Daar waar gevaarlijke situaties kunnen ontstaan, moet nauwkeuriger worden toegekeken. Daar waar niets gebeurt, is permanente controle niet nodig.

Voor velen hier in het Parlement is de bescherming van de bodem een heikel punt. Een constructief debat dienaangaande is helaas klaarblijkelijk niet meer mogelijk. Toch zijn we erin geslaagd om compromissen te vinden. Daarmee wordt het bodemrapport tot de wezenlijke aspecten teruggebracht – dit rapport hoeft niet uitgebreid te zijn en hoeft niet altijd te worden opgesteld. In plaats daarvan concentreren we ons op het daadwerkelijke risico dat van de installatie uitgaat. Analyses zijn vereist indien er daadwerkelijk in relevante hoeveelheden met gevaarlijke stoffen wordt gewerkt.

Bovendien zijn sanering van locaties en het terugbrengen ervan naar hun uitgangstoestand niet realistisch. Daarom wordt nu in het compromis gesproken van sanering en het terugbrengen van locaties naar een bevredigende toestand. Dat verandert niets aan mijn persoonlijke mening dat bescherming van de bodem geen aangelegenheid is die door de EU moet worden geregeld. Dat zou beter aan de lidstaten kunnen worden overgelaten.

IPPC betreft nagenoeg elke sector in de industrie. Met het oog daarop is er de afgelopen dagen zeer intensief gelobbyd. Op verschillende punten behoeften de oorspronkelijke compromissen inderdaad enige verbeteringen, bijvoorbeeld op het gebied van landbouw. De berekening van drempelwaarden voor pluimveebedrijven is te bureaucratisch. In plaats van differentiatie op basis van soorten in kalkoenen, eenden en slachtkippen moeten we de drempelwaarde van 40 000 plaatsen voor gevogelte aanhouden.

De productie van natuurlijke mest, drijfmest en gier valt niet binnen het toepassingsbereik van deze richtlijn. Dit is een relevante aangelegenheid en regelgeving is zinvol, maar niet bij dit stuk wetgeving. Een akker is geen industrieterrein. Landbouwers hebben nog veel meer op hun verlanglijstje staan en er is een passend besluit over deze beide punten genomen. Daarom heb ik me aardig moeten inspannen om de instemming van de schaduwrapporteurs op dit punt te krijgen.

Datzelfde geldt voor het opwekken van stroom uit afvalgasen bij de productie van staal. Dit proces is uiterst efficiënt en levert energie uit een nevenproduct dat anders nutteloos zou zijn. De gewenste marginale reductie van de uitstoot van schadelijke stoffen zou echter alleen met enorme financiële kosten haalbaar zijn geweest. Hier was het van belang om de zaken in de juiste verhoudingen te houden.

Mijns inziens is het gedrag van de Fractie van de Europese Volkspartij (Christen-democraten) en Europese Democraten om zich uit het compromis terug te trekken en het complete verslag nog eens door te nemen

en overall amendementen voor te stellen, echter verontrustend en betreuenswaardig. Dat getuigt niet van een constructieve benadering. Het nemen van politieke besluiten vereist in ieder geval een minimale hoeveelheid wederzijds vertrouwen en samenwerking. Ik kan begrijpen waarom de leden van de PPE-DE-Fractie niet geheel tevreden zijn met de diverse compromissen. Daar kan ik echter alleen over opmerken dat ik graag over hun voorstellen had willen onderhandelen, maar deze zijn tijdens de compromisonderhandelingen met de schaduwrapporteurs op geen enkel moment ter tafel gebracht. Daarom dreigt nu het gevaar dat ze met hun ongecoördineerde acties op het laatste moment precies het tegenovergestelde bereiken – goede en adequate voorstellen worden hiermee op het spel gezet.

Hierbij wil ik mijn uitdrukkelijke dank uitspreken aan de andere schaduwrapporteurs, met name de heer Turmes, de heer Hegyi en de heer Blokland, die ondanks inhoudelijke meningsverschillen steeds betrouwbare onderhandelingspartners waren.

Vandaag hebben we de kans om een signaal voor zowel betere milieubescherming als eerlijke concurrentie af te geven. Hopelijk benutten wij deze kans voor een concept dat door belangrijke economische én milieugroepen wordt ondersteund. Steunt u deze compromissen! Dank u.

Stavros Dimas, lid van de Commissie. – (EL) Mevrouw de Voorzitter, het verheugt mij dat wij vandaag het voorstel tot herschikking van de richtlijn inzake industriële emissies bespreken en ik wil graag de rapporteur, de heer Krahmer, en de Commissie milieubeheer, volksgezondheid en voedselveiligheid van harte bedanken voor het uitstekende werk dat zij hebben verricht tijdens de behandeling van dit dossier. Ik dank tevens de Commissie juridische zaken voor haar positieve bijdrage.

De laatste weken heeft de Commissie geloofwaardige gegevens verzameld, waaruit blijkt dat de vigerende richtlijn inzake geïntegreerde preventie en bestrijding van verontreiniging onvoldoende wordt toegepast en dat de industriële emissies nog steeds buitensporig hoog zijn. Deze situatie heeft ernstige gevolgen voor het milieu en de gezondheid van de Europese burgers. Bovendien wordt daardoor de mededinging tussen de Europese industrieën verstoord.

Er moet een eind komen aan deze onaanvaardbare situatie. De richtlijn is gebaseerd op een geïntegreerde aanpak en het belangrijkste element daarin wordt gevormd door de best beschikbare technieken. Deze technieken leveren aanzienlijke voordelen op voor het milieu en de economie.

Om te beginnen wordt daarmee de uitstoot verminderd en het gebruik van de hulpbronnen beperkt. Op die manier wordt op lange termijn bijgedragen aan een betere continuïteit van de energievoorziening in de Europese Unie. Ook wordt daarmee milieu-innovatie gestimuleerd, wat onontbeerlijk is om de Europese industrie in staat te stellen aan de toekomstige vraag naar milieutechnologie in de wereld te voldoen.

Om de voordelen van de best beschikbare technieken optimaal te benutten moet het toepassingskader ervan worden versterkt en verbeterd. Dat is ook het doel van het voorstel van de Commissie. De rol die BREF's (referentiedocumenten betreffende best beschikbare technieken) spelen bij de toepassing van de wetgeving wordt daarin verduidelijkt en op een hoger plan getild. Op die manier ontstaan er gelijke voorwaarden voor het verstrekken van vergunningen aan ondernemingen in de Europese Unie en kan er een grotere convergentie van de mededingingsomstandigheden worden verzekerd.

De BREF's worden opgesteld door middel van een transparante procedure, waarbij de lidstaten, het bedrijfsleven en andere belanghebbende instanties in ruime mate betrokken worden. De opstelling en goedkeuring ervan vergt aanzienlijke inspanningen. Wij moeten dan ook steun geven aan de goedkeuringsprocedure en meer algemeen aan BREF's als instrument. Zo kunnen de BREF's een grotere rol spelen bij de vaststelling van de voorwaarden voor verstrekking van vergunningen aan industriële ondernemingen. Dat zal ertoe leiden dat onze industriële installaties beantwoorden aan de hoogst mogelijke milieueisen overeenkomstig de wetgeving van de Europese Unie.

Het voorstel van de Commissie biedt de vereiste soepelheid voor afwijkingen van de BREF's, mits deze natuurlijk gerechtvaardigd zijn uitgaande van de lokale omstandigheden. Het is echter wel noodzakelijk om elke afwijking gedetailleerd te motiveren en te staven om eventueel misbruik te voorkomen. Daarnaast moet voor bedrijfstakken met bijzonder ernstige milieugevolgen worden voorzien in minimumvereisten op het niveau van de Europese Unie. Zo zijn er reeds normen opgesteld voor bijvoorbeeld grote verbrandingsinstallaties of afvalverbrandingsovens.

Het is bekend dat de rapporteur en het Europees Parlement zich lang met dit vraagstuk hebben beziggehouden. Minimumvereisten kunnen weliswaar als nuttig worden beschouwd voor bepaalde bedrijfstakken, maar het is niet zeker of de vaststelling van minimumnormen voor alle bedrijfstakken onontbeerlijk of opportuun is.

Minimumnormen moeten enkel worden vastgesteld als deze vanuit milieuoptiek noodzakelijk en gerechtvaardigd zijn.

Een kenmerkend voorbeeld is de sector van de grote verbrandingsinstallaties die in belangrijke mate verantwoordelijk is voor de luchtverontreiniging. De beste beschikbare technieken worden in deze sector allesbehalve correct toegepast. Daarom heeft de Commissie nieuwe minimumvereisten voor grote verbrandingsinstallaties voorgesteld, uitgaande van de conclusies van het desbetreffend BREF. Deze moeten volgens plan in 2016 in werking worden gesteld.

Daarmee zal in aanzienlijke mate, en op een economisch voordelige manier, worden bijgedragen aan de verwezenlijking van de doelstellingen van de thematische strategie voor luchtverontreiniging. De nettobaten van deze vereisten zullen op zowel Europees als nationaal niveau de daarmee gepaard gaande kosten compenseren.

Tot slot wordt met de herschikking gestreefd naar niet alleen een betere uitvoering van de richtlijn maar ook een vereenvoudiging van de wetgeving en een vermindering van de administratieve uitgaven van zowel de industrie als de bevoegde autoriteiten. Dit strookt met het programma van de Europese Unie voor betere wetgeving.

Daarom worden in het voorstel zeven reeds bestaande stukken wetgeving samengenomen en ondergebracht in een enkele richtlijn. Op die manier zal de wetgeving meer duidelijkheid en samenhang verwerven voor zowel de lidstaten als de ondernemingen. Deze vereenvoudiging zal talrijke voordelen opleveren

De vermindering van de industriële verontreiniging is een fundamentele prioriteit zowel om ecologische als om economische redenen. Met het ingediende voorstel zal de bestaande wetgeving eenvoudiger worden en tegelijkertijd het toepassingskader van de beste beschikbare technieken worden versterkt. Dat zal bijdragen aan een verdere verbetering van het milieu en de levensvatbaarheid van de Europese industrie. Ik zal met belangstelling luisteren naar uw meningen over dit belangrijke voorstel en ik kijk uit naar de hieruit voortvloeiende opbouwende besprekingen.

Marcello Vernola, *namens de PPE-DE-Fractie*. – (IT) Mevrouw de Voorzitter, dames en heren, ik ben van mening dat, zoals gezegd, deze richtlijn het belangrijkste instrument voor het beheer van industriële verontreiniging is dat dit Parlement sinds het klimaat- en energiepakket heeft behandeld.

Waarschijnlijk is dit niet het beste moment, aangezien de financiële crisis de industrie onder druk zet en bedrijven daardoor buitensporige lobbyactiviteiten uitoefenen bij de parlementaire fracties. Ze maken zich immers zorgen over de financiële gevolgen van deze richtlijn, net als bij het klimaat- en energiepakket. Gelukkig is dit pas de eerste lezing en kunnen we in de tweede lezing wellicht nog enkele correcties en verbeteringen aanbrengen.

Ik moet aan de rapporteur, de heer Krahmer, toegeven dat het proces niet gemakkelijk was. De heer Krahmer heeft kritiek geuit op het standpunt van de PPE-DE-Fractie, die enkele compromissen ter discussie heeft gesteld. Ik wil echter onderstrepen dat er van de ruim zestig amendementen die zijn ingediend, minder dan een derde voor rekening van de leden van de Fractie van de Europese Volkspartij (Christen-democraten) en Europese Democraten zijn. Er bestaat dus een wijdverbreide wens in het Europees Parlement om bepaalde relevante punten van deze richtlijn opnieuw te bespreken en helaas heeft er de afgelopen dagen geen enkele vergadering plaatsgevonden tussen de rapporteur en de schaduwrapporteur om over de zestig amendementen te praten. We mogen niet vergeten dat deze richtlijn voortkomt uit het feit dat in de lidstaten is vastgesteld dat de tenuitvoerlegging van de huidige richtlijn tot op heden niet vlekkeloos is verlopen. We hebben gezien dat de controle- en analysesystemen buitengewoon uiteenlopen, waardoor – zoals de heer Krahmer zei – correcties nodig zijn. Ook de Europese Commissie moet echter een grotere inspanning leveren.

De uitwerking van de BREF's duurt te lang en daardoor is niet gegarandeerd dat de richtlijn op transparante wijze wordt toegepast. Het is waar dat er nauw wordt samengewerkt en de industrie hierbij betrokken is, maar een snellere periodieke goedkeuring van de BREF's zou ook voor een betere bescherming van de gezondheid van de burgers zorgen. Ik zou er nog aan willen toevoegen dat de industrie in het verleden duidelijk weinig geïnvesteerd heeft. Daarom is een grotere inzet nodig en omdat te veel mensen in Europa ziek worden en sterven als gevolg van de luchtvervuiling door industriële emissies, is het volgens mij nodig om op te treden met gepaste saneringsmaatregelen en een krachtig controle- en analysesysteem.

VOORZITTER: LUIGI COCILOVO*Ondervoorzitter*

Guido Sacconi, *namens de PSE-Fractie*. – (IT) Mijnheer de Voorzitter, dames en heren, allereerst moet ik duidelijk maken dat ik onze schaduwrapporteur, die niet aanwezig kon zijn, vervang, maar ik kan het gemeenschappelijke standpunt van onze fractie meedelen. Wij staan volledig achter het compromis, dat het resultaat is van meer dan een jaar hard werken. Hiervoor moet erkenning uitgaan naar de heer Krahmer, die werkelijk een zeer belangrijke rol heeft gespeeld door aandachtig te luisteren en zelfs zijn aanvankelijke standpunten te herzien. Dit compromis zal leiden tot een hoger beschermingsniveau en zal de Europese industrie steun geven, ook door middel van flexibiliteitsinstrumenten.

Zoals al gezegd, is het kernpunt van deze consensus, dit akkoord, de versterking en uitbreiding van de toepassing van de best beschikbare technieken (BBT's), door de regels te versterken en transparanter te maken. De voorgestelde minimumeisen voor grote verbrandingsinstallaties moeten worden gerespecteerd om de BBT's en luchtkwaliteitsnormen op deze sector toe te passen. Daarom zeggen wij ook dat wat ons betreft de in de plenaire vergadering ingediende amendementen niet moeten worden gesteund. Deze dreigen namelijk het compromis te verzwakken, vooral degene die erop gericht zijn het toepassingsgebied van de IPPC, de toepassing van de BBT's en de eisen voor grote verbrandingsinstallaties te beperken.

Ik wil benadrukken dat onze fractie, weliswaar na een levendige interne discussie, heeft besloten om geen enkel amendement in te dienen. We vragen daarom ook de anderen om hetzelfde te doen, om de ingediende amendementen niet te steunen, om in eerste lezing een duidelijke boodschap over te brengen.

Chris Davies, *namens de ALDE-Fractie*. – (EN) Mijnheer de Voorzitter, het idee achter de richtlijn inzake geïntegreerde preventie en bestrijding van verontreiniging (IPPC) was dat wij maximaal milieuvoordeel konden behalen tegen minimale kosten. Hierdoor zouden het bedrijfsleven en de lidstaten veel flexibiliteit krijgen. Zoals de commissaris al aangaf, wordt dat beginsel echter misbruikt: veel lidstaten hebben het begrip best beschikbare technieken uitgelegd op manieren die de Commissie niet had bedoeld.

Daarom ben ik het van harte eens met het idee van de rapporteur om een minimumnorm vast te stellen. Het feit dat onze rapporteur Duits is, heeft hier wel iets mee te maken; Duitsland heeft op dit punt een heel goede reputatie. Ik zie niet in waarom een lidstaat die heeft geïnvesteerd om ervoor te zorgen dat zijn industrie hoge milieunormen stelt, op het gebied van concurrentie en milieu zou moeten worden benadeeld door lidstaten die niet bereid zijn dergelijke investeringen te doen.

Ik wil ook iets zeggen over de kans die wij door deze herschikkingsrichtlijn krijgen om de richtlijn betreffende grote stookinstallaties te wijzigen. Ik ben er erg voor om prestatienormen voor emissies voor grote kolen- en gascentrales in te voeren vanwege de enorme hoeveelheden CO₂ die zij uitstoten. Daar is echter veel discussie over als gevolg van de zorgen die wij nu hebben over de opwarming van de aarde, zorgen die misschien op het moment waarop wij deze richtlijn invoerden, minder sterk gevoeld werden. Tot op zekere hoogte is er sprake van een soort balans tussen de oude, traditionele verontreinigende stoffen en de recent opgekomen kwestie van de broeikasgassen.

In mijn eigen land zullen wij vanaf 2015 zeer waarschijnlijk te maken krijgen met ernstige stroomtekorten door de sluiting van veel oude kolengestookte elektriciteitscentrales die niet zijn aangepast aan de eisen voor grote stookinstallaties.

Persoonlijk ben ik wel bereid tot een compromis. Ik ben bereid om bij de tweede lezing te praten over een tijdelijke ontheffing – een verlenging van de huidige eisen voor grote stookinstallaties – om oude centrales in bedrijf te houden, zolang dat tenminste niet leidt tot de bouw van nieuwe kolengestookte elektriciteitscentrales, waardoor wij nog tientallen jaren zouden vastzitten aan een hoge CO₂-uitstoot. Het moet echter wel een echt compromis zijn: om toestemming te krijgen om bestaande installaties nog een paar jaar langer te laten vervuilen, moeten de lidstaten zich er werkelijk voor inzetten om de veranderingen die nodig zijn om hun CO₂-uitstoot te verminderen, door te voeren.

Claude Turmes, *namens de Verts/ALE-Fractie*. – (EN) Mijnheer de Voorzitter, om te beginnen dank ik de heer Krahmer die voor deze richtlijn een zeer constructieve en efficiënte rapporteur is geweest.

Waar hebben wij het hier over? Wij bevorderen het gebruik van de beste beschikbare technologieën in Europa met het oog op de gezondheid, voor het milieu, maar ook voor de concurrentiepositie van het Europese bedrijfsleven. Wij moeten ons ervan bewust zijn dat in een groot deel van de industriële productie in Europa de arbeidskosten tegenwoordig lager zijn dan de materiaalkosten en de kosten van elektriciteit, water en

andere hulpbronnen. Daarom zullen wij enorm veel profijt hebben van deze richtlijn, die ervoor zal zorgen dat wij niet meer alleen kijken naar *end-of-pipe*-oplossingen, maar ons richten op de beste beschikbare documenten en de beste technologie die al door een industrie wordt gebruikt. Dat is precies waar we naartoe moeten. Dit versterkt ook onze leveranciers van groene technologie in Europa. Er is een enorme wereldmarkt voor groene productieprocessen en wij moeten Europa op de kaart zetten.

Als Groenen zijn wij ingenomen met dit Europees veiligheidsnet, dat de mogelijkheden om afval te dumpen voor bepaalde regeringen zal verkleinen en wij hebben het toezicht op en de toegang tot documenten voor de burgers verbeterd.

Het is een heel goed proces geweest, maar helaas begrijp ik de heer Vernola niet. U hebt over al deze compromissen op een goede manier met ons onderhandeld. Het gaat in het leven - en ook in de politiek - om vertrouwen en ik begrijp dan ook niet waarom u, met al uw kennis over dit dossier, nu helemaal aan het einde van de rit toegeeft aan politici als mevrouw Jackson en anderen die geen boodschap hebben aan gezondheid of concurrentiepositie. Ik vind dit een schande. Het is schandalig dat de grootste fractie in dit Parlement niet langer een betrouwbare onderhandelingspartner is. Wij kunnen niet wekenlang onderhandelen, om op het allerlaatste moment de compromissen onderuit te zien halen. Dit is geen serieuze manier van politiek bedrijven over zo'n belangrijk dossier.

Roberto Musacchio, *namens de GUE/NGL-Fractie*. – (IT) Mijnheer de Voorzitter, dames en heren, ook al worden hier meerdere richtlijnen samengevoegd en zijn de mogelijke wijzigingen aan de wetstekst beperkt, toch is deze nieuwe IPPC-richtlijn een noodzakelijk en nuttig instrument om niet alleen een drastische vermindering van de emissies te bevorderen door gebruik te maken van de best beschikbare technieken, maar om de investeringen van de industrie op tijd in een nieuwe richting te duwen.

We hebben nauwgezet samengewerkt met alle schaduwrapporteurs, vooral met de staf en de rapporteur zelf, de heer Krahmer, die ik bedank voor zijn correcte houding en geduld. We hebben daarbij aangedrongen op volledige transparantie bij de toepassing van de BBT's, de uitwisseling van informatie en de publicatie van de operationele conclusies van dergelijke documenten op het internet. We hebben ervoor gezorgd dat de participatieve raadplegingsprocedure wordt voorgezet in navolging van wat is vastgesteld op het Forum van Sevilla. Van de daar uitgestippelde weg mogen we niet afwijken en ik wil er bij alle rapporteurs op aandringen om de coherentie te behouden die wij tijdens de maanden van discussie aan de dag hebben gelegd.

Ikzelf heb aan de richtlijn inzake bodembescherming gewerkt, een richtlijn waarover de Raad zich helaas nog niet uitgesproken heeft en een richtlijn die noodzakelijk is om het natuurlijk evenwicht te handhaven bij het vrijkomen van koolstof in de atmosfeer, zoals ook onlangs al terecht werd opgemerkt door commissaris Dimas. Welnu, enkele amendementen, ook in het voorstel voor de IPPC-richtlijn zijn eropuit om de verplichte sanering van voormalige industrieterreinen uit de tekst te halen. Ze willen de voorschriften niet verbinden aan verdere verplichtingen die uit de toekomstige richtlijn inzake bodembescherming zullen komen. Ik vind dit alles niet aanvaardbaar en niet om het milieu, maar om de ontwikkeling van activiteiten en het leven van de burgers van de Unie op het gebied van volksgezondheid te beschermen en om elk misbruik van openbare middelen te verhinderen. Ook in Italië zijn er in het verleden te veel onterechte ontheffingen verleend van de vergunningen die al onder de vorige IPPC-richtlijn voorzien waren, en dat leidt tot tegenstrijdigheden op milieugebied, maar ook in de industrie- en marktregels. Mijn land heeft al een hoge prijs betaald voor een ongebreidelde industriële ontwikkeling, met incidenten als Seveso, Eternit enzovoort, met gevolgen voor de omgeving en de bevolking.

Het is tot slot positief dat de prestaties van verbrandingsinstallaties zijn opgenomen en beperkt. De controles hierop mogen niet worden afgezwakt, zodat we ons op kunnen maken om van dergelijke praktijken over te schakelen naar een maatschappij met afvalvrije productie. De amendementen die door alle fracties zijn besproken om strengere normen toe te staan voor emissies van furaan en dioxide zijn terecht. Ik denk dat we dit debat daarom met een stemming in de plenaire vergadering moeten bekrachtigen. Dit is een belangrijke richtlijn, dus ik hoop dat ze wordt goedgekeurd.

Johannes Blokland, *namens de IND/DEM-Fractie*. – Voorzitter, onze industrie is belangrijk voor de economie, maar leidt ook vaak tot vervuiling van lucht, water en bodem. De Europese Unie pakt deze vorm van milieuvervuiling al decennia lang aan, en de afgelopen tijd gaat in milieuland alle aandacht uit naar CO₂ en klimaatverandering. Het lijkt er soms op dat dit het enige milieuprobleem is. Al Gore heeft zijn sporen duidelijk nagelaten.

Het gevaar hiervan is echter dat de milieuproblematiek wordt versmald tot klimaatverandering. In het milieubeleid staan we echter voor veel meer uitdagingen. De schepping wordt ook bedreigd door de uitstoot

van luchtverontreinigende stoffen, die voor 40 tot 80 procent worden veroorzaakt door grote industriële installaties. Alle reden dus dat we met deze IPPC-richtlijn een goede bescherming van het milieu willen bereiken.

In de Milieucommissie hebben we de voorstellen uitvoerig behandeld en hebben we op veel punten een aanvaardbaar compromis bereikt. Alleen inzake de emissienormen voor grote stookinstallaties vind ik het verslag nog niet goed genoeg. Hier zijn juist de grootste milieuwinsten te halen.

Ik heb daarom een paar aanvullende amendementen ingediend. Zo moeten de uitstootnormen voor energiecentrales ongeveer even streng worden als die voor afvalverbrandingsinstallaties, zeker als we bedenken dat energiecentrales afval meeverbranden. Daarnaast stel ik voor om een maas in de wet te dichtten. Vergassing, dat vergelijkbaar is met gewone verbranding, moet aan dezelfde uitstootnormen voldoen. Bij recente jurisprudentie is gebleken dat dit niet het geval is. Reparatie van de wetgeving is dus noodzakelijk.

Christa Klauß (PPE-DE). - (DE) Mijnheer de Voorzitter, commissaris, dames en heren, een uitgesproken doel van deze richtlijn is om de bestaande wetgeving op het gebied van industriële emissies te vereenvoudigen en in één richtlijn te bundelen om zo de bureaucratie terug te dringen. Daar zie ik in het concrete voorstel van de Commissie echter weinig van terug.

Het terugdringen van bureaucratie betekent voor mij niet dat er nieuwe rapportageverplichtingen en ingewikkelde procedures bijkomen, maar vooral dat dubbele regelingen en onnodige bepalingen worden vermeden. Juist voor de landbouw zorgt het voorstel van de Commissie voor een golf van nieuwe bureaucratie. Door uitbreiding van het toepassingsgebied zouden ook veehouderij- en fokbedrijven hieronder vallen, die op geen enkele wijze vergelijkbaar zijn met de industriële installaties waarvoor deze richtlijn eigenlijk bedoeld is.

Bovendien stelt de Commissie regels voor die al zijn opgenomen in de nitraatrichtlijn, de kaderrichtlijn water of de grondwaterrichtlijn. Ik verzoek u onze amendementen ter voorkoming van dit soort dubbele regelgeving te steunen. De berekening van de maximumgrenzen voor de veehouderij moet ook bij pluimvee op een verstandige en begrijpelijke wijze geschieden. Ik verzoek u met klem om samen met mij te stemmen tegen de in Duitse ogen pietluttige opsplitsing in slachtkuikens, legkippen en kalkoenen. In Duitsland noemen we zoiets "erwtten tellen". Evenmin mag worden getracht het thema bodembescherming door middel van deze richtlijn weer via de achterdeur in te voeren. Bodembescherming is belangrijk. Hierop moet doeltreffende nationale wetgeving van toepassing zijn.

Met grote belangstelling, mijnheer de rapporteur, is door mijzelf en anderen in mijn fractie kennis genomen van het concept van een Europees veiligheidsnet. Het voorziet in een goed compromis. Met emissieplafonds, die de lidstaten bij de vergunningverlening voor grote bedrijfsinstallaties als absolute bovengrenzen moeten aanhouden, leggen we de in enkele lidstaten nog steeds buitensporige toepassing van afwijkingen aan banden. Hiermee waarborgen wij een hoog en gelijk veiligheidsniveau. Lidstaten kunnen zich daarmee niet langer ten koste van het milieu een concurrentievoordeel toe-eigenen.

Åsa Westlund (PSE). - (SV) Mijnheer de Voorzitter, dit is enorm belangrijke wetgeving. Zij heeft onder andere geleid tot de verbetering van een enorm probleem dat wij in Zweden hadden met verzuurde meren. Maar het is ook belangrijk in deze richtlijn geen verdere ontheffingen of langere termijnen toe te laten, opdat wij de positieve ontwikkeling met minder neerslag van gevaarlijke emissies in Europa kunnen voortzetten. Daarom willen wij korte metten maken met de mogelijkheden voor een verdere verlenging van de ontheffingen.

Wij zouden ook een duidelijke grens voor de CO₂-uitstoot willen zien. Het instrument van de emissiehandel volstaat niet om het hoofd te bieden aan de klimaatcrisis waarmee wij worden geconfronteerd. Dat zal blijken nu wij in een laagconjunctuur terechtkomen waarin veel emissierechten automatisch beschikbaar zullen worden. Zij zullen tegen een erg lage prijs worden verkocht, wat betekent dat wij meerdere jaren verliezen in de omschakeling die nodig is om hier op termijn in te slagen en dat wij na deze laagconjunctuur slechter gewapend zullen zijn en over minder mogelijkheden zullen beschikken om het hoofd te bieden aan die ontwikkeling als wij geen aanvullende maatregelen treffen zoals emissie-eisen voor grote verbrandingsinstallaties. Daarom vind ik het enorm jammer dat men geoordeeld heeft dat die amendementen onontvankelijk waren voor de stemming.

Fiona Hall (ALDE). - (EN) Mijnheer de Voorzitter, ik steun deze maatregel en het doel ervan om de beste beschikbare milieubeschermingstechnieken te bevorderen, maar ik ben wel bezorgd over de manier waarop

het Parlement dit aanpakt. Dit is in essentie een richtlijn met regels voor de zware industrie, maar ergens diep verscholen in de tekst en in de bijlage staat een aantal paragrafen die rechtstreeks landbouwers treffen.

De Landbouwcommissie heeft niet de gelegenheid gehad om haar advies te geven en helaas zijn sommige voorstellen die de landbouwers treffen, nogal misplaatst. Zo zijn met name de eisen voor mest en gier identiek aan die van de nitraatrichtlijn en de kaderrichtlijn water. Door de lagere drempels voor pluimvee komen kleine familiebedrijven in een ingewikkeld regelkader terecht dat bedoeld is om internationale megabedrijven te controleren. Deze richtlijn is niet het juiste instrument om kleine landbouwbedrijven te reguleren.

Urszula Krupa (IND/DEM). – (PL) Mijnheer de Voorzitter, in de ontwerpwetgevingsresolutie inzake industriële emissies tekent zich een duidelijke tendens af om de belangrijke milieuaspecten van de huidige richtlijn te beperken. Tegelijkertijd wordt getracht om in de tekst ruimere verwijzingen naar het broeikaseffect op te nemen.

De talrijke ontwerpamendementen hebben geleid tot een drastische verscherping van de normen voor de emissies van warmtekrachtcentrales die niet rechtstreeks toxisch zijn, terwijl andere liberalere ontwerpamendementen de regelgeving met betrekking tot de verbranding of meeverbranding van afval slechts in beperkte mate hebben verbeterd.

De uitstoot van CO₂ is niet giftig, terwijl dioxine, furan, waterstofchloride, waterstoffluoride, zware metalen en andere uiterst gevaarlijke verbindingen een reële en directe bedreiging vormen voor de menselijke gezondheid en het milieu.

Strikt toezicht, zowel op het soort afval dat wordt verbrand als op de schadelijke stoffen die tijdens het verbrandingsproces vrijkomen, is een cruciale voorwaarde voor de veilige thermale behandeling van afval. De invoering van soepele drempelwaarden aangaande het nemen van preventieve maatregelen wanneer de emissienormen worden overschreden, kunnen zowel het milieu als de menselijke gezondheid schade berokkenen.

De voorgestelde benadering leidt tot een ongelijke behandeling van de verschillende soorten installaties, met een bijzonder restrictieve benadering voor warmtekrachtcentrales die gebruik maken van conventionele brandstoffen.

Caroline Jackson (PPE-DE). – (EN) Mijnheer de Voorzitter, het kernpunt van deze richtlijn is het probleem van de controle en de kosten. Hoe kunnen wij ervoor zorgen dat wetgeving die door de EU als geheel is aangenomen, wordt toegepast, en hoe kunnen wij wetgeving invoeren zonder te weten wat de kosten daarvan zijn? De rapporteur wil een algemeen systeem van uniforme emissiegrenzen invoeren. Zo'n systeem moet worden uitgewerkt via een gigantische bureaucratische operatie die minstens acht jaar zal gaan duren. Niemand weet wat dat gaat kosten – het wordt het Europees veiligheidsnet genoemd.

Ik heb amendement 134 ingediend, waarin ik ervoor pleit om geen op best beschikbare technieken gebaseerde normen voor de industrieën met hoge emissies vast te stellen en de uitvoering van dergelijke maatregelen aan de lidstaten over te laten. Dat is realistisch en betaalbaar, en in overeenstemming met het subsidiariteitsbeginsel.

Als het Europees veiligheidsnet toch wordt aangenomen, hoop ik dat de Raad en de Commissie druk zullen uitoefenen op het Parlement om een effectbeoordeling hiernaar te laten uitvoeren. De vraag is of wij wel de wil hebben om een uniform EU-breed systeem – een Europees veiligheidsnet – te laten functioneren. Het antwoord is dat alles er toe nu toe op wijst dat het de lidstaten aan die wil ontbreekt. Zij zullen niet akkoord gaan met een Europese milieu-inspectie: zij willen de nationale handhavingsinstanties houden. De juiste reactie op dit probleem is niet dat wij een gigantisch nieuw bureaucratisch systeem in het leven roepen dat geen enkele kans van slagen heeft, maar dat wij ons geld gebruiken om de kwaliteit van de nationale handhavingsinstanties te verhogen, zodat zij hun taak, namelijk zorgen dat de EU-wetgeving in praktijk wordt gebracht, beter uitvoeren.

Ik beveel amendement 129 bij u aan, dat noodgeneratoren in zorgfaciliteiten vrijstelt van maatregelen ter bestrijding van verontreiniging die gebaseerd zijn op de veronderstelling dat die 100 procent van de tijd in werking zijn. Dat amendement zal geld besparen op een cruciaal moment voor de begrotingen voor de gezondheidszorg. Ik beveel ook de amendementen over grote stookinstallaties bij u aan: als wij die niet in de richtlijn krijgen, zal mijn land met grote stroomstoringen te maken krijgen. Zonder dat hebben de mensen al genoeg zaken waar zij de EU de schuld van kunnen geven!

Mijn laatste punt betreft compromissen en de kritiek van de heer Turmes op mij: de eerste lezing is niet het moment voor compromissen, maar veeleer een moment om al onze amendementen in te dienen en ideeën te spuien en daarover te debatteren. Het is niet de bedoeling nu al compromissen te sluiten die discussie voorkomen.

Tot slot raad ik het toekomstige Parlement aan gebruik te maken van het huidige artikel 55, zodat wij een nieuwe eerste lezing kunnen krijgen van deze zeer belangrijke richtlijn. Het lijkt onjuist om de eerste lezing te hebben in het oude Parlement en de tweede lezing, zonder eerste lezing, in het nieuwe.

Dorette Corbey (PSE). - Voorzitter, de nieuwe IPPC-richtlijn zorgt ervoor dat bedrijven alle grote installaties moeten uitrusten met de best beschikbare techniek. In sommige landen werd dit al verplicht gesteld, en het wordt nu tijd om één lijn te trekken en een gelijk speelveld te creëren. Dat is dus prima.

Maar, collega's, ik vraag speciaal jullie steun voor de amendementen die ertoe leiden dat er in de toekomst eisen gesteld worden aan kolencentrales. Er moet een emissieplafond komen voor kolencentrales, en dat kan door de toepassing van CCS of door het bijstoken van 40 tot 50 procent duurzame biomassa. Een emissieplafond voor CO₂ is de enige manier waarop we én kolen kunnen blijven gebruiken, én onze klimaatdoelstellingen kunnen halen.

Sommige collega's werpen tegen dat de elektriciteitssector onder het nieuwe handelssysteem valt, en dat daarom nieuwe eisen overbodig zijn. Maar die redenering klopt niet, want het ETS laat ruimte voor uitzondering voor kolencentrales en laat bovendien toe dat de energie-intensieve industrie de hogere kosten voor duurdere elektriciteit weer gecompenseerd krijgt. Daarmee is de prijsprikkel om CO₂ te verminderen, verdwenen.

Wie denkt dat het ETS alles oplost, hoeft geen eisen te stellen aan auto's, hoeft gloeilampen niet te verbieden en heeft geen richtlijn duurzame energie nodig. We moeten consequent zijn. Als we eisen stellen aan auto's en verlichting, dan moeten we ook zeker eisen stellen aan kolencentrales, want dat zijn de echte vervuilers. Feit is ook dat gemakkelijke CO₂-reducties niet te halen zijn bij de staalindustrie of cementindustrie, maar in de energiesector.

Avril Doyle (PPE-DE). - (EN) Mijnheer de Voorzitter, als er sprake is van tekortkomingen in de nitraatrichtlijn en de kaderrichtlijn water, dan moeten problemen op het gebied van varkens-, pluimvee- en melkveehouderijen volgens mij daar worden opgelost. Volgens mij zullen de aanpassingskosten daarvan zeker opwegen tegen de voordelen van regeling ervan in deze specifieke wetgeving. Maar er zijn ook andere wetgevingsmogelijkheden om deze sectoren aan te pakken en die moeten ook worden onderzocht.

Wat de grote stookinstallaties betreft, biedt de Gemeenschapsregeling voor de handel in broeikasgasemissierechten (ETS) op dit moment geen bescherming tegen de bouw van nieuwe, kostbare installaties met hoge emissies, met name nieuwe kolencentrales, die onnodig vervuילend zijn en waar we naar verwachting meer dan veertig jaar aan vast zullen zitten, waardoor het moeilijk en duurder wordt om de algemene klimaatdoelen te halen.

Door prestatienormen voor CO₂-uitstoot in te voeren, zou de elektriciteitssector minder afhankelijk worden van fossiele brandstoffen volgens een tijdschema dat strookt met een beperking van de mondiale temperatuurstijging tot minder dan 2°C en met de invoering van nieuwe, schonere technologieën. Om investeringsbesluiten over deze grote, dure kapitaalprojecten te kunnen nemen, heeft de industrie bovenal behoefte aan zekerheid over de wetgeving. Een grenswaarde van 350 g zou er bijvoorbeeld voor zorgen dat alleen de meest doelmatige en geavanceerde gasgestookte centrales worden gebouwd. CO₂-normen die vanaf zeg maar 2020 gelden, zouden betekenen dat nieuwe kolengestookte centrales na de inwerkingtreding van dit voorstel alleen kunnen worden gebouwd indien ze vanaf 2020 gebruik maken van CO₂-afvanginstallaties, omdat dan naar wij verwachten de afvang en opslag van CO₂ (CCS) commercieel beschikbaar zullen zijn. Bestaande centrales zouden een langere periode krijgen om aan de norm te voldoen, hetzij door CO₂-afvangtechnologie toe te passen hetzij door sluiting van de centrale. Centrales kunnen ook op andere manieren aan de normen voldoen, bijvoorbeeld door mee- en bijstook van biomassa of door gebruik te maken van de warmte afkomstig van warmtekoppelinginstallaties.

Als rapporteur voor de onlangs uitgevoerde evaluatie van het Europese ETS maak ik mij zorgen over het algemene ambitieniveau voor al onze beleidsterreinen. Volgens de jongste wetenschappelijke onderzoeken moeten wij, om de doelstelling van 2°C te halen, een doelstelling die wij als Parlement gezien onze stemming over het klimaat- en energiepakket afgelopen december voor de ecologische, sociale en economische toekomst

van de maatschappij noodzakelijk achten, strengere emissiegrenzen met een korter tijdschema invoeren. Het ETS alleen zal niet voldoende zijn om de emissies door de elektriciteitssector in voldoende mate terug te dringen.

Ik sluit af met de opmerking dat een Europees veiligheidsnet zijn voordelen heeft, maar ik ben nog steeds bezorgd dat dit een excuus kan zijn voor een veel te laag ambitieniveau en minimale emissiereducties – met andere woorden voor een race naar beneden. Overtuigt u mij alstublieft van het tegendeel.

Glenis Willmott (PSE). – (EN) Mijnheer de Voorzitter, hoewel ik achter de doelstellingen van de voorstellen sta om de wetgevingseisen te vereenvoudigen en te verduidelijken en voor een betere en gelijkmatigere tenuitvoerlegging te zorgen, zijn er drie dingen die mij verontrusten. In de eerste plaats heeft de Commissie niet alleen een eenvoudiger en betere tenuitvoerlegging nagestreefd, maar heeft zij ook op bepaalde terreinen de werkingssfeer aanzienlijk uitgebreid. Ik vind dat het juiste evenwicht moet worden gevonden tussen de bescherming van het milieu enerzijds en de bureaucratie en de kosten voor de bedrijfstak en kleinere installaties, zoals die in de agrarische sector en de gezondheidszorg, anderzijds.

In de tweede plaats leiden de minimumvoorwaarden voor grote verbrandingsinstallaties ertoe dat delen van de energiesector in het Verenigd Koninkrijk voor aanzienlijke problemen worden gesteld. Ik heb gehoord dat Polen, Frankrijk, Italië, Spanje en bepaalde oostelijke en zuidelijke lidstaten zich hierover eveneens zorgen maken. Deze voorwaarden leiden er namelijk toe dat, als er geen tijdelijke ontheffing wordt verleend, op korte termijn de voortzetting van nationale emissiereductieplannen of de energiezekerheid in gevaar komt.

Tot slot maak ik me ernstig zorgen over het Europees veiligheidsnet. Ik ben daar fel tegen. Ik vind het geen goed idee. Volgens mij worden de minimale emissiegrenswaarden dan de standaardwaarden en komt de brede toepassing van de ambitieuzere best beschikbare technieken in de knel, waardoor het wel eens kan zijn dat het milieu minder wordt beschermd en de kosten van de tenuitvoerlegging fors hoger worden. Ik wil de afgevaardigden vragen om deze punten voorafgaand aan de stemming zorgvuldig te overwegen.

Mairead McGuinness (PPE-DE). – (EN) Mijnheer de Voorzitter, als lid van de Commissie landbouw beperk ik mijn opmerkingen tot de invloed van dit voorstel op de agrarische sector in de Europese Unie. Ik ben het eens met collega's die opmerkten dat zij zich zorgen maken over de uitgebreide werkingssfeer, waardoor ook boeren er als industriële vervuilers in betrokken worden.

Er moet zeker aandacht zijn voor de emissies in de landbouw, maar ik vind deze manier niet acceptabel. Ik zou zeggen dat in de nitraatrichtlijn in zijn huidige vorm al veel punten zijn opgenomen waarover we het hier hebben. Misschien moeten we kijken naar die richtlijn, die in veel lidstaten problemen veroorzaakt, naar de tenuitvoerlegging ervan en of die wel doelmatig is.

Daarnaast is er bezorgdheid over het feit dat met name ook de pluimveebedrijven erin worden betrokken, aangezien die Europese sector ernstig wordt bedreigd door de invoer uit derde landen, waar zulke beperkingen niet gelden. Ik steun amendementen in de huidige voorstellen waarmee wordt beoogd om dit tegen te gaan. Ook het betrekken van de zuivelindustrie in de voorstellen is zorgwekkend en ik steun collega's van mijn eigen fractie en anderen die amendementen hebben ingediend om deze sectoren uit het huidige voorstel te schrappen.

Ik herhaal nog maar eens dat er voor de landbouwsector een groot aantal richtlijnen over uitstoot en de bestrijding van verontreiniging bestaat, dus misschien is het tijd om die allemaal eens te herschikken, zodat de boeren die ze moeten uitvoeren goed begrijpen en inzien wat er van hen wordt verlangd. We kunnen hier in het Parlement wel wetgeving ontwerpen, maar we hebben soms geen idee hoe en door wie die wordt uitgevoerd en of dat wel op doelmatige wijze gebeurt.

Jutta Haug (PSE). – (DE) Mijnheer de Voorzitter, mijnheer de commissaris, dames en heren, De richtlijn inzake industriële emissies had er allang moeten zijn. Wetgeving waarin alle belangrijke maatregelen ter vermindering van de milieuverontreiniging berusten op de best beschikbare technieken moet minstens om de vijf jaar worden aangepast en niet pas na dertien jaar, want ondertussen is de techniek ons al weer ver vooruit.

Tegelijkertijd moeten we met zijn allen constateren dat wij ondanks de technische ontwikkeling onze doelstellingen van de richtlijn van destijds bij lange na niet hebben gehaald. Daarom heb ik hoge verwachtingen van het compromis dat in de Commissie milieubeheer, volksgezondheid en voedselveiligheid is gevonden. De uitvoering van dat compromis zal ons doel dichterbij brengen. Dat gemoederen zo verhit raken als het

gaat om bodembescherming of om wensen van landbouworganisaties, daar kan ik met mijn verstand niet bij.

De Sociaal-democratische Fractie in het Europees Parlement wil milieudoelstellingen verwezenlijken zonder dat economische activiteiten in het gedrang komen. Daarmee kijken wij naar de toekomst en niet, wat de Fractie van de Europese Volkspartij (Christen-democraten) en Europese Democraten met haar voorstellen doet, naar het verleden.

Eija-Riitta Korhola (PPE-DE). - (FI) Mijnheer de Voorzitter, het afgelopen jaar is er hard gewerkt aan de voorbereiding van de IPPC-richtlijn (geïntegreerde preventie en bestrijding van verontreiniging) en hoewel de richtlijn in haar definitieve vorm van grote betekenis is voor de industrie en de burgers van de Europese Unie, wordt zij toch ondergesneeuwd door het klimaat- en energiepakket. Dat is jammer, want de economische gevolgen van de richtlijn zullen, in combinatie met de maatregelen die al zijn genomen in het kader van het klimaatpakket, groot zijn. Daarom moeten die in de juiste verhouding worden gezien ten opzichte van de klimaat- en milieuvoordelen die met de richtlijn worden bereikt.

De corrigerende maatregelen die in overeenstemming met de doelen van de richtlijn zijn voorgesteld, moeten vooral kosteneffectief zijn. Anders is het niet de moeite waard om de uitdaging aan te gaan om zeven verschillende richtlijnen tot één richtlijn samen te voegen. Wij moeten de huidige kosten van bureaucratie en actie kunnen verlagen, hoewel het verslag van de Commissie milieubeheer, volksgezondheid en voedselveiligheid hier tot mijn spijt niet in slaagt. De vergunningverlenende autoriteiten moeten de emissiebepalingen voor bestaande installaties vrij kunnen interpreteren, rekening houdend met de leeftijd en technische staat van de installatie, de milieueffecten, de milieutoestand en de kosten van de corrigerende maatregelen. Op die manier kan voldoende flexibiliteit worden gewaarborgd voor de bestaande elektriciteitscentrales, vooral piekcentrales en noodcentrales, om tot het einde van hun levensduur te kunnen functioneren.

Het is om verschillende redenen ook zeer lastig om een Europees veiligheidsnet (ESN) aan te nemen in de vorm die de rapporteur heeft voorgesteld. Wij weten niet waar en hoe een ESN wordt aangelegd, wat op zich al een slechte situatie is. Ten tweede zijn lokale vergunningverlenende autoriteiten beter in staat rekening te houden met de heersende omstandigheden, zoals de leeftijd en locatie van een installatie en bijvoorbeeld de wateropname ervan, wat een waarborg is voor flexibiliteit, in tegenstelling tot het inflexibele ESN. Vergunningscriteria zijn nu in het algemeen al zeer streng. Nog strengere controles in verband met nieuwe vergunningen zorgen voor veel kosten zonder wezenlijke milieuvoordelen. In de praktijk verlaagt dit het niveau van milieubescherming. Ik ben blij dat het amendement van mijn fractie deze kwestie opheldert.

Ik wil hier in het bijzonder mijn collega, mevrouw Jackson, bedanken voor haar amendement 134, dat mijn fractie van plan is te steunen. Wij zijn hier weer eens getuige van de praktische wijsheid die voortkomt uit ervaring. Het amendement vindt een compromis voor een groot aantal van de lastigste vraagstukken.

Anders Wijkman (PPE-DE). - (EN) Mijnheer de Voorzitter, aangezien mijn tijd beperkt is, bedank ik de heer Krahmer voor zijn goede werk en richt ik mij op de amendementen 136 tot en met 139, waarin een veertigtal collega's, onder wie ikzelf, voorstellen om een milieuprestatienorm voor grote verbrandingsinstallaties in de richtlijn op te nemen om de CO₂-uitstoot in de toekomst te beperken. Op dit moment is het onduidelijk of er later vandaag over deze vier amendementen wordt gestemd.

Een herschikking bevat de bepaling dat, als zich nieuwe ontwikkelingen voordoen, er ruimte moet zijn voor amendementen en suggesties die verdergaan dan het oorspronkelijke voorstel. Ik geloof dat recent wetenschappelijk onderzoek in voldoende mate aantoonde dat we ambitieuzer moeten zijn in het beteugelen van de klimaatverandering dan we een of twee jaar geleden dachten.

Het emissieverhandelingssysteem (ETS) is naar mijn mening niet voldoende om de doelstelling van 2° Celsius te bereiken die de EU heeft afgesproken. In zijn huidige vorm leidt het ETS ertoe dat de energiesector pas na zo'n 60 of 65 jaar CO₂-vrij is. Daarom hebben we deze amendementen ingediend, waarin we voorstellen dat alle energiecentrales die in de toekomst worden gebouwd vanaf 2020 hun uitstoot moeten beperken tot 350 gram CO₂ en dat bestaande centrales in 2025 moeten zijn aangepast of anders moeten sluiten. Het voorstel is technologieneutraal en kan op verschillende manieren worden bereikt. Ik wil er krachtig bij de Voorzitter op aandringen om ons in de gelegenheid te stellen om over deze amendementen te stemmen en ik beveel ze van harte bij mijn collega's aan.

Zuzana Roithová (PPE-DE). - (CS) Mijnheer de Voorzitter, ik blijf er op hameren dat een al te kostbare aanscherping van de milieunormen schadelijk is voor het concurrentievermogen van de Europese industrie

en de Europese werkgelegenheid indien China, Brazilië, de Verenigde Staten en andere economieën zich niet tot soortgelijke normen verbinden. Het stoort mij dan ook ten zeerste dat de Commissie geen onderzoek heeft gedaan naar de economische gevolgen voor de werkgelegenheid, want op basis van een dergelijk onderzoek hadden we een geïnformeerd en verantwoord besluit kunnen nemen over nieuwe regels voor de wel degelijk broodnodige verlaging van de uitstoot van stikstofoxide. Ook ben ik van mening dat er de nodige druk op bedrijven uitgeoefend dient te worden om hun fabrieken te moderniseren. Nu de lidstaten allerlei crisismaatregelen treffen ter verlaging van de kosten van bedrijven en fabrieken, dient er echter op te worden gewezen dat alleen sterke, concurrentiekrachtige bedrijven in staat zullen zijn te voldoen aan de voorstellen van de ENVI-commissie en dat kleine bedrijven zich gedwongen zullen zien hun bedrijvigheid te verminderen of zelfs te beëindigen en dus om mensen te ontslaan. Ik stem in deze tijd van crisis dan ook tegen uitbreiding van de werking van deze richtlijn met verlaging van de uitstoot door huishoudens, kleine bedrijven, kleine boerenbedrijven en zelfs scholen en kerken, en dergelijke. Dit gaat veel te ver en tart het gezond verstand. Mijn hartelijke dank aan mevrouw Jackson voor de amendementen.

Robert Sturdy (PPE-DE). – (EN) Mijnheer de Voorzitter, ik wil me specifiek op de landbouwsector richten. In de eerste plaats moet ik erkennen dat ik boer ben, maar ik heb geen varkens en geen pluimvee. Ik heb wel een kas in de tuin. Ik denk dat de commissaris goed moet beseffen dat de richtlijn, zoals al is gezegd, met name bedoeld is voor de industrie.

Commissaris, ik wil u vragen om nog eens goed naar de richtlijnen inzake de landbouwsector te kijken. We weten al dat die sector onder enorme druk staat. We hebben het in het Parlement al vele malen over de voedselveiligheid gehad. Denkt u alstublieft nog eens goed na over de amendementen die vooral deze sector schaden. Ik vind veel van de amendementen die geen betrekking hebben op de landbouwsector bijzonder goed en ik feliciteer de heer Vernola met zijn verslag.

Commissaris, u had het zojuist over concurrentievervalsing. Ik ga u een eenvoudige vraag stellen en verzoek u om daar vandaag nog op te antwoorden. Zorgt u dat er wetgeving komt waarmee wordt voorkomen dat er voedingsmiddelen in de Europese Unie worden ingevoerd waarvoor niet dezelfde normen gelden als die welke wij in de Europese Unie hebben?

Stavros Dimas, Commissie. – (EN) Mijnheer de Voorzitter, ik wil graag alle leden van het Parlement bedanken die aan het debat van vandaag hebben deelgenomen. Ze hebben een constructieve bijdrage geleverd. Ik wil in het bijzonder de rapporteur, de heer Krahmer, bedanken voor zijn uitstekende en toegewijde werk. Voordat ik afsluit, wil ik graag nog het een en ander zeggen over enkele belangrijke amendementen waarover vandaag is gesproken.

In de eerste plaats ben ik blij met uw brede steun voor de kerngedachte van het voorstel van de Commissie en met name voor het versterken van de toepassing van de best beschikbare technieken (BBT's) en de status van de BREF-documenten. Dit is de hoeksteen van het Commissievoorstel.

De Commissie kan veel amendementen, in elk geval gedeeltelijk of in principe, aanvaarden. Zo wordt met veel amendementen de tekst van het Commissievoorstel verhelderd of worden de ontwikkeling van de BREF's en de vergunnings- en handhavingspraktijken van de lidstaten transparanter gemaakt. Een betere voorlichting en participatie van het publiek bij deze beslissingen is zeer welkom.

Ik ben het eens met degenen die zeiden dat misbruik van flexibiliteit in het opstellen van vergunningsvoorwaarden moet worden voorkomen. Zoals ik al eerder heb gezegd, kunnen minimumvoorwaarden erg nuttige en noodzakelijke instrumenten zijn om specifieke problemen aan te pakken op punten waar bepaalde sectoren niet de noodzakelijke stappen hebben genomen om de BBT's toe te passen. Het is echter niet nodig om systematisch minimumvoorwaarden op te stellen; het kan zelfs een extra administratieve last opleveren waar weinig milieuvoordelen tegenover staan. Daarom vind ik dat er alleen minimumnormen moeten worden vastgesteld als die nodig zijn voor een betere toepassing van de BBT's.

Bij het kijken naar minimumvoorwaarden voor grote verbrandingsinstallaties is het belangrijk om rekening te houden met de aanzienlijke invloed van dergelijke operaties op het milieu en de gezondheid van de EU-burgers. In 2006 is er overeenstemming bereikt over de BBT's voor grote verbrandingsinstallaties en de Commissie is van mening dat de minimumcriteria vanaf 2016 moeten worden toegepast. We moeten ervoor zorgen dat de maatregelen die voor de sector zijn getroffen zo snel mogelijk overeenstemmen met de BBT's en dat ze ertoe bijdragen dat de doelstellingen uit de thematische strategie inzake luchtverontreiniging worden bereikt.

Ook belangrijk voor het bereiken van de doelstellingen van de wetgeving zijn de bepalingen voor nalevings- en handavingsmaatregelen. In het verleden hebben we in dit opzicht enkele tekortkomingen gesignaleerd en daarom is het van het grootste belang dat de nieuwe wetgeving gepaard gaat met eenduidige bepalingen om ervoor te zorgen dat de wetgeving goed wordt uitgevoerd. Daarom bevat het voorstel van de Commissie minimumbepalingen voor inspectie, voor de herziening van vergunningsvoorwaarden en voor de verslaglegging over de inachtneming van de voorwaarden. Dankzij deze wijzigingen zullen de BBT's goed worden toegepast en zal concurrentievervalsing worden tegengegaan. De Commissie zal dit aspect nauwlettend in de gaten houden.

Ik wil graag nog iets zeggen over de drempels voor intensieve agrarische bedrijven, met name pluimveebedrijven. Momenteel wordt voor al het pluimvee dezelfde drempel gehanteerd, zonder dat er rekening wordt gehouden met de verschillende soorten. Elke soort heeft zijn eigen effecten op het milieu, met name door het verschil in gewicht tussen de soorten. De voorgestelde nieuwe drempels zijn vastgesteld op basis van het effect op het milieu van de betrokken soort. Met de nieuwe drempels zou er ruimte zijn voor een beperkt aantal extra bedrijven ten opzichte van de huidige hoeveelheid en zou de ammoniakuitstoot op een kostenefficiënte manier worden beperkt, zodat de doelstellingen van de thematische strategie inzake luchtverontreiniging op bepaalde terreinen worden gehaald.

Ik zal het secretariaat van het Parlement een lijst geven van de standpunten van de Commissie over de amendementen.

Verslag-Krahmer (A6-0046/2009)

De Commissie kan de volgende amendementen geheel, gedeeltelijk of in beginsel steunen: 1, 5-8, 12-14, 16, 18-21, 27, 34-37, 40, 42-44, 46, 48-56, 58-62, 64-66, 68, 69, 71-73, 75 en 79.

De amendementen die de Commissie niet kan aanvaarden zijn: 2-4, 9-11, 15, 17, 22-26, 28-33, 38, 39, 41, 45, 47, 57, 63, 67, 70, 76-78, 80, 93, 97, 114, 115, 117, 129 en 133.

Holger Krahmer, rapporteur. – (DE) Mijnheer de Voorzitter, ik zal het heel kort houden. Hartelijk dank voor de constructieve bijdragen aan het debat die ik hier gehoord heb.

Ik zou ter afsluiting nog twee dingen willen zeggen: om te beginnen wil ik de commissaris er hartelijk voor bedanken dat hij zich niet categorisch heeft uitgesproken tegen het concept van de minimumeisen van het veiligheidsnet. Dit voorstel is geen hels werktuig, geen bureaucratisch monster; het is een instrument voor probleemoplossing dat we een kans moeten geven. Daarom wil ik u op deze plek nogmaals verzoeken dit voorstel te steunen.

Ten tweede richt ik mij tot mijn Britse vrienden *across all the parties*. Geachte vrienden uit Groot-Brittannië, ik begrijp wat Caroline bedoelt en ik heb begrip voor haar probleem. Ik begrijp heel goed dat men gedurende enige tijd voorrang geeft aan de continuïteit van de energievoorziening in een land boven de naleving van grenswaarden voor luchtverontreiniging. Daar heb ik alle begrip voor. Ik zou ook de laatste zijn om Hare Majesteit geen extra tijd te gunnen als het gaat om de bouw van nieuwe steenkoolcentrales. Daar valt best over te praten. Het probleem is nu juist dat we dat niet hebben gedaan. Een dergelijk gesprek heeft de afgelopen vier maanden nooit plaatsgevonden.

Ik verzoek u met klem - nu met het oog op de tweede lezing - om de zaken nog eens met een open geest te beschouwen en te praten over een compromis, en om uw verzet - dat mijns inziens volstrekt irrationeel is - te laten varen, alsmede om de fundamentele weerstand tegen de minimumnormen, die zich niet laat rechtvaardigen vanuit het perspectief van het mededingings- en milieubeleid, op te geven. Ik denk dat een compromis haalbaar is, waarvan ik hoop dat het uiteindelijk in de tweede lezing zijn beslag krijgt. Ik vind trouwens niet dat we in een eerste lezing niet naar een compromis zouden moeten zoeken. Daarvoor is deze wetgeving te ingewikkeld. Ik wil deze zittingsperiode niet als rapporteur beëindigen en wetgeving overlaten aan het volgende Parlement waarbij over een wetstekst wordt gediscussieerd die inconsistent, onlogisch en tegenstrijdig is. Daarom vraag ik om steun voor de compromissen als we over een uur gaan stemmen!

De Voorzitter. – Het debat is gesloten.

De stemming vindt op dinsdag 10 maart 2009 plaats.

Schriftelijke verklaringen (artikel 142)

Rovana Plumb (PSE), schriftelijk. – (RO) Ik ben zowel verheugd over de geïntegreerde aanpak (consolidatie in één tekst van zeven verschillende richtlijnen inzake industriële emissies) als over de strengere bepalingen voor het gebruik van de best beschikbare technieken, die erop gericht zijn innovatieve oplossingen te vinden om de vervuiling door de productie terug te dringen. Voor de ontwikkeling van bepaalde minder vervuilende producten is het engagement van verschillende partijen vereist, zoals het bedrijfsleven, de bevoegde autoriteiten en ngo's. Deze richtlijn biedt mogelijkheden tot samenwerking tussen de verschillende partijen (lokale instanties en ondernemingen), waardoor zij in staat worden gesteld innovatie te bevorderen. In Nederland en Denemarken, evenals in sommige Oost-Europese landen zoals Roemenië, zijn hiervan goede voorbeelden aan te wijzen.

De voorgestelde consolidatie in één richtlijn zal, naast alle aanbevelingen van het beleidspakket, leiden tot een doeltreffender wetgeving als het erom gaat de milieu- en gezondheidsdoelstellingen op een zo kostenefficiënt mogelijke manier te verwezenlijken. De richtlijn zal er ook voor zorgen dat onnodige administratieve kosten worden teruggebracht (met naar schatting tussen de 105 en de 225 miljoen euro per jaar) en dat de concurrentievervalsing in de EU tot een minimum wordt beperkt zonder dat de concurrentiepositie van de Europese industrie daardoor wordt verzwakt.

Daciana Octavia Sârbu (PSE), schriftelijk. – (RO) Industriële activiteiten spelen weliswaar een fundamentele rol bij het handhaven en vergroten van de economische welvaart, maar we mogen het effect van deze activiteiten voor het milieu niet uit het oog verliezen.

In het kader van de herziening van de richtlijn inzake geïntegreerde preventie en bestrijding van verontreiniging (IPPC) werd onder meer de nadruk gelegd op de vaststelling van grenswaarden voor bepaalde stookinstallaties en op het gebruik van de best beschikbare technieken (BBT's) om een adequaat niveau van milieubescherming te waarborgen. Ik was voorstander van de invoering op 1 januari 2020 van een grenswaarde van 350 gram CO₂ voor elektriciteitsproducerende stookinstallaties van meer dan 500 MW, aangezien deze installaties een toename van de CO₂-concentratie in de atmosfeer veroorzaken en daardoor bijdragen tot de aardopwarming.

De invoering van een grenswaarde, waaraan alle installaties uiterlijk 2025 moeten voldoen, zou investeringen op het gebied van emissiereductie stimuleren.

Ik ben van mening dat het terugdringen van de vervuiling door industriële bronnen ertoe zal bijdragen dat de Europese Unie haar doelstelling kan bereiken om de aardopwarming tot maximaal 2° Celsius te beperken. De effectiviteit van deze richtlijn zal blijken uit inspecties die zullen worden uitgevoerd bij alle stookinstallaties en zal eveneens tot uitdrukking komen in de mate waarin aan de voorwaarden voor vergunningen zal worden voldaan.

Richard Seeber (PPE-DE), schriftelijk. – (DE) In het kader van het besluit over de geïntegreerde preventie en bestrijding van verontreiniging (IPPC) heeft Europa de kans om uniforme, hoge beschermingsnormen vast te stellen. Op het gevoelige gebied van de industriële emissies is het van belang dat Europese bedrijven worden gestimuleerd om gebruik te maken van de schoonste en meest efficiënte beschikbare technologie. Het betekent dat we in het vervolg het beginsel van de best beschikbare technieken beter ten uitvoer moeten leggen. Daarbij moeten we er wel op letten dat het richtinggevend project van de IPPC-richtlijn niet alsnog met bureaucratie wordt overladen waardoor de lidstaten en het bedrijfsleven zich voor onoplosbare taken geplaatst vinden.

Wij moeten daarom zorgvuldig kijken naar de mate waarin de rapportageplicht ook echt noodzakelijk is, want een teveel zou afbreuk doen aan de uitvoerbaarheid van het concept.

Voorts schiet een onnodige belasting van het midden- en kleinbedrijf net zo aan het doel voorbij als de overmaat aan voorschriften op gebieden als bodembescherming, een beleidsterrein dat onder de bevoegdheid van de lidstaten valt. Laten we ons daarom liever concentreren op het belangrijkste: harmonisatie van de milieunormen en verankering van een hoge milieubescherming bij industriële activiteiten.

7. Toegang van het publiek tot documenten van het Europees Parlement, de Raad en de Commissie (herschikking) (debat)

De Voorzitter. – Aan de orde is het verslag (A6-0077/2009) van Michael Cashman, namens de Commissie burgerlijke vrijheden, justitie en binnenlandse zaken, over het voorstel voor een verordening van het Europees Parlement en de Raad betreffende de toegang van het publiek tot documenten van het Europees Parlement, de Raad en de Commissie (herschikking) (COM(2008)0229 C6-0184/2008 – 2008/0090(COD)).

Michael Cashman, rapporteur. – (EN) Mijnheer de Voorzitter, ik kijk uit naar dit debat en ben vooral benieuwd naar wat degenen te zeggen hebben die niet zo gesteld zijn op meer transparantie en een betere toegang van het publiek tot documenten.

Ik wil graag in de eerste plaats de zeven EU-ministers bedanken die hebben verklaard dat zij mijn verslag steunen. Ze zeiden, om precies te zijn, het volgende: “We zijn daarom blij dat de Commissie burgerlijke vrijheden, justitie en binnenlandse zaken van het Parlement op 17 februari 2009 een verslag heeft aangenomen dat aansluit bij onze visie op een transparantere Unie”.

Ik vind het ontstellend dat, terwijl wij proberen het contact met de burger te herstellen, er mensen zijn die niet achter transparantie en openheid staan. Ik vind het net zo ontstellend dat, terwijl wij proberen het contact tussen de instellingen en de burger te herstellen, er een gebrek aan bereidheid is om de publieke controle en de verantwoordingsplicht te verbeteren.

Sommige afgevaardigden hebben twijfels geuit over de vraag of alle amendementen die in mijn verslag worden voorgesteld wel binnen het toepassingsgebied vallen van de juridische grondslag van de verordening – artikel 255 van het Verdrag. Ik stel hen graag gerust: het doel van Verordening (EG) nr. 1049/2001 is: “het publiek een zo ruim mogelijk recht van toegang tot documenten van de instellingen te geven. Het recht van het publiek op toegang tot documenten van de instellingen is verweven met het democratisch karakter van de instellingen.” U hoeft mij niet zomaar op mijn woord te geloven – ik citeer dit uit het arrest van het Hof van Justitie in de zaak-Turco. We moeten artikel 255 van het Verdrag in de geest van dat arrest interpreteren.

Neem ons amendement 44 over gerubriceerde documenten. Het is gewoon niet eerlijk om te zeggen, zoals de Commissie heeft gedaan, dat het als vertrouwelijk rubriceren van documenten geen verband houdt met de toegang van het publiek tot zulke documenten. Krachtens de huidige versie van Verordening (EG) nr. 1049/2001 mogen documenten alleen worden gerubriceerd om de essentiële belangen te beschermen zoals genoemd in artikel 4, lid 1. Het verband is er dus al. Wat wij hebben gedaan, is daaruit de logische consequenties te trekken en regels ten aanzien van de rubricering van documenten in de verordening zelf op te nemen. Via deze regels, die zorgvuldig zijn gemodelleerd naar de regels die de Raad en de Commissie al toepassen, worden in overeenstemming met artikel 255 beperkingen vastgelegd op de toegang van het publiek tot documenten, en niets in het Verdrag belemmert de instellingen om deze in de verordening op te nemen.

Neem ons amendement 24 dat betrekking heeft op agentschappen en organen die door de instellingen zijn opgericht. Met Verordening (EG) nr. 1049/2001, zoals gewijzigd, zullen de beginselen, voorwaarden en beperkingen van de toegang van het publiek tot documenten van die agentschappen worden bepaald, maar zullen er op zich geen verplichtingen voor agentschappen worden geschapen.

Als u bijvoorbeeld ons amendement 29 leest, ziet u dat de verordening alleen van toepassing is op documenten die bij de instellingen berusten, hoewel er ook de normen in worden vastgesteld die agentschappen geacht worden aan te houden bij het aannemen van hun eigen regels inzake de toegang van het publiek tot hun documenten; dit in overeenstemming met de gezamenlijke verklaring die op 30 mei 2001 door de Raad, de Commissie en het Parlement is aangenomen.

Ik wil ook nog graag naar voren brengen, voor wie het niet met eigen ogen kan zien, hoe jammer het is dat de Raad niet hier is om dit bijzonder belangrijke verslag de aandacht te geven die het toekomt.

Ik weet dat sommigen onder u ook bezorgd waren of we niet te veel trachtten te voorkomen dat de lidstaten het transparantieniveau ondermijnden dat met de verordening wordt beoogd. Ik geloof dat ik er veel aan heb gedaan om uw bezorgdheid weg te nemen, zoals u zult zien aan de compromisamendementen waarmee de lidstaten worden gewezen op hun plichten ingevolge artikel 10 van het Verdrag om de doelstellingen van de Gemeenschap, waaronder transparantie en democratie, niet te belemmeren.

De amendementen van de heer Nassauer zijn misschien een geruststelling voor zijn fractie en andere leden van het Parlement die er bezorgd over zijn dat bepaalde privé-informatie in het publieke domein terechtkomt. Dat kan en zal niet gebeuren als het aan mijn verslag ligt. Er is nog steeds ruimte om te denken dat persoons- en privégegevens beschermd zullen blijven, dus ik ben zeer benieuwd naar de argumenten van degenen die tegen deze verordening zijn.

Margot Wallström, vicevoorzitter van de Commissie. – (EN) Mijnheer de Voorzitter, dank u wel voor het zeer belangwekkende verslag over het voorstel van de Commissie voor een herschikking van Verordening (EG) nr. 1049/2001 inzake de toegang van het publiek tot documenten. Dit is een zeer belangrijk en geliefd

onderwerp en ik heb waardering voor het enorme werk dat is verzet door de rapporteur, de heer Cashman, en veel andere actieve, betrokken en kundige leden van dit Parlement.

Dit onderwerp heeft betrekking op fundamentele en soms onverenigbare rechten van burgers, verenigingen en ondernemingen. We moeten zeer zorgvuldig kijken naar de noodzakelijke wijzigingen die in deze verordening moeten worden aangebracht en we moeten de aandacht blijven richten op openheid. Alle drie de instellingen zijn het erover eens dat Verordening (EG) nr. 1049/2001 bijna acht jaar lang over het algemeen opmerkelijk goed heeft gefunctioneerd. Het Parlement, de Raad en de Commissie zijn nu transparanter dan ooit. We kunnen zeggen dat de nieuwe regels hebben geleid tot een nieuwe manier van werken en tot een nieuwe denktrant en houding.

Tegelijkertijd zijn het Parlement, de Raad en de Commissie het er ook over eens dat legitieme belangen adequaat zijn beschermd. We mogen niet vergeten dat de EU-instellingen toegang hebben verschaft tot een groter aantal documenten, terwijl er in aantal en frequentie minder weigeringen zijn geregistreerd. Ik hoop dus dat u het ermee eens bent dat Verordening (EG) nr. 1049/2001 haar waarde heeft bewezen. Daarom is een volledige herziening niet nodig.

Ook een goed instrument kan echter altijd worden verbeterd. De rechtsgrondslag waarop we ons baseren is artikel 255 van het Verdrag, zoals de rapporteur al heeft gezegd. In navolging daarvan moet in de verordening worden bepaald aan de hand van welke beginselen en beperkingen de burgers toegang hebben tot documenten. Voor wat betreft het onderhavige verslag merk ik op dat sommige amendementen buiten de werkingssfeer van artikel 255 van het Verdrag vallen en daarom niet kunnen worden aanvaard. Echter – en dit is een belangrijk “echter” – zij vestigen de aandacht op belangrijke kwesties die mogelijk in een andere context kunnen worden behandeld. De Commissie zal daar zeker met een constructieve, pragmatische en open instelling naar kijken.

Het is een goede gewoonte om van tijd tot tijd te beoordelen of wetgeving goed functioneert en of de beoogde doelen ermee worden bereikt. In die geest is de Commissie met dit voorstel voor een herschikking van de verordening gekomen. Het gebruik van de herschikkingstechniek past bij de doelstelling van beter wetgeven. Aangezien deze verordening betrekking heeft op een fundamenteel recht van de burgers, is het van het grootste belang om één eenduidige en leesbare tekst aan te nemen.

Met de herschikkingstechniek worden de handen van de wetgever niet méér gebonden dan bij de traditionele manier om wetgeving te wijzigen. Ongeacht de keuze van de wetgevingstechniek moet de wetgever van de Gemeenschap binnen de doelstelling van het voorstel blijven.

We willen graag blijven doorgaan met het verbeteren van de transparantie en de openheid, en ik ben er diep van overtuigd dat dit een goede manier is. In dit verband moet ik echter opmerken dat een aantal amendementen betrekking heeft op bepalingen van Verordening (EG) nr. 1049/2001 die niet in het wijzigingsvoorstel van de Commissie voorkomen. We kunnen die niet aanvaarden aangezien ze buiten het voorstel van de Commissie vallen.

De Commissie is natuurlijk bereid om goede ideeën over te nemen, hoewel de procedure op dit moment nog in een vroeg stadium verkeert. Ik wil graag bevestigen dat de Commissie bereid is om te overleggen met de twee medewetgevers en dat we een gemeenschappelijke basis willen proberen te zoeken om tot een evenwichtige en werkbare compromistekst te komen. De Commissie komt echter het liefst met een gewijzigd voorstel wanneer de twee medewetgevers hun standpunt hebben bepaald. We kunnen en zullen geen voortijdig oordeel vellen over of vooruitlopen op discussies of onderhandelingen.

We moeten ook rekening houden met de wijzigingen die het Verdrag van Lissabon – indien en wanneer het in werking treedt – voor deze belangrijke kwestie zal meebrengen. Verordening (EG) nr. 1049/2001 zal dan van toepassing zijn op alle instellingen, organen, agentschappen en bureaus van de Europese Unie, zij het in beperkte mate voor het Hof van Justitie, de Europese Centrale Bank en de Europese Investeringsbank. Voor de burgers zal het Verdrag van Lissabon echte vooruitgang betekenen wanneer alle EU-organen een gemeenschappelijke verzameling regels voor de toegang tot documenten hanteren. Eén zo'n gemeenschappelijke verzameling regels is een waarborg voor consistentie, maar moet tegelijkertijd ook zijn toegesneden op de behoeften van het grote aantal organen met hun zeer verschillende mandaten en bevoegdheden.

Ik wil ook graag nog eens herhalen wat ik al bij eerdere gelegenheden in dit Parlement en elders heb gezegd. Verordening (EG) nr. 1049/2001 is de hoeksteen van ons transparantiebeleid, maar we moeten ook nadenken over wat we proactief buiten de officiële wetgeving kunnen doen. Daarom heb ik tijdens de bijeenkomst van

de paritaire commissie van de Commissie burgerlijke vrijheden, justitie en binnenlandse zaken van 20 januari aangekondigd dat ik het initiatief neem om een actieplan inzake openheid op te stellen. Betere registers, een grotere gebruikersvriendelijkheid en toegankelijkheid, een actieve verspreiding en een snellere publicatie van documenten zijn enkele voorbeelden van wat ik in dit actieplan wil opnemen en natuurlijk met de andere EU-instellingen wil blijven bespreken. Dit is een pragmatische en efficiënte manier om transparantie in al onze beleidsterreinen te integreren. We moeten zelf het goede voorbeeld geven.

In deze geest moeten we ook naar manieren kijken hoe we onze instellingen en de manier waarop ze functioneren, begrijpelijker maken voor de burger. We hebben behoefte aan een actief beleid van voorlichting geven aan de burgers en hen bewust maken van de manier waarop Europese beleidsmaatregelen hun dagelijks leven beïnvloeden. Verordening (EG) nr. 1049/2001 is natuurlijk een belangrijk instrument, maar afgezien van de juridische formulering gaat het vooral om de manier waarop we de verordening in praktijk brengen.

Samenvattend wil ik over het standpunt van de Commissie met betrekking tot het verslag van de heer Cashman in dit stadium van de procedure het volgende zeggen: er zijn amendementen die de Commissie niet kan aanvaarden omdat ze buiten de werkingssfeer van artikel 255 van het Verdrag vallen. Andere amendementen kunnen we niet aanvaarden omdat ze buiten het voorstel van de Commissie vallen, maar in sommige gevallen vestigen zulke amendementen de aandacht op belangrijke kwesties die mogelijk in een andere context kunnen worden behandeld. De Commissie is ook altijd bereid om goede ideeën over te nemen, in welke context dat ook moge zijn. Zodra we het standpunt van het Parlement en dat van de Raad hebben, wordt u geïnformeerd over het standpunt van de derde hoek in de institutionele driehoek.

Ik verwacht een boeiende, inspirerende discussie. Het onderwerp verdient dat, en onze burgers hebben recht op duidelijke en goed functionerende wetgeving inzake de toegang van het publiek tot onze documenten.

Monica Frassoni, rapporteur voor advies van de Commissie juridische zaken. – (IT) Mijnheer de Voorzitter, dames en heren, ik heb één minuut spreektijd voor de Commissie juridische zaken en één minuut voor De Groenen, dus ik zal proberen om ze samen te voegen, ook omdat de twee in dit geval veel gemeenschappelijk hebben.

Voorzitter, wij hebben binnen de Commissie juridische zaken deze herschikking behoorlijk uitgebreid besproken. Ik zeg maar meteen dat wij er absoluut niet over te spreken zijn, want wij vinden dat het gebruik van een herschikking voor een dergelijk stuk geen bijzonder briljant besluit is, ook omdat, zoals de commissaris heeft gezegd, het er eigenlijk om gaat te bekijken hoe een verordening die redelijk goed werkte, maar voor verbetering vatbaar was, nu niet kan worden verbeterd. Welnu, het resultaat is, zowel door het gebruik van deze procedure als door de concrete voorstellen die zijn gedaan, duidelijk een stap achteruit ten opzichte van de huidige situatie. Dat betekent dus dat wij een oplossing moeten zoeken en dat gaat met een herschikking moeilijker dan met een volledig wetgevend mandaat.

Het tweede wat ik wilde zeggen is dat het zinloos is om de hete brij te draaien: ik ben blij dat de commissaris aardige initiatieven voor transparantie en openheid aankondigt, maar de feiten blijven en de feiten zijn dat het voorstel van de Commissie documenten die nu open en transparant zijn, uitsluit van het toepassingsgebied van deze wetgeving. Dat is de realiteit en ook dat een aantal lidstaten, waaronder haar land, dit duidelijk hebben gezegd en het onaanvaardbaar hebben genoemd.

Nu, het probleem is dat als wij een wetgeving willen verbeteren, wij hier niet gewoon allemaal de bestaande wetgeving kunnen gaan verdedigen, want anders lopen we grote risico's om minder transparant te worden, minder begrijpelijk en ook, staat u mij toe, minder democratisch.

Anneli Jäätteenmäki, rapporteur voor advies van de Commissie constitutionele zaken. – (FI) Mijnheer de Voorzitter, transparantie is de basis van democratie. Helaas loopt de Europese Unie niet bepaald over van transparantie. Richtlijnen moeten worden veranderd, maar dat geldt ook voor houdingen. Wat te denken van de verklaring van de Raad dat buitenstaanders geen documenten inzake juridisch advies met betrekking tot de wetgevingsprocedure mogen krijgen? Buitenstaanders, en dat zijn burgers, mogen die dus niet krijgen. Ik kan niet begrijpen hoe burgers van de Europese Unie buitenstaanders kunnen zijn.

Houdingen moeten daarom veranderen. De wetgeving moet zo veranderen dat wetgevingsdocumenten van de Raad, het Parlement en de Commissie transparant worden, en ik leg de nadruk op wetgevingsdocumenten. Als ik een vergelijking maak met bijvoorbeeld mijn eigen land Finland en het werk van het Finse parlement, dan kan ik mij niet voorstellen dat de uitspraken van zijn Constitutioneelrechtelijke Commissie geheim zouden zijn. Dat zou betekenen dat de burgers niet wordt verteld waarom een wet wordt uitgevaardigd. De Raad zegt dat er ook niets hoeft te worden verteld, omdat de burgers buitenstaanders zijn.

Wij moeten er bij de wetgeving, bij het formuleren van richtlijnen, bij alles, van uitgaan dat wij de transparantie moeten vergroten. Ook de stemprocedures in het Parlement behoeven verbetering. Wij moeten elektronisch stemmen...

(Spreekster wordt door de Voorzitter onderbroken)

David Hammerstein, *rapporteur voor advies van de Commissie verzoekschriften*. – (ES) Mijnheer de Voorzitter, mevrouw de commissaris, met dit uitstekende verslag in de hand mogen we de kans niet voorbij laten gaan om overeenstemming te bereiken in eerste lezing – ik bedoel tijdens deze zittingsperiode – teneinde een wetgeving tot stand te brengen die meer transparantie garandeert ten aanzien van de toegang tot documenten. Excuses hebben geen zin en ik hoop dat we de tijd hebben en verstandig genoeg zijn om die overeenstemming te bereiken over dit uitstekende verslag.

Het verslag geeft uiting aan de bezorgdheid van de Commissie verzoekschriften over het feit dat wanneer een inbreukprocedure tegen een lidstaat wordt ingeleid naar aanleiding van een verzoekschrift van een burger, een lidstaat het recht heeft toegang tot in het kader van de inbreukprocedure gebruikte openbare documenten te weigeren, waardoor deelname door de burger onmogelijk wordt gemaakt.

Wij maken ons tevens zorgen om het gebrek aan interoperabiliteit en om de technische onmogelijkheid in het Europees Parlement om interoperabele documenten te gebruiken, dat wil zeggen: documenten volgens open standaarden, die niet compatibel zijn met de software – het IT-platform – die het Europees Parlement thans in gebruik heeft en die specifiek is voor één bedrijf.

Het geval wil dat de Europese instellingen burgers de feitelijke toegang tot de inhoud van de documenten niet garanderen zonder een technische vorm van discriminatie op te leggen. Dat is onaanvaardbaar, want nu hebben de mensen geen toegang tot de documenten die wij aanmaken. Op dit moment is toegang tot wat ik zeg alleen mogelijk met een IT-platform dat wordt geleverd door een bepaald bedrijf dat het alleenrecht heeft op deze informatie. Dat druist regelrecht in tegen het beginsel van transparantie en toegang tot informatie.

Charlotte Cederschiöld, *namens de PPE-DE-Fractie*. – (SV) Mijnheer de Voorzitter, wij delen ten volle de intenties en het engagement van de heer Cashman met betrekking tot transparantie, maar wij mogen niet vergeten dat er een verordening is die nu wordt herzien. Wij hebben samen de huidige transparantiewetgeving doorgedrukt. De vier Scandinavische lidstaten schrijven over deze verordening aan de commissie dat zij het vertrouwen van de burgers in de EU doet toenemen en dat zij de grootste mogelijke transparantie oplevert. De heer Cashman en ik hebben altijd uitstekend samengewerkt, maar deze keer was de tijd wat krap om alle onduidelijkheden op te helderen. Wij bevinden ons met andere woorden nog in een vroeg stadium van het proces, maar ik ben ingenomen met vele van de voorstellen en kijk uit naar verdere samenwerking.

Toen de transparantieverordening werd goedgekeurd, waren de stemmen van de Fractie van de Europese Volkspartij (Christen-democraten) en Europese Democraten doorslaggevend. Ook nu zouden de stemmen van de PPE-DE-Fractie belangrijk kunnen zijn voor het uiteindelijke resultaat, dat er waarschijnlijk in het nieuwe Parlement komt. De PPE-DE-Fractie wil haar stemmen gebruiken ter versterking van de rechtszekerheid, voorspelbaarheid en duidelijkheid wanneer de regels in het verdere verloop van het proces worden vastgelegd. Wij willen meer transparantie, de burgers moeten het democratisch debat kunnen volgen. Wij vinden dat het onderwerp meer voorbereiding behoeft, zodat er uniforme effectbeoordelingen zijn wat bijvoorbeeld de manier van werken van de instellingen betreft.

Een aantal amendementen, een veertig- à vijftigtal, dat gaat over het initiatiefrecht van de Commissie, heeft tot heel wat discussies geleid. Het enige wat ik eraan toe zou willen voegen is dat het initiatiefrecht niet meer onduidelijkheid mag veroorzaken, want dat zou indruisen tegen het doel van de herschikking. Wat vandaag op tafel ligt, zal na de verkiezingen waarschijnlijk gewijzigd worden. De PPE-DE-Fractie wil dan een mate van transparantie tot stand brengen die de steun van alle burgers en lidstaten van de EU kan krijgen. Dat is alleen mogelijk als de betrokkenen weten wat de regels zijn – het doel van het voorstel. Als er geen duidelijke instructies zijn, kunnen er ook geen sancties worden toegepast. Wat sancties betreft, bestaat er al regelgeving waar rekening mee moet worden gehouden. Wij zien het voorstel dus als een nog onafgewerkt product, maar wij zijn het volledig met de heer Cashman eens dat het tot meer transparantie moet leiden en dat zeggen wij ook in onze amendementen. Transparantie is een belangrijk onderdeel van de democratie.

(EN) Ik mag vijf minuten spreken namens de PPE-DE-Fractie, dus mag ik gewoon mijn betoog afmaken?

(SV) Wij zeggen "ja" tegen transparantie, maar wij willen de naïviteit vermijden die mensen kan blootstellen aan gevaar of misstanden.

(EN) Moet de PPE-DE-Fractie nu drie minuten inleveren, of hoe zit dat?

De Voorzitter. – Ik weet niet wat ik hierop moet zeggen. Volgens de agenda hebt u twee minuten, maar u krijgt later ongetwijfeld nog gelegenheid om het woord te voeren.

Costas Botopoulos, namens de PSE-Fractie. – (EN) Mijnheer de Voorzitter, ik zal ter ere van onze rapporteur in het Engels spreken. Met dit zeer interessante verslag doet het Parlement drie dingen. Allereerst houdt het rekening met de werkelijkheid. We spreken nu over privacy in het tijdperk van het internet en niet over privacy als een abstract begrip. We houden rekening met het gebruik van Verordening (EG) nr. 1049/2001, die sinds enige tijd wordt toegepast met problemen, maar ook met succes.

We houden rekening met het Handvest van de grondrechten, met de voorstellen van de Ombudsman en andere agentschappen en met de jurisprudentie van het Hof. We houden ook rekening met het reële voorstel van de Commissie met zijn mogelijkheden en nadelen – en ik denk dat er echt enkele nadelen zijn.

Op de tweede plaats, en dit is heel interessant, is dit verslag gebaseerd op beginselen en niet op technische details, op een evenwicht tussen toegang tot documenten en bescherming van de persoonlijke levenssfeer, op een gegeneraliseerde toegang tot documenten, maar met heel precieze regels, op het zeer belangrijke onderscheid tussen publieke en private belangen en het begrip van een Europees publiek belang dat heel belangrijk is voor degenen die van Europa houden, op een onderscheid tussen wetgevende en niet-wetgevende procedures, wat ook interessant is, en op gelijke transparantie op het niveau van de EU en dat van de lidstaten.

Het belangrijkste is, tot slot, dat dit verslag probeert een compleet systeem van transparantie tot stand te brengen: geen transparantie voor elke instelling apart, maar transparantie op interinstitutionele basis, waarbij alle instellingen in aanmerking worden genomen en waarbij ook rekening wordt gehouden met de beginselen van goed bestuur en het Handvest van de grondrechten. Er is ook een heel gebruikelijke verzameling gerubriceerde informatie, al is het met aanduidingen die zo uit spionagefilms lijken te komen, zoals 'EU Vertrouwelijk' en 'EU Topgeheim'. Het is echter belangrijk dat we hiervoor een gemeenschappelijke set van voorschriften hebben.

Wat we hier proberen te bereiken is transparantie als algemene regel, met uitzonderingen waar die uitzonderingen gerechtvaardigd zijn voor de bescherming van andere rechten. We willen een algemene set van voorschriften waarvan transparantie de belangrijkste is, maar waarbij ook rekening wordt gehouden met uitzonderingen.

Marco Cappato, namens de ALDE-Fractie. – (IT) Mijnheer de Voorzitter, dames en heren, het spijt me dat ik niet kan blijven om het antwoord van de commissaris te horen. Ik denk dat er iets belangrijks in dit debat ontbreekt en dat is de Raad, en eigenlijk was de Raad gedurende het hele debat afwezig, ook tijdens dat in de commissie. Dat is het fundamentele probleem: binnen de Raad wordt Europa gezien als de som van de regeringen van nationale staten en als deze regeringen dus samen debatteren, ook met wetgevende macht, zijn dat zogezegd vertrouwelijke zaken, waarvan de burgers vervolgens het eindresultaat moeten afwachten.

Kijk, dat is gewoonweg onaanvaardbaar als we weten dat de Europese Unie wetgevende macht heeft en de burgers hebben het recht op informatie tijdens de hele fase van het wetgevende proces. Zoals het arrest in de zaak-Maurizio Turco heeft aangetoond, heeft de burger het recht om de standpunten van de nationale delegaties bij de Raad te kennen en ook de juridische adviezen. Daarom steunen wij het verslag van de heer Cashman volmondig, want dat is een vertaling van een idee van Europa, een idee van de Europese democratie.

Ik denk dat we de heer Cashman ook moeten steunen in zijn poging om voorstellen te doen die verder gaan dan de voorstellen van de Commissie. De Europese Commissie zou zich vergissen als ze ons zou vragen ons optreden als wetgever te beperken tot de voorstellen van de Commissie zelf. Ik denk dat ook de Verdragen ons hierin gelijk geven, in ons recht om het mandaat uit te breiden. Ik hoop dat de heer Cashman onze amendementen wil aannemen, vooral die over meer financiële transparantie en ik denk ook dat wij als Europees Parlement het goede voorbeeld moeten geven.

Ik lees vandaag in de pers dat onze beslissing om de aanwezigheden van de parlementsleden te publiceren – wat niets met dit verslag te maken heeft – een beslissing die we in de plenaire vergadering hadden genomen, om technische redenen niet voor de Europese verkiezingen lijkt te kunnen worden uitgevoerd. Er is geen enkel technische probleem, want dit kan snel en gemakkelijk gebeuren en ik hoop dat wij ook hiermee als Parlement het goede voorbeeld geven, evenals met de noodzakelijke positieve wijzigingen van de rapporteur

in het voorstel van de Commissie voor een betere toegang tot de documenten. We hopen dat we van de lege stoelen van de Raad vroeg of laat ook iets horen, in elk geval een uitleg in het openbaar over de redenen voor het verzet van de Raad tegen onze voorstellen. Ik hoop dat de Raad de moed heeft om publiekelijk te pleiten voor zijn idee van een Europa dat in het geheim over zijn eigen wetsteksten wil beslissen, wat ik absoluut verwerpelijk vind.

Eva-Britt Svensson, *namens de GUE/NGL-Fractie.* – (SV) Mijnheer de Voorzitter, transparantie en openbaarheid in alles wat met wetgeving en politieke besluiten te maken heeft, behoren tot de belangrijkste factoren van een democratische samenleving. Transparantie en openbaarheid creëren een gevoel van betrokkenheid bij en vertrouwen in het politieke systeem. Het tegenovergestelde – geheimhouding en het weigeren van toegang tot documenten – leidt tot wantrouwen, tot het zich niet betrokken voelen en kan soms bijdragen tot het ontstaan van machtsmisbruik en corruptie.

Een steeds groter deel van de nationale wetgeving, met het principe van openbaarheid dat wij bijvoorbeeld in Zweden kennen, wordt nu op EU-niveau vastgesteld. De besluitvorming is naar het EU-niveau overgeheveld, maar met de transparantie en de openbaarheid is dat niet gebeurd. Onze burgers zien dat natuurlijk en dat is een van de oorzaken van de lage opkomst bij de verkiezingen voor het Europees Parlement. Het is moeilijk voor de burgers om in het EU-systeem door te dringen en het besluitvormingsproces te begrijpen en zij hebben terecht het gevoel dat besluiten en wetgeving op EU-niveau tot stand worden gebracht zonder dat zij een echte mogelijkheid hebben gekregen om alle documenten in te kijken. Daarom hebben zij niet de mogelijkheid om discussies en debatten te voeren en invloed op de besluitvormers uit te oefenen.

Wij willen allemaal een hogere opkomst bij de Parlementsverkiezingen, maar als wij daarin willen slagen, volstaan campagnes en aanmaningen om te gaan stemmen niet. Om dit zinvol te maken, moeten wij er alles aan doen om ervoor te zorgen dat de burgers over kennis en informatie beschikken. Wij moeten een dialoog met de burgers tot stand brengen in plaats van eenzijdige informatie van bovenaf te verstrekken. Openbaarheid moet het algemene beginsel zijn, geheimhouding de uitzondering. Er moet een specifieke methode zijn om geheimhouding in specifieke gevallen toe te laten en wanneer dat het geval is, moeten er goede redenen zijn.

De Fractie Europees Unitair Links/Noords Groen Links en ikzelf hebben amendementen ingediend om, onder andere, de definitie van documenten te verruimen, meer documenten toegankelijk te maken voor het publiek en te voorkomen dat een afzonderlijke lidstaat een veto kan uitspreken. Commissaris Wallström zei dat een goed instrument altijd kan worden verbeterd. Jammer genoeg leidt dit verslag in feite niet tot verbeteringen maar tot verslechtingen. Het kan echter beter worden gemaakt door voor de door mij en de GUE/NGL-Fractie ingediende de amendementen te stemmen. Stem dus ter wille van de democratie voor de amendementen van de GUE/NGL-Fractie en geeft de burgers meer kansen om betrokken te zijn.

Hanne Dahl, *namens de IND/DEM-Fractie.* – (DA) Dank u, mijnheer de Voorzitter, de heer Cashman heeft een goed verslag opgesteld, dat ik uitdrukkelijk steun. De herziening door de Commissie van het Transparantie-initiatief van 2008 heeft de publieke toegang tot documenten in de EU moeilijker gemaakt. Als dit verslag wordt goedgekeurd, wordt er veel gecorrigeerd. Echter, wat nog altijd ontbreekt is dat we inzicht krijgen in de raadgevende comités in de Commissie. Volgens een verklaring van de organisatie Alter-EU, die net voor kerstmis werd gepubliceerd, is er slechts voor twee derde van de leden van de comités die meewerken aan wetsvoorstellen in de EU volledige informatie geregistreerd. Dit is totaal onacceptabel. Als burger heb ik er behoefte aan te weten of het de tabaksindustrie of de gezondheidsorganisaties zijn die de Commissie adviseren, wanneer er initiatieven ter verbetering van de volksgezondheid moeten worden geformuleerd. Op een vergelijkbare manier wil ik weten of het de kernenergiesector of de milieuorganisaties zijn die meepraten, wanneer het gaat om het opstellen van een plan voor het aquatisch milieu in de EU.

Hans-Peter Martin (NI). – (DE) Mijnheer de Voorzitter, we zijn in de globaliseringsval gelopen, mede omdat we er niet in zijn geslaagd de Europese val te ontwijken. Die Europese val bestaat in wezen uit het gegeven dat we niet volgens de beproefde transparantiebeginselen van de Scandinavische landen en andere landen te werk gingen en gaan.

Ik ben nu tien jaar lid van het Parlement en het was geen toeval - al had ik het tevoren niet gedacht - dat toen ik hier arriveerde al heel snel verwonderd uitriep dat transparantie het cruciale probleem was. Daarom heb ik al in 2000 het Europese Transparantie-initiatief ontvouwd. Dat is door de Commissie letterlijk overgenomen, alleen schort het nog aan inhoud.

Mevrouw de commissaris, u kunt nog eens nalezen wat ik hier destijds in een lang betoog over de Top van Nice tegen uw collega uit Zweden, Anna Lindh, heb gezegd: u, als Zweedse, weet waar het om gaat. U weet wat ons feitelijk te doen staat.

Qua transparantie is het in de EU alsof we met een sneeuwschuiver in de weer zijn in een gebied tussen twee dorpen waar een lawine plaatsvond. Het sneeuw ruimen schiet niet op en geregeld komt er weer nieuwe sneeuw bij. Er is maar één manier om deze Europese Unie te redden: onmiddellijke invoering van echte transparantie naar het voorbeeld van Zweden en de Amerikaanse *Freedom of Information Act*. Anders zult u nog veel meer lawines meemaken, maar die zullen dan wel bewoond gebied treffen.

Manfred Weber (PPE-DE). - (DE) Mijnheer de Voorzitter, mevrouw de commissaris, dames en heren, wij nemen op Europees niveau besluiten voor honderden miljoenen mensen en daarom is transparantie geboden. In wezen zijn we het met elkaar eens: transparantie is belangrijk en bovendien geloof ik dat wij ons als Europees Parlement niet hoeven te verschuilen. We staan in de schijnwerpers van de media, we worden door journalisten in de gaten gehouden, ons werk vindt tegenwoordig al in de openbaarheid plaats.

Over het doel zijn we het eens maar het moet mogelijk zijn om van mening te verschillen hoe dat doel moet worden bereikt. Daarnaast zijn niet alle mensen die de weg naar het doel ter discussie stellen en vragen naar het waarom, degenen die alles in achterkamertjes willen bekonkelen. Het zijn gewoon mensen die vragen stellen. Bij ons in de PPE-DE-Fractie leven tal van kritische vragen, bijvoorbeeld over de mededingingsprocedure in de Raad, bijvoorbeeld over de kwestie of wij alle documenten van de Juridische dienst openbaar moeten maken, en bijvoorbeeld over de kwestie of de persoonlijke aangelegenheden van een Europese afgevaardigde nu ook in het openbaar besproken zouden moeten worden. Wij komen ten behoeve van onze burgers op voor de bescherming van gegevens maar leden van het Europees Parlement zouden alles openbaar moeten maken? Dat soort vragen moet gewoon gesteld kunnen worden.

De belangrijkste bron van onze grote scepsis in de fractie is de kwestie van de wetgevingsprocedure. Bij hoofdelijke stemming kan iedereen nagaan hoe afzonderlijke afgevaardigden hebben gestemd. Elke afgevaardigde moet ook verantwoorden hoe hij stemt. Dat is nu al zonneklaar. In een wetgevingsproces echter, in de dialoog, als wij met elkaar in discussie zijn, moet er ook ruimte zijn voor onderhandelingen.

We weten dat als dit alles voortaan in het openbaar geschiedt, de huidige vorm van onderhandelen niet langer zou bestaan omdat degenen die uit zijn op politieke compromissen, direct aan de schandpaal zouden worden genageld. Om die reden heerst bij ons nog altijd grote scepsis over dit voorstel. Vanavond zullen wij in de fractie ons definitieve standpunt helder maken.

Namens de fractie wil ik duidelijk maken dat wij voorstander zijn van transparantie, maar dat de weg ernaartoe bespreekbaar moet blijven. Over het doel zijn we het met elkaar eens. Als wij naar de afzonderlijke Europese instellingen kijken, dan vormt niet het Parlement het probleem, maar de hier niet aanwezige Raad, omdat wij tot onze spijt domweg geen weet hebben van wat er in de werkgroepen van de Raad gebeurt.

Inger Segelström (PSE). - (SV) Mijnheer de Voorzitter, commissaris Wallström, ik wil om te beginnen de heer Cashman en anderen bedanken die ertoe hebben bijgedragen dat wij nu snel een nieuwe en langverwachte stap kunnen zetten om onze werkzaamheden toegankelijker te maken voor onze burgers. Commissaris Walström, vicevoorzitter van de Commissie, heeft ook hard en lang gestreden.

Toen Zweden tot de EU toetrad, maakten velen er zich zorgen over dat documenten via Zweden, dat een erg sterk openbaarheidsprincipe heeft, zouden uitlekken, maar dat is absoluut niet gebeurd. Dat kan de heer Cashman bevestigen, want als men voor transparantie en toegankelijkheid is, weet men ook waar de grens loopt voor werkdokument, geheimhouding en verspreiding.

In de Commissie burgerlijke vrijheden, justitie en binnenlandse zaken onthield de Fractie van de Europese Volkspartij (Christen-democraten) en Europese Democraten zich van stemming. Ik hoop dat u nu voor het versterken van de publieke toegankelijkheid in de EU bent, zodat het Zweedse voorzitterschap samen met ons voor alle burgers van de EU verder kan werken aan deze voor de democratie zo belangrijke en centrale kwestie. Maar ik kan begrijpen dat de PPE-DE-Fractie aarzelt, het was immer uw fractie die ervoor zorgde dat wij een geheime stemming in de maag gesplitst kregen toen Turkije over lidmaatschap zou beginnen te onderhandelen. Is dat wat u wilt? Ik hoop dat het Parlement nu een blok zal vormen en dat wij de kiezers in de EU-verkiezingen in juni trots kunnen zeggen dat de EU opener wordt - dat wij geen verborgen agenda's hebben en dat wij gecontroleerd en beoordeeld willen worden op basis van wat wij doen - en met een transparantie waar wij trots op kunnen zijn. Wij doen heel veel goede dingen en het zou goed zijn als de burgers ons werk beter zouden kunnen volgen.

Bogusław Rogalski (UEN). - (PL) Mijnheer de Voorzitter, het is voor iedereen duidelijk dat de besluitvorming van de communautaire instellingen en organen op een open en transparante manier moet verlopen. Dit is de basis van de democratie. Overeenkomstig dit beginsel zouden burgers en gekozen autoriteiten over een

zo ruim mogelijke toegang moeten beschikken tot de documenten die in het bezit zijn van de Europese instellingen, onder meer van dit Parlement. Dit zal de burgers in staat stellen om daadwerkelijk deel te nemen aan het beleidsproces en de overheid ter verantwoording te roepen.

Ondanks de inspanningen die de Europese instellingen hebben geleverd om de openheid en de transparantie te bevorderen, blijft de situatie helaas verre van bevredigend. De Commissie verzoekschriften is ervan overtuigd dat de burgers zich bewust zijn van de tekortkomingen en lacunes bij de toepassing van dit recht. Voor de burgers is het van bijzonder belang dat bij inbreukprocedures, die vaak als gevolg van een verzoekschrift van burgers worden ingesteld, alle documenten in alle fasen van het onderzoek naar hun rechten volledig toegankelijk zijn. Dit zou eveneens het geval moeten zijn voor de documenten die door de lidstaten aan de EU-instellingen worden verstrekt. In dit verband is zelfs de Commissie verzoekschriften op grote moeilijkheden gestuit in de zaak van het Duitse Jugendamt, waarbij de toegang tot informatie zeer beperkt was, hoewel het om openbare informatie ging.

Ik zou nogmaals willen onderstrepen dat het Europees Transparantie-initiatief alleen kans van slagen heeft wanneer de indieners van verzoekschriften op eenvoudige wijze toegang hebben tot de informatie die zij nodig hebben. Dat is wat de democratische beginselen vereisen.

Andreas Mölzer (NI). - (DE) Mijnheer de Voorzitter, de EU is zich kennelijk bewust van de groeiende vervreemding tussen de politiek en de burger want er worden voortdurend pogingen ondernomen waaruit moet blijken hoe burgervriendelijk zij eigenlijk is. Hieronder vallen ook de regelmatig terugkerende initiatieven om de toegang tot documenten van het Parlement, de Raad en de Commissie te vereenvoudigen.

Het internet is natuurlijk een eenvoudig en goedkoop middel om dit te bereiken. De homepage van de EU is vernieuwd en is nu nog logischer en overzichtelijker dan voorheen. De EU benadrukt op internet tevens het belang van meertaligheid als belangrijke factor voor meer transparantie, legitimiteit en efficiëntie van de Unie, maar zelf laat ze zich er weinig aan gelegen liggen. In de praktijk kan namelijk bij een consequent gebruik van de drie werktalen Duits, Engels en Frans een groot deel van de bevolking worden bereikt.

Ook bij de internetpublicaties van het huidige voorzitterschap van de Raad, die worden uitgebracht in het Engels, Frans en Tsjechisch, wordt geen rekening gehouden met het Duits, dat met een aandeel van 18 procent altijd nog de meest gesproken moedertaal in de Unie is en door 14 procent van de EU-burgers als vreemde taal wordt beheerst. Het wordt tijd dat er eindelijk meer rekening wordt gehouden met deze situatie.

Sirpa Pietikäinen (PPE-DE). - (EN) Mijnheer de Voorzitter, toegang tot informatie is een van de hoekstenen van democratie. Mensen moeten zo ruim mogelijke toegang hebben tot alle informatie, zowel in de beginfasen van de besluitvorming door de instellingen als over de achtergrond van de besluiten, zodat ze volledig kunnen participeren in de beleidsformulering.

De EU wil democratischer en toegankelijker worden voor haar burgers. Het is dus voor de inspanningen van de Unie om het vertrouwen van de burgers in haar instellingen en de algehele rechtmatigheid van de Unie te vergroten, van groot belang dat zo ruim mogelijk toegang wordt gegeven tot EU-documenten. Ik was daarom ook tamelijk teleurgesteld over het voorstel van de Commissie met betrekking tot deze verordening, al wil ik de rapporteur feliciteren met het zeer goede, toegewijde en vakkundige werk dat hij in dit verband heeft verricht.

Ik wil ook mevrouw Jäättteenmäki bedanken voor haar grote inspanningen op dit gebied. Beiden hebben vastgehouden aan de leidende beginselen van openheid en transparantie, waarbij het weigeren van toegang tot een document van een instelling een duidelijke uitzondering is. Dergelijke uitzonderingen zijn in sommige gevallen noodzakelijk, maar ze moeten beperkt worden tot een zo klein mogelijke groep documenten, die duidelijk is omschreven.

Ik verwelkom ook de initiatieven om aan te dringen op een meer proactieve en duidelijkere openbaarmaking van documenten door verbeterde internetdatabases. Om toegang te krijgen tot documenten moet je ze ook kunnen vinden. Vaak is informatie online wel beschikbaar, maar zit verstopt in complexe databases. We moeten daar zeker nog veel meer aan ontwikkeling doen.

Collega's, we zijn verdedigers van de democratie en hadden daarom al actiever moeten zijn. We moeten heel doortastend ruime toegang en transparantie voor alle documenten verdedigen. Ik vind dat dit niet de tijd is om compromissen te sluiten, want als we dat wel doen, tasten we in de ogen van onze kiezers mogelijk ook onze naam van goede beleidsvormers aan.

Andrzej Jan Szejna (PSE). – (PL) Mijnheer de Voorzitter, allereerst zou ik Michael Cashman willen feliciteren met zijn uitstekende verslag over een van de belangrijkste aspecten van de Europese democratie.

De Europese Unie ondergaat stelselmatig veranderingen en transformaties. Helaas slaagt de communicatie tussen de Europese Unie en haar burgers er niet in gelijke tred te houden met deze ontwikkelingen. Hetzelfde geldt voor de toegang tot informatie en documenten die juist voor de burgers zijn bedoeld.

Transparantie is een grondbeginsel van de Europese Unie dat is vastgesteld in artikel 255 van het EG-Verdrag. Iedere burger van de Europese Unie en iedere natuurlijke of rechtspersoon met verblijfplaats of statutaire zetel in een lidstaat heeft recht op toegang tot de documenten van het Europees Parlement, de Raad en de Commissie.

Alleen door volledige en betrouwbare informatie te verstrekken, kunnen we de belangstelling van de Europese burgers wekken en bewerkstelligen dat zij vertrouwen krijgen in de Europese instellingen, de leden van het Europees Parlement en de nationale politici. Het is bijgevolg onze plicht om de transparantie en de doeltreffendheid van de instellingen van de Europese Unie zoveel mogelijk te vergroten. We moeten alles in het werk stellen om de toegang tot informatie te vergemakkelijken voor de gebruikers en het systeem en zijn instrumenten verder te vereenvoudigen.

De verordening waarop het huidige verslag betrekking heeft, vormt een solide rechtsgrond, maar zou hier en daar nog verbeterd en gestroomlijnd kunnen worden. Ik betreur derhalve dat de Commissie geen rekening heeft gehouden met het voorstel inzake transparantie dat de rapporteur in 2006 heeft gedaan.

Mairead McGuinness (PPE-DE). – (EN) Mijnheer de Voorzitter, toegang tot documenten is slechts een deel van het transparantieproces. Er zijn nog veel andere kwesties. Het gebruik van documenten en informatie is het voornaamste. Een van de grote problemen die we hebben – en we erkennen dit en de commissaris die thans in dit Huis aanwezig is, is een van degenen die hier de meeste ervaring mee heeft – is kennis over het besluitvormingsproces van de EU naar buiten te krijgen. Mensen begrijpen het proces namelijk niet. Tijdens het debat over het Verdrag van Lissabon in Ierland kwamen er mensen naar me toe die zeiden: ‘U spoort ons aan om voor te stemmen en zult uw baan verliezen.’ Ze dachten dat ik de commissaris was. De gedachte alleen al!

Het volstaat niet te zeggen dat we de mensen al vrachten aan informatie verstrekken, want in zeker opzicht leidt dat tot gebrek aan transparantie: het verhuult dingen alleen maar onder bergen papier, maar schept geen duidelijkheid. Ik zou liever zien dat de mensen precies begrijpen hoe de Unie werkt en zich er daardoor betrokken bij kunnen voelen. Ik durf te stellen dat veel afgevaardigden in dit Huis evenmin precies weten hoe de Unie werkt. Dat zegt voldoende.

Danutė Budreikaitė (ALDE). – (LT) In een poging om het energie-eilandprobleem van de Baltische landen op te lossen, met name gezien de toenemende dreiging voor de energiezekerheid van Litouwen volgens op de sluiting van de kerncentrale bij Ignalina aan het einde van dit jaar, heeft de Europese Commissie de EU-strategie voor de Baltische zeeregio opgesteld. Ik heb het Directoraat-generaal Energie en vervoer van de Europese Commissie gevraagd om mij in de gelegenheid te stellen om dit document in te zien. Er werd mij verteld dat er met de groep op hoog niveau die de strategie opstelde, geen bespreking had plaatsgevonden over de mogelijkheid om informatie en documenten te publiceren, wat in het antwoord werd geformuleerd als: *delen met de buitenwereld*. Het Europees Parlement wordt beschouwd als de buitenwereld, waaraan geen informatie wordt verstrekt. Keer op keer hebben we de mogelijkheden besproken die de samenleving heeft om de documenten van EU-instellingen in te zien, nietwaar? Als een lid van het Europees Parlement dat burgers vertegenwoordigt dit recht al niet heeft, is dat een rampzalige situatie.

Margot Wallström, vicevoorzitter van de Commissie. – (EN) Mijnheer de Voorzitter, ik bedank de afgevaardigden voor een interessant debat en voor hun vele waardevolle opmerkingen.

Verordening (EG) nr. 1049/2001 wordt nu bijgewerkt naar “versie twee”, zou je kunnen zeggen. Het is belangrijk er nogmaals op te wijzen dat we niet bij niets beginnen: we hebben al een goede basis en we hoeven die slechts te verbeteren. Dit zal ook een versie voor het internettijdperk zijn, zoals in het debat werd gezegd. Voorbeelden van deze verbeteringen zijn de opname van elektronische registers en ook de actieve verspreiding.

In de ideale situatie zouden wij natuurlijk informatie zo actief verspreiden, dat er geen verzoeken om toegang hoeven te worden gedaan, omdat alles al openbaar is, enkele uitzonderingen natuurlijk daargelaten. Ik kan

u een voorbeeld geven van wat er gedaan kan worden. Ik heb namelijk mijn eigen correspondentieregister al beschikbaar gesteld op het internet, zodat u mijn correspondentie en mijn documenten kunt bekijken.

Ik kan niet ingaan op alle opmerkingen die tijdens het debat zijn gemaakt, maar ik wil wel kort ingaan op enkele cruciale punten. Een daarvan betreft de definitie van documenten in artikel 3. Dit is een van de artikelen van het voorstel van de Commissie die het meest zijn besproken en, dat geef ik toe, het meest zijn bekritiseerd.

We blijven van mening dat de huidige definitie tot ambiguïteit leidt en mogelijk tot onvoorspelbaarheid en slechte praktijken. Is dit Post-it-blaadje bijvoorbeeld een document? De heer Cashman zegt van wel, en volgens de ruime definitie in de verordening zou dat heel goed kunnen. Hetzelfde geldt voor andere krabbeltjes die ik hier heb. Soms heeft het geen nut om een definitie te ruim te maken. We houden nog steeds een ruime definitie, maar we beperken het naar eigen oordeel niet openbaar maken van documenten. De definitie die we voorstellen, is veel ruimer dan het begrip "officiële documenten" dat vaak in nationale wetgeving wordt gebruikt. De definitie komt heel dicht in de buurt van bijvoorbeeld het begrip "informatie" in de Britse wet inzake de vrijheid van informatie en in de Nederlandse wet inzake transparantie. De registratie van documenten is verplicht volgens de interne voorschriften van de Commissie, maar die voorschriften bepalen niet of een document binnen het toepassingsgebied van de verordening valt. We hebben de definitie van documenten dus verduidelijkt en geholpen bij het opstellen van deze definitie. Hierdoor zullen burgers ook beter weten waar je om kunt en moet vragen om volledige informatie te krijgen. Een preciezere definitie van documenten betekent een veiligere administratie en meer helderheid voor de burgers.

Het Hof heeft geoordeeld dat documenten die betrekking hebben op een lopend onderzoek, ontwifelbaar vallen onder een uitzondering op het recht op toegang. Deze dossiers zijn daarom thans niet toegankelijk en dit is dus geen aanvullende beperking van het recht op toegang. In geen enkele lidstaat hebben burgers toegang tot de dossiers van de mededingingsautoriteiten; dat wilde ik even gezegd hebben.

Ik erken ook dat we de dingen in artikel 3 beter hadden kunnen uitleggen en verwoorden. Ik denk dat we hetzelfde doel hebben. Het moet dus ook mogelijk zijn om een duidelijke en ondubbelzinnige formulering te vinden. Dit is een voorbeeld van een gebied waarop we tot een goede compromistekst zouden moeten kunnen komen.

Een ander fel bediscussieerd punt is artikel 5, lid 2, over de toegang tot de documenten van de lidstaten. Laat ik duidelijk stellen dat de Commissie de intentie heeft de arresten van het Europees Hof van Justitie ten uitvoer te leggen. De lidstaten moeten afdoend verantwoorden waarom ze de toegang tot een van hun documenten weigeren, net zoals de instellingen dat doen voor alle andere documenten. De voorschriften in Verordening (EG) nr. 1049/2001 zijn steeds de bottomline.

Het is echter net zo belangrijk dat de Commissie met de lidstaten kan corresponderen, bijvoorbeeld over inbreuken op het Gemeenschapsrecht. We moeten de mogelijkheid hebben om snel oplossingen te vinden die zowel vanuit het perspectief van de Commissie als vanuit dat van de Europese burgers bevredigend zijn, zoals vastgelegd in de wetgeving van de EU. Dergelijke contacten moeten vertrouwelijk blijven, en dat is ook wat het Hof heeft gezegd.

Tot slot wil ik nog ingaan op de "ruimte voor de vrije ontwikkeling van ideeën" uit hoofde van artikel 4, lid 3. Als we goed nadenken, denk ik dat de meeste mensen het ermee eens zullen zijn dat het Parlement, de Commissie en de Raad een bepaalde ruimte nodig hebben om na te denken. Documenten die betrekking hebben op besluiten die nog niet zijn genomen, of documenten die interne discussies weergeven, zijn anders dan andere documenten. Hoe zit het met de notulen van de vergaderingen van de fracties of voorbereidende documenten? U hebt zelf een aantal problemen en beperkingen geïdentificeerd die zich zouden voordoen wanneer zo'n ruimte voor de vrije ontwikkeling van ideeën wordt geweigerd. Daarbij hebt u opnieuw gedacht aan wat burgers het meest ten goede zou komen en wat het nuttigst zou zijn.

Ik moet zeggen dat ik liever had gezien dat de Raad hier was geweest, zoals velen van u ook hebben gezegd, net zoals ik liever een voller Huis had gezien, want dit zijn voor ons allemaal zeer cruciale zaken. We hebben de komende paar weken of maanden allemaal de grote taak om overeenstemming te bereiken. Dat geldt ook binnen dit Huis. Het debat van vandaag heeft laten zien dat dit niet altijd gemakkelijk is. Hoe meer verdeeldheid er is, hoe moeilijker het zal zijn wanneer de drie instellingen hun debatten houden. Het Parlement, de Raad en de Commissie hebben elk hun eigen rol, die moet worden gerespecteerd. Ik hoop dat het Parlement één krachtig geluid zal laten horen, want daar hebben we allemaal baat bij en dat zal het eindresultaat ten goede komen. Dit zal, naar ik hoop, een evenwichtige en werkbare compromistekst zijn.

Michael Cashman, rapporteur. – (EN) Mijnheer de Voorzitter, dat waren interessante opmerkingen. Ik vrees echter dat ze heel weinig te maken hebben met de inhoud van mijn verslag.

Ik wil erop wijzen dat we niets te vrezen hebben van publieke controle en dat we absoluut alles te vrezen hebben van instellingen die informatie verborgen houden. We worden kwetsbaarder. Commissaris, het zijn de officiële documenten die toegankelijk zijn. Kijkt u nog maar eens in het verslag. De ruimte voor de vrije ontwikkeling van ideeën. Officiële documenten. Documenten binnen de ruimte voor de vrije ontwikkeling van ideeën zijn niet officieel. Kijk nog maar eens in het verslag. Accepteer onze beginselen.

Het is een interessant debat geweest, maar ik moet zeggen dat de herschikking die u verdedigt, niet in de geest van het Interinstitutioneel Akkoord is en onvoldoende is. U zegt dat het goed werkt, maar ik vrees dat de herschikking voorbijgaat aan belangrijke jurisprudentie over wat er eigenlijk moet gebeuren.

Mijn reden om de eindstemming uit te stellen is de wens ons absoluut maximale flexibiliteit te geven om te onderhandelen met de fracties en met de instellingen. Ik wil er verder op wijzen dat niets de Commissie ervan weerhoudt om haar voorstel op enig moment na de stemming van morgen te wijzigen, behalve misschien institutionele en politieke onwil.

Ik vind het nogal betuttelend ons te vertellen dat we actieplannen krijgen. Commissaris, ik twijfel niet aan uw persoonlijke inzet voor openheid en transparantie, maar ik wil geen actieplannen voor onze burgers. Ik wil rechten die zijn vastgelegd in wetgeving die niet meer afgenomen kan worden – geen cadeautjes, maar rechten.

Het Parlement moet daarom politieke druk uitoefenen op het voorzitterschap, zodat dit onderhandelt. Het kan zijn dat we zonder de Commissie zullen moeten onderhandelen. Ja, commissaris, ik weet dat de Raad niet hier is, maar ik geef de hoop niet op vanwege één Raad. Ik zit lang genoeg in de politiek om te weten dat je vecht en vecht en blijft vechten.

Laat ik tot slot die ene president citeren, als het mag: “Mijn regering zal zich inspannen om in het bestuur een ongekende mate van openheid te creëren. We zullen er samen aan werken om het vertrouwen van het publiek te waarborgen en een systeem van transparantie, publieke participatie en samenwerking op te zetten. Openheid zal onze democratie versterken en zal de efficiëntie en doeltreffendheid van de regering bevorderen.” Deze woorden sprak Barack Obama op 21 januari 2009. Ik wacht op een vergelijkbare verklaring van de Commissie of, sterker nog, van voorzitter Barroso.

De Voorzitter. – Het debat is gesloten.

De stemming vindt op woensdag 11 maart 2009 plaats.

(De vergadering wordt om 11.45 uur onderbroken en om 12.50 uur hervat)

Schriftelijke verklaringen (artikel 142)

Stavros Lambrinidis (PSE), schriftelijk. – (EL) Met de amendementen van het Europees Parlement op de verordening betreffende de toegang van het publiek tot documenten van de Europese instellingen – en met name tot documenten met betrekking tot de wetgevingsprocedure – wordt een beslissende stap gezet voor de verankering van transparantie en een participatieve democratie in Europa.

Zeer belangrijk is mijns inziens de vereiste inzake openbaarmaking van elk initiatief of document dat tot doel heeft op welke wijze dan ook invloed uit te oefenen op de besluitvormingsprocedure.

Het is bekend dat de diverse lobby's heel vaak proberen de wetgevingsprocedure te beïnvloeden door hun eigen argumenten op de voorgrond te plaatsen. De Europese burgers hebben het recht om kennis te nemen van de argumenten en het optreden van de lobby's. Zij moeten de mogelijkheid hebben om een oordeel te vellen over de inhoud hiervan en over de uiteindelijke houding van hun regeringen, van de Europese Commissie en natuurlijk van hun vertegenwoordigers in het Europees Parlement.

Ook op nationaal vlak zou de burgers minstens dezelfde transparantie moeten worden gewaarborgd door de lidstaten. Daarop wordt ook in het verslag van het Europees Parlement uitdrukkelijk aangedrongen en ik hoop dat de regeringen en de nationale parlementen hier spoedig gevolg aan zullen geven.

VOORZITTER: EDWARD McMILLAN-SCOTT*Ondervoorzitter***8. Stemmingen**

De Voorzitter. – Alvorens we met de stemming beginnen, wil ik de leden meedelen dat we vandaag een nieuw informatiesysteem voor de stemmingen in het Parlement introduceren. Het belangrijkste kenmerk is de weergave van de officiële stemlijst van de Afdeling indiening documenten op een van de grote schermen. Elke afzonderlijke stem wordt op het scherm gemarkeerd als deze wordt bekendgemaakt, waardoor de leden de stemming gemakkelijker kunnen volgen.

We gaan nu over tot de stemming.

(Uitslagen en nadere bijzonderheden betreffende de stemmingen: zie notulen)

Graham Watson, namens de ALDE-Fractie. – (EN) Mijnheer de Voorzitter, ik wil graag opheldering. Is het waar dat de Voorzitter heeft besloten dat we de herschikkingsprocedure zullen volgen voor de stemming vandaag over het verslag-Krahmer en de stemming morgen over het verslag-Cashman? Als dat zo is, verzoekt mijn fractie om de stemming over het verslag-Krahmer uit te stellen tot morgen, zodat we de gevolgen van de toepassing van de herschikkingsprocedure voor die stemming kunnen bestuderen.

De Voorzitter. – De Voorzitter neemt deze twee punten in overweging. Bij de behandeling van het verslag-Krahmer zullen we uw voorstel van orde meenemen.

Thomas Mann (PPE-DE). – (DE) Mijnheer de Voorzitter, ik feliciteer het Parlement met het nieuwe elektronische systeem voor de weergave van de stemmingsuitslagen. Een paar aspecten lijken echter niet adequaat te functioneren in de dagelijkse routine.

Ik ben zeer verheugd dat velen van ons met het oog op de al vijftig jaar durende bezetting van Tibet door China hier de Tibetaanse vlag tonen. Ik heb echter vernomen dat het Bureau eerder verklaard heeft dat bepaalde vlaggen niet meegebracht mogen worden zodat afgevaardigden ze op deze belangrijke dag niet kunnen laten zien. Weet u daar iets meer over?

De Voorzitter. – Naar ik heb begrepen heerste er enige onduidelijkheid op dit punt, maar de Voorzitter heeft gezegd dat de Tibetaanse vlag vandaag voor de goede orde getoond mag worden – en ik ben blij met het grote aantal vlaggen in het Parlement; ook ik draag er een.

Bij deze gelegenheid wil ik Tashi Wangdi, de vertegenwoordiger van Zijne Heiligheid de Dalai Lama, welkom heten in het Parlement.

(Langdurig applaus)

Zbigniew Zaleski (PPE-DE). – (EN) Mijnheer de Voorzitter, ik wil een paar heel ernstige en belangrijke woorden spreken, als u mij toestaat. We hebben net de gedenkdag gehad van de barbaarse moord met een schot in het achterhoofd op twintigduizend Poolse officieren en intellectuelen in 1940 in Katyn op bevel van de “vader der volkeren”, Jozef Stalin. Dit betekende de liquidatie van de leiders en elites van een natie die vocht voor haar eigen vrijheid en die van Europa.

Vier jaar geleden heb ik om een minuut stilte gevraagd om hen te herdenken, maar dit Huis heeft dit geweigerd. Ik zal er daarom vandaag niet opnieuw om vragen en bevrijd het voorzitterschap van wat een moeilijk besluit lijkt. In plaats daarvan wil ik ons herinneren aan deze tragedie en uit ik de wens dat onze gemeenschappelijke inspanningen in de toekomst dit soort genociden op het Europese continent kunnen voorkomen.

(Applaus)

De Voorzitter. – Dank u, mijnheer Zaleski – het applaus spreekt voor zich.

**8.1. Overeenkomst EG/Armenië inzake bepaalde aspecten van luchtdiensten
(A6-0049/2009, Paolo Costa) (stemming)**

8.2. Overeenkomst EG/Israël inzake bepaalde aspecten van luchtdiensten (A6-0059/2009, Paolo Costa) (stemming)

8.3. Aanvullend protocol bij de Overeenkomst EG/Zuid-Afrika in verband met de toetreding van Bulgarije en van Roemenië tot de EU (A6-0073/2009, Josep Borrell Fontelles) (stemming)

8.4. Grensbeheer in de Europese Unie - ervaringen in derde landen (A6-0061/2009, Jeanine Hennis-Plasschaert) (stemming)

8.5. Grensoverschrijdende overplaatsingen van zetels van vennootschappen (A6-0040/2009, Klaus-Heiner Lehne) (stemming)

8.6. Gemeenschappelijk Europees asielstelsel (A6-0050/2009, Giusto Catania) (stemming)

8.7. Actieplan van de Commissie voor een geïntegreerd internecontrolekader (A6-0022/2009, Gabriele Stauner) (stemming)

8.8. Samenwerking tussen de gerechten van de lidstaten op het gebied van bewijsverkrijging in burgerlijke en handelszaken

8.9. Toepassing van Richtlijn 2006/43/EG betreffende de wettelijke controles van jaarrekeningen en geconsolideerde jaarrekeningen (A6-0014/2009, Bert Doorn) (stemming)

8.10. Gelijke behandeling en toegang van man en vrouw in de podiumkunsten (A6-0003/2009, Claire Gibault) (stemming)

Vóór de stemming:

Claire Gibault, rapporteur. – (FR) Mijnheer de Voorzitter, dames en heren, ook in de kunstwereld blijven de grote verschillen tussen mannen en vrouwen hardnekkig.

Aangezien ik zelf actief ben in de kunstwereld, gaat dit onderwerp me na aan het hart. In de podiumkunsten worden vrouwen nog steeds ernstig gediscrimineerd, met name voor hoge functies. Er zijn maar weinig vrouwelijke theaterdirecteuren en zij staan zelden aan het hoofd van dans- of operagezelschappen.

Zo is het belangrijk om alle audities voor de selectie van orkestmusici achter een scherm te houden, zoals dat ook al gebeurt in het bedrijfsleven, waar gebruik wordt gemaakt van anonieme cv's. Enerzijds is dit de enige manier waarop vrouwen orkestsolist kunnen worden en anderzijds kan discriminatie op grond van ras of etnische afkomst hiermee worden voorkomen.

Voorts is de combinatie van werk en privéleven voor vrouwen in deze sector nog moeilijker omdat de werktijden door de aard van hun beroep ongebruikelijk zijn. Er moet dan ook worden gezorgd voor kinderopvang op specifieke tijden die aansluiten op de behoeften van kunstenaars.

Dames en heren, Europa mag als bakermat van cultuur niet blijven toekijken bij zulke ondragelijke problemen.

8.11. Typegoedkeuringsvoorschriften voor de algemene veiligheid van motorvoertuigen (A6-0482/2008, Andreas Schwab) (stemming)

8.12. Industriële emissies (geïntegreerde preventie en bestrijding van verontreiniging) (herschikking) (A6-0046/2009, Holger Krahmer) (stemming)

Vóór de stemming:

Graham Watson, *namens de ALDE-Fractie*. – (EN) Mijnheer de Voorzitter, als ik u goed begrepen heb, zegt u dat het voorzitterschap vandaag inderdaad de herschikkingsprocedure wil toepassen op het verslag-Krahmer en het verslag-Cashman. In dat geval verzoekt mijn fractie om uitstel van de stemming tot morgen, zodat we de gevolgen hiervan kunnen bestuderen.

Guido Sacconi, *namens de PSE-Fractie*. – (IT) Mijnheer de Voorzitter, ik moet zeggen dat ik voor dit voorstel ben, ook al wil ik benadrukken dat als er geen amendementen zouden zijn ingediend, die in zeker opzicht verder zijn gegaan dan wat is goedgekeurd op basis van een algemeen compromis in de Commissie milieubeheer, volksgezondheid en voedselveiligheid, dit probleem er niet zou zijn geweest. De compromisamendementen zijn immers volledig in overeenstemming met de aard van deze herziening, namelijk een herschikking. Daarom hadden we ook vandaag kunnen stemmen, maar we aanvaarden dit idee omdat het zinvol is.

Caroline Jackson, *namens de PPE-DE-Fractie*. – (EN) Mijnheer de Voorzitter, als de heer Watson stelt dat we moeten nadenken over de gevolgen van de herschikkingsprocedure, moet hij ons nu uitleggen wat de gevolgen van de herschikking zijn. Misschien wil hij even overleggen met de heer Corbett, voordat hij antwoord geeft.

Ik maak me hier niet erg druk over. We zijn bijeen om hierover te stemmen en we zullen door de herschikkingsprocedures bij de feitelijke stemming waarschijnlijk niet van mening veranderen – voor, tegen of onthouding. Het zou dus veel verstandiger zijn om nu te stemmen, nu we de tijd hebben, in plaats van deze stemming aan de lijst van morgen toe te voegen, wanneer we haast hebben omdat we nog zoveel andere dingen te doen hebben. Ik ben daarom tegen uitstel.

Holger Krahmer, *rapporteur*. – (DE) Mijnheer de Voorzitter, ik ben heel blij dat de Voorzitter de rapporteur eindelijk aan het woord laat komen over dit onderwerp. Ik ben hooglijk verrast!

We zijn nog een beetje aan het wennen aan de herschikkingsregels. Ik wil er echter op wijzen dat de toepassing van die regels geen verrassing is, ook niet kort voor een stemming. We hebben deze regels in de commissie al consequent toegepast en het is niet meer dan logisch ze ook in de plenaire vergadering consequent toe te passen.

Als we nu zouden stemmen, zou er geen enkel amendement en geen enkel compromis in stemming kunnen worden gebracht waarover niet is gedebatteerd. Alles staat gespecificeerd op de stemlijst. Om dezelfde reden als die welke Guido Sacconi noemde, zij het met een andere conclusie, zie ik geen enkele reden voor uitstel. Er kan nu worden gestemd!

(Applaus)

(Het Parlement verwierpt het verzoek)

Avril Doyle (PPE-DE). – (EN) Mijnheer de Voorzitter, we hebben dus besloten te stemmen. Zou u dan kunnen aangeven waarom zoveel amendementen niet-ontvankelijk zijn verklaard? Dat is het probleem en dat is het punt dat oorspronkelijk naar voren is gebracht met betrekking tot de herschikte versies die nu worden bekeken. We begrijpen niet waarom bepaalde amendementen niet-ontvankelijk zijn verklaard. Kunt u dit uitleggen, nu we verdergaan naar de stemming?

De Voorzitter. – Grosso modo weet ik waar het over gaat, maar ik kan u helaas geen details geven. We stemmen nu echter over amendementen die de commissie heeft behandeld, die ontvankelijk worden geacht, die wezenlijk zijn en al dan niet de mening van het Parlement weerspiegelen.

Monica Frassoni (Verts/ALE). – (IT) Mijnheer de Voorzitter, ik wil alleen maar zeggen dat het voorval van vandaag duidelijk aantoonde dat het akkoord over de herschikking niet werkt en onze bevoegdheden als soevereine autoriteit zal aantasten. Dat is het probleem van deze procedure, zoals we nu duidelijk hebben bewezen.

Anders Wijkman (PPE-DE). – (EN) Mijnheer de Voorzitter, het spijt me dat ik deze discussie nog langer laat duren, maar mag ik inhaken op wat zojuist is gezegd door mijn collega's mevrouw Doyle en mevrouw

Frassoni? Als een van de auteurs van meerdere amendementen heb ik tot 11.50 uur contact gehad met het kabinet van de Voorzitter. Ik ben er echter niet in geslaagd een duidelijk “ja” of “nee” te krijgen op de vraag of er zal worden gestemd over de amendementen die we hebben ingediend (136 tot en met 139). Het was niet duidelijk. Het laatste woord was dat de stemming waarschijnlijk zou worden uitgesteld. Zoals Avril Doyle zei, begrijpen we gewoonweg niet waarom deze amendementen niet-ontvankelijk zijn. Ten behoeve van de helderheid zouden we meer tijd en uitleg van het kabinet van de Voorzitter willen krijgen.

De Voorzitter. – Voor zover ik weet is hierover besloten en zijn alleen bepaalde amendementen ontvankelijk geacht, zoals gebruikelijk in een parlement. Wellicht kan de Voorzitter tijdens de stemming van morgen een en ander toelichten. Wij moeten nu echter tot de stemming overgaan. Het spijt me dat ik sommigen van u moet teleurstellen.

Vóór de stemming over amendement 88:

Christopher Heaton-Harris (PPE-DE). – (EN) Mijnheer de Voorzitter, op de stemlijsten van de meesten van ons staan de amendementen 88 en 89 aangegeven als niet-ontvankelijk. Er is ook geen enkele aanwijzing hoe we zouden moeten stemmen. Het kan goed zijn dat u wilt dat wij stemmen, maar wij hebben daar toch een klein probleempje mee, want we weten niet waarover we stemmen en we weten evenmin hoe we zouden moeten stemmen.

Ik stel voor nog eens goed na te denken over de nieuwe procedure die we gebruiken voor herschikkingen, want er lijkt rond de verschillende fracties sprake van gebrekkige coördinatie en communicatie.

Holger Krahmer, rapporteur. – (DE) Mijnheer de Voorzitter, dames en heren, ik kan u op weg helpen door de Voorzitter te wijzen op wat hij zelf heeft besloten. Het gaat hier om de amendementen 106, 139, 88 en 89. De Voorzitter heeft amendement 88 ontvankelijk verklaard, waarvan, zoals u allen kunt zien, in de stemlijst akte is genomen. Als er iets mis is gegaan, moet u zich tot uw fractiemedewerkers wenden. Het spijt me zeer.

Na de stemming:

Chris Davies (ALDE). – (EN) Mijnheer de Voorzitter, enkele van de amendementen die u niet-ontvankelijk hebt verklaard, zijn ook door de voorzitter van de Commissie milieubeheer, volksgezondheid en voedselveiligheid in de herschikkingsprocedures niet-ontvankelijk verklaard. Dit Parlement heeft niet het recht wetgeving te introduceren. Het kan wel invloed uitoefenen door wetgeving die aan ons wordt voorgelegd, te wijzigen. Het lijkt erop dat we, op de manier waarop we de herschikkingsprocedures hebben uitgelegd, onszelf hebben gecasteerd. Kunt u de Voorzitter laten weten dat we, als dit Parlement zijn ware kracht wil laten zien, deze procedures moeten herzien?

8.13. Statuut van de Europese besloten vennootschap (A6-0044/2009, Klaus-Heiner Lehne) (stemming)

Na de stemming:

Zbigniew Zaleski (PPE-DE). – (EN) Mijnheer de Voorzitter, volgens mij was de invoering van deze fraaie geavanceerde technologie hier bedoeld om ons tijd te besparen en onze efficiëntie te verhogen. U weet dat ik respect heb voor de manier waarop u hier voorziet, maar zou u ons de gedetailleerde opsomming van de resultaten kunnen besparen? Het volstaat als u “aangenomen” of “verworpen” zegt. We kunnen immers alles op ons scherm bekijken.

8.14. Begrotingsrichtsnoeren 2010 - Afdeling III - Commissie (A6-0111/2009, László Surján) (stemming)

Vóór de stemming over paragraaf 13:

László Surján, rapporteur. – (EN) Mijnheer de Voorzitter, in het belang van de procedure van overleg dien ik een mondeling amendement in, dat is verspreid. Het betreft een amendement op paragraaf 13. De tekst ervan luidt: “[...] alsmede de interne veiligheid, in het bijzonder de strijd tegen het terrorisme; immigratie, demografische uitdagingen [...]” in plaats van de oude versie “[...] alsmede de interne veiligheid in de EU, in het bijzonder de immigratie, de strijd tegen het terrorisme, demografische uitdagingen [...]”.

Ik vraag het Parlement dit mondelinge amendement te steunen.

Anne E. Jensen (ALDE). – (EN) Mijnheer de Voorzitter, in de Engelstalige tekst op de stemlijst staat een komma tussen “terrorisme” en “immigratie”, terwijl we hadden afgesproken dat het een puntkomma moest zijn. Dat was niet te horen toen de heer Surján zijn tekst voorlas. Wij zouden graag die puntkomma zien tussen “terrorisme” en “immigratie”.

(Het mondeling amendement wordt in aanmerking genomen)

Vóór de stemming over amendement 16:

Hannes Swoboda, namens de PSE-Fractie. – (DE) Mijnheer de Voorzitter, we spreken hier over “gediversifieerde gastransportroutes”, waar ik aan toe zou willen voegen: “en gasbronnen”, want:

(EN) Het zijn niet alleen de gasroutes, maar ook de gasbronnen die moeten worden gediversifieerd, en dat betekent ook hier. Als dit amendement wordt verworpen, moet dat in de oorspronkelijke tekst worden opgenomen.

László Surján, rapporteur. – (EN) Mijnheer de Voorzitter, ik heb geen bezwaar tegen dit mondelinge amendement van de heer Swoboda, dat betrekking heeft op de oorspronkelijke tekst. Ik heb in elk geval van de terzake bevoegde dienst gehoord dat dit amendement alleen geldt voor de gewijzigde tekst. Als dat niet zo is, ben ik ervoor dat dit mondelinge amendement deel uitmaakt van de oorspronkelijke tekst. Degenen die mijn advies opvolgen, stemmen dus tegen het eerste deel bij deze vijfde stemming, en daarna hebben we een extra stemming, die niet op de stemlijst staat, over dit mondelinge amendement, dat ik steun.

Hannes Swoboda (PSE). – (EN) Mijnheer de Voorzitter, het mondelinge amendement is bedoeld voor beide gevallen, maar ik weet dat de PPE-DE-Fractie anders zal stemmen bij de stemming in onderdelen, dus het verandert niets; ik ben het ermee eens.

(Het mondeling amendement wordt in aanmerking genomen)

László Surján (PPE-DE). – (EN) Mijnheer de Voorzitter, we hebben nu niet gestemd over het mondelinge amendement van de heer Swoboda. Als het Parlement zijn mondelinge amendement dus wil steunen, moeten we ervoor stemmen dat dit ook van toepassing is op de oorspronkelijke tekst. Anders hebben we vier stemmen gehad en het amendement verworpen, waarvoor vijf stemmen nodig zijn.

De Voorzitter. – Het mondeling amendement is opgenomen in de eerste van de vier stemmen. Dat blijkt uit de stemlijst. Het is opgenomen in de eerste van de stemmen in onderdelen en is verworpen.

László Surján (PPE-DE). – (EN) Mijnheer de Voorzitter, nee: op de stemlijst zonder het mondelinge amendement stemden we over het eerste deel van het amendement van de PSE-Fractie, en dat werd verworpen. Behalve het oorspronkelijke amendement van de PSE-Fractie heeft de heer Swoboda voorgesteld het woord “bronnen” in te voegen. Ik ben er niet tegen en niet voor. Ik klaag niet als de PSE-Fractie niet klaagt. Ik wil alleen verduidelijken dat, voor zover ik weet, het woord “bronnen” niet in de tekst staat.

De Voorzitter. – Dat klopt.

László Surján (PPE-DE). – (EN) Mijnheer de Voorzitter, we hadden dus een stemming moeten hebben over de vraag of we het wel of niet wilden.

De Voorzitter. – Nee. Ik vroeg of er bezwaren waren tegen het mondeling amendement. Aangezien niemand bezwaar maakte, werd het opgenomen in het amendement dat in de eerste hoofdelijke stemming is verworpen. Dat is de stand van zaken.

Vóór de stemming over paragraaf 31:

László Surján (PPE-DE). – (EN) Mijnheer de Voorzitter, dat zal heel eenvoudig zijn. Ik stel voor om *fears* in de oorspronkelijke tekst te vervangen door *concerns*.

(Het mondeling amendement wordt in aanmerking genomen)

8.15. Begrotingsrichtsnoeren 2010 - Andere afdelingen (A6-0057/2009, Vladimír Maňka) (stemming)

Vóór de stemming:

Christopher Beazley (PPE-DE). – (EN) Mijnheer de Voorzitter, we moeten voortmaken, maar ik constateer dat we een volstrekt absurde inflatie van hoofdelijke stemmingen hebben. Bij het laatste verslag waarover is gestemd, het verslag-Herczog, is over elk afzonderlijk amendement hoofdelijk gestemd. Zouden we de heer Corbett en andere sterren kunnen vragen een rantsoeneringsstelsel te bedenken, zodat we ook nog eens toekomen aan de lunch?

8.16. Integriteit van online gokken (A6-0064/2009, Christel Schaldemose) (stemming)

8.17. Het garanderen van de kwaliteit van levensmiddelen - harmonisatie of wederzijdse erkenning van normen (A6-0088/2009, Maria Petre) (stemming)

8.18. Verslagen over het mededingingsbeleid 2006 en 2007 (A6-0011/2009, Jonathan Evans) (stemming)

8.19. Small Business Act (A6-0074/2009, Edit Herczog) (stemming)

Vóór de stemming over paragraaf 8:

Alexander Alvaro (ALDE). – (EN) Mijnheer de Voorzitter, aangezien de hongerige heer Beazley een opmerking maakte over de hoofdelijke stemmingen, wil ik er even op wijzen dat voor het volgende verslag elke hoofdelijke stemming is aangevraagd door de PPE-DE-Fractie. Dan weten we hoe we zijn opmerking moeten plaatsen!

De Voorzitter. – En de heer Beazley is een zeer toegewijd lid van de PPE-DE-Fractie!

(Gelach)

Hiermee is de stemming beëindigd.

9. Stemverklaringen

Mondelinge stemverklaringen

- Verslag: Klaus-Heiner Lehne (A6-0040/2009)

Daniel Hannan (NI). – (EN) Mijnheer de Voorzitter, het is curieus dat, bij ongeacht welke crisis, het antwoord in dit Huis altijd grotere Europese integratie lijkt te zijn. De meeste mensen die zijn getroffen door de economische stormen die we de afgelopen zes maanden hebben gehad, vinden de situatie angstaanjagend en mogelijk penibel. In dit Huis zien we de situatie echter als een kans voor meer regelgeving, meer eenmaking en meer harmonisatie op Europees niveau, zoals dit verslag laat zien.

Het probleem hiermee is dat de mensen die dit besluit nemen, beschermd zijn tegen de gevolgen van dit besluit. Ze leven in hun paleis of kanselierswoning, omgeven en beschermd door hun gemotoriseerde escortes, hun auto met chauffeur en hun officiële banketten. Zij zullen niet de prijs van dit economische beleid hoeven te betalen die onze kiezers wel betalen. Het lijkt mij vanzelfsprekend dat we op de economische crisis moeten reageren met grotere flexibiliteit en door landen toe te staan hun rentetarieven af te stemmen op hun behoeften. In plaats daarvan doen we precies het tegenovergestelde.

- Verslag: Giusto Catania (A6-0050/2009)

Simon Busuttil (PPE-DE). – (MT) Ik heb voor dit verslag gestemd omdat hierin het belang van solidariteit en het feit dat een gemeenschappelijk asielbeleid moet worden gebaseerd op solidariteit, sterk worden benadrukt. Ik wil echter wel melden dat er bepaalde paragrafen in het verslag staan waarmee ik niet akkoord

kan gaan en waar ik tegen zou hebben gestemd als we hoofdelijk hadden mogen stemmen. Ik wil vooral de kwestie van het opsluitingsbeleid benadrukken. Ik denk dat we zeer voorzichtig moeten zijn wanneer we het hebben over het opsluiten van asielzoekers, omdat het hierbij niet eenvoudigweg gaat om een besluit om opsluiting definitief te stoppen en om dit besluit ook voor iedereen te laten gelden. Er zijn bepaalde specifieke omstandigheden waarin het gebruik van een opsluitingsbeleid belangrijk is en altijd zal blijven.

Frank Vanhecke (NI). - Voorzitter, ik heb tegen het verslag-Catania gestemd, omdat ik het compleet en totaal oneens ben met de recente voorstellen die door de Commissie inzake asielbeleid zijn ingediend en die door de rapporteur in dit verslag worden toegejuicht.

Met name vrees ik dat de nieuwe richtlijn, waardoor asielzoekers nog gemakkelijker toegang krijgen tot de arbeidsmarkt en bovendien ook een pak zakgeld zouden krijgen, een vergelijkbaar aanzuigeffect zal creëren, zoals destijds de collectieve regularisaties van Spanje, Nederland, België en Italië. De gevolgen daarvan waren zonder meer funest.

Ik wil er trouwens aan herinneren dat wij volgens recente tellingen in de Europese Unie nog altijd meer dan 20 miljoen werklozen hebben, inmiddels allicht reeds 25 miljoen, zodat nog meer asielzoekers aantrekken eigenlijk een soort collectieve zelfmoord is. Bovendien vind ik dat dit alles een strikte bevoegdheid van de lidstaten moet blijven.

Philip Claeys (NI). - Voorzitter, ik heb tegen het verslag-Catania gestemd, omdat dit verslag duidelijk blijkt geeft van een extreem linkse vooringenomenheid die erop gericht is om elk efficiënt systeem van asielbeheer gewoon onmogelijk te maken. Elk misbruik van de bestaande systemen in de lidstaten wordt goedgepraat en, indien mogelijk, in regelgeving vastgebetonneerd.

Denk maar aan het gedogen van nepasielzoekers die minderjarige kinderen misbruiken om een verblijfsvergunning in de wacht te slepen, of aan het verzet tegen gesloten opvangcentra voor mensen die niet voldoen aan de voorwaarden om erkend te worden als vluchteling en die in de illegaliteit vluchten als ze worden losgelaten. Alles wordt blijkbaar in het werk gesteld om illegalen en potentiële illegalen het leven makkelijker te maken.

De rapporteur verheugt zich erover dat het Hof van Justitie een lijst van veilige landen afwijst, hoewel zo'n lijst juist essentieel is om de stroom van vluchtelingen onder controle te houden. De strategie van links is er dus op gericht om het systeem zodanig te overbelasten dat elke mogelijke efficiëntie onmogelijk wordt gemaakt. Welnu, dit is niet wat de meerderheid van de Europeanen wil, en wij zullen dat ook prominent laten meespelen in de verkiezingscampagne.

Hubert Pirker (PPE-DE). - (DE) Mijnheer de Voorzitter, ik ben voor een gemeenschappelijk asielbeleid in de EU dat tot snelle en overtuigende besluiten leidt. Dit verslag echter kan mijn goedkeuring niet wegdragen omdat het volstrekt onaanvaardbare punten bevat, zoals het oprekken van het begrip vluchteling, zoals dat thans in het Verdrag van Genève is aangegeven; de afwijzing van de regeling inzake veilige derde landen, waarover we al tot overeenstemming konden komen; de overdracht van taken aan Frontex waar Frontex niets mee te maken heeft; de vrije keuze voor asielzoekers van het land waaraan de bevoegdheid voor de procedure moet toevallen – wat een inbreuk is op het Verdrag van Dublin –; en de vereenvoudigde toegang voor asielzoekers tot de arbeidsmarkt. Wij willen snelle procedures en geen integratie van asielzoekers die misschien al na veertien dagen de Europese Unie weer moeten verlaten omdat ze toch geen vluchtelingenstatus krijgen.

In het algemeen vindt er een positieve ontwikkeling plaats in de richting van een gemeenschappelijk beleid, maar wat in dit verslag wordt voorgesteld werkt absoluut contraproductief. Ik heb daarom tegen het verslag gestemd.

Daniel Hannan (NI). – (EN) Mijnheer de Voorzitter, en dus gaat de Europese Unie door met het een voor een verzamelen van de kenmerken en attributen van nationaliteit: een rechtssysteem, gemeenschappelijke externe grenzen en nu een gemeenschappelijk beleid voor wie deze grenzen mag oversteken en zich binnen haar grondgebied mag vestigen. Beetje bij beetje heeft de Europese Unie alle kenmerken gekregen die het internationale recht als beslissend beschouwt voor de positie van staat.

Mijnheer de Voorzitter, ik wil u complimenteren met uw uitspraak dat het aanvaardbaar is dat leden van het Europees Parlement kleine Tibetaanse vlaggen op hun lessenaar plaatsen, zoals mijn buurman heeft gedaan. Uw uitspraak staat in schril contrast met de manier waarop onze posters ons zijn afgenomen toen we het waagden in dit Huis het woord “referendum” te tonen. Ik weet dat u en andere leden van dit Huis in dit

onderwerp geïnteresseerd zijn. Ik wil u daarom vragen na te denken over de hypocrisie van de situatie dat u vóór nationale zelfbeschikking in Tibet bent, maar tegen nationale zelfbeschikking binnen de Europese Unie. Als u denkt dat ik radicaal ben door een parallel te trekken tussen een autoritaire staat als China en de Europese Unie, bewijs dan dat ik het bij het verkeerde einde heb, door uw Verdrag aan de mensen voor te leggen in de referenda die u hebt beloofd. *Pactio Olisipiensis censenda est!*

- Verslag: Andreas Schwab (A6-0482/2008)

Mairead McGuinness (PPE-DE). – (EN) Mijnheer de Voorzitter, ik zal het kort houden. Ik heb voor dit verslag gestemd, omdat alles wat de verkeersveiligheid verbetert, moet worden verwelkomd.

Ik heb nog een punt. We maken ons in Ierland zorgen over de verkeersveiligheid. We hebben enkele vreselijke ongelukken gehad op wegen die door lokale autoriteiten worden onderhouden. Dit is een zaak waarnaar misschien vanuit Europees perspectief moet worden gekeken en waarvoor normen zouden moeten worden vastgesteld.

James Nicholson (PPE-DE). – (EN) Mijnheer de Voorzitter, allereerst verwelkom ik het verslag en bedank ik de rapporteur voor zijn goede werk. Ik moet toegeven dat ik in Noord-Ierland zelden door lobbygroepen onder druk word gezet om voor een EU-richtlijn te stemmen. Dat was nu wel het geval, en het doet mij genoeg vandaag zo'n positieve stemming te zien. Die brengt mijn provincie voor een keer goed nieuws, wat de provincie zeker kan gebruiken.

Grotere veiligheid en milieuvriendelijkere, verstandigere voorstellen die meer oog hebben voor het milieu, zijn altijd welkom. Ik hoop dat het op de lange duur ook betekent dat bestaande banen behouden blijven en er mogelijk nieuwe banen in de regio worden geschapen. Dit is iets wat we allemaal kunnen verwelkomen, wat Europa betreft, omdat het positief is en verstandig, in plaats van dat het de economie in de weg staat.

- Verslag: Holger Krahmer (A6-0046/2009)

Mairead McGuinness (PPE-DE). – (EN) Mijnheer de Voorzitter, te midden van alle verwarring over schikken en herschikken was dit voor veel afgevaardigden een heel moeilijke stemming. Uiteindelijk heb ik me hierbij van stemming onthouden, met name vanwege mijn bezorgdheid over de bodem. Voor de Commissie landbouw en plattelandontwikkeling is een bodemrichtlijn een groot punt van zorg, en dit is een zaak die zorgvuldig moet worden onderzocht. We hebben in de amendementen enige vooruitgang geboekt met betrekking tot landbouwkwesties in het algemeen, maar ik heb er toch voor gekozen om me uiteindelijk van stemming te onthouden, in plaats van tegen te stemmen, omdat er in dit verslag veel staat over het milieu, de opwekking van elektriciteit en emissies waar ik voorstander van ben.

Anja Weisgerber (PPE-DE). – (DE) Mijnheer de Voorzitter, ik ben bijzonder ingenomen met het belangrijkste aspect van het verslag-Kramer, het Europees veiligheidsnet. Er worden emissieplafonds vastgesteld die de lidstaten bij de vergunningverlening voor grote bedrijfsinstallaties als absolute bovengrens moeten aanhouden. Daarmee komt een grof kader tot stand waarbinnen alles flexibel verloopt en er een gelijk speelveld ontstaat. Hiermee komt een eind aan de in enkele lidstaten nog steeds buitensporige toekenning van afwijkingen. Het betekent concurrentie op voet van gelijkheid in heel Europa. Op deze wijze kunnen wij samen een hoge standaard op Europees niveau vaststellen.

Ik moet echter zeggen dat ik de regelgeving inzake bodembescherming nadrukkelijk afwijs. Ik ben van mening dat er meer rekening moet worden gehouden met het subsidiariteitsbeginsel. Regelgeving inzake bodembescherming heeft geen grensoverschrijdende werking. Bodembescherming is geen grensoverschrijdend vraagstuk. Ik ben daarom onveranderd van mening dat de lidstaten zelf hun bodembescherming moeten regelen.

Met dit verslag wordt echter gepoogd om via de IPPC-richtlijn langs de achterdeur delen van de richtlijn inzake bodembescherming in te voeren die wij eerder met succes hebben bestreden. Ik betreur het ten eerste dat mijn voorstellen tot schrapping van de onderdelen in kwestie met een zeer kleine meerderheid - in één geval van slechts zes stemmen - zijn verworpen. Ik heb daarom besloten om tegen het verslag in zijn geheel te stemmen, hoezeer ik ook het Europees veiligheidsnet toejuich.

Neena Gill (PSE). – (EN) Mijnheer de Voorzitter, ik ben niet helemaal gelukkig met dit verslag en de manier waarop we daarmee hier vandaag zijn omgegaan. Ik heb desondanks voor het verslag gestemd, omdat ik van mening ben dat het de bureaucratie vermindert. Industriële installaties leveren een grote bijdrage aan de

vervuilende emissies in Europa, maar de zware industrie is een van de motoren van onze economie en moet worden aangemoedigd om groener te produceren.

Dit is een belangrijke kwestie voor mijn regio, West Midlands, die een van de sterkst geïndustrialiseerde in het Verenigd Koninkrijk is. De geïntegreerde aanpak is welkom, maar de strenge regels in dit verslag baren zorgen; de uitvoeringskosten mogen niet zo hoog zijn dat ze de bepalingen over milieubescherming ondermijnen.

We moeten controles op het Europees veiligheidsnet hebben en we moeten ook kijken naar zaken zoals de verspreiding van (drijf)mest, maar de maatregelen staan volgens mij niet in verhouding tot de milieubaten die we krijgen.

De administratieve lasten en kosten moeten evenredig zijn met de milieubaten, want dan hebben we een win-winsituatie die bedrijven helpt om te voldoen aan hun milieuplichtingen, belangrijke steun in de strijd tegen de klimaatverandering oplevert en het potentieel heeft om de gezondheidssituatie voor jongeren en ouderen in mijn regio te verbeteren.

James Nicholson (PPE-DE). – (EN) Mijnheer de Voorzitter, ik heb tegen dit verslag gestemd. Er mogen goede punten in staan, maar uiteindelijk gaat het te ver. Ik ben voor het stroomlijnen van de voorschriften van de Europese Unie, maar niet als het geheel meer bureaucratisch, minder werkbaar en ongunstiger voor de industrie wordt gemaakt.

De poging om de landbouw binnen deze wetgeving te brengen is in mijn ogen volstrekt onaanvaardbaar en gaat echt een stap te ver. Dit moet worden verworpen. Het is niet de taak van het Europees Parlement om bodembescherming erin te brengen. Het kan evenmin in de hele Europese Unie gebeuren. Dat is de verantwoordelijkheid van de nationale regeringen.

Ik moet u vragen waarom de Commissie landbouw en plattelandsontwikkeling niet is geraadpleegd over deze specifieke kwestie. Je kunt geen voorschriften invoeren die destructief zijn en varkens- en pluimveehouders failliet doen gaan. De waarheid is dat we in Europa voorschriften invoeren en de productie in Europa beperken, terwijl we wel de invoer in de Europese Unie toestaan van producten die niet worden geproduceerd volgens dezelfde normen als dat in Europa gebeurt. Dat vind ik onaanvaardbaar.

*

* *

Richard Corbett (PSE). – (EN) Mijnheer de Voorzitter, er was enige discussie over de herschikkingsprocedure. Mijn naam werd in dit verband genoemd. Ik wil er allereerst op wijzen dat de rapporteur die dit in ons Reglement heeft ingevoerd, Marylène Renault was, en niet ik.

Misschien is enige uitleg nodig over wat de Voorzitter van het Parlement precies doet. We hebben vaak stukken wetgeving die voor de vijftiende, zestiende of zeventiende keer bepaalde bestaande stukken wetgeving wijzigen. Dat is heel verwarrend voor mensen die met deze wetgeving te maken hebben. We zijn terecht begonnen aan een procedure voor de codificatie van dergelijke wetgeving, waarbij deze in één leesbare, hanteerbare tekst wordt verwoord. We hebben vaak met zo'n situatie te maken, en omdat de inhoud niet wijzigt, hebben we er een vereenvoudigde procedure voor.

Wanneer het echter om een herschikking gaat, hebben we een probleem. De Commissie komt dan met een voorstel om één element van een bestaand wetgevingspakket te wijzigen en de rest ongewijzigd te codificeren. We hebben ons vrijwillig beperkt tot het indienen van inhoudelijke amendementen over uitsluitend het deel dat de Commissie voorstelt te wijzigen, en de codificatie van het overige deel niet aan te grijpen als een gelegenheid om de inhoud opnieuw ter discussie te stellen. Misschien zouden we dat wel moeten doen, zoals een van onze collega's heeft voorgesteld. Er zou uit hoofde van het Verdrag evenwel een probleem zijn met de afbakening van het initiatiefrecht tussen ons en de Commissie. Het is echter zeker niet terecht dat collega's in deze zaak klagen over wat de Voorzitter doet. Volgens ons bestaande Reglement, dat we ons als Parlement zelf hebben gegeven en dat we met een absolute meerderheid van onze leden hebben vastgesteld, is de juiste procedure gevolgd.

*

* *

Jim Allister (NI). – (EN) Mijnheer de Voorzitter, ik heb tegen dit verslag gestemd, omdat het probeert om de landbouw volstrekt onnodig te verwickelen in de enorme regelgevingslast die het verslag zou introduceren. Ik heb onlangs enkele producenten uit mijn kiesdistrict ontmoet. Ik heb het papierwerk gezien waarmee een bepaalde producent overstelpt wordt, omdat hij al binnen het toepassingsgebied van deze voorschriften valt. Ik huiver bij de gedachte aan wat gewone producenten van zeer bescheiden omvang te wachten staat wanneer ook zij worden onderworpen aan deze enorme en volstrekt overbodige regelgevingslast.

Ik vind dat dit een verslag is dat ons helemaal in de verkeerde richting voert. Ik ben in elk geval blij dat ik hier was om tegen dit verslag te stemmen.

- Verslagen: László Surján (A6-0111/2009), Vladimír Maňka (A6-0057/2009)

Christopher Heaton-Harris (PPE-DE). – (EN) Mijnheer de Voorzitter, ik heb niet gevraagd om een verklaring over de stemming over het verslag-Maňka te mogen afleggen, omdat ik die wilde combineren met deze verklaring. De twee verslagen gaan namelijk beide over de manier waarop we volgend jaar naar de begroting kijken. Ik ben hier volgend jaar niet meer, want ik kom in juni niet meer terug. Ik weet dat er aan de andere kant van dit Huis grote commotie is over dit onderwerp.

Ik wil alleen even een paar basisregels noemen die tot nu toe in deze verslagen zijn genegeerd. We moeten oppassen hoeveel geld we verstrekken aan ngo's en agentschappen, waar zulke grote problemen zijn met de manier waarop het geld van de Europese belastingbetalers in deze tijd wordt besteed. Ik noem het voorbeeld van het Bureau van de Europese Unie voor de grondrechten, dat momenteel wordt onderzocht door het Europees Bureau voor fraudebestrijding.

In het algemeen zouden we in een tijd van enorme economische neergang en moeilijkheden misschien naar onszelf moeten kijken en onze begroting zo moeten aanpassen, dat we meer geld kunnen teruggeven aan de nationale staatskassen, waar het heel hard nodig is en waar de pijn wordt gevoeld. In deze tijd waarin bedrijven en ministeries over de hele wereld grote, bijna onwerkelijke, besluiten nemen over werkgelegenheidszaken, zouden we ons ervoor moeten inzetten dat dit Parlement slechts één zetel krijgt.

Koenraad Dillen (NI). - Voorzitter, ik heb tegen dit verslag gestemd, maar het is wel positief te noemen dat de illegale immigratie en de strijd tegen het terrorisme als prioriteiten naar voren worden geschoven en dat dit Parlement de Commissie eindelijk oproept om ook nauwlettend toe te zien op de besteding van gelden in Kosovo en de Balkanlanden, de overhaaste uitbreiding naar Bulgarije en Roemenië indachtig. Maar er worden jammer genoeg geen consequenties aan verbonden en ook geen voorwaarden.

Mijn partij pleit trouwens voor een uitbreidingsstop na de toetreding van Kroatië - dit even terzijde. Maar even terug naar het verslag. Waarom heeft dit Parlement niet eens de moeite genomen - er is zojuist al naar gerefereerd - om te pleiten voor een afschaffing van enkele van die overbodige ngo's en Europese agentschappen die aan geen enkele democratische controle zijn onderworpen, hun bevoegdheden vaak te extensief interpreteren en voor niets op het geld van de Europese belastingbetaler een beroep doen?

Philip Claeys (NI). - Voorzitter, het is een uitstekende zaak dat dit Parlement hamert op de gelijke toegang tot taalkundige faciliteiten voor alle leden van dit Parlement. Het Parlement moet in de toekomst echt meertalig zijn. Het mag inderdaad ook eens gezegd worden dat de arbeidsomstandigheden van werknemers van outsourcing-bedrijven in overeenstemming moeten zijn met de taalregelgeving.

Anderzijds laat dit Parlement na om in het hoofdstuk over de gebouwen duidelijk stelling te nemen over het maandelijks reizende circus naar Straatsburg, dat per jaar ongeveer 200 miljoen euro kost. Dit is geen goed signaal naar de Europese burgers, naar de belastingbetalers. Dat is dan ook een van de redenen waarom ik tegen dit verslag heb gestemd.

Richard Corbett (PSE). – (EN) Mijnheer de Voorzitter, met betrekking tot de twee stemmingen over de begrotingsrichtsnoeren wil ik er graag op wijzen dat veel mensen vragen welke bijdrage de Europese begroting kan leveren op het punt van een fiscale stimulans in tijden van economische crisis. Het antwoord luidt “een heel kleine”. De begroting van de Europese Unie bedraagt in totaal minder dan 1 procent van het bbp en is als percentage van het bbp de afgelopen jaren gekrompen. Het is in macro-economisch opzicht een heel kleine begroting. Het zou goed zijn als veel eurosceptici dit beseften.

Aan de andere kant kan de begroting op bepaalde gebieden van enorme structurele betekenis zijn en geleidelijk de structuur van de Europese economie verbeteren. Op het gebied van onderzoek en ontwikkeling en op

het gebied van bepaalde aspecten van de regionale en sociale uitgaven kunnen we onze economie helpen voorbereiden op het herstel.

Ik ben blij dat deze aspecten van de begroting geleidelijk een groter deel van de begroting gaan vormen en dat de landbouw en enkele andere aspecten er een kleiner deel van gaan uitmaken. Ik ben echter van mening dat deze trend moet worden versneld en dat we veel sneller moeten overhellen naar een verschuiving van de middelen naar de gebieden waar ze echt verschil kunnen uitmaken.

- Verslag: Christel Schaldemose (A6-0064/2009)

Simon Busuttil (PPE-DE). – (MT) Ik heb voor de alternatieve resolutie over dit verslag gestemd en heb mij onthouden van stemming over de hoofdresolutie. Integriteit is ongetwijfeld zeer belangrijk in de online goksector. We moeten ervoor zorgen dat we alle criminele activiteiten die deze sector kunnen treffen, op afstand houden. Dit betekent echter niet dat we moeten kiezen voor protectionisme. We moeten niet vergeten dat de vrijheid voor het leveren van diensten binnen de Europese Unie een fundamenteel, erkend principe van de Unie is, en daarom moeten we niet onze toevlucht nemen tot protectionisme. Gezien het feit dat we het hebben over online gokken, is het bovendien vermeldenswaardig dat het internet ons al diverse beveiligingsmaatregelen biedt waarop we kunnen voortbouwen, zoals verplichte aanmelding voordat iemand mag spelen, de tracering van bepaalde activiteiten die mogelijk frauduleus kunnen zijn of zelfs de identificatie van gebruikte creditcards. Daarom moeten we “ja” zeggen tegen integriteit en “nee” tegen protectionisme.

Zuzana Roithová (PPE-DE). – (CS) Dames en heren, de groei van kansspelen en gokken op internet is een nieuw fenomeen dat de landsgrenzen overstijgt. We dienen kinderen en jongeren te beschermen tegen de negatieve gevolgen ervan, door deze nu onverwijd eendrachtig in de hele Europese Unie aan te pakken. De lidstaten dienen zo snel mogelijk gezamenlijke regelgeving op te stellen voor betalingsverkeer in dit verband, met onder meer vereisten op het gebied van de identiteits- en leeftijdscontrole. Preventie staat uiteraard op de eerste plaats en daarom zetten wij ons in voor een pan-Europees verbod op op jongeren gerichte reclame voor kansspelen en gokken, naar analogie van de regels voor tabak- en alcoholreclame. Tevens dienen de overige negatieve neveneffecten van deze vermaaksindustrie in de gaten te worden gehouden, zoals het witwassen van criminele gelden en georganiseerde misdaad *an sich*. Wat deze laatste zaken aangaat, ben ik een verklaard tegenstandster van de vrije markt.

Carlo Fatuzzo (PPE-DE). – (IT) Mijnheer de Voorzitter, ik wist niet zeker hoe ik moest stemmen over het verslag van mevrouw Schaldemose over de integriteit van online gokken en waarom. Dus vroeg ik het eens aan enkele gepensioneerden. Zo ontmoette ik gisteren de gepensioneerde vakman Ugo Rossi, die zei: “O, online gokken - ik heb 10 000 euro verloren.” Even later had ik een ontmoeting met de gepensioneerde mevrouw Lucia Annone, die mij vertelde: “Praat u mij niet van online gokken; ik heb 100 000 euro verloren.” Ik besloot echter hoe ik zou stemmen toen zelfs mijn eigen moeder, die 94 jaar is, tegen me zei: “Jullie hebben me een computer gegeven, maar nu heb ik mijn hele pensioen voor maart 2009, 450 euro, verloren.” En dus, mijnheer de Voorzitter, heb ik op dat moment besloten dat ik tegen dit verslag moest stemmen om zo te protesteren tegen het gokken en opdat het in heel Europa met wortel en tak wordt uitgeroeid.

Miroslav Mikolášik (PPE-DE). – (EN) Mijnheer de Voorzitter, in het geval van online gokken moeten er duidelijke en ondubbelzinnige wetten zijn die helpen de bijna drie miljard euro aan bruto inkomsten per jaar die de gokindustrie realiseert, te beperken, controleren en verantwoorden. Volgens mevrouw Schaldemose is die drie miljard euro echter slechts 5 procent van de totale gokmarkt in de Europese Unie.

Het belang en de invloed van deze industrie zijn dus duidelijk, en dat geldt ook voor de gevaren van deze industrie. Gokken wordt vaak terecht geassocieerd met internationale misdaad. Grensoverschrijdende gokkringen, die via het internet veel gemakkelijker te leiden zijn, brengen de wetgeving van verschillende naties in gevaar en brengen risico's voor de nationale soevereiniteit met zich mee.

Ook moeten de negatieve effecten van gokken op de gezondheid worden opgemerkt. Als arts ben ik me terdege bewust van de schadelijke kenmerken van obsessief of verslavend gokken. Het Europees Parlement mag deze problemen niet onderschatten.

Wat betreft het aanpakken van fraude, crimineel gedrag en financiële en medische problemen die verband houden met online gokken, verzoek ik het Europees Parlement om in de toekomst consequent te stemmen voor steeds betere oplossingen.

Christopher Heaton-Harris (PPE-DE). – (EN) Mijnheer de Voorzitter, ik heb hetzelfde gestemd als de heer Busuttil over dit specifieke verslag en was bezorgd over het niveau van de discussie. Het is eigenlijk

onvoorstelbaar welke nonsens in dit debat is verkondigd, bijvoorbeeld door mijn collega, de heer Fatuzzo, die zojuist is vertrokken. Het is volstrekte onzin om te stellen dat we online gokken op het hele continent moeten verbieden, omdat drie oude mensen vrijwillig wat geld hebben verloren.

Dit debat heeft veel nationale verschillen zichtbaar gemaakt en het was allesbehalve een eerlijk debat. De Commissie interne markt en consumentenbescherming heeft opdracht gegeven tot een onderzoek dat heeft laten zien dat online gokken geen schadelijker effect heeft dan gewoon gokken op plaatsen die worden beheerd door een nationale loterij. Er was één redelijk deel, en wel het deel over een eerlijk rendement om de integriteit in de sport te waarborgen. Dit debat heeft de online gokkers en de sportorganisaties helaas verder dan ooit uiteengedreven, in plaats van dat het ze heeft samengebracht om te proberen een gemeenschappelijke oplossing uit te werken. Het heeft absoluut laten zien dat er een forum nodig is waar deze twee groepen kunnen samenkomen en deze zaak kunnen bespreken. Dit is helaas duidelijk niet die plaats.

Syed Kamall (PPE-DE). – (EN) Mijnheer de Voorzitter, we weten allemaal dat gokken een zeer gevoelig onderwerp is. Je hoeft alleen maar te luisteren naar de toespraken die hier voor mij zijn gehouden. Er zijn mensen die geloven dat gokken het werk van de duivel is en dat degenen die eraan meedoen, het verdienen om in het hellevuur te worden geworpen en alle verliezen verdienen die ze in dit leven en in het hiernamaals lijden. Toegegeven, dat is een extreem standpunt, maar als je kijkt naar de taal die in dit verslag is gebruikt – de punten van een transparante sector die het openbare belang en de consumentenbelangen waarborgt, de bestrijding van fraude en ander crimineel gedrag, en de preventie van consumentenbenadeling – dan worden in dit verslag met betrekking tot online gokken diezelfde emoties geuit, zij het op een veel gematigdere manier.

Dit verslag is echter behoorlijk hypocriet. Het spreekt negatief en slecht over online gokken, maar het zegt niets over de staatsmonopolies die zich achter de op het gevoel werkende taal verschuilen om door te kunnen gaan met het verdringen van particuliere innovatieve concurrenten. Laten we in dit debat eerlijk zijn over waar het echt om gaat. Het gaat om de instandhouding van staatsmonopolies en we weten waartoe dat leidt: het leidt tot onvrijheid.

- Verslag: Maria Petre (A6-0088/2009)

Jim Allister (NI). – (EN) Mijnheer de Voorzitter, kwaliteitsvoeding is geen “verlangen” in Europa: het moet een realiteit blijven. Voor de productie van kwaliteitsvoedsel is echter een eerlijk en concurrerend rendement nodig. Onze landbouwproducenten moeten voldoende kunnen verdienen om de extra kosten te kunnen dragen die ze moeten maken om aan de voedselveiligheids-, dierenwelzijn- en milieueisen van de EU te voldoen. Het concurrentievoordeel dat kwaliteit zou moeten brengen ten opzichte van goedkope en minderwaardige importproducten, is vaak onvoldoende. Vandaar de rol die de fondsen van het gemeenschappelijk landbouwbeleid moeten vervullen in het behouden van het concurrentievermogen van onze producenten. Die moeten de compensatie zijn voor de hoge kosten die ontstaan door de EU-regelgeving.

Ik betreur ook de aanhoudende uitbuiting van producenten door de grote distributeurs die nu de Europese voedselmarkten domineren. Zij blijven hun dominante positie misbruiken; producenten worden bij elke stap uitgebuit, tot het punt dat ze moeten betalen voor hun promotiecampagnes.

- Verslag: Jonathan Evans (A6-0011/2009)

Syed Kamall (PPE-DE). – (EN) Mijnheer de Voorzitter, dank u wel dat u mij de gelegenheid geeft om uit te leggen hoe ik heb gestemd. Het zal voor u niet als een verrassing komen dat ik feitelijk voor dit verslag heb gestemd, aangezien de auteur een heel goede Britse conservatieve collega van mij was.

Waar we in deze tijden van economische problemen voor op onze hoede zouden moeten zijn, is de roep om steeds meer protectionisme en de roep om onze normale regels voor mededinging en staatssteun op te schorten. We zien de roep om protectionisme van de kant van president Sarkozy, die stelt dat het geld van de belastingbetalers moet worden gebruikt om de Franse auto-industrie te beschermen. We zien vergelijkbare pakketten in Amerika. Ik heb onlangs met belangstelling een advertentie in een Amerikaans tijdschrift bekeken die werd gesponsord door de Amerikaanse autobedrijven en zei: “U wilde onze auto’s niet kopen. We krijgen uw geld echter toch via het belastinggeld om onze bedrijven overeind te houden.” Zover lijkt het nu te zijn gekomen. Omdat de bedrijven niet de goederen en diensten leverden die de consumenten wilden kopen, schuiven we nu regels voor staatssteun opzij en houden we bedrijven overeind die op de lange termijn misschien niet zullen overleven. We begrijpen het belang van banen, maar laten we er wel voor zorgen dat we goede economische besluiten nemen.

- Verslag: Edit Herczog (A6-0074/2009)

Zuzana Roithová (PPE-DE). - (CS) Mijnheer de Voorzitter, het midden- en kleinbedrijf vormt, met name in de nieuwe lidstaten, helaas nog niet de ruggengraat van de economie, maar geeft er desalniettemin enige hoop op werkzekerheid. Dat vraagt logischerwijze om flexibelere arbeidswetgeving waarmee ook kleine bedrijven flexibel kunnen insprijnen op wijzigingen in de vraag en waarmee het voor hen eenvoudiger wordt vakmensen te belonen op basis van nieuwe doelstellingen. Het moet eenvoudiger worden bedrijven op te starten, maar ook om ze weer te ontbinden. Het allerbelangrijkste is nog wel dat de toegang tot leningen alsook tot de financiële middelen uit de Europese fondsen vereenvoudigd wordt. Dit zijn allemaal bekende thema's waar we de afgelopen vijf jaar hier in het Europees Parlement hard aan gewerkt hebben. Het is nu aan de lidstaten om de handschoen serieus op te pakken en van woorden tot daden over te gaan en dus echt aan de slag te gaan. In de huidige crisis wordt op onbarmhartige wijze duidelijk dat wat dit betreft met name de nieuwe lidstaten nalatig zijn geweest. Ik heb voor het verslag van mevrouw Herczog gestemd, maar als de lidstaten niet eindelijk aan de slag gaan, is dat water naar de zee dragen geweest.

Milan Gaľa (PPE-DE). - (SK) Mijnheer de Voorzitter, ik heb voor het verslag van mevrouw Herczog gestemd. De Europese Unie telt 23 miljoen kleine en middelgrote ondernemingen, die samen 99 procent van alle bedrijven vormen en werk bieden aan meer dan 100 miljoen EU-burgers. In de huidige tijden van crisis spelen deze ondernemingen daarom een cruciale rol voor de economische groei, sociale cohesie en met name het scheppen van banen. Kleine en middelgrote ondernemingen zijn dynamisch en beschikken over een grote innovatie- en ontwikkelingscapaciteit, waardoor zij bijdragen aan het implementeren van de Lissabondoelstellingen.

Kredieten en leningen zijn de belangrijkste financieringsbronnen voor Europese kleine en middelgrote ondernemingen. Omdat kleine en middelgrote ondernemingen doorgaans als riskanter worden beschouwd, is het voor deze ondernemers moeilijk om toegang te krijgen tot financiering. Het is met name noodzakelijk om gunstige omstandigheden te bieden waarin kleine en middelgrote ondernemingen financieringsbronnen kunnen verkrijgen, zowel in de vorm van leningen als via EU-fondsen, en zodoende op lange termijn de duurzaamheid van hun bedrijfsactiviteiten te waarborgen.

Neena Gill (PSE). - (EN) Mijnheer de Voorzitter, ik heb dit verslag gesteund omdat kleine ondernemingen, zoals we al hebben gehoord, de ruggengraat zijn van onze economie. De economische herstelplannen van veel lidstaten leggen nadruk op de belangrijke rol die kleine ondernemingen kunnen spelen om ons uit de huidige crisis te halen.

In mijn regio heeft 99,2 procent van de bedrijven minder dan 49 werknemers. De West Midlands heeft het hoogste percentage kleine ondernemingen van alle regio's in het Verenigd Koninkrijk. Als passend rekening wordt gehouden met de bevoegdheden van de lidstaten op gebieden zoals het collectief onderhandelingsrecht, helpt dit verslag ons allemaal om eerst klein te denken.

Ik verwelkom in het bijzonder de nadruk die dit verslag legt op de problemen die kleine ondernemingen ondervinden bij het vinden van krediet, tijd en middelen voor onderwijs en opleiding, en, vooral, voor onderzoek. Nationale grenzen zijn steeds minder belangrijk voor kleine ondernemingen, die meer zaken doen met partners in heel Europa. We moeten ze echter wel beschermen wanneer ze internationaal zaken doen, door maatregelen te nemen zoals mijn verslag over de invordering van het vermogen van schuldenaren.

De EU heeft ook een belangrijke rol te spelen in het waarborgen dat kleine en middelgrote ondernemingen toegang hebben tot financiering, wat betekent dat we ervoor moeten zorgen dat niet-bancair microkrediet beschikbaar wordt gesteld. We kunnen dit doen door de structuurfondsen te gebruiken en microkredietinstellingen te ontwikkelen zonder daarvoor geld van de belastingbetaler te gebruiken. Dit initiatief kan de werkloosheid beteugelen en onze economie weer op gang brengen.

Gary Titley (PSE). - (EN) Mijnheer de Voorzitter, ik verwelkom dit verslag en heb slechts een of twee kleine bedenkingen. We hebben van mijn collega mevrouw Gill gehoord hoe belangrijk kleine ondernemingen zijn voor de economie en hoe zij het momenteel het zwaarst te verduren hebben. Het probleem is dat de Europese Unie helemaal afgestemd is op grote bedrijven, of het nu om de wetgeving, de toegang tot markten of financiering gaat.

We praten vaak over betere regelgeving, maar wat we echt nodig hebben is evenredigheid. We moeten ervoor zorgen dat onze regelgeving evenredig is met de problemen waarmee we te maken hebben. Vooral in de IPPC-richtlijn, waar we vandaag over praten, gaat het echt om grote ondernemingen, niet over kleine ondernemingen, en dat moeten we ons realiseren.

Ik ben blij met initiatieven zoals Jasmine, die ons volgens mij in de goede richting voeren. We moeten echter wel denken in termen van financiering, markttoegang en regelgeving en over de specifieke behoeften van kleine ondernemingen.

Ik wil voor één ding in het bijzonder pleiten. We hebben een interne markt, maar we hebben niet één communautair octrooi. We zijn hier al jaren over bezig, en het is echt een schande dat we dit probleem niet opgelost krijgen. Het zou op zich voor ondernemingen in de Europese Unie een enorme hulp kunnen zijn. Laten we in actie komen.

Christopher Heaton-Harris (PPE-DE). – (EN) Mijnheer de Voorzitter, ik wil de tolken bedanken voor het feit dat ze zijn gebleven, want zij hadden niet de keus om simpelweg te weg te gaan en te gaan lunchen, zoals de heer Beazley daarstraks heeft gedaan.

Ik wil uitleggen dat deel uitmaken van een grote fractie niet helemaal is zoals het lijkt. Als je het niet eens bent met de lijn van een grote fractie en je je eigen positie niet in gevaar wilt brengen en evenmin wilt kontlikken in eindeloze, afstompende, saaie vergaderingen, is het heel moeilijk om in sommige belangrijke debatten spreektijd te krijgen. Dat is de reden waarom het voor mensen zoals ik heel belangrijk is stemverklaringen te kunnen geven.

Ik denk dat ik de Small Business Act in het algemeen verwelkom, en dat geldt eigenlijk voor elke poging om de behoeften van kleine ondernemingen te erkennen. In feite was het de slechte regelgeving in de tijd toen ik mijn eigen kleine onderneming voerde, die me in de politiek heeft doen belanden – gewoon om één specifiek ding gewijzigd te krijgen.

Ik ben er echter vrij zeker van dat alle regelgeving die hiervandaan komt, meer kleine ondernemingen zal opleveren. Op dit moment zijn het overwegend grote ondernemingen, die, wanneer je maar veel Europese regelgeving introduceert, helaas geleidelijk kleine ondernemingen worden die minder mensen in dienst hebben, omdat ze hun omzet door die regelgeving zien dalen en banen verplaatsen naar andere werelddelen. We moeten in dit Huis heel goed oppassen dat we individuen aanmoedigen nieuwe bedrijven op te zetten en dat we niet aanmoedigen dat banen naar een ander werelddeel worden verplaatst omdat we door onze regelgeving banen onrendabel maken.

Syed Kamall (PPE-DE). – (EN) Mijnheer de Voorzitter, ik wil net als de vorige spreker alle tolken bedanken voor het feit dat ze naar onze toespraken blijven luisteren. Ik weet zeker dat u er minder plezier aanbeleeft dan wij doen.

Twee van mijn persoonlijke motto's, om redenen die misschien niet voor de hand liggen, zijn "klein is mooi" en "grootte doet er niet toe". Ik vertegenwoordig Londen, dat volgens mij de geweldigste stad in de wereld is en de hoofdstad van het geweldigste land in de wereld. We hebben geen zware industrie meer, maar we hebben wel volop kleine, innovatieve ondernemingen in de creatieve industrieën en de mode-industrie, die aldoor banen scheppen in een echt groeigebied.

Zoals de vorige spreker zei, zien we veel Europese regelgeving die tot doel zou hebben ondernemingen te helpen. Heel vaak is die regelgeving echter het resultaat van gelobby door grote ondernemingen die kleine ondernemingen willen buitensluiten. Enkele jaren geleden heb ik eens gedineerd met een bepaalde grote onderneming. Deze beschreef kleine ondernemingen als profiteurs. Het is die houding die we moeten aanpakken. We moeten kleine ondernemingen ook helpen wanneer het gaat om overheidsaanbestedingen en de concurrentie met grote ondernemingen, en vooral in de huidige tijden ook met het omgaan met de kredietschaarste, teneinde te waarborgen dat levensvatbare bedrijven kunnen blijven groeien en welvaart en banen kunnen scheppen in de Europese Unie.

Schriftelijke stemverklaringen

- Verslag: Paolo Costa (A6-0049/2009)

Luca Romagnoli (NI), schriftelijk. – (IT) Mijnheer de Voorzitter, ik stem voor het verslag van de heer Costa over de wijziging van sommige bepalingen in bestaande bilaterale overeenkomsten inzake luchtdiensten tussen lidstaten en de Republiek Armenië. Ik denk dat er een aanwijzingsclausule moet worden toegevoegd ter voorkoming van discriminatie tussen luchtvervoerders uit de Gemeenschap en die uit de Europese Economische Ruimte en Zwitserland. Bovendien steun ik het in artikel 5 toegevoegde amendement inzake tarieven voor luchtdiensten, uit hoofde waarvan luchtvervoersdiensten die geheel binnen de Gemeenschap worden uitgevoerd onder de wetgeving van de Europese Gemeenschap vallen. Volgens mij profiteren zowel de ondernemingen in de luchtvaartsector als de burgers van deze wijzigingen doordat de administratieve

rompslomp van de procedures wordt verminderd en er een oplossing wordt gevonden voor de juridische conflicten die zich gewoonlijk voordoen in gevallen waarbij Gemeenschapsverordeningen en bilaterale overeenkomsten naast elkaar bestaan.

- Verslag: Paolo Costa (A6-0059/2009)

Glyn Ford (PSE), *schriftelijk*. – (EN) Ik realiseer me dat het verslag-Costa gaat over technische aspecten van luchtdiensten tussen de Unie en Israël. Ik heb desondanks tegen het verslag gestemd uit protest tegen de buitensporige acties van de Israëlische regering in de Gazastrook, ook al is er geen excuus voor de raketaanvallen op Israëlische nederzettingen die Hamas-strijders organiseren, en is het begrijpelijk dat Israël reageert.

Het probleem is dat de recente invasie van de Gazastrook volstrekt onevenredig was en grotendeels zonder aanzien des persoons, met honderd keer meer slachtoffers onder onschuldige Palestijnse mannen, vrouwen en kinderen dan onder de Israëlische militairen.

Bogusław Liberadzki (PSE), *schriftelijk*. – (PL) Ik stem voor het verslag over het voorstel voor een besluit van de Raad inzake de ondertekening en de voorlopige toepassing van de Overeenkomst tussen de Europese Gemeenschap en de Staat Israël inzake bepaalde aspecten van luchtdiensten. Ik sluit me aan bij het voorstel van de rapporteur om deze Overeenkomst te ondertekenen.

Ik ben van mening dat de wijzigingen met betrekking tot de aanwijzingsclausule, de belasting van vliegtuigbrandstof en de vervoerstarieven terecht zijn ten opzichte van de bestaande bilaterale overeenkomsten. Ik hoop dat ons wederzijds vertrouwen in de systemen van de wederpartij een gunstige invloed zal hebben op de uitvoering van de Overeenkomst.

Luca Romagnoli (NI), *schriftelijk*. – (IT) Mijnheer de Voorzitter, ik stem voor het verslag van de heer Costa over de Overeenkomst tussen de Europese Gemeenschap en de Staat Israël inzake bepaalde aspecten van luchtdiensten. Ik ben het met de rapporteur eens dat de economische samenwerking met de Staat Israël voor bepaalde diensten, zoals luchtdiensten, moet worden gestimuleerd, niet alleen vanwege de wederzijdse voordelen, maar ook wegens de positieve externe effecten in het hele omringende gebied. Ikzelf ben rapporteur van het verslag over de ontwikkeling van een gemeenschappelijke luchtvaartruimte met Israël, in het kader van het voorstel van de Commissie voor een algemeen luchtvaartakkoord met deze belangrijke partner voor de EU in het Midden-Oosten en in de context van het Europese nabuurschapsbeleid; dit land is tevens een van de grootste handelspartners is van de EU in het Euro-mediterrane gebied.

Israël is bovendien sinds lang lid van de Internationale Burgerluchtvaartorganisatie, het land voldoet aan de hieruit voortvloeiende verplichtingen en voert een beleid dat aansluit bij de internationale wetgeving op dit gebied, vooral met betrekking tot veiligheid en bescherming, maar ook ten aanzien van milieubescherming en het welzijn van de werknemers van Israëlische luchtvaartmaatschappijen. Dit alles maakt dat de bovengenoemde veelomvattende Overeenkomst op communautair niveau moet worden uitgevoerd, waarbij tegelijkertijd de milieugevolgen van het toenemende verkeer worden aangepakt en er voor een gelijk speelveld wordt gezorgd.

- Verslag: Joseph Borrell Fontelles (A6-0073/2009)

Călin Cătălin Chiriță (PPE-DE), *schriftelijk*. – (RO) Ik heb voor het Aanvullende Protocol bij de Overeenkomst tussen de EG en Zuid-Afrika gestemd, dat rekening houdt met de toetreding van Roemenië en Bulgarije tot de EU.

Als gevolg van de toetreding van Roemenië en Bulgarije tot de EU zal het Europees Parlement instemmen met het ontwerpbesluit van de Raad betreffende de sluiting van het Aanvullend Protocol bij de Overeenkomst inzake handel, ontwikkeling en samenwerking tussen de Europese Gemeenschap en haar lidstaten, enerzijds, en de Republiek Zuid-Afrika, anderzijds, in verband met de toetreding van de Republiek Bulgarije en van Roemenië tot de Europese Unie.

Ik ben van mening dat het van groot belang is dat Roemenië wordt opgenomen in alle overeenkomsten die de EU met derde landen sluit. Roemenië maakt deel uit van de Europese familie en geniet volledige rechten, zodat het moet worden opgenomen in alle documenten die de EU betreffen. Roemenië moet in het genot komen van alle rechten en plichten van een lidstaat van de EU.

Luca Romagnoli (NI), *schriftelijk*. – (IT) Mijnheer de Voorzitter, dames en heren, ik heb mij onthouden van stemming over het verslag van de heer Borrell Fontelles over het Aanvullend Protocol bij de Overeenkomst

EG/Zuid-Afrika in verband met de toetreding van Bulgarije en Roemenië tot de EU. Ik kan mij namelijk niet helemaal vinden in het door mijn collega verrichte werk.

- Verslag: Jeanine Hennis-Plasschaert (A6-0061/2009)

Alessandro Battilocchio (PSE), schriftelijk. – (IT) Dank u, mijnheer de Voorzitter. Sinds de inwerkingtreding van het Akkoord van Schengen is er veel vooruitgang geboekt. Dit akkoord heeft het leven van een groot aantal Europese burgers radicaal veranderd doordat er een nieuwe aanpak kwam van grensbeheer.

De nieuwe fase van geïntegreerd grensbeheer ging in 2002 van start en resulteerde in een gemeenschappelijk geheel van wetgevingsinstrumenten, een gemeenschappelijk mechanisme voor coördinatie en operationele samenwerking, een gemeenschappelijke en geïntegreerde risicobeoordeling, opgeleid personeel en een verdeling van de lasten tussen de lidstaten in het vooruitzicht van een Europese grenswacht.

Nu deze fase is afgerond, is het tijd om vooruit te kijken om tot echt geïntegreerd grensbeheer te komen, teneinde de twee doelstellingen ervan te verwezenlijken, namelijk de veiligheid vergroten en het de onderdanen van derde landen gemakkelijker maken om te reizen. Met het oog hierop ben ik dan ook een voorstander van de voorstellen van de Commissie aan het Parlement, waarvan een groot aantal al is besproken in mijn verslag over de communautaire code betreffende de overschrijding van de grenzen door personen. Het lijkt in deze kwestie onvermijdelijk dat we voort zullen gaan op de ingeslagen weg en zullen instemmen met de invoering van een inreis-/uitreisregistratie, vergemakkelijking van grensoverschrijding voor reizigers en de invoering van een elektronisch systeem voor reisvergunningen.

Carlos Coelho (PPE-DE), schriftelijk. – (PT) De lidstaten blijven verantwoordelijk voor de bewaking van hun eigen grenzen, maar slechts een algemene aanpak met een gemeenschappelijk beleid creëert de mogelijkheid de fundamentele uitdagingen van het beheer van de grenzen en migratiestromen aan te pakken.

Een ruimte zonder binnengrenzen kan niet functioneren zonder deling van verantwoordelijkheden en solidariteit bij het beheer van de buitengrenzen, met name als we bedenken dat de buitengrenzen van de EU elk jaar door meer dan 300 miljoen reizigers worden overschreden.

Een echt geïntegreerd beheer van de grenzen moet een antwoord kunnen geven op twee essentiële doelstellingen: het versterken van de veiligheid en het vergemakkelijken van het overschrijden van de grenzen door degenen die legaal en met legitieme motieven de EU willen binnenkomen.

We kunnen echter niet blijven doorgaan met het goedkeuren van nieuwe, op zichzelf staande initiatieven zonder een gedetailleerd totaalplan voor de strategie van de EU op het vlak van de grenzen. Het is ook van belang de bestaande systemen te toetsen, zodat we kunnen afwegen of er daadwerkelijk behoefte bestaat aan nieuwe instrumenten. We dienen tevens de haalbaarheid, betrouwbaarheid, interoperabiliteit en kosten te beoordelen, evenals het feit of er op de meest adequate wijze rekening is gehouden met de bescherming van de grondrechten van personen.

Gérard Deprez (ALDE), schriftelijk. – (FR) Ik steun het verslag van mevrouw Hennis-Plasschaert over de toekomst van het beheer van de buitengrenzen door de Europese Unie.

De Commissie ziet zich gesteld voor de uitdaging dat enerzijds de veiligheid binnen de Unie moet worden versterkt terwijl anderzijds de onderdanen van derde landen zich gemakkelijker moeten kunnen verplaatsen; zij stelt hiertoe drie oplossingen voor: opzet van een inreis- en uitreisstelsel, met name om te voorkomen dat reizigers de toegestane verblijfsduur overschrijden, ervoor zorgen dat "bonafide" reizigers gemakkelijker de grens kunnen oversteken en invoering van een elektronisch systeem voor de registratie van reizigers, zoals sinds januari in de Verenigde Staten wordt toegepast. Met betrekking tot dit laatste punt benadruk ik dat de Commissie een verkennend onderzoek dient uit te voeren om de doeltreffendheid, de impact en de praktische haalbaarheid van een dergelijk systeem te analyseren. We moeten het nut en de werkelijke toegevoegde waarde objectief kunnen beoordelen, niet alleen wat wordt verondersteld.

Vóór de invoering van een dergelijk uitgebreid systeem, zijn twee zaken van belang: versnelde tenuitvoerlegging van SIS II om biometrische visum- en paspoortcontroles mogelijk te maken en beoordeling van de gevolgen die het systeem heeft voor de bescherming van persoonsgegevens om binnen de grenzen van proportionaliteit te blijven.

Carl Lang (NI), schriftelijk. – (FR) Wat dun gezaaid is, is extra aandacht waard. Dit initiatiefverslag over de toekomst van het grensbeheer van de Unie is redelijk en getuigt van enig realisme: als eerste fase voor het

uittippelen van een grensbeheer van de Unie wordt een kritische en diepgaande analyse voorgesteld van het functioneren en de doeltreffendheid van de bestaande systemen en de respectieve interacties.

Zonder lichtgelovig te zijn, hebben we reden tot optimisme en dan komt er wellicht een debat.

Bij wijze van anekdote en ter verduidelijking van de geestesgesteldheid van de auteurs van deze tekst, citeer ik twee passages uit het verslag.

In een eerste passage wordt erkend "dat de balans tussen het garanderen van het grensoverschrijdende vrije verkeer van steeds meer mensen en het garanderen van meer veiligheid voor de Europese burgers een moeilijke exercitie is...". Dat is waar, maar elders staat: "dat de maatregelen ter verbetering van de veiligheid van de grenzen gepaard moeten gaan met het bevorderen van de passagiersstromen en het vergroten van de mobiliteit bij een steeds toenemende mondialisering".

Een dergelijke mate van schizofrenie gaat ons verstand te boven.

Roselyne Lefrançois (PSE), schriftelijk. – (FR) Als schaduwrapporteur van de Sociaal-democratische Fractie in het Europees Parlement voor dit dossier heb ik van het begin af aan een serieus voorbehoud uitgesproken over het nut en de doeltreffendheid van een inreis- en uitreisysteem waarnaar wordt verwezen in de Commissiemededeling. Voor de invoering van een dergelijk systeem, dat rechtstreeks is gestoeld op het Amerikaanse US-VISIT, zijn kolossale investeringen nodig waarvan het resultaat voor de bestrijding van zowel illegale immigratie als criminaliteit zeer onzeker is. Dat blijkt in ieder geval uit de ervaring in de Verenigde Staten.

De overwogen maatregelen omvatten massale verzameling van persoonsgegevens en vormen in mijn ogen een risico voor de bescherming van de persoonlijke levenssfeer, een standpunt dat de Europese Toezichthouder voor gegevensbescherming met mij deelt.

Na de goedkeuring van een aantal van mijn amendementen, waarin twijfels naar voren worden gebracht over de noodzaak en de proportionaliteit van het systeem en kritiek wordt geuit op de cultuur van wantrouwen die steeds vaker de boventoon voert bij besluiten over het beheer van de buitengrenzen, heb ik ervoor gekozen het verslag tijdens de zitting te steunen.

Nu de wereldeconomie in een crisis is beland, zijn er waarschijnlijk andere prioriteiten voor de Europese begroting.

Marian-Jean Marinescu (PPE-DE), schriftelijk. – (RO) Het initiatiefverslag over het grensbeheer in de Europese Unie is belangrijk omdat het als richtsnoer zal dienen voor de wetgeving die de EU in 2009 zal voorstellen. Als rapporteur van de PPE-DE ben ik van mening dat de tekst in een duidelijkere basis moet voorzien voor de voorbereiding van de volgende stappen in het geïntegreerde grensbeheer.

Met betrekking tot het inreis-/uitreisysteem moet worden gezegd dat de hiervoor vereiste gegevens gedeeltelijk reeds zijn verzameld door systemen als VIS, SIS en Eurodac. De Commissie moet voor de koppeling van deze systemen zorgen en hun functionaliteit uitbreiden om kosten te besparen.

De optie dat EU-burgers gebruik kunnen maken van automatische poorten in het kader van het programma voor geregistreerde "bonafide" reizigers, moet worden verwelkomd, aangezien zij het beheer van de reizigersstromen zou bespoedigen en congestieproblemen bij de inreis- en uitreispunten van het grondgebied zou voorkomen. Ik heb voorgesteld om de term "bonafide reiziger" te vervangen door "frequente reizigers" om te voorkomen dat de overige reizigers daardoor als "gevaarlijk" worden gecategoriseerd.

De oprichting van het Elektronisch systeem voor reisvergunningen is vanuit financieel oogpunt onverstandig. Daarom heb ik voorgesteld het te vervangen door het verplichte gebruik van biometrische paspoorten door burgers van derde landen die geen visum nodig hebben om naar de EU te kunnen reizen.

In het belang van de strategische doelstellingen van de EU moet de Commissie ervan afzien nieuwe instrumenten te ontwikkelen zolang de bestaande nog niet volledig operationeel zijn en naar behoren functioneren.

Alexandru Nazare (PPE-DE), schriftelijk. – (RO) De veiligheid van de buitengrenzen is een vraagstuk waaraan tot dusver te weinig aandacht is besteed, zowel door ons in het Europees Parlement als door de andere Gemeenschapsinstellingen. Ik heb mijn steun gegeven aan dit verslag omdat ik ervan overtuigd ben dat een betere identificatie van onderdanen uit derde landen niet alleen belangrijk is omdat daardoor personen

kunnen worden geweerd die niet welkom zijn, maar ook omdat het de toegang voor legitieme reizigers zal vergemakkelijken.

Dit verslag bevat tal van noodzakelijke aanbevelingen en opmerkingen, maar ik wil hier in het bijzonder ingaan op het belang van een alomvattend masterplan voor het grensbeheer. Weliswaar worden de institutionele veranderingen in de EU momenteel door andere prioriteiten gedicteerd, maar toch is het essentieel dat we de diverse voorgestelde en bestaande grensprogramma's integreren, om onnodige verdubbelingen en kosten te vermijden.

Ook wil ik het belang onderstrepen van de coördinatie van dit mogelijke plan met de ervaringen en doelstellingen van de Schengenruimte, die het duidelijkste voorbeeld vormt voor de soort open ruimte die wij allen in de EU voorstaan. We hebben geen behoefte aan tijdelijke procedures, laat staan aan een hoop niet-compatibele mechanismen.

Nicolae Vlad Popa (PPE-DE), schriftelijk. – (RO) Ik heb voor dit verslag gestemd omdat ik van mening ben dat de afschaffing van de controles aan de binnengrenzen van de EU een belangrijke stap in het Europese integratieproces is, die evenwel ook nieuwe problemen met zich meebrengt waar we aandacht aan moeten besteden.

Ik ben verheugd over het initiatief dat de Commissie heeft genomen tot de opstelling van wetgevingsvoorstellen voor de periode 2009-2010 over de invoering van een inreis-/uitreisstelsel, een Programma voor geregistreerde reizigers (RTP) en een Elektronisch stelsel voor reisvergunningen (ESTA). Hoewel ik vind dat deze programma's zo spoedig mogelijk moeten worden uitgevoerd, moeten zij ook zo doeltreffend mogelijk functioneren en daarom naar behoren worden voorbereid.

De correcte werking van het inreis-/uitreisstelsel is wat betreft zowel de inrichting als het functioneren ervan afhankelijk van de slaagkans van de systemen VIS, SIS II en Eurodac. Ik ben van mening dat dit absoluut essentieel is voor de opstelling van een alomvattend masterplan dat een algemeen kader vaststelt voor de grensstrategie van de EU en voor de nodige coördinatie en samenwerking zorgt tussen de verschillende systemen en bevoegde instanties.

We moeten ook de ervaringen van de VS op dit gebied in aanmerking nemen. Ik ben het met de auteur eens dat een programma als US VISIT technisch gezien kan functioneren en dat het programma daarom niet per definitie een hinderpaal vormt voor een normale reizigersstroom.

Luís Queiró (PPE-DE), schriftelijk. – (PT) Een rechtssysteem dat fraudegevoelig is, moeilijk toepasbaar en vaak niet handhaafbaar, is een vrijbrief om de wet te schenden, zo niet gewoon te negeren. Op basis van de beschikbare gegevens moeten we geloven dat dit een van de problemen is waar de verschillende Europese immigratiewetten mee te kampen hebben. Welnu, we weten heel goed dat het afschrikkend karakter van een wet meer afhangt van de waarschijnlijkheid dat de wet toepassing vindt dan van de sancties die erin zijn voorzien. Dit besef leidt tot de erkenning dat de Europese autoriteiten absoluut moeten samenwerken bij de toepassing van de bestaande wetgeving en het afstemmen van het wettelijk kader op de realiteit die in verschillende verslagen beschreven staat.

Tot slot moeten we met het oog op zowel solidariteit als billijkheid en rechtvaardigheid onderstrepen dat er rekening moet worden gehouden met de lasten die het beheer van de buitengrenzen voor de desbetreffende lidstaten meebrengt.

Bogusław Rogalski (UEN), schriftelijk. – (PL) Ik heb voor dit verslag over de volgende stappen in het grensbeheer in de Europese Unie gestemd. Ik zou echter uw aandacht willen vestigen op een aantal belangrijke aspecten waarmee in de toekomst rekening dient te worden gehouden.

Een gebied zonder binnengrenzen kan niet functioneren zonder verantwoordelijkheid voor het beheer van deze grenzen. De verhoging van de veiligheid van de grenzen, die hand in hand zou moeten gaan met de bevordering van het vrije verkeer van personen in een Europa dat zich steeds meer tot één geheel ontwikkelt, is een belangrijk element op dit gebied. Het zou echter ons uiteindelijke doel moeten zijn om een evenwicht te bereiken tussen het waarborgen van het vrije verkeer van personen en het verzekeren van meer veiligheid voor de Europese burgers.

Een benadering die gebaseerd is op de doelstelling om de privacy zodanig te beschermen dat de persoonlijke gegevens van reizigers niet worden misbruikt en dat de reizigers vertrouwen hebben in de instanties die over deze gegevens beschikken, zou in dit verband een sleutelrol kunnen vervullen. Het gebruik van persoonlijke gegevens biedt belangrijke voordelen op het vlak van de openbare veiligheid. We mogen echter niet vergeten

dat het vertrouwen van het publiek in het optreden van deze instanties aan de basis moet liggen van alle wetgevende activiteiten op dit gebied. Om dit doel te bereiken, moet in waarborgen voor een maximale gegevensbescherming en passende toezichtmechanismen worden voorzien.

Luca Romagnoli (NI), *schriftelijk*. – (IT) Mijnheer de Voorzitter, ik steun het verslag van mevrouw Hennis-Plasschaert over de belangrijke kwestie van de volgende stappen in het grensbeheer in de Europese Unie en ervaringen met grensbeheer in derde landen. Ik ben het met de rapporteur eens dat het van essentieel belang is eerst de bestaande grensbeheersystemen te evalueren en te beoordelen alvorens nog meer middelen te investeren en de systemen te ontwikkelen die de Commissie lijkt voor te staan, namelijk de invoering van een inreis-/uitreisstelsel voor alle ingezetenen van derde landen, een ook voor hen openstaand programma voor “geregistreerde reizigers” en een kader voor de ontwikkeling van “lokale” systemen voor geregistreerde reizigers en geautomatiseerde grenscontrole. Deze procedures hebben weliswaar grote mogelijkheden, maar er moet worden onderstreept - en op dit punt ben ik dan ook erg ingenomen met het werk van de rapporteur - dat er absolute voorrang moet worden gegeven aan de bescherming van persoonsgegevens en de ontwikkeling van technologieën die zo weinig mogelijk inbreuk maken op het beginsel van de vertrouwelijkheid en, last but not least, een grondige kosten-batenanalyse.

Daciana Octavia Sârbu (PSE), *schriftelijk*. – (RO) Met het oog op het belang van vrij verkeer als onderdeel van het Europese project waren de maatregelen die in de loop der jaren zijn genomen, erop gericht de controles aan de binnengrenzen te versoepelen.

In een situatie waarin – bijvoorbeeld in 2006 – in de EU wel 8 miljoen illegale immigranten zijn geregistreerd, acht ik het initiatief van de Commissie om in de periode 2012-2015 een inreis-/uitreisstelsel, een Programma voor geregistreerde reizigers (RTP) en een Elektronisch systeem voor reisvergunningen (ESTA) in te voeren, noodzakelijk. Een Europese ruimte zonder grenzen, een droom die is uitgekomen, kan alleen functioneren als we gezamenlijk verantwoordelijkheid nemen en solidariteit betonen bij het beheer van de buitengrenzen, een taak waarbij de lidstaten aan de grenzen van de EU, waaronder ook Roemenië, een belangrijke rol zullen spelen.

We mogen echter niet uit het oog verliezen dat er reeds grensbeveiligingssystemen zijn zoals Eurosur en Frontex. Daarom is het met het oog op hun werking van cruciaal belang om te evalueren in welke mate deze systemen door het nieuwe initiatief kunnen worden aangevuld zonder het risico van verdubbelingen te lopen. Bovendien moeten we voortdurend aandacht blijven besteden aan de bescherming van het recht op privacy en aan de ontwikkeling van nieuwe, minder invasieve technologieën.

Daniel Stroj (GUE/NGL), *schriftelijk*. – (CS) In de eerste plaats wil ik kenbaar maken dat ik het volstrekt oneens ben met de basisgedachte van het onderhavige verslag dat de opheffing van de grenscontroles aan de binnengrenzen van de EU een van de grootste successen van de Europese integratie zou zijn. Het opheffen van de grenscontroles is louter een logisch voortvloeisel van het neoliberale project met de naam EU, dat valt of staat met het vrije verkeer van kapitaal, goederen en personen casu quo arbeidskrachten. De EU zou in de allereerste plaats successen moeten laten zien op het gebied van vrede en sociaal beleid, maar die zijn helaas steeds dunner gezaaid.

Ook gaat het verslag ervan uit dat de EU als het om de buitengrenzen gaat, het systeem van de Verenigde Staten zou moeten overnemen. Alleen al vanwege het al te tastbaar aanwezige en steeds verder uitdijende “IJzeren Gordijn” tussen de VS en Mexico is dit een volstrekt onaanvaardbare gedachte. Dan nog wat het beheer van de buitengrenzen van de EU betreft, zou ik verder graag willen benadrukken dat de recente Europese geschiedenis ons ondubbelzinnig leert dat politieke en sociale problemen niet kunnen worden opgelost met politieke en routinemaatregelen.

- Verslag: Klaus-Heiner Lehne (A6-0040/2009)

Jan Andersson, Göran Färm, Anna Hedh, Inger Segelström en Åsa Westlund (PSE), *schriftelijk*. – (SV) Wij, Zweedse sociaaldemocraten in het Europees Parlement, willen met deze stemverklaring uitleggen waarom wij ervoor kozen om voor het verslag van de heer Lehne over grensoverschrijdende overplaatsingen van zetels van vennootschappen te stemmen. Wij vinden dit een belangrijke aanvulling op het verslag van de heer Lehne over het statuut van de Europese besloten vennootschap.

Wij zijn van mening dat het ontbreken van een gemeenschappelijk regelgevingskader voor overplaatsingen van zetels van vennootschappen problemen met zich meebrengt voor vennootschappen die hun zetel binnen de interne markt over de grenzen wil overplaatsen, omdat vennootschappen vandaag gedwongen worden hun vennootschap te liquideren en dus te ontbinden om hun hoofdzetel over te kunnen plaatsen. Wij vinden

het ook goed dat het Europees Parlement stelt dat de zetelverplaatsing niet tot het omzeilen van wettelijke, sociale en fiscale verplichtingen mag leiden. Wij zijn er ook mee ingenomen dat het Europees Parlement erop wijst dat een zetelverplaatsing belastingneutraal dient te zijn.

Wij zijn het echter niet eens met alle conclusies die de commissie in verband met de behandeling van het verslag heeft getrokken. Dat geldt bijvoorbeeld voor overweging G dat het Europees Parlement geen wetgeving in strijd met de jurisprudentie van het Hof van Justitie kan uitvaardigen. Wij willen erop wijzen dat het Europees Parlement is dat samen met de Raad wetgeving uitvaardigt en dat het de taak van het Hof van Justitie is die wetgeving te interpreteren, niet omgekeerd. Wij hadden verder de formulering “wijst op de positieve effecten van fiscale concurrentie voor de economische groei in het kader van de Lissabonstrategie”, het liefst ook uit het verslag geschrapt gezien.

Luca Romagnoli (NI), *schriftelijk*. – (IT) Mijnheer de Voorzitter, dames en heren, ik stem tegen het verslag van de heer Lehne over grensoverschrijdende overplaatsingen van zetels van vennootschappen. Ik ben namelijk van mening dat grensoverschrijdende overplaatsing van een bedrijf niet moet worden beschouwd als een van de cruciale elementen voor de voltooiing van de interne markt, maar - zoals vaak het geval is - als een manier om de nationale wetgevingen van de lidstaten op velerlei gebied (niet in het minst op belastinggebied) te omzeilen. Ik ben derhalve tegen dit verslag omdat er een reëel risico bestaat dat met grensoverschrijdende overplaatsing van de statutaire zetel van een vennootschap de juridische, sociale en belastingregels van de Europese Unie worden ontdoken.

- Verslag: Giusto Catania (A6-0050/2009)

Adam Bielan (UEN), *schriftelijk*. – (PL) Mijnheer de Voorzitter, ik heb het verslag-Catania gesteund. Naar mijn mening moet de verordening van Dublin zodanig worden herzien dat bij de regels die bepalen welke staat belast is met het onderzoek van een asielaanvraag rekening wordt gehouden met de individuele behoeften van asielzoekers. Wij moeten de nadruk leggen op de integratie van asielzoekers in hun nieuwe omgeving. We moeten garanderen dat zij de mogelijkheid krijgen om de taal te leren van het land waar zij verblijven, aangezien dit hun kansen zal vergroten om goed in hun nieuwe cultuur te integreren.

Guy Bono (PSE), *schriftelijk*. – (FR) Ik heb gestemd voor het initiatiefverslag van de Italiaanse afgevaardigde van de Confederale Fractie Europees Unitair Links/Noords Groen Links, Giusto Catania, over de vooruitzichten voor het gemeenschappelijk Europees asielstelsel.

De tekst van dit verslag gaat over de situatie van asielzoekers, wier lot op een echte loterij lijkt. Het hangt er maar vanaf in welk land zij terechtkomen. De omstandigheden waarin zij worden vastgehouden, zijn soms op het ondraaglijke af. Het gaat om een situatie die met name grenslanden treft, maar die op Europees niveau moet worden aangepakt. De grondrechten van asielzoekers staan op het spel en ook de capaciteit van bepaalde landen om het hoofd te bieden aan deze migratiedruk. Alle lidstaten dragen hiervoor de verantwoordelijkheid.

In dit verslag wordt de situatie helder uiteengezet en wordt ingegaan op de uitdagingen waarvoor de Europese Unie in dit debat zal komen te staan.

Met deze stem sluit ik me aan bij de Franse socialisten die een situatie hekelen die niet meer door de beugel kan en waarvoor Europa, als democratische instantie en als hoedster van de mensenrechten, een oplossing moet vinden.

Martin Callanan (PPE-DE), *schriftelijk*. – (EN) Ik ben tegen stappen in de richting van een gemeenschappelijk immigratie- en asielbeleid in Europa. Ik ben van mening dat een geharmoniseerd asielstelsel het soevereine recht van het Verenigd Koninkrijk zal ondermijnen om zelf te bepalen wie wel en wie niet asiel mag vragen in mijn land. Voorts ben ik van mening dat een gemeenschappelijk asielstelsel de verantwoordingsplicht van Britse ministers en parlementariërs tegenover de burgers die hen kiezen, zal verzwakken.

Ik accepteer dat ontwikkelde landen zoals mijn land een humanitaire verantwoordelijkheid hebben tegenover mensen uit derde landen die geconfronteerd zijn met vervolging, foltering of de dood, of daarmee geconfronteerd zouden worden als ze zouden terugkeren. Ik maak me echter zorgen dat we mogelijk meer zullen blootstaan aan het gevaar van terroristische aanvallen, als het Verenigd Koninkrijk het onafhankelijke vermogen wordt ontnomen om toezicht te houden op binnenkomende asielzoekers en hen te reguleren.

Gérard Deprez (ALDE), *schriftelijk*. – (FR) Ik steun het verslag van Giusto Catania over de vooruitzichten voor het gemeenschappelijk Europees asielstelsel.

Iedere politieke vluchteling heeft het recht om de Europese Unie binnen te komen en nadat zijn vluchtelingenstatus is erkend, om op Europees grondgebied te verblijven. Helaas wordt dit recht nu niet op gelijke wijze toegepast door de lidstaten, want de erkenning van deze status kan per lidstaat variëren van 0 tot 90 procent!

Voor een hoog en uniform niveau van bescherming in de gehele Unie moeten diverse zaken snel ten uitvoer kunnen worden gelegd, zoals: invoering van één asielprocedure en eenduidige normen voor de voorwaarden waaraan moet worden voldaan om in aanmerking te kunnen komen voor de vluchtelingenstatus; invoering van een mechanisme van juridische en doeltreffende solidariteit tussen de lidstaten: sommige landen worden overspoeld door asielaanvragen en andere hebben hier niet mee te maken; verbetering van de omstandigheden waarin asielzoekers worden opgevangen, met bijzondere aandacht voor de situatie van minderjarigen en beperking van detentiemogelijkheden alsmede de oprichting van een Europees ondersteuningsbureau voor asielzaken.

Daarom draait het pakket wetgevingsmaatregelen inzake asielbeleid waarover wij ons nu aan het einde van deze zittingsperiode buigen.

Bruno Gollnisch (NI), schriftelijk. – (FR) De basisgedachte van het verslag van de heer Catania is dat iemand die internationale bescherming aanvraagt per definitie van goede wil is, terwijl iedereen weet dat asiel vaak slechts als voorwendsel dient voor potentiële economische immigranten, zodat zij niet worden uitgewezen. De lidstaten geven zogenaamd geen gehoor aan hun ellende, stellen zich repressief op en zijn te traag in hun besluitvorming. Niemand wijst er overigens op dat misbruik van onwettige procedures schadelijk is voor een snelle behandeling van echte asielaanvragen.

Een aantal voorstellen in het verslag is waarschijnlijk door deze uitgangspunten ingegeven, zoals het rekening houden met de wensen van de aanvrager door het land dat de aanvraag in behandeling moet nemen, aanwijzing van dit land door een Europees bestuurslichaam, aanpassing van de rechten van asielaanvragers aan die van langdurig ingezetenen onderdanen van derde landen, vrij verkeer op het grondgebied van de Europese Unie en dergelijke.

Wij staan achter de noodzakelijke samenwerking met de Europese landen die door hun geografische ligging het meest rechtstreeks te maken hebben met migrantenstromen en die er niet in slagen hieraan het hoofd te bieden. Maar dit mag in geen geval uitmonden in een Europees beleid waarmee de lidstaten volgens de willekeur van asielzoekers en een supranationaal bestuurslichaam verplicht worden bepaalde personen op hun grondgebied op te vangen.

Louis Grech (PSE), schriftelijk. – (EN) We kunnen ons vinden in de hoofdlijnen van het compromisverslag en stemmen er daarom voor. Dit gezegd zijnde, zijn we het echter niet eens met bepaalde clausules, zoals de bepalingen inzake vasthouding. Ik vind dat ze niet helemaal de ingewikkelde en moeilijke situatie van kleine lidstaten zoals Malta weerspiegelen en deze niet precies overbrengen.

Malta wordt geconfronteerd met een stroom illegale immigranten die onevenredig groot is in verhouding tot de geografische afmetingen (316 km²), de kleine bevolking (400 000 inwoners) en andere beperkte middelen (administratief, financieel en dergelijke) van Malta, waarmee rekening moet worden gehouden wanneer wordt gereguleerd, wordt gedebatteerd of wetgeving wordt opgesteld over dit onderwerp.

Carl Lang (NI), schriftelijk. – (FR) De wil om een Europees asielstelsel op te zetten strekt in wezen slechts tot één doel: de lidstaten van de Europese Unie de juridische mogelijkheid te bieden om zoveel mogelijk immigratiekandidaten gemakkelijker en zonder verplichtingen (die zinloos en strijdig met de mensenrechten worden geacht) op te vangen.

Zo wordt het Europese grondgebied weer bevestigd als een gebied waar alle migrantenpopulaties worden opgevangen. Er is weer met nadruk gewezen op volledige inachtneming van het beginsel van niet-terugzending en de verplichting om bijstand te verlenen zoals verankerd in het VN-Verdrag inzake het zeerecht.

En zo, en dat begrijpen we voor deze aanhangers van immigratie, maakt het eenvoudige feit dat iedere lidstaat zijn eigen soevereiniteit en functioneren op het gebied van asielrecht behoudt, verschillen mogelijk in de aanvaarding van asielaanvragen en vormt dit dus belemmeringen voor een algemene opvang van asielzoekers.

Met bijna 26 miljoen ontheemden in eigen land en meer dan 12 miljoen vluchtelingen in de hele wereld gaat het niet om het zoeken naar meer opvangmogelijkheden, want die zullen altijd tekortschieten in het licht

van de exponentieel groeiende vraag. We moeten er juist voor zorgen dat al deze bevolkingsgroepen in hun land kunnen blijven, er werk kunnen vinden en er een gezin kunnen stichten, en hen hiertoe stimuleren.

Jean-Marie Le Pen (NI), *schriftelijk*. – (FR) Het verslag van de communist Catania bevordert een Europees beleid dat is gericht op immigratie.

Onder het mom van de mensenrechten wil hij van Europa een open gemeenschap maken die bereid is alle ellende van de wereld op zich te nemen.

Hiertoe stelt hij harmonisering van bovenaf van het asielrecht voor, het beginsel van niet-terugzending, afschaffing van detentie of uitbreiding van de richtlijn betreffende de status van langdurig ingezetenen onderdanen van derde landen.

De heer Catania doet alsof hij vergeten is dat de meeste illegale immigranten die Europa binnenkomen (alleen al in het gebied rond de Middellandse Zee 75 000 in 2008) geen politieke, maar economische vluchtelingen zijn die de ellende in hun land ontvluchten.

Dit misbruik van het asielrecht, dat indruist tegen het Verdrag van Genève, wordt niet voor niets in het verslag weggelaten. "Blanken" moet een slecht geweten worden aangepreut door hen eraan te herinneren dat zij eens verschrikkelijke kolonisatoren waren en hiervoor nu in de volle zin des woords moeten betalen. Legenden zijn moeilijk uit de wereld te helpen.

De heer Catania wil het asielrecht omvormen tot normale immigratietak en maakt daarmee de weg vrij voor misbruik op grote schaal en duwt illegale immigranten zo in de rol van zondebok.

Jörg Leichtfried (PSE), *schriftelijk*. – (DE) Ik verwelkom de indiening door de Commissie van een verordening tot wijziging van het communautaire asielrecht, omdat de huidige situatie daar dringend om vraagt. Het aantal vluchtelingen stijgt gestaag en de huidige asielverordeningen en -richtlijnen zijn niet meer op de huidige toestand berekend. Ik acht het dan ook absoluut noodzakelijk dat de hervormingen van de Commissie zo spoedig mogelijk hun beslag krijgen en vestig daarbij de aandacht op de volgende zeer belangrijke punten:

Er moet een gemeenschappelijk asielstelsel komen dat tot "eenvormige en redelijke termijnen" leidt.

De rechten van vluchtelingen moeten worden versterkt – gezien hun bijzonder "kwetsbare" situatie mogen asielzoekers in principe niet opgesloten worden.

Er moeten uniforme controles aan de grenzen komen om personen die recht op internationale bescherming hebben, eenvoudiger toegang te verlenen.

De vigerende Dublin-regeling, op grond waarvan op wens van asielzoekers bijvoorbeeld met betrekking tot hun keuze van een Europees land niet wordt ingegaan, moet zodanig worden herzien dat personen waarvan de bijzondere kwetsbaarheid wordt erkend, ook in een ander EU-land kunnen leven.

De afzonderlijke lidstaten moeten altijd onafhankelijk kunnen bepalen wie zij opnemen, hoeveel mensen zij opnemen en waarom iemand wordt opgenomen.

Ik steun het voorstel van de Commissie en ook het initiatiefverslag, maar wijs er nogmaals op dat in deze kwestie een snelle en uniforme tenuitvoerlegging van cruciaal belang is.

Erik Meijer (GUE/NGL), *schriftelijk*. – Vandaag heb ik tegen het voorstel van de heer Catania gestemd over de toekomst van een Europees gemeenschappelijk asielbeleid. Mijn partij, de Socialistische Partij van Nederland, gelooft niet dat harmonisatie op het gebied van asielbeleid en het optuigen van een agentschap om dit voortaan te gaan regelen, zal leiden tot een meer gelijke verdeling van het aantal asielaanvragen over de verschillende lidstaten. Asielaanvragen worden eerder bepaald door de aanwezigheid van familieleden en kennissen in bepaalde lidstaten, die nieuwe asielzoekers aantrekt.

Ook ben ik van mening dat harmonisatie zal leiden tot een lagere kwaliteit van het asielbeleid in landen waar dat op dit moment relatief goed geregeld is, omdat lidstaten de gelijktrekking zullen gebruiken om het laagst mogelijke niveau op te zoeken. Een dergelijke *race to the bottom* is onwenselijk en zal uiteindelijk alleen de asielzoekers treffen. Hoezeer ik de inzet van collega Catania ook waardeer, hier kan ik zijn conclusies niet steunen.

Andreas Mölzer (NI), *schriftelijk*. – (DE) Hoewel samenwerking bij asielvraagstukken gezien de massale toevloed van vluchtelingen belangrijk is, zet ik vraagtekens bij het nut van het geplande Europees

ondersteuningsbureau voor asielzaken. Verbeteringen kunnen ook zonder een dergelijk bureau tot stand worden gebracht. Daarbij komt dat sommige van de beoogde maatregelen onder de bevoegdheid van andere organisaties, zoals Frontex, vallen. Bovendien kan het niet zo zijn dat dit nieuwe bureau risicoanalyses maakt die de lidstaten vervolgens moeten gebruiken, wat erop neer komt dat wordt voorgeschreven welke asielzoekers moeten worden opgenomen. Dat vormt een flagrante inmenging in de soevereiniteit van de EU-lidstaten, die niet anders dan afgewezen kan worden.

Luís Queiró (PPE-DE), schriftelijk. – (PT) Hoewel in bepaalde gevallen immigranten vergelijkbare drijfveren kunnen hebben als asielzoekers om hun land te verlaten, dienen de twee stelsels zowel op wettelijk vlak als wat betreft de administratieve procedures duidelijk gescheiden te zijn.

Na dit belangrijke voorbehoud dienen we in overweging te nemen dat door de feitelijk open grenzen in de Schengenruimte besluiten over deze materie in de ene lidstaat effecten kunnen sorteren in een andere lidstaat. Een asielzoeker daarentegen kan Europa als één geheel zien en de “Europese Unie” opvatten als een homogene en veilige ruimte, die hij in zijn beleving plaatst tegenover het gevaar waarvoor hij is gevlucht. Tot slot kan een asielzoeker die voor een reële bedreiging van zijn leven op de vlucht is moeilijk de plek uitkiezen waar hij Europa binnenkomt of in staat zijn de noodzakelijke administratieve procedures af te wikkelen die van een potentiële immigrant worden verlangd. Deze overwegingen bij elkaar nopen tot coördinatie en samenwerking tussen de lidstaten. Uit het voorgaande vloeit echter niet voort dat asiel tot een alternatieve toegangspoort voor immigratie moet worden gemaakt of, sterker nog, tot een manier om de illegaliteit van bepaalde migratiestromen te omzeilen.

Luca Romagnoli (NI), schriftelijk. – (IT) Mijnheer de Voorzitter, ik kan mij niet vinden in een groot aantal punten in het verslag van de heer Catania over de vooruitzichten voor het gemeenschappelijk Europees asielstelsel en daarom stem ik ertegen. Hoewel ik het met de heer Catania eens ben dat het concept van de asielverlening een wezenlijk onderdeel is van de democratie en bescherming van de mensenrechten, is het absoluut noodzakelijk dat iedere vorm van mogelijk misbruik wordt voorkomen, wil dit concept zulks kunnen blijven.

In plaats van een gemeenschappelijk asielstelsel in Europa en de oprichting van een “Europa van de asielverlening”, in de woorden van het afgelopen oktober door de Europese Raad aangenomen Europees Pact over immigratie en asiel, zou het derhalve wenselijker zijn om een “Europa van de rechten” op te richten, dat wil zeggen een Europa dat de oorzaken aanpakt van de door de rapporteur benadrukte stijging van het aantal vluchtelingen, dat zich op internationaal vlak harder maakt voor de oplossing van conflicten in bepaalde landen en dat vastberadener meer druk uitoefent opdat overal waar dat nu nog niet het geval is, de waardigheid, het menselijk leven en de fundamentele vrijheden gegarandeerd worden geëerbiedigd. Het onderliggende probleem - waarvoor andere instrumenten moeten worden gebruikt - wordt niet verholpen en wordt nooit effectief opgelost door de gevolgen van deze ernstige schendingen van de rechten te bestrijden.

Bart Staes (Verts/ALE), schriftelijk. – In de EU groeide het aantal vluchtelingen de laatste jaren tot 12 miljoen. Daarbovenop zijn er ook nog 26 miljoen binnenlandse ontheemden.

Een gemeenschappelijk Europees asielbeleid is nodig, want er bestaan té grote verschillen in het asielbeleid van de 27 EU-lidstaten. Dat leidt in de praktijk tot het spelen met de toekomst van mensen en dat is ongehoord. Tijdens de eerste fase (1999-2005) probeerde de EU de beleidsaanpak van de lidstaten te harmoniseren op basis van gemeenschappelijke minimumnormen. In een tweede fase werd gewerkt aan een gemeenschappelijke asielprocedure en een uniforme status voor personen die asiel krijgen of bijkomende bescherming.

Het verslag dat we vandaag goedkeuren, verwelkomt het opzetten van een Europees Asielagentschap, maar betreurt de trage gang van zaken bij het uitvoeren van de tweede fase. De niet-inwerkingtreding van het Verdrag van Lissabon is daar natuurlijk debet aan. Ik steun de vraag naar verbetering van de bestaande wetgeving zowel wat betreft de procedurerichtlijn, de richtlijn die de voorwaarden voor ontvangst bepaalt, als de richtlijn die de vluchtelingenstatus toekent of intrekt.

Ik ondersteun het verslag omdat het belangrijk is dat er een beschermingsstandaard voor vluchtelingen komt en dat alle lidstaten solidair hun verantwoordelijkheid opnemen en doelgericht samenwerken.

- Verslag: Gabriele Stauner (A6-0022/2009)

Luca Romagnoli (NI), schriftelijk. – (IT) Mijnheer de Voorzitter, ik stem voor het verslag van mevrouw Stauner over het actieplan van de Commissie voor een geïntegreerd internecontrolekader van de EU-begroting. De beginselen van goed financieel beheer en budgettaire transparantie zijn essentieel, niet alleen om een gunstige

betrouwbaarheidsverklaring van de Europese Rekenkamer te bekomen - door de wetgeving inzake controle te vereenvoudigen en de hieruit voortvloeiende potentiële reductie van de bijkomende kosten -, maar ook om op middellange termijn effectiever toezicht te houden op het gebruik van de middelen van de EU-burgers en hierdoor de legitimiteit van de EU-actie te vergroten. Het lijkt mij daarom van cruciaal belang dat er wordt samengewerkt met de lidstaten en de onafhankelijke nationale controle-instellingen, zoals de rapporteur bovendien al heeft onderstreept.

- Verslag: Manuel Medina Ortega (A6-0058/2009)

Andreas Mölzer (NI), *schriftelijk*. – (DE) Steeds vaker krijgen rechtbanken te maken met vraagstukken op het gebied van het internationale en grensoverschrijdende bewijsrecht. Het kan hierbij gaan om ongelukken die Oostenrijkers in Duitsland hebben gehad, gebreken aan producten of diensten die in een andere lidstaat zijn gekocht, getuigen die aan de andere kant van de EU wonen en gedaagden die naar het buitenland vertrekken. Het recht om te worden gehoord mag nooit eindigen als het bewijsmiddel zich buiten de staat van het gerecht bevindt. Beroepsbeoefenaren vertellen ons dat er nog altijd onopgehelderde kwesties zijn in verband met grensoverschrijdende bewijsverkrijging in burgerlijke en handelszaken. De onduidelijkheid moet worden weggenomen en daarom heb ik voor het onderhavige verslag gestemd.

Luca Romagnoli (NI), *schriftelijk*. – (IT) Mijnheer de Voorzitter, ik stem voor het verslag van de heer Medina Ortega over de samenwerking tussen de gerechten van de lidstaten op het gebied van bewijsverkrijging in burgerlijke en handelszaken. Het is duidelijk dat het, om de doelmatigheid te bevorderen en zo onnodige verspilling van tijd en geld te vermijden, nodig is rechtstreekse contacten en volledige samenwerking tussen gerechten te bevorderen. Bovendien moet er meer gebruik worden gemaakt van informatietechnologie, in het bijzonder van veilige e-mailcommunicatie en videoconferentie, die ook effectiever zijn qua resultaten en qua kosten. Tot slot ben ik net als de rapporteur verheugd over wat er in dit opzicht in de context van het programma voor e-justitie wordt gedaan.

- Verslag: Bert Doorn (A6-0014/2009)

Luca Romagnoli (NI), *schriftelijk*. – (IT) Mijnheer de Voorzitter, ik stem voor het verslag van de heer Doorn over de toepassing van Richtlijn 2006/43/EG betreffende de wettelijke controles van jaarrekeningen en geconsolideerde jaarrekeningen. Ik ben het er helemaal mee eens dat er bij de Commissie op moet worden aangedrongen om in nauwe samenwerking met de lidstaten structuren voor nationale kwaliteitsborging te bevorderen, die een onafhankelijke en externe kwaliteitsborging van auditkantoren garanderen. Het lijkt mij bovendien correct en noodzakelijk om toezicht te houden op en verslag uit te brengen over in hoeverre de doelstellingen van deze richtlijn zijn verwezenlijkt of dit naar verwachting zullen worden.

- Verslag: Claire Gibault (A6-0003/2009)

Robert Atkins (PPE-DE), *schriftelijk*. – (EN) De Britse conservatieve leden van het Europees Parlement zijn voor gelijke behandeling en toegang van man en vrouw in alle aspecten van de samenleving, met inbegrip van in de podiumkunsten. We hebben dit verslag vandaag om die reden gesteund.

We willen evenwel te boek laten stellen dat we het niet eens zijn met de idee van quota, waarop bijvoorbeeld in paragraaf 12 van het verslag wordt gedomd.

Alessandro Battilocchio (PSE), *schriftelijk*. – (IT) Dank u Voorzitter, ik stemde voor het verslag. Enkele dagen na Internationale Vrouwendag bespreken wij in deze zaal opnieuw de sociale ongelijkheid tussen de twee seksen. Ook de wereld van de podiumkunsten, zoals de Commissie duidelijk aan het licht heeft gebracht, is deze problematiek niet bespaard gebleven.

De vrouwen die in de podiumkunstensector werken, hebben het nog steeds moeilijk om zich daar een volwaardige plek te verwerven. Vrouwen bekleden zeer zelden leidinggevende functies in grote culturele instellingen en ontvangen een bezoldiging die vaak lager is dan die van hun mannelijke collega's. De afwijkende werktijden, die de beoefening van het artistieke beroep kenmerken, bemoeilijken de combinatie van vrouwelijke rollen als echtgenote en moeder met die van werkneemster, en dwingt vrouwen vaak te kiezen tussen carrière en gezin.

Ik sluit daarom af met het benadrukken van de noodzaak van de gelijke aanwezigheid van mannen en vrouwen in besluitvormingsorganen en raadgevende instanties waar beslissingen worden genomen over aanstellingen, promoties, beloningen en financiering, alsmede in de andere takken van de sector, teneinde

een statistische controle in te voeren waarbij de arbeidssituatie van vrouwen in de verschillende landen van de Unie systematisch wordt onderzocht en vergeleken.

Nicodim Bulzesc (PPE-DE), schriftelijk. – (RO) Ik heb voor het verslag over de gelijke behandeling en toegang van man en vrouw in de podiumkunsten gestemd, omdat de ongelijkheden wat de beroepsmogelijkheden en de kansen voor vrouwen en mannen betreft, zich in de podiumkunsten sterk doen gevoelen en hardnekkig aanwezig blijven. Bovendien is het absoluut noodzakelijk om het democratisch beginsel van gelijk loon voor gelijk werk, dat in de kunstensector en ook in tal van andere branches niet altijd wordt toegepast, daadwerkelijk in de praktijk te brengen.

Martin Callanan (PPE-DE), schriftelijk. – (EN) Podiumkunsten floreren al duizenden jaren, in alle samenlevingen op aarde. Het is dan ook twijfelachtig waarom de EU het nodig acht haar wil op te leggen aan wat anderszins een sector is die juist floreert, omdat hij grotendeels vrij is van inmenging vanuit Brussel.

Ik denk niet dat het mijn plaats als lid van het Europees Parlement is om degenen die betrokken zijn bij de podiumkunsten, te vertellen hoe ze hun eigen zaken moeten reguleren. Ik denk zelfs dat het mijn taak is ervoor te zorgen dat podiumkunstenaars en organisaties die podiumkunsten faciliteren, zo vrij mogelijk zijn van goedbedoelde, maar misplaatste en naïeve initiatieven zoals het onderhavige.

Ik ben helemaal voor de gelijke behandeling van man en vrouw in de ogen van de wet. Ik denk echter dat artistieke besluiten niet mogen worden beïnvloed door politieke druk. We zijn in dit Huis standvastig gebleven met betrekking tot de reactie op de afbeeldingen van de profeet Mohammed in Deense kranten. Mijn angst is dat we, door artistieke vrijheden uit te hollen, al is het maar een beetje, ook de waarde van de vrijheid van meningsuiting uithollen.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL), schriftelijk. – (PT) Wij hebben voor dit verslag gestemd, daar het de nadruk legt op het feit dat de ongelijkheden tussen mannen en vrouwen in de podiumkunsten bijzonder groot en hardnekkig zijn met gevolgen voor de samenleving in haar geheel en het daarom absoluut noodzakelijk acht om de toegang van vrouwen tot alle artistieke beroepen waar zij thans nog in de minderheid zijn, te bevorderen en aan te moedigen.

Zoals het verslag benadrukt, is het aandeel van vrouwelijk deelnemers in kunstzinnige beroepen en in de officiële cultuursector zeer klein en zijn vrouwen ondervertegenwoordigd in hoge functies bij culturele instellingen, alsook in academies en universiteiten waar bepaalde kunsten worden onderwezen.

Daarom zijn we het eens met veel voorstellen in het verslag. Ook staan wij achter het pleidooi voor het bevorderen van de toegang van vrouwen tot alle artistieke en podiumberoepen waar zij in de minderheid zijn en het aanmoedigen van de lidstaten om alle obstakels voor de toegang van vrouwen tot hoge functies in culturele instellingen, alsook universiteiten en academies, weg te nemen.

We onderstrepen eveneens dat discriminatie van vrouwen een belemmering vormt voor de ontwikkeling van de culturele sector omdat daardoor tal van talenten en capaciteiten onbenut worden gelaten en merken op dat talent contact met het publiek nodig heeft om erkenning te krijgen.

Hélène Goudin en Nils Lundgren (IND/DEM), schriftelijk. – (SV) In onze partij, Junilistan, staan wij vanzelfsprekend voor gelijke behandeling, gelijk loon voor gelijk werk en het basisbeginsel van gelijkheid van vrouwen en mannen. Daarom hebben wij voor dit verslag gestemd.

Wij hebben echter met een duidelijk voorbehoud voorgestemd. Wij kanten ons tegen de poging van het Europees Parlement om te bepalen hoe individuele lidstaten bijvoorbeeld hun nationale kinderopvang moeten organiseren of een quotasysteem toe moeten passen.

Het onderhavige verslag is een typisch voorbeeld van de voor het Europees Parlement kenmerkende bemoeizucht en bedillerigheid. In plaats van te fungeren als een forum voor de belangrijke uitdagingen die grensoverschrijdende samenwerking vereisen, probeert men zich keer op keer te bemoeien met kwesties die nationale aangelegenheden zijn en moeten blijven.

David Martin (PSE), schriftelijk. – (EN) Dit verslag haalt de aanhoudende ongelijkheden tussen vrouwen en mannen naar voren in de carrièrevooruitzichten en kansen in de sector van de podiumkunsten. Ik steun dit verslag, dat de lidstaten verzoekt om specifieke maatregelen te nemen om vrouwen aan te moedigen en te steunen carrière te maken daar waar zij ondervertegenwoordigd zijn.

Miroslav Mikolášik (PPE-DE), schriftelijk. – (EN) Ik vind dat genderongelijkheid geleidelijk uit ons leven moet verdwijnen. In de beschaaft wereld van vandaag moet een einde worden gemaakt aan de ongelijkheid tussen mannen en vrouwen, en tussen meerderheden en minderheden. Het Europees Parlement moet zich houden aan zijn eerdere wetgeving en de waarden van universele solidariteit hooghouden. In het besluitvormingsproces voor de podiumkunsten en diverse andere gebieden moet sprake zijn van gemengdheid. Om echt talent, de meest capabele artiesten en verdienstelijke kandidaten te vinden, moeten vrouwen op alle gebieden dezelfde status krijgen als mannen. Waar mannen worden bevoorrecht boven vrouwen, of omgekeerd, moeten er serieuze correcties en uitvoerbare bescherming komen om een einde te maken aan deze inconsistentie. Het achterstellen van een groep op basis van het geslacht of een ander kenmerk wordt door de EU niet getolereerd en het is onze plicht om ervoor te zorgen dat dit geldt voor het hele gebied van de podiumkunsten (en ook andere gebieden). Het is daarom mijn plicht en die van de PPE-DE-Fractie om ons vertrouwen te geven aan elk stuk wetgeving dat gelijkheid steunt, overtredingen corrigeert en de samenhang tussen leden van de tegenovergestelde seksen beter beschermt.

Maria Petre (PPE-DE), schriftelijk. – (RO) Ik heb voor dit verslag gestemd, en de samenwerking met mevrouw Gibault was zeer goed. We mogen niet vergeten dat vrouwen ondervetegenwoordigd zijn in de podiumkunsten, met name in hoge functies. We mogen ook niet vergeten dat we het over een kwetsbare sector met een groot multiplicatie-effect hebben die van grote invloed is op het publiek en de samenleving. Er is een tekort aan kinderdagverblijven. Bovendien zijn de werktijden in de podiumkunsten lang en ongeregeld. Indien deze aspecten worden verbeterd kan de doelstelling van het verslag om het aandeel van vrouwen in de kunstwereld tot 30 procent te verhogen, worden bereikt.

Luca Romagnoli (NI), schriftelijk. – (IT) Mijnheer de Voorzitter, ik heb voor het verslag van mevrouw Gibault over gelijke behandeling en toegang van man en vrouw in de podiumkunsten gestemd. Ik onderschrijf de doelen van het verslag van mevrouw Gibault: inzicht verwerven in de sociale en culturele factoren die ten grondslag liggen aan de identiteitsvorming in de podiumkunsten en het voorstellen van concrete oplossingen om het gebrek aan evenwicht dat voortvloeit uit de bestaande ongelijkheden, te corrigeren. Ter wille van de gezondheid van de sector en de persoonlijke ontplooiing van zowel mannen als vrouwen, is het daarom van essentieel belang dat alle beschikbare capaciteiten kunnen worden benut. Tot slot acht ik het van cruciaal belang dat zo snel mogelijk naar een oplossing wordt gezocht om kinderopvangcentra bij culturele ondernemingen in te richten, waarbij de openingstijden moeten worden afgestemd op repetities en optredens.

- Verslag: Andreas Schwab (A6-0482/2008)

Adam Bielan (UEN), schriftelijk. – (PL) Mijnheer de Voorzitter, ik heb mijn steun verleend aan het verslag van de heer Schwab betreffende het verminderen van de CO₂-emissies en het verbeteren van de verkeersveiligheid. Het is van essentieel belang dat de inspanningen om de CO₂-uitstoot te beperken, geen afbreuk doen aan andere even belangrijke aspecten in verband met het ontwerp van auto's en geen negatieve impact hebben op de verkeersveiligheid. Volgens mij zal het bevorderen van en het investeren in de ontwikkeling van een innovatieve Europese auto-industrie ons daadwerkelijk in staat stellen om banen te redden in deze sector die het zwaarst getroffen wordt door de financiële crisis.

Šarūnas Birutis (ALDE), schriftelijk. – (LT) Er zijn nu nieuwe technologieën waarmee de vervoersveiligheid aanzienlijk kan worden verbeterd (zoals elektronische stabiliteitscontrolesystemen) of waarmee de CO₂-uitstoot kan worden gereduceerd (zoals banden met lage rolweerstand), mits nieuwe motorvoertuigen standaard worden uitgerust met dergelijke technologieën.

Avril Doyle (PPE-DE), schriftelijk. – (EN) Collega Schwab heeft een verslag voorgelegd dat tot doel heeft de veiligheid van motorvoertuigen te vergroten door de invoering van strengere veiligheidsvoorschriften voor autofabrikanten. Alle nieuwe voertuigen die in de Unie worden vervaardigd, moeten voldoen aan de technische voorschriften en maatregelen die hun milieueffect zullen beperken, de geluidsvervuiling zullen doen afnemen en de verkeersveiligheid zullen vergroten. De voorgestelde verordening combineert ontwikkelingen in de Europese productie en technologie met hogere niveaus van veiligheidsbescherming die de Europese consument mag verwachten. Deze innovaties zullen de CO₂-emissies, het brandstofverbruik en de geluidshinder helpen beperken.

Ik steun van ganser harte dit verslag, waar we allemaal baat bij hebben.

Astrid Lulling (PPE-DE), schriftelijk. – (DE) Ik heb voor dit verslag gestemd, omdat de consument milieuvriendelijkere en veiligere voertuigen wil en nodig heeft. Wat de veiligheid van personenvoertuigen

betreft, heb ik er met voldoening kennis van genomen dat het al vanaf bouwjaar 2011 verplicht is om personenvoertuigen uit te rusten met het elektronische stabiliteitssysteem ESP.

Wat de banden betreft, sta ik achter de inspanningen om de CO₂-uitstoot te verminderen door middel van verbeterde banden met minder rolweerstand en de invoering van elektronische spanningscontrolesystemen. Vermindering van CO₂-emissies mag echter niet ten koste gaan van de veiligheid, meer bepaald de bandengrip op nat wegdek.

Ook ben ik er tevreden over dat bestaande voorraden niet – zoals oorspronkelijk gepland – al na twaalf maanden uit de markt moeten worden genomen, maar pas dertig maanden na de invoering van nieuwe normen. Dit voorkomt dat bandenvoorraden vernietigd moeten worden, met alle extra milieuverontreiniging van dien. Bovendien krijgen de toeleveringsbedrijven, die zo zwaar door de economische crisis getroffen zijn, zo voldoende overgangstijd om zich in te stellen op de hoge eisen die aan hen worden gesteld.

Adrian Manole (PPE-DE), schriftelijk. – (RO) Elke burger op deze planeet die beseft hoe groot de aardopwarming reeds is, kan iets ondernemen om dit proces waardoor onze aarde wordt bedreigd, tegen te houden. Wat betreft automobilisten en hun voertuigen worden de nodige inspanningen beschreven in het verslag waarover wij vandaag hebben gestemd.

“Groen autoverkeer” houdt in dat het brandstofverbruik wordt teruggedrongen. De EU pleit voor een mogelijke vermindering van de brandstofkosten met 20 miljard euro vóór 2010. Zij pleit daarnaast voor een vermindering van de CO₂-uitstoot met 50 miljoen ton. Vanzelfsprekend zullen de effecten van deze maatregelen zich pas op de lange termijn doen gevoelen. Het is echter zinvol dat binnen een jaar na het indienen van het voorstel door de Commissie met de tenuitvoerlegging ervan zal worden begonnen.

David Martin (PSE), schriftelijk. – (EN) Ik steun deze verordening die auto's en wegen veiliger zal maken door nieuwe technologieën in te voeren. Het betreft onder meer bandenspanningscontrolesystemen, voorschriften inzake de grip op nat wegdek en waarschuwingssystemen voor het onbedoeld verlaten van de rijstrook. Dit verslag verlaagt de CO₂-emissies door nieuwe normen voor banden die de brandstofefficiëntie verhogen en de brandstofkosten verlagen.

Luca Romagnoli (NI), schriftelijk. – (IT) Mijnheer de Voorzitter, ik heb voor het verslag van de heer Schwab over typegoedkeuringsvoorschriften voor de algemene veiligheid van motorvoertuigen gestemd. Het doel van het verslag, dat uitstekend is, is de goede werking van de interne markt te waarborgen en tegelijkertijd voor meer veiligheid en een hogere milieubescherming te zorgen. Deze typegoedkeuringsvoorschriften zijn op communautair niveau geharmoniseerd om systeemverschillen tussen de lidstaten te vermijden en om meer veiligheid en een hogere milieubescherming in de hele Gemeenschap te bereiken. Daarom ben ik het volledig met de heer Schwab eens, omdat de voorgestelde verordening gericht is op een aanmerkelijke vereenvoudiging van de typegoedkeuringsvoorschriften betreffende de veiligheid en de banden van motorvoertuigen, door één verordening van de Raad en het Parlement.

- Verslag: Holger Krahmer (A6-0046/2009)

Jan Andersson, Göran Färm, Anna Hedh, Inger Segelström en Åsa Westlund (PSE), schriftelijk. – (SV) De oorspronkelijke IPPC-richtlijn en de overige zes richtlijnen zijn niet volledig ten uitvoer gelegd in de lidstaten van de EU en daardoor voldoen zij niet aan hun doel. Daarom besloot men over te gaan tot een herschikking van deze richtlijnen, waarover wij vandaag in het Europees Parlement hebben gestemd. Wij, Zweedse sociaaldemocraten, zijn voor een herschikking en stellen vast dat zij in vergelijking met de geldende regels een aantal verbeteringen inhoudt. Wij hebben er echter voor gekozen om in de eindstemming tegen de richtlijn er voor te stemmen omdat wij van mening zijn dat een aantal van de aangenomen amendementen een aanzienlijke achteruitgang betekenen ten opzichte van het oorspronkelijke Commissievoorstel. Wij konden bijvoorbeeld geen verdere afwijkingen voor grote verbrandingsinstallaties aanvaarden.

Een andere reden waarom wij ons genoodzaakt zagen tegen te stemmen, is dat wij de kans laten liggen om in deze richtlijn de emissie van broeikasgassen aanzienlijk te verminderen. Door de door onze delegatie ingediende amendementen waarin grenswaarden voor de CO₂-uitstoot van grote elektriciteitsinstallaties werden bepleit, weg te stemmen, heeft dit Parlement aangetoond dat het de taak van het terugdringen van de uitstoot van broeikasgassen niet ernstig neemt. Zo'n voorstel kunnen wij niet steunen.

Liam Aylward, Brian Crowley, Seán Ó Neachtain en Eoin Ryan (UEN), schriftelijk. – (EN) Ik sta helemaal achter de oorspronkelijke IPPC-richtlijn. Industriële activiteiten die onder de bestaande richtlijnen vallen,

stoten 55 procent van de CO₂-emissies van de EU uit, 83 procent van de SO₂-emissies en 34 procent van de NO_x-emissies. Volgens de huidige richtlijn worden vergunningen in Ierland afgegeven door het Environment Protection Agency, dat eist dat industriële installaties de "best beschikbare technieken" toepassen.

Bij de stemming vanochtend waren er een paar problematische amendementen met betrekking tot het voorstel voor een nieuwe IPPC-richtlijn.

1. Minimumvoorwaarden. Ierland is tegen het amendement over de minimumvoorwaarden, aangezien dit de Ierse industrie en het werk dat onlangs is verricht om de situatie van de huidige richtlijn te verwezenlijken, zal benadelen. De middelen kunnen beter worden besteed aan de handhaving van de richtlijn in de lidstaten die de richtlijn niet naleven.

2. Pluimvee en (drijf)mest. Er waren meerdere amendementen die probeerden meer pluimvee en mestverspreiding binnen de toepassings sfeer van de richtlijn te brengen. Ik heb tegen dit amendement gestemd om dubbele regelgeving te voorkomen, want de nitraatrichtlijn volstaat op het gebied van (drijf)mest. Met betrekking tot pluimvee reguleert de IPPC-richtlijn al 40 000 plaatsen voor pluimvee. Een amendement zou de drempelwaarden verlagen van 40 000 naar 30 000 plaatsen voor leghennen, 24 000 voor eenden en 11 500 voor kalkoenen. In de effectbeoordeling staat niets over de manier waarop deze aantallen tot stand zijn gekomen, of over de wetenschappelijke basis waarop ze zijn vastgesteld.

3. Installaties. Ik heb ook gestemd voor flexibiliteit voor installaties.

Niels Busk, Anne E. Jensen en Karin Riis-Jørgensen (ALDE), *schriftelijk*. – (DA) De afgevaardigden van de Deense partij Venstre, Anne E. Jensen, Karin Riis-Jørgensen en Niels Busk, hebben gestemd voor amendement 96 van de Alliantie van Liberalen en Democraten voor Europa fractie om artikel 16, lid 4, te schrappen, omdat de verspreiding van dierlijke mest in strijd is met de doelstelling van de geïntegreerde preventie en bestrijding van verontreiniging (IPPC), namelijk om emissies van grote industriële installaties te bestrijden. Daar komt bij dat het onderwerp reeds wordt behandeld in de kaderrichtlijn water (2000/60/EG) en de nitraatrichtlijn (91/676/EEG).

Martin Callanan (PPE-DE), *schriftelijk*. – (EN) De oorspronkelijke bepalingen van dit verslag zouden hebben betekend dat de ziekenhuizen van de National Health Service in mijn regio in het noordoosten van Engeland en elders in het Verenigd Koninkrijk met aanzienlijk hogere kosten voor hun verwarmingsketels te maken zouden krijgen.

NHS-ziekenhuizen hebben verwarmingsketels met een vrij grote reservecapaciteit nodig om voorbereid te zijn op noodsituaties en technische storingen. De richtlijn zou de verwarmingsketels van de ziekenhuizen hebben beoordeeld op basis van hun potentiële emissies, in plaats van op hun feitelijke emissies, waardoor de ziekenhuizen hoge kosten zouden moeten maken om een vergunning te krijgen.

Ik heb de amendementen gesteund die parttime, stand-by boilers wilden uitzonderen van de werkingssfeer van de richtlijn.

Ondanks deze punten van zorg moeten we eendrachtig handelen om de gemeenschappelijke dreiging van klimaatverandering en milieuvervuiling aan te pakken.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL), *schriftelijk*. – (PT) Dit voorstel voor een richtlijn beoogt de herziening en bundeling in één tekst van zeven afzonderlijke richtlijnen inzake industriële emissies.

Het Commissievoorstel beoogt een geïntegreerde aanpak om bij vergunningen voor installaties milieuaspecten zo uitgebreid en afgewogen mogelijk te betrekken met als doel een effectieve beperking van emissies door middel van de beste beschikbare technieken (BBT's), die dan ook consequenter dan voorheen moeten worden toegepast.

Het verslag wijst erop dat dit voorstel effecten kan sorteren voor 52 000 industriële installaties in Europa. Daarom hebben we een aantal voorstellen gesteund betreffende ontheffingen voor micro-, kleine en middelgrote bedrijven die niet aan dezelfde verplichtingen hoeven te voldoen als grote industrieën. We bepleiten echter meer maatregelen voor industriële bedrijven met afvalverbrandingsinstallaties en afvalmeeverbrandingsinstallaties en meer controle dan de Commissie voorstelt.

De gewijzigde tekst geeft wat meer ruimte aan de raadpleging van het publiek en de rol van milieu-ngo's, houdt rekening met de belangen van microbedrijven en het mkb en perkt de beslissingsbevoegdheid van de

Europese Commissie enigszins in. Daarom hebben we uiteindelijk voorgestemd in de hoop dat de regering in Portugal zich meer zal inspannen voor de verbetering en controle van de luchtkwaliteit.

Luca Romagnoli (NI), *schriftelijk*. – (IT) Mijnheer de Voorzitter, dames en heren, ik heb tegen het verslag van de heer Krahmer over industriële emissies gestemd. Ik ben het er niet mee eens dat op het niveau van de bevoegde lokale autoriteiten voor individuele installaties emissiebeperkende maatregelen worden vastgesteld, die resulteren in emissies die voldoen aan de gemiddelde voorwaarden van de BBT-referentiedocumenten, en waarbij ruimte is voor flexibiliteit om adequaat te kunnen reageren op de omstandigheden ter plaatse. Deze taak zou volledig moeten worden gedelegeerd aan een communautaire, en niet aan een lokale of nationale instantie. De specifieke kenmerken van een regio mogen geen onderscheidende factor op dit gebied zijn, omdat verschillende minimumdrempels leiden tot uiterst variabele kosten en opbrengsten, die vervolgens invloed zullen hebben op het werkelijke concurrentievermogen van de bedrijven.

Czesław Adam Siekierski (PPE-DE), *schriftelijk*. – (PL) Wij moeten vastberaden optreden indien wij de doelstellingen van het onlangs aangenomen klimaat- en energiepakket willen verwezenlijken.

Eerdere inspanningen van de Europese Unie om de industriële emissies te beperken, werden niet alleen gehinderd door een gebrek aan samenhang en coördinatie, maar ook door hun grote mate van verscheidenheid. Ik verwelkom daarom het initiatief van de Commissie en het voorstel van de rapporteur. De vervanging van de talrijke richtlijnen inzake industriële emissies door één samenhangende tekst is zonder enige twijfel een stap in de goede richting. Ik ben eveneens bereid om elk initiatief te steunen dat erop gericht is de administratieve lasten te verminderen, de voorschriften aangaande de controle van installaties te versoepelen en de transparantie te bevorderen. Daarenboven verleen ik mijn volledige steun aan het voorstel van de rapporteur om de rol van het Europees Parlement bij toekomstige regelgevingswijzigingen te versterken.

Georgios Toussas (GUE/NGL), *schriftelijk*. – (EL) De ontwerprichtlijn van de Europese Commissie inzake industriële emissies en de amendementen van het Europees Parlement onthullen eens te meer dat het werkelijke doel van de “groene economie” niet de bescherming van het milieu is, maar het verzekeren van winst voor het kapitaal. De plechtige verklaringen van de Europese Commissie over de beperking van de broeikasgasuitstoot zijn pure schijn en leiden de mensen om de tuin.

Deze richtlijn betreft meer dan 52 000 industrieën. Het zijn deze industrieën die verantwoordelijk zijn voor de meeste vervuiling in de EU-lidstaten. Ze zijn tevens medeverantwoordelijk voor het feit dat de Europese Commissie zelf haar eigen streefdoelen voor de beperking van luchtverontreiniging niet kan halen.

De belangrijkste amendementen van het Europees Parlement zorgen ervoor dat het toepassingsgebied van de richtlijn aanzienlijk wordt beperkt en dat deze richtlijn onduidelijk en vaag wordt, hetgeen natuurlijk koren op de molen is van de plutocratie en het kapitaal in zijn ongebreideld optreden een hart onder de riem steekt. Tegelijkertijd wordt de industriële een beslissende rol toebedeeld in de vaststelling van de emissieniveaus. Deze rol wordt zo vastgesteld dat rekening wordt gehouden met hun behoeften en prioriteiten, dat wil zeggen met hun winstbejag.

Wat milieubescherming betreft is er maar een uitweg: de strijd van de werknemers tegen de monopolies en de imperialisten, tegen de economische overheersing en de politieke macht van de monopolies, en tegen de EU en de partijen van het Europees eenrichtingverkeer.

- Verslag: Klaus-Heiner Lehne (A6-0044/2009)

Jan Andersson, Ole Christensen, Göran Färm, Anna Hedh, Dan Jørgensen, Poul Nyrup Rasmussen, Christel Schaldemose, Inger Segelström, Britta Thomsen en Åsa Westlund (PSE), *schriftelijk*. – (EN) Het voorstel van de Commissie voor een verordening betreffende het statuut van de Europese besloten vennootschap biedt niet-serieuze bedrijven de gelegenheid de regels inzake medezeggenschap van werknemers te omzeilen. Als een Europese besloten vennootschap haar statutaire zetel in een lidstaat heeft met een lager of helemaal geen niveau van werknemersmedezeggenschap en haar activiteiten ontplooit in een andere lidstaat met een hoog niveau van medezeggenschap, kan het bedrijf de regels omzeilen.

De Sociaal-democratische Fractie in het Europees Parlement heeft echter samen met het Europees Verbond van Vakverenigingen een compromis bereikt dat het voorstel van de Commissie aanzienlijk verbetert. Het compromis stelt nu dat wanneer een onderneming een bepaald percentage van haar werknemers heeft in een andere lidstaat die een hoger niveau van werknemersmedezeggenschap heeft dan de lidstaat waar de onderneming haar hoofdkantoor heeft, de gunstigere regels voor de medezeggenschap van de werknemers van toepassing zijn.

Alhoewel het compromis veel beter is dan het oorspronkelijke voorstel, zijn we niet helemaal geslaagd. De drempels voor werknemersmedezeggenschap zijn nog steeds hoog vergeleken met de regels in sommige lidstaten, en er zijn ook problemen met de definitie van wat als een hoger niveau van werknemersmedezeggenschap moet worden beschouwd. Wij, de Deense en Zweedse delegatie in de Sociaal-democratische Fractie, hebben daarom besloten ons bij de eindstemming van stemming te onthouden.

Johannes Blokland (IND/DEM), schriftelijk. – Deze middag hebben we gestemd over het statuut van de Europese besloten vennootschap. Ik heb uiteindelijk tegen het voorstel gestemd en wel om de volgende redenen: Ten eerste ben ik van mening dat dit voorstel de rechtsonzekerheid in de Europese Unie vergroot. De verhouding tussen de nationale BV en de Europese BV, tussen toepasselijk nationaal recht en de tekst van de verordening wordt onvoldoende duidelijk. Hoe wordt omzeiling van nuttige nationale regelgeving voorkomen? Hoe verhoudt het voorstel zich tot consumentenbescherming?

Dergelijke vragen worden niet bevredigend beantwoord. Daarnaast hebben we vandaag gestemd over een ander verslag van de heer Lehne. Hierin doet hij aanbevelingen voor betere grensoverschrijdende verplaatsing van vennootschapzetels. Ik vind dit eigenlijk een veel beter idee dan het idee van de Europese BV. Als de Commissie zich ervoor zou inzetten om grensoverschrijdende zetelverplaatsing makkelijker te maken, met minder administratieve rompslomp, dan wordt het hele voorstel voor de Europese BV overbodig.

Carlos Coelho (PPE-DE), schriftelijk. – (PT) De grote verschillen tussen de rechtstelsels van de lidstaten verplichten bedrijven, met name kleine en middelgrote ondernemingen met een meer bescheiden structuur die een activiteit willen starten in het buitenland, vaak tot zeer kostbare procedures.

Deze verordening is weer een stap vooruit bij het wegnemen van deze obstakels, met name in een sector die voor de Europese economie van fundamenteel belang is.

De invoering van de “Europese besloten vennootschap” geeft kleine en middelgrote ondernemingen de mogelijkheid hun dochterbedrijven met hetzelfde statuut op te richten, ongeacht waar het bedrijf gevestigd is. Het bedrijf kan op basis van dit voorstel in zijn eigen land of in het buitenland even gemakkelijk onderhandelen.

Deze maatregel is een uitvloeisel van de Small Business Act, bespaart de kleine en middelgrote bedrijven tijd en geld en geeft een duidelijke richting aan voor het toekomstig Europees ondernemingsbeleid.

Om deze redenen steunen de afgevaardigden van de PSD het verslag.

Avril Doyle (PPE-DE), schriftelijk. – (EN) De heer Lehne is met een initiatiefverslag gekomen waarin hij een verordening van de Raad voorstelt die tot doel heeft het voor kleine en middelgrote ondernemingen (het mkb) gemakkelijker te maken om de statutaire zetel van een in een lidstaat van de Gemeenschap opgerichte onderneming naar een andere lidstaat te verplaatsen. Dit is een loffelijk doel. We moeten echter oppassen dat deze voorziening niet wordt misbruikt om het nationale vennootschapsrecht te ondermijnen, maar moeten ervoor zorgen dat de Europese besloten vennootschap bedrijven een uitvoerbaar alternatief biedt.

Onder de talrijke amendementen zijn veel voorstellen die uiterst omstreden blijven, met inbegrip van verwijzingen naar een minimumkapitaal, controle bij de registratie, verwijzingen naar het nationaal recht, de grensoverschrijdende dimensie en de medezeggenschap van werknemers. Bepaalde amendementen die de Commissie economische en monetaire zaken heeft voorgesteld, bepleiten om op bepaalde gebieden uiterlijk in 2010 eenvormigheid van de regeling te waarborgen, onder meer op het gebied van de belastingheffing, wat effectief de toepassing van het nationaal recht beperkt.

Hoewel we in beginsel het voorstel voor een Europese besloten vennootschap die in de hele EU volgens dezelfde beginselen werkt, aanvaarden, mag de werkingssfeer van dit voorstel niet zo ruim zijn dat het voorstel nationale belastingbesluiten beperkt. Zulke besluiten blijven onveranderd het domein van de afzonderlijke lidstaten.

Lena Ek (ALDE), schriftelijk. – (SV) Ik stemde in de eindstemming tegen het verslag over het statuut van de Europese besloten vennootschap (SPE). Het basisidee, de invoering van een communautaire bedrijfsvorm voor besloten vennootschappen, is uitstekend. Het is een hervorming die echt nodig is.

Het Commissievoorstel is echt erg slecht. De grens tussen wanneer het nationale recht moet worden toegepast en wanneer het SPE-statuuut is erg onduidelijk. Een groot deel van de regels en voorschriften voor de vennootschap moet in de statuten van de vennootschap worden geregeld. Hoewel dat voor sommige vennootschappen positief kan zijn, zijn bepaalde kwesties van dien aard dat zij in het statuut duidelijk

gepreciseerd moeten worden; bijvoorbeeld de grens tussen de bevoegdheid van de vennootschap als rechtspersoon en de bescherming van minderheidsaandeelhouders. Zelfs het niveau van de werknemersvertegenwoordiging in het management is slecht.

Het SPE-statuuut is aanzienlijk verbeterd tijdens de lopende onderhandelingen in de Raad en ik koester nog steeds de hoop dat het uiteindelijke resultaat goed zal zijn. Het is echter niet over dat voorstel dat wij vandaag een standpunt in moeten nemen, maar wel over het Commissievoorstel zoals gewijzigd door de heer Lehne. En dan is mijn besluit heel eenvoudig: het gebrek aan duidelijkheid en de problemen in dit verslag stellen de positieve eigenschappen van de hervorming in de schaduw en het risico van een statuut dat zijn doel zal tegenwerken, is reëel. Gezien de positieve vooruitgang die de Raad al heeft geboekt, zou de goedkeuring van dit verslag de Raad bovendien een spaak in het wiel steken.

Het is niet het Raadsvoorstel maar in hoofdzaak het Commissievoorstel waar wij over stemmen. Daarom heb ik ervoor gekozen om tegen te stemmen.

David Martin (PSE), schriftelijk. – (EN) Dit initiatief roept een nieuwe Europese rechtsvorm in het leven die bedoeld is om het concurrentievermogen van kleine en middelgrote ondernemingen te vergroten door hun vestiging en functioneren in de interne markt te vergemakkelijken. Ik steun het verslag, dat zal leiden tot grotere bescherming van werknemers en de informatie die zij van hun onderneming krijgen.

Bernhard Rapkay (PSE), schriftelijk. – (DE) De afgevaardigden van de SPD hebben gestemd voor de mogelijkheid om een Europese besloten vennootschap op te richten. Zij leggen hierbij de volgende verklaring af:

De medezeggenschapsrechten van werknemers zijn onlosmakelijk verbonden met een democratisch en sociaal Europa. Het onbelemmerde recht op informatie, raadpleging en medezeggenschap moet daarom precies zo worden ingericht als bij de bestaande regelingen voor de Europese naamloze vennootschap en de Europese coöperatieve vennootschap.

Deze in stemming gebrachte versie van de Europese besloten vennootschap is in dit verband weliswaar een verbetering ten opzichte van het voorstel van de Commissie – en daarom hebben we vóór gestemd –, doch ontbeert het doel van aanpassing aan de bestaande regelingen. Het gevaar dat medezeggenschapsrechten worden omzeild, is niet volledig weggenomen.

De procedure is nog niet afgesloten. Wij verzoeken de Raad van ministers het voorstel als volgt te verbeteren:

- toevoeging van duidelijke verwijzingen naar de richtlijn inzake de Europese naamloze vennootschap, inzonderheid naar haar standaardregels met betrekking tot de verkiezing van leden in de raad van commissarissen en de raad van bestuur,
- vereenvoudiging van de onpraktische regeling in artikel 34; flinke verlaging van de drempels,
- opname van de bepaling dat een Europese besloten vennootschap ook werkelijk grensoverschrijdend opereert.

Wij verzoeken de Commissie om nu eindelijk werk te maken van de veertiende richtlijn voor de grensoverschrijdende zetelverplaatsing van vennootschappen, aangezien de medezeggenschapsrechten bij grensoverschrijdende zetelverplaatsing enkel met een in geheel Europa geldende richtlijn over de participatierechten van werknemers op zinvolle wijze gewaarborgd kunnen worden.

Luca Romagnoli (NI), schriftelijk. – (IT) Mijnheer de Voorzitter, dames en heren, ik heb voor het verslag van de heer Lehne over het statuut van de Europese besloten vennootschap gestemd. Ik steun het werk dat hij heeft verricht om eigen regels op te stellen op punten die voor het "dagelijks leven" van de SPE van essentiële betekenis zijn, zoals het minimumkapitaal, de medezeggenschap van werknemers, en de controle bij de registratie. Ten slotte denk ik, voor wat de verwijzingen naar het nationale recht betreft, dat het doel van de SPE-verordening, namelijk de creatie van een uniforme ondernemingsvorm op communautair niveau, acceptabel en wenselijk is.

Czesław Adam Siekierski (PPE-DE), schriftelijk. – (PL) In deze tijd van economische crisis is de ontwikkeling van het midden- en kleinbedrijf meer dan wenselijk. We moeten alles in het werk stellen om de administratieve en juridische belemmeringen op te heffen die burgers ervan weerhouden om een bedrijf op te starten. De procedurele vereisten, administratieve lasten en hoge kosten van de registratie mogen de plannen van mensen

die hun commerciële ideeën willen ontwikkelen, niet in de weg staan. Nieuwe bedrijven betekenen immers nieuwe arbeidsplaatsen en dragen bij tot economisch herstel.

De Europese Unie bestaat uit 27 lidstaten met verschillende rechtsstelsels en diverse systemen voor de oprichting van vennootschappen. De invoering van een EU-wijde regeling voor het ontplooiën van bedrijfsactiviteiten – de Europese besloten vennootschap – zal het in elk geval voor iedereen die dat wenst eenvoudiger maken om een bedrijf op te richten en zal ertoe bijdragen dat het beginsel van vrij verkeer van kapitaal efficiënter kan worden toegepast.

De uniforme vereisten voor het ontplooiën en voortzetten van een economische activiteit, het lage maatschappelijk kapitaal en de vereenvoudigde registratiemethoden zullen de Europese besloten vennootschap ongetwijfeld tot een succes maken. Deze vennootschapsvorm zal een aantrekkelijk alternatief bieden voor de nationale regelingen. De Europese besloten vennootschap zal snel en goedkoop zijn, geen onnodige formaliteiten vergen en toch een passend niveau van rechtszekerheid garanderen.

- Verslag: László Surján (A6-0111/2009)

Hélène Goudin en Nils Lundgren (IND/DEM), schriftelijk. – (SV) In dit verslag wordt voor gebied na gebied in de EU om nog meer economische middelen gevraagd terwijl men in de lidstaten moet besparen op onder andere zorg, onderwijs en opvang.

Bovendien gaan veel van de in het verslag vermelde gebieden, zoals de financiële crisis, de klimaatverandering en het energiebeleid, gepaard met enorme kosten die elke proportionaliteit ten opzichte van de EU-begroting ontberen. Dit zijn kwesties die in de individuele landen worden aangepakt via nationale politieke processen die tot een democratische verankering leiden van de opofferingen die moeten worden gedaan.

Wij hebben er daarom voor gekozen om tegen het verslag over de begroting van de Commissie voor 2010 te stemmen.

Pedro Guerreiro (GUE/NGL), schriftelijk. – (PT) Ten overstaan van de verslechtering van de economische en sociale situatie in de verschillende lidstaten heeft de EU tot op heden geen enkel doeltreffend initiatief genomen dat niet tot doel had het financieel kapitaal te steunen.

Het is hoog tijd dat er onmiddellijk maatregelen op communautair niveau worden genomen die een bijdrage leveren aan een concreet antwoord op de noden van werknemers, de productieve sector en micro-, kleine en middelgrote bedrijven door de noodzakelijke financiële middelen ter beschikking te stellen.

De EU heeft echter de begroting voor 2009 behandeld en goedgekeurd alsof er niets aan de hand was, waarmee de EU weer eens haar klassen karakter heeft laten zien. Relatief gezien is het de laagste communautaire begroting sinds de toetreding van Portugal tot de EEG.

In het licht van de evidente intensiteit van deze kapitalistische crisis (en van het beleid) kon het EP de werkelijkheid niet meer verbergen. De goedgekeurde resolutie zegt nu op bedeesde wijze dat de communautaire begroting voor 2010 de in het Financieel Kader 2007-2013 voorziene plafonds meer moet benaderen. Dat kader is duidelijk ontoereikend en wordt bovendien nog niet eens nageleefd. Ook erkent de resolutie dat voor de uitgaven “onvoldoende” middelen zijn voorzien.

Aangezien “men door schade en schande wijs wordt”, hopen we dat die verkondigde bezorgdheid en intenties niet louter kortstondige verzuchtingen zijn met het oog op de verkiezingen voor het EP en het uiteindelijk niet, zoals altijd, slechts bij goede voornemens blijft.

Luca Romagnoli (NI), schriftelijk. – (IT) Mijnheer de Voorzitter, dames en heren, na aandachtig het werk van de heer Surján over de richtsnoeren voor de begrotingsprocedure 2010 te hebben gelezen, heb ik besloten om tegen het verslag te stemmen. Ik geloof niet dat de geloofwaardigheid van het Europees Parlement afhangt van de stimulering van projecten of door het leggen van verbanden met begrotingskwesties. Op deze manier verliezen wij de ware motieven die de Europese instellingen ertoe bewegen om actie te ondernemen, uit het oog. Hoewel ik het verder eens ben met het principe van maximale transparantie, vind ik dat de financiële middelen die aan de verschillende sectoren worden toegekend, zonder enig onderscheid voor wat efficiëntie of resultaten betreft, zouden moeten worden verdeeld. Sectoren die slecht hebben gepresteerd, moeten ook worden gesubsidieerd. Het zijn misschien juist deze sectoren die deze communautaire hulp het hardst nodig hebben.

- Verslag: Vladimír Maňka (A6-0057/2009)

Hélène Goudin en Nils Lundgren (IND/DEM), schriftelijk. – (SV) In een tijd waarin op zorg, onderwijs en opvang in de publieke sector wordt bespaard, zou ook in de instellingen van de EU bespaard moeten worden. Wij zijn van mening dat er absoluut in de begroting van het Comité van de regio's en het Economisch en Sociaal Comité gesnoeid zou moeten worden. De Europese belastingbetalers zouden geen enkel verschil merken als die twee instellingen aan een strikt besparingsplan werden onderworpen.

Wij zijn ook gekant tegen een uitbreiding van het personeelsbestand van de fracties in het Europees Parlement. In de huidige situatie zijn dat geen noodzakelijke kosten.

Het openen van een museum voor Europese geschiedenis, waartoe het Bureau van het Europees Parlement heeft besloten, is evenmin een goed idee. De ervaring leert dat zo'n museum gebruikt zal worden voor propaganda voor een toenemend federale EU.

Daarom hebben wij ervoor gekozen om tegen dit verslag te stemmen over, onder andere, de begroting van het Europees Parlement voor 2010.

Pedro Guerreiro (GUE/NGL), schriftelijk. – (PT) We vinden het positief dat het EP taalkwesties nu als "fundamenteel beginsel" ziet in het kader van zijn prioriteiten voor de communautaire begroting van 2010:

– "kan niet genoeg onderstrepen dat als fundamenteel beginsel dient te gelden dat alle leden in gelijke mate gebruik moeten kunnen maken van een volledige en goede dienstverlening om hen in staat te stellen hun werkzaamheden uit te voeren en hun standpunten naar voren te brengen en documenten in hun moedertaal te ontvangen (...);

– "is van opvatting dat 2010 een jaar moet worden waarin alles in het werk wordt gesteld om de leden van alle nationaliteiten en talen gelijk te behandelen, zodat zij – indien zij zulks wensen – in hun eigen taal hun taken kunnen uitoefenen en alle politieke werkzaamheden kunnen verrichten die hun ambt met zich meebrengt";

– "onderstreept (...) het beginsel van democratische legitimiteit van alle parlementsleden en hun recht op volledige meertaligheid; is derhalve van oordeel dat deze begroting kan en moet worden gebruikt om dit doel na te streven (...);

We zijn evenwel niet vergeten dat in de loop der jaren tijdens de begrotingsbehandeling de voorstellen van de PCP-afgevaardigden met de eis alle officiële talen van de EU ter beschikking te stellen in de vergaderingen (of die nu in de communautaire instellingen zelf of elders plaatsvinden in het kader van de parlementaire werkzaamheden) steeds verworpen zijn.

Luca Romagnoli (NI), schriftelijk. – (IT) Mijnheer de Voorzitter, dames en heren, ik onderschrijf het verslag van de heer Maňka over de richtsnoeren voor de begrotingsprocedure 2010 niet, en ik stemde daarom tegen. In paragraaf 5 van de ontwerp-resolutie wordt namelijk gesproken over een volledige adaptatie met het oog op de toetreding van Kroatië tot de Europese Unie. Maar, zoals het in de resolutie staat omschreven, onder deze omstandigheden, met 27 lidstaten en een potentiële deelnemer, zou de nieuwkomer zich moeten aanpassen en niet de overige landen. Verder voel ik er niet voor om het proefproject voor nauwere samenwerking tussen het Bureau en de Begrotingscommissie met nog een jaar voort te zetten, omdat ik zulks niet nuttig en effectief acht.

- Verslag: Christel Schaldemose (A6-0064/2009)

Jim Allister (NI), schriftelijk. – (EN) Dit verslag pakt belangrijke zwakke punten in het huidige regelgevingskader aan. Ik maak me met name zorgen over het gebrek aan verantwoordingsplicht van in de EU gevestigde ondernemingen die in het Verenigd Koninkrijk zaken doen en in het Verenigd Koninkrijk reclame kunnen maken, maar geen vergunning hoeven aan te vragen. De Britse *vice tax* heeft dit verontrustende patroon van ondernemingen die zich overzees vestigen en zo voorkomen dat ze in het Verenigd Koninkrijk een vergunning moeten aanvragen, in feite slechts aangemoedigd. Ik verwelkom daarom dit verslag, dat zal helpen om dit probleem enigszins aan te pakken.

Liam Aylward, Brian Crowley en Eoin Ryan (UEN), schriftelijk. – (EN) Consumentenbescherming is voor alle lidstaten van het grootste belang. Het is ook een gebied waarop de lidstaten kunnen samenwerken om ervoor te zorgen dat consumenten die gebruikmaken van grensoverschrijdende diensten, worden beschermd. Het verslag van mevrouw Schaldemose over de integriteit van online gokken is een voorbeeld van hoe een

pragmatische, coöperatieve aanpak door de lidstaten kan leiden tot een aanpak waarin de bescherming van de consument voorop staat.

Het verslag erkent dat de integriteit van online gokken het best kan worden aangepakt door het subsidiariteitsbeginsel op dit gebied te erkennen en de lidstaten toe te staan de sector zelf te reguleren. Het verslag vraagt echter wel om samenwerking en coördinatie bij de bestrijding van fraude en misdaad en bij het aanpakken van problemen met de sociale en openbare orde, zoals verslaving en misbruik van persoonsgegevens.

In het verslag staat de bescherming van de integriteit van sport en sportevenementen centraal. Het is absoluut noodzakelijk dat sport op de eerste plaats wordt erkend vanwege zijn sociale, ontspannende en gezondheidswaarde en dat deze waarden op geen enkele wijze worden bedreigd of het voorwerp van manipulatie zijn omwille van financieel gewin. Veel Europese burgers beleven plezier aan online gokken. We moeten ervoor zorgen dat deze burgers worden beschermd, en ik denk dat het verslag-Schaldemose in dit opzicht een belangrijke stap is.

Martin Callanan (PPE-DE), schriftelijk. – (EN) Ik ben voor een opener gokomgeving in Europa. Door de overheid gecontroleerde nationale monopolies hebben al te lang verhinderd dat nieuwkomers gokdiensten in Europa konden aanbieden.

Online gokken is voor consumenten een nieuwe manier om van gokken te genieten. Ik heb geen moeite met verantwoordelijke gokkers die online meedoen aan gokactiviteiten die worden aangeboden door verantwoordelijke aanbieders. Dit verslag tracht een hoog niveau van consumentenbescherming te waarborgen en te zorgen voor een eerlijke en transparante gokomgeving in cyberspace. Het is in mijn ogen ook belangrijk dat alle redelijke stappen worden genomen om te verhinderen dat minderjarigen online gokken.

Natuurlijk zijn er punten van zorg met betrekking tot de sociale effecten van gokken, en ik deel die zorgen. Ik denk echter dat in het verleden veel te veel verantwoordelijkheid is gelegd bij de aanbieders van gokdiensten en te weinig verantwoordelijkheid bij individuen. Uiteindelijk is het besluit om wel of niet te gokken een persoonlijk besluit en moet het individu verantwoordelijk worden gehouden voor de gevolgen daarvan.

Eija-Riitta Korhola (PPE-DE), schriftelijk. – (FI) Mijnheer de Voorzitter, ik ben zeer tevreden met het resultaat van de stemming over het verslag van mevrouw Schaldemose over de integriteit van online gokken. Het toont aan dat een grote meerderheid van de leden van het Parlement gokken als een zeer specifieke economische activiteit beschouwt, waarop niet alleen de regels van de interne markt kunnen worden toegepast.

Er moet rekening worden gehouden met de sociale gevolgen van gokken en het effect ervan op de gezondheid alsmede de criminaliteitsrisico's die het met zich meebrengt en de specifieke culturele aspecten ervan. Dat geldt ook voor de vele onderzoeken die aantonen dat internet als middel deze risico's verveelvoudigt. Het is duidelijk dat één autoriteit alleen niet in staat zal zijn het online gokken in heel Europa te controleren.

In het verslag van mevrouw Schaldemose worden ook de positieve effecten van gokken genoemd en naar mijn mening is het zeer belangrijk die te behouden. In veel landen in Europa leveren deze spellen namelijk veel geld op, dat onder andere bestemd is voor kunst, wetenschap, cultuur, jongerenwerk en ziekenhuizen. Duizenden ngo's profiteren van de financiering door gokspellen, die bovendien de grootste bron van inkomsten zijn voor sportorganisaties in de hele Europese Unie en vooral voor brede maatschappelijke sportactiviteiten.

Dat een meerderheid in het Parlement de huidige nationale wetgeving op het gebied van gokbeleid wil behouden en die niet zomaar wil vervangen door een praktijkcode, die de consumenten veel minder bescherming biedt, betekent niet dat de markt niet moet worden geliberaliseerd. Het betekent alleen dat de liberalisering op de eigen voorwaarden van de lidstaten moet plaatsvinden. En als men nationale monopolies wil handhaven, dan moet het systeem non-discriminair en juridisch verantwoord zijn.

Mairead McGuinness (PPE-DE), schriftelijk. – (EN) Ik heb tegen het verslag over de integriteit van online gokken gestemd, omdat ik van mening ben dat de alternatieve ontwerpresolutie, die door de plenaire vergadering is verworpen, de actuele situatie in de online goksector beter zou hebben weerspiegeld.

Ik deel de zorgen over burgers die worden bestolen, alsook de zorgen over gokverslaving, maar ik merk ook op dat gokken in de meeste lidstaten is gereguleerd, teneinde burgers te beschermen tegen gokverslaving en fraude en om het witwassen van geld te voorkomen.

We moeten probleemgokken en gokken door minderjarigen voorkomen. Ook moeten we fraude en misdaad bestrijden. Ik ben van mening dat de alternatieve resolutie deze punten van zorg effectiever zou hebben aangepakt.

Seán Ó Neachtain (UEN), *schriftelijk*. – (GA) Consumentenbescherming is van cruciaal belang voor alle lidstaten. Dit is ook een gebied waarop de lidstaten absoluut met elkaar moeten samenwerken, met name vanuit het oogpunt van grensoverschrijdende diensten. Dit verslag over online gokken laat zien dat een pragmatische benadering, gebaseerd op samenwerking, ervoor kan zorgen dat consumentenbescherming de kern vormt van het beleid van de Europese Unie.

In dit verslag wordt erkend dat de beste benadering voor de aanpak van gokkwesties op internet het erkennen van het subsidiariteitsbeginsel in deze sector is, en dat regelgevingskwesties moeten worden overgelaten aan elke afzonderlijke lidstaat. Dat gezegd zijnde, erkent het verslag dat de lidstaten van de Europese Unie fraude, misdrijven en sociale problemen het beste kunnen bestrijden door samenwerking en coördinatie.

Het belang van sport en de noodzaak om de integriteit en eerlijkheid hiervan te behouden vormen de kern van dit verslag. De sociale en culturele waarde van sport moet worden beschermd en er moet worden gewaarborgd dat sport niet wordt misbruikt met het oog op geldelijk gewin of andere, vergelijkbare redenen. Veel mensen in de Europese Unie houden van online gokken. We moeten ervoor zorgen dat deze mensen ook online worden beschermd.

Luca Romagnoli (NI), *schriftelijk*. – (IT) Mijnheer de Voorzitter, ik heb voor het verslag van mevrouw Schaldemose over de integriteit van online gokken gestemd. Ik ben er vast van overtuigd dat er in deze sector, die overigens een zeer belangrijke bron van inkomsten voor sportorganisaties genereert, een volledige transparantie moet zijn die het openbare belang en de consumentenbelangen waarborgt. Tot slot ben ik van oordeel dat een eenvormige wetgeving, en niet verschillende rechtsbepalingen zoals in de vigerende wetgeving, nuttig zou kunnen zijn teneinde te vermijden dat het online gokken als een maatschappelijk probleem wordt gezien.

Toomas Savi (ALDE), *schriftelijk*. – (EN) Helaas kon ik niet deelnemen aan de stemmingen over het verslag-Schaldemose over de integriteit van online gokken. Ik wil deze gelegenheid echter benutten om in te stemmen met de rapporteur, want het verslag wijst op diverse belangrijke en gevaarlijke aspecten van online gokken. In 2004 maakte het online gokken circa 5 procent van de totale gokmarkt in de EU uit. Dat cijfer is de afgelopen jaren snel gestegen.

Het is belangrijk dat we begrijpen dat verschillende illegale activiteiten zoals creditcardfraude, minderjarigen die toegang krijgen tot gokken, oneerlijke spelpraktijken en dergelijke momenteel onafscheidelijk verbonden zijn met online gokken. Ook zal waarschijnlijk het aantal mensen toenemen dat verslaafd is aan gokken, want voor veel mensen is het heel handig dat ze online kunnen gokken.

Zoals de rapporteur terecht opmerkt, is de invloed van online gokken nog niet diepgaand onderzocht. Voor de bescherming van de burgers is het daarom cruciaal dat alle lidstaten intensief onderzoek doen naar de gevolgen van online gokken en dat zij tevens het toezicht op en de regulering van de gokmarkten verbeteren.

Christel Schaldemose (PSE), *schriftelijk*. – (EN) Het verslag-Schaldemose over de integriteit van online gokken beschrijft de verantwoordelijkheden van de lidstaten voor het reguleren van hun gokmarkten, teneinde kwetsbare consumenten, en in het bijzonder kinderen, te beschermen, misdaad aan te pakken en sportevenementen te beschermen tegen risico's zoals oneerlijke spelpraktijken.

Gokken is vanwege zijn speciale status door leden van dit Parlement geschrapt uit de dienstenrichtlijn, en er is duidelijk geen bereidheid om wetgeving op Europees niveau op te stellen. De leden van dit Parlement van de Labourpartij staan dan ook helemaal achter het verzoek in het verslag aan de lidstaten om hun gokmarkten te reguleren om consumenten te beschermen. Het verslag maakt ook duidelijk dat deze regulering evenredig en niet-discriminatoir moet zijn, zoals is vastgelegd in de EU-Verdragen.

De Labour-leden van dit Parlement zijn van mening dat de Britse gokwet een stuk wetgeving is dat in overeenstemming is met het Verdrag en tot doel heeft de eerlijke en open toegang tot gokdiensten te waarborgen, alsook misdaad te voorkomen en kinderen en kwetsbare mensen te beschermen. Enkele lidstaten herzien momenteel hun wetgeving inzake gokken om te waarborgen dat deze in overeenstemming is met de EU-Verdragen.

De Labour-leden van dit Parlement benadrukken dat de autoriteiten in de hele EU waakzaam moeten blijven en moeten samenwerken om alle risico's van misdaad, oneerlijke spelpraktijken en bedreigingen voor jongeren

en kwetsbare mensen tegen te gaan die de verschillende vormen van gokken met zich mee kunnen brengen. De Labour-leden van dit Parlement verwelkomen de aanhoudende inspanningen van fatsoenlijke aanbieders van online gokdiensten om actie te ondernemen om deze zorgen weg te nemen.

Marianne Thyssen (PPE-DE), schriftelijk. – Het uitbaten van kansspelen en weddenschappen is geen economische activiteit zoals een andere, zoals sommigen in dit huis menen. Het Europees Hof van Justitie heeft in zijn rechtspraak bevestigd dat het de lidstaten zélf zijn die bepalen welk niveau van bescherming zij geschikt achten om hun burgers te beschermen tegen de aan gokken verbonden gevaren.

Subsidiariteit betekent hier dus dat de lidstaten hun gokmarkten overeenkomstig hun traditie en cultuur moeten kunnen controleren én reguleren en dit om de consument te beschermen tegen de gevaren van verslaving, fraude en witwaspraktijken. Gezien de extra risico's die online gokken met zich brengt, ben ik ervan overtuigd dat nationale regelgeving niet kan worden vervangen door pan-Europese zelfregulering van de kansspelindustrie.

Ik sluit me daarom aan bij de ruime meerderheid van mijn IMCO-collega's, die menen dat de zuivere internemarktbenadering van kansspelen niet van toepassing is. Ik heb daarom ten volle het verslag-Schaldemose gesteund.

- Verslag: Maria Petre (A6-0088/2009)

Adam Bielan (UEN), schriftelijk. – (PL) Mijnheer de Voorzitter, ik heb voor het verslag-Petre over het garanderen van de kwaliteit van levensmiddelen gestemd. Toch zou ik mijn bezorgdheid willen uiten over het feit dat de gemiddelde consument zich niet bewust is van het onderscheid tussen beschermde oorsprongsbenamingen (BOB's) en beschermde geografische aanduidingen (BGA's). Ik ben daarom van oordeel dat het van essentieel belang is om over dit onderwerp een informatiecampagne op te zetten.

Šarūnas Birutis (ALDE), schriftelijk. – (LT) De lidstaten moeten de kwaliteitsborgingssystemen promoten die al bekend zijn bij Europese consumenten. Deze systemen moeten niet uniform worden gemaakt of tot één systeem worden samengevoegd. Om gemeenschappelijke minimumnormen voor kwaliteitscertificering in de Gemeenschap te waarborgen, is evaluatie en erkenning op Europees niveau noodzakelijk. Daarom moet de Commissie een instantie hebben die het gebruik van dergelijke systemen op Europese schaal goedkeurt en toestaat, en zorgt voor eenvormige en doeltreffende controles op zowel Europees als nationaal niveau.

Nicodim Bulzesc (PPE-DE), schriftelijk. – (RO) Ik heb voor dit verslag gestemd aangezien ik voorstander ben van de invoering van een verplichte aanduiding van de plaats van productie van primaire producten, in de vorm van een etiket met het land van oorsprong, zodat rekening wordt gehouden met de wens van de consument om meer te weten over de achtergrond van het product dat hij koopt. Deze regeling dient te worden uitgebreid tot verwerkte levensmiddelenproducten, waarvoor de oorsprong van de voornaamste ingrediënten en grondstoffen moet worden vermeld met naast de plaats van oorsprong ervan tevens de plaats waar het product het laatst werd verwerkt.

Niels Busk, Anne E. Jensen en Karin Riis-Jørgensen (ALDE), schriftelijk. – (DA) De afgevaardigden van de Deense partij Venstre, Anne E. Jensen, Karin Riis-Jørgensen en Niels Busk, hebben gestemd voor het initiatiefverslag-Petre over het garanderen van de kwaliteit van levensmiddelen op basis van een afweging van de voor- en nadelen en omdat er alleen een algemene stemming is. We kunnen het verslag voor het grootste deel steunen, maar het bevat ook enkele punten die wij niet steunen.

Richard Corbett (PSE), schriftelijk. – (EN) Ik vond het jammer dat ik mij moest onthouden van stemming over dit verslag, dat een follow-up op het Groenboek van de Commissie had moeten zijn door te kijken naar de manier waarop boeren in Europa maximaal marktvoordeel kunnen behalen van de strenge normen waaraan hun producten moeten voldoen. Het verslag concentreert zich op belangrijke kwesties zoals de vermelding van het land van oorsprong op etiketten, de ontwikkeling van de markt voor biologische producten, waar Europese producten de beste in de wereld zijn, en de benutting van de sterke kanten van de landbouw in Europa om onze boeren een voorsprong te geven wanneer ze hun producten op de markt brengen. Dit deel van het verslag is welkom.

Het verslag is helaas echter gekaapt door de protectionistische leden van de Commissie landbouw en plattelandontwikkeling en in het bijzonder door degenen die grootschalige marktverstoringe subsidies uit hoofde van het gemeenschappelijk landbouwbeleid proberen te rechtvaardigen en de invoer in de EU van producten uit ontwikkelingslanden moeilijker willen maken.

Constantin Dumitriu (PPE-DE), schriftelijk. – (RO) Ik zou mijn collega, mevrouw Petre, willen gelukwensen met dit uitstekende verslag.

Als we het over de kwaliteit van Europese producten hebben, moet we rekening houden met de volgende punten:

1. De hantering van het concept “voorwaardelijke markttoegang” waarborgt dat de producten die de Europese consumenten worden aangeboden, aan dezelfde normen voldoen, ongeacht of zij in de EU zijn geproduceerd of zijn geïmporteerd.
2. De kosten die voor de Europese producenten uit de naleving van voedselveiligheidsbepalingen en de inachtneming van de randvoorwaarden ontstaan. Hiervoor dienen GLB-middelen ter beschikking te worden gesteld.
3. De bevordering van specifiek Europese landbouw- en voedingsproducten. In het verslag over de wijziging van Verordening (EG) nr. 3/2008 heb ik tevens verzocht om een verhoging van het cofinancieringspercentage. Tegelijkertijd moeten we echter de administratieve procedures van de regeling “gegarandeerde traditionele specialiteit” vereenvoudigen en betere bescherming bieden voor producten met geografische aanduidingen en oorsprongsbenamingen.

Ik hoop dat de aanbevelingen die we hier zullen aannemen, zo snel mogelijk door de Europese Commissie en de lidstaten ten uitvoer zullen worden gelegd, omdat we het ons niet kunnen veroorloven om tijd te verspillen nu de Europese burgers getroffen worden door de gevolgen van een uiterst ernstige economische recessie.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL), schriftelijk. – (PT) In weerwil van de getoonde goede bedoelingen handhaaft het verslag het beleid dat de oorzaak vormt van de problemen die kleine producenten, met name in Portugal, ondervinden en scherpt het dat beleid zelfs aan. Door een beroep te doen op wat in het verslag “de bevordering van de kwaliteit van de Europese landbouwproducten” heet, stijgen de productiekosten voor degenen die nu al moeite hebben het hoofd boven water te houden, met name kleine producenten. Dat geldt bijvoorbeeld voor kleine en piepkleine kaasmakerijen die de zogenaamde Serra da Estrela-kaas maken, die van onbetwistbare kwaliteit is. Het is onaanvaardbaar dat, naast de nieuwe vereisten waaraan producenten moeten voldoen om te kunnen blijven produceren zonder dat daar een behoorlijke financiële vergoeding tegenover staat, de kosten voor producenten stijgen door de eisen die de “officiële controle” op sanitair vlak oplegt. In tegenstelling tot wat men verkondigt, loopt de echte kwaliteitsproductie serieus risico te verdwijnen.

Het toepassen van geharmoniseerde normen op het vlak van productie en handel op zowel de kleine producenten als de agro-industrie is onaanvaardbaar. De toepassing van deze normen richt de verscheidenheid op cultureel en productievlak in landen als Portugal ten gronde. Het is belangrijk dat tij te keren te keren en de productie en consumptie op plaatselijk niveau te bevorderen. We dienen landbouw als een kwetsbare activiteit te beschouwen, die niet verenigbaar is met dit model van liberalisering van de handel. Dat model is niet duurzaam voor het milieu en brengt enorme risico's voor de menselijke gezondheid met zich mee.

Duarte Freitas (PPE-DE), schriftelijk. – (PT) Ik ben het eens met het verslag, daar ik het nodig acht de bureaucratie en de complexiteit van normen te verminderen zodat de regelgeving en de controle van de kwaliteit van landbouwproducten makkelijker worden.

Deze vereenvoudiging zou er bijgevolg toe leiden dat de administratiekosten voor de overheidsinstanties dalen.

Ik juich het toe dat er speciale aandacht wordt geschonken aan de benamingen van oorsprong en aan het verzoek aan de Commissie dit onderwerp op de agenda van de WTO te plaatsen.

Bruno Gollnisch (NI), schriftelijk. – (FR) We kunnen niets anders dan de intenties van het verslag onderschrijven: toezien op de kwaliteit van Europese levensmiddelen, het concurrentievermogen van producenten, eenvoudige maar volledige informatie aan consumenten over de oorsprong van producten, inachtneming van oorsprongsbenamingen en kwaliteitslabels, een betere definitie van traditionele of biologische producten, enzovoorts.

De rapporteur wijst er terecht op dat ingevoerde landbouw- en voedselproducten in Europa moeten voldoen aan dezelfde normen als de normen die gelden voor Europese producenten, wat helaas niet altijd het geval is. Hij wil aan de toegang tot onze markten terecht bepaalde voorwaarden koppelen.

Er moeten nog wel enkele problemen worden opgelost, bijvoorbeeld de oneerlijke concurrentie waarvan sprake is binnen de EU wanneer een bepaalde lidstaat strengere normen oplegt dan op Europees niveau is vastgesteld, met name met het oog op de volksgezondheid of milieubescherming. Of u dat nu wilt of niet, deze lidstaat moet toch dezelfde regels kunnen toepassen als de regels die u op het niveau van de WTO bepleit.

Een ander probleem is de samenhang met de milieuaspecten waarvoor het Parlement ook ijvert. Het Parlement zou korte circuits moeten bevorderen (consumptie van lokale seizoensproducten) in plaats van een noodgedwongen onvolmaakte aanpassing aan de wereldmarkt.

Hélène Goudin en Nils Lundgren (IND/DEM), schriftelijk. – (SV) Dit verslag, dat geen deel uitmaakt van een wetgevingsprocedure, beveelt een aantal dure voorstellen aan, zoals een EU-agentschap voor productkwaliteit en nieuwe maatregelen op landbouwwak ter bevordering en ondersteuning van de verkoop. Wij willen er ook voor waarschuwen dat het verslag formuleringen bevat die tot een protectionistischer beleid voor landbouwproducten kunnen leiden van de kant van de EU.

Zoals gewoonlijk stellen wij van Junilistan vast dat het in deze situatie een geluk is dat het Europees Parlement geen medebeslissingsrecht heeft inzake het Europees landbouwbeleid, want anders zou de Unie in de val van het protectionisme en zware subsidies aan diverse groepen in de landbouwsector trappen.

Mieczysław Edmund Janowski (UEN), schriftelijk. – (PL) Tijdens de stemming heb ik me uitgesproken voor het verslag-Petre over het garanderen van de kwaliteit van levensmiddelen. De harmonisatie en wederzijdse erkenning van normen inzake voedingsmiddelen is bijzonder belangrijk met het oog op het beschermen van de menselijke gezondheid. Het besef van het verband tussen de incidentie van diverse ziekten en de kwaliteit van de geconsumeerde levensmiddelen neemt almaar toe. De term “gezonde voeding” op zich lijkt echter paradoxaal. Kan iets wat niet gezond is voor de mens wel “voeding” worden genoemd? De kwaliteit van levensmiddelen is van fundamenteel belang voor de voedselveiligheid van onze burgers. Deze producten moeten aan duidelijk omschreven criteria voldoen, die op de beschikbare kennis gebaseerd zijn en in overeenstemming zijn met de geldende hygiënische voorschriften. Deze criteria zouden ook moeten bijdragen tot de bescherming van het milieu en de eerbiediging van de beginselen aangaande de correcte behandeling van slachtdieren. Daarenboven moeten voedingsmiddelen op een passende manier verpakt, vervoerd en bewaard worden.

Om een goede voedselkwaliteit te waarborgen, moeten de consumenten volledige informatie krijgen over de producten die zij kopen, hun ingrediënten, de eventuele aanwezigheid van genetisch gemodificeerde organismen, de plaats van productie, de manier waarop het product moet worden bewaard, de bereidingswijze en de uiterste gebruiksdatum. De rapporteur staat positief tegenover de invoering van een Europese dienst die bevoegd is voor de certificering en de voedselkwaliteit op het niveau van de Commissie, teneinde te verzekeren dat aan de minimumnormen voor kwaliteitscertificering wordt voldaan. Dit moet leiden tot een uniform controlesysteem op het niveau van de Europese Unie en de lidstaten. Op basis van een eerdere resolutie pleit de rapporteur ook voor de invoering van een speciaal kwaliteitskeurmerk voor Europese producten.

Andreas Mölzer (NI), schriftelijk. – (DE) Door de wereldwijde financiële en voedselcrisis houden consumenten de hand op de knip, waardoor het omzetaandeel van discountzaken kon stijgen. Verder leggen wij onze binnenlandse levensmiddelenproducenten restrictieve productievoorschriften op en bevorderen we kwaliteitslabels en dergelijke. Tegelijkertijd echter worden producten ingevoerd die niet aan de binnenlandse kwaliteitsnormen voldoen en waarbij de naleving van die normen niet kan worden gecontroleerd. Binnenlandse landbouwers komen hierdoor klem te zitten. We moeten voorkomen - juist in deze moeilijke situatie - dat boeren massaal het loodje leggen waardoor wij in de EU niet langer zelfvoorzienend zijn op voedselgebied.

Mensen die voor de kwaliteit van hun levensmiddelen willen betalen, verliezen in de wirwar van kwaliteitsmerken en -tekens al gauw het overzicht – niet alles waar “biologisch” op staat is afkomstig van de binnenlandse markt en niet overall waar een land als land van oorsprong wordt vermeld komen alle ingrediënten ook echt uit dat land. Op dat punt neemt men het niet zo nauw met de regels en regelmatig komen voedselschandalen en etikettenzwendel aan het licht. Uiteindelijk moeten consumenten op etiketten kunnen vertrouwen. Met het onderhavige initiatief lijken we een stap in de goede richting te zetten en daarom heb ik vóór gestemd.

Alexandru Nazare (PPE-DE), schriftelijk. – (RO) Het verslag dat mijn collega Maria Petre hier vandaag heeft voorgesteld bevat een reeks aanbevelingen die ik met overtuiging ondersteun. De aanbevelingen lopen uiteen

van de vereenvoudiging van de administratieve vereisten met betrekking tot het waarborgen van kwaliteitsnormen tot de verlichting van de financiële lasten voor producenten van traditionele producten en producten met een oorsprongsbenaming of een geografische aanduiding.

In een tijd waarin we met een ernstige economische crisis geconfronteerd worden, is het onze plicht om maatregelen te treffen ter ondersteuning van de Europese boeren en verwerkende bedrijven en ervoor te zorgen dat de consumenten toegang hebben tot de beste producten tegen de meest gunstige prijzen.

Ik ben van mening dat we ervoor moeten zorgen dat we de consumenten van correcte informatie voorzien over de oorsprong van producten, teneinde de Europese landbouw te steunen. We mogen deze bepalingen inzake een Europees kwaliteitskeurmerk echter niet verwarren met protectionisme dat erop is gericht de toegang tot de communautaire markt te blokkeren. Ik denk veeleer dat de invoering van dit keurmerk erop moet zijn gericht Europese producten en de voordelen daarvan boven producten uit derde landen te promoten en de Europese consumenten beter voor te lichten. Daarnaast zal een systeem voor de aanduiding van de oorsprong van producten ertoe bijdragen de angst voor "besmette producten" weg te nemen.

Luca Romagnoli (NI), schriftelijk. – (IT) Mijnheer de Voorzitter, ik heb voor het verslag van mevrouw Petre over het garanderen van de kwaliteit van levensmiddelen en de harmonisatie van de relevante normen gestemd. Ik ben van mening dat het onderwerp uitermate belangrijk is, omdat de kwaliteit van levensmiddelen een steeds toenemende invloed heeft op de levenskwaliteit van Europese burgers. De Europese Unie dient inderdaad de klemtoon te leggen op naleving van de productienormen voor alle levensmiddelen, met name naleving van de normen inzake hygiëne en veiligheid. Bovendien dient de Europese Unie erop toe te zien dat er een gelijk speelveld ontstaat voor autochtone producten en producten uit derde landen. Tot slot deel ik de mening van de rapporteur als zij bevestigt dat wat betreft BGA's (beschermde geografische aanduidingen), BOB's (beschermde oorsprongsbenamingen) en GTS'en (gegarandeerde traditionele specialiteiten) er communautaire technische assistentie wordt verleend voor de tenuitvoerlegging van deze regelingen in de lidstaten en de beoordeling van die producten.

Olle Schmidt (ALDE), schriftelijk. – (SV) Ik koos ervoor om het verslag van mevrouw Petre over het bevorderen en uitbreiden van de etikettering van levensmiddelen niet te steunen. Het verslag bevatte goede voorstellen over vereenvoudiging van de voorschriften en kortere registratietermijnen. Deze werden volgens mij echter tenietgedaan door de protectionistische formuleringen betreffende voorwaardelijke markttoegang en de wil om een supranationale instantie voor productkwaliteit in het leven te roepen.

Georgios Toussas (GUE/NGL), schriftelijk. – (EL) Als de levensmiddelenproductie bepaald wordt door de winst en niet door de behoeften van de bevolking, en als de levensmiddelenproductie en -distributie in een steeds kleiner aantal handen wordt geconcentreerd en door de voedingsmultinationals en de kartels wordt bepaald (zoals de EU en de regeringen van de lidstaten willen, gezien hun beleidskeuzes) kunnen levensmiddelen noch goedkoop noch van hoge kwaliteit zijn.

Het doel van de zogenaamde ommekeer in de richting van kwaliteitslevensmiddelen is niet de verhoging van het inkomen van de landbouwers of het voldoen aan de behoeften van de volksklasse. Nee, het doel is meer concurrentie en hogere winsten voor de multinationals, een nog sterkere uitbuiting van het landbouwpotentieel, de concentratie van het grondbezit in een nog kleiner aantal handen en de controle op de productie.

De invoer en teelt van genetische gemodificeerde producten en de serie voedselschandalen tonen aan dat de kwaliteit en de veiligheid van levensmiddelen in de EU ondergeschikt zijn aan de belangen van de grote ondernemingen.

De op kwaliteit gebaseerde levensmiddelenclassificatie is een op volksklasse gebaseerde voedseldifferentiatie, die beantwoordt aan de marktdoctrine: levensmiddelen van hoge kwaliteit voor hoge inkomens en levensmiddelen van lage kwaliteit voor het volksgezin.

De kleine boeren hebben er belang bij zich te verzetten tegen het GLB en de EU en niet te dulden dat zij voor een spotprijs worden uitverkocht aan het grootkapitaal. Zij hebben er belang bij zich te scharen aan de zijde van de Communistische Partij van Griekenland en de communistisch gezinde boerenbeweging PASY, de werknemers en de zelfstandigen die een sociaal bondgenootschap sluiten om de heerschappij en de macht van de monopolies te breken.

- Verslag: Jonathan Evans (A6-011/2009)

Šarūnas Birutis (ALDE), *schriftelijk*. – (LT) De modernisering van het mededingingsbeleid is een zeer belangrijke factor bij de voorbereiding van de nieuwe structuur en werking van het mededingingsbeleid van de EU. De essentiële elementen van dit proces zijn samenwerking tussen nationale mededingingsautoriteiten en coördinatie via het Europese mededingingsnetwerk (EMN). Het Europees Parlement heeft zijn ernstige bezorgdheid geuit over het feit dat een herziening van het beleid zonder een effectief EMN, in wezen slechts een hernationalisering van het mededingingsbeleid zou zijn. Dit zou het idee van de waarborging van een uniform mededingingsbeleid in de gehele EU uiteraard ondermijnen. De verslagen voor 2006 en 2007 geven een positieve beoordeling van de doeltreffendheid en ontwikkeling van het werk van het EMN op basis van de criteria van flexibiliteit en pragmatisme. De inspanningen voor de financiering van de opleiding en justitiële samenwerking tussen nationale rechters om het EU-mededingingsrecht te interpreteren en te handhaven, zijn eveneens welkom.

David Casa (PPE-DE), *schriftelijk*. – (EN) Dit verslag haalt het belang naar voren van de vrije handel en het beginsel van eerlijke concurrentie en het bevestigt het belang van wat is ondertekend in het Verdrag van Rome. We moeten zorgen voor effectieve antitrustmaatregelen, zodat we worden beschermd tegen concurrentiebeperkende praktijken.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL), *schriftelijk*. – (PT) Wij hebben tegen dit verslag gestemd, daar zelfs ons voorstel waarin bezorgdheid wordt geformuleerd over het misbruik door grote ondernemingen van dominante marktposities, niet is aanvaard. Ons voorstel richtte zich met name op de grote supermarktketens die hun koopkracht misbruiken om bij leveranciers in de Europese Unie en derde landen prijsverlagingen af te dwingen.

Ook geeft het verslag geen blijk van de nodige vastberadenheid om de effecten te onderzoeken die de concentratie van supermarkten heeft op kleine bedrijven, leveranciers, werknemers en consumenten en, in het bijzonder, om het misbruik van de koopkracht te evalueren als mogelijk gevolg van die concentratie.

De aangenomen resolutie laat de aanpak die gericht is op de verdediging van de concurrentie en tegen de openbare diensten onaangetast door in de voetsporen te treden van de beruchte Bolkestein-richtlijn en voortdurend de nadruk te leggen op de noodzaak de regels van de interne markt te respecteren. En helaas, zelfs bij het behandelen van de crisis en de moeilijkheden waarin de economieën verkeren, onderstreept de resolutie dat de Commissie erop moet toezien dat de mededinging niet in gevaar wordt gebracht. Met andere woorden ter bestrijding van de crisis die het neoliberale kapitalisme heeft veroorzaakt, wordt nog eens het medicijn van datzelfde economische model voorgeschreven. Wij achten dat onaanvaardbaar.

Luca Romagnoli (NI), *schriftelijk*. – (IT) Mijnheer de Voorzitter, ik heb voor het verslag van de heer Evans over het mededingingsbeleid 2006 en 2007 gestemd. Er is de laatste jaren op het gebied van de mededinging een enorme vooruitgang geboekt. Als we dan ook denken aan de controle op bedrijfsconcentraties en staatssteun (een probleem dat van het allergrootste belang is geworden na de financiële en economische crises op de markten), heeft de Commissie steeds meer werk verricht. Daarom deel ik de mening van de rapporteur als hij zegt dat het noodzakelijk is om het juridisch en institutioneel kader op dit gebied te moderniseren.

Peter Skinner (PSE), *schriftelijk*. – (EN) Gelet op de ernst van de economische crisis die de Europese Unie en de hele wereld nu treft, was het belangrijk dat het Parlement tot overeenstemming kwam. Dit verslag heeft eindelijk een weg gevonden waarover we het in de Commissie economische en monetaire zaken eens konden worden. Natuurlijk zijn zorgen over staatssteun van het grootste belang, maar gezien de aard van de schade die onderconsumptie en een krimpende productiesector brengen, is enige hulp op het niveau van de overheidsuitgaven noodzakelijk.

- Verslag: Edit Herczog (A6-0074/2009)

Liam Aylward (UEN), *schriftelijk*. – (EN) Kleine ondernemingen zijn de ruggengraat van de Europese economie. Ze maken 98 procent van alle Europese bedrijven uit en bieden werk aan circa 60 procent van de werknemers in de EU. De Europese Commissie verdient lof voor haar initiatieven tot nu toe en voor haar aanhoudende werk om de bureaucratie uit te roeien voor kleine ondernemingen. Het verslag Herczog erkent het werk dat de Commissie heeft gedaan en verzoekt om verdere stappen in deze richting.

Ofschoon ik zeker achter veel van de opmerkingen sta in het verslag over de Small Business Act (SBA), was ik zeer teleurgesteld dat het verslag dat uit de Commissie industrie, onderzoek en energie is gekomen, een

paragraaf bevatte waarin werd verzocht om een gemeenschappelijke geconsolideerde grondslag voor de vennootschapsbelasting. Ik had gehoopt dat er in dit stadium mondiaal werd beseft dat het voorstel voor zo'n gemeenschappelijke geconsolideerde grondslag voor de vennootschapsbelasting slecht doordacht en onverstandig is. Deze kwestie is, vooral in deze economische tijden, zo belangrijk voor Ierland, dat ik tegen dit voorstel moest stemmen. Dat zal geen nadelig effect hebben op het prijzenswaardige werk dat voor kleine ondernemingen wordt gedaan, maar het geeft wel een krachtig signaal af dat we stelling moeten nemen tegen onproductieve, logge en slecht ontworpen voorstellen waar de Europese economie geen baat bij heeft.

Gerard Batten, Nigel Farage en Jeffrey Titford (IND/DEM), schriftelijk. – (EN) Dit wetsvoorstel stelt verschillende maatregelen voor. Sommige daarvan komen kleine ondernemingen misschien goed uit, maar het algemene effect van die maatregelen is dat de controle van de EU, de onrust onder de bevolking, feministische agenda's en de infiltratie van bedrijven door EU-functionarissen die "werkervaring opdoen" worden bevorderd. Deze elementen maken het voor de United Kingdom Independence Party onmogelijk dit voorstel te steunen.

Šarūnas Birutis (ALDE), schriftelijk. – (LT) De wereldwijde financiële crisis en trage economische groei hebben een negatief effect op de mate van ondernemerschap. Daarom verwelkomen we dat de volgende maatregelen worden vastgelegd in de SBA, waarvan de tenuitvoerlegging zeer effectief zou zijn voor economische groei: de gunstigste omstandigheden voor kleine en middelgrote ondernemingen creëren om financiering te verkrijgen; de voorwaarden voor de overdracht van bedrijven vereenvoudigen; eerlijke ondernemers die failliet zijn gegaan de kans bieden om voor de tweede keer een bedrijf te starten. Het initiatief om de gunstigste omstandigheden voor kleine en middelgrote ondernemingen te creëren zodat zij financiering kunnen verkrijgen (durfkapitaal, microkredieten, enzovoorts), is zeer belangrijk.

Door de stijgende prijzen van energie en grondstoffen worden kleine en middelgrote ondernemingen bijzonder kwetsbaar. Daarom wordt met de tenuitvoerlegging van de SBA het aspect van het concurrentievermogen versterkt. Alleen complexe maatregelen, dat wil zeggen het bevorderen van strengere normen voor productieprocessen en ecologische normen voor producten binnen de EU en het wereldwijd bekendmaken van deze normen, plus het uitbreiden van het toezicht op de EU-markt, kunnen bijdragen aan gemeenschappelijke wereldwijde uitdagingen, zoals klimaatverandering en afnemende reserves van fossiele brandstoffen.

David Casa (PPE-DE), schriftelijk. – (EN) Elk initiatief dat kleine en middelgrote ondernemingen steunt of hun omstandigheden verbetert, zou moeten worden toegejuicht. Dit verslag bevat veel geldige punten die voor kleine en middelgrote ondernemingen in heel Europa van grote waarde zullen zijn. We moeten profiteren van de grote voordelen van de huidige vooruitgang en ervoor zorgen dat we de vorming van een superieure operationele bedrijfsomgeving voor het mkb opnemen, met inbegrip van een effectievere regelgevingscultuur die in heel Europa wortel moet schieten.

Derek Roland Clark (IND/DEM), schriftelijk. – (EN) Dit verslag stelt verschillende maatregelen voor. Sommige daarvan komen kleine ondernemingen misschien goed uit, maar het algemene effect van die maatregelen is dat de controle van de EU, de onrust onder de bevolking, feministische agenda's en de infiltratie van bedrijven door EU-functionarissen die "werkervaring opdoen" worden bevorderd. Deze elementen maken het voor de United Kingdom Independence Party onmogelijk dit voorstel te steunen.

Carlos Coelho (PPE-DE), schriftelijk. – (PT) Hoewel 99 procent van de bedrijven in de EU kleine en middelgrote ondernemingen zijn (23 miljoen) – die verantwoordelijk zijn voor 80 procent van de nieuwe arbeidsplaatsen in de afgelopen jaren – zijn de vastgelegde regels gewoonlijk in meerderheid gericht op de 41 000 grote Europese bedrijven. Dat leidt tot onevenwichtige verhoudingen op het vlak van het concurrentievermogen.

Het is hoog tijd deze tendens te keren en werk te maken van de sectoren van de economie die werkelijk inkomen genereren. Het beleid daarvoor moet gericht zijn op het belonen van merites en het op één lijn stellen van de Europese kleine en middelgrote ondernemingen met hun tegenvoeters in de hele wereld.

Bovendien zijn de kleine en middelgrote ondernemingen door hun flexibele aard gewend in de frontlinie van de innovatie van hun respectieve branches te staan. Daarom is de SBA een belangrijke stap vooruit voor de realisering van de Lissabonstrategie.

De afgevaardigden van de PSD steunen dit verslag dan ook, wat overigens strookt met de voorstellen die in Portugal zijn gedaan door de voorzitter van de PSD, Manuela Ferreira Leite.

Avril Doyle (PPE-DE), schriftelijk. – (EN) Het voorstel van de Commissie voor een Small Business Act maakt deel uit van een mededeling die behalve wetgevende voorstellen ook uitgangspunten en uit te voeren maatregelen bevat om het mkb in Europa te helpen. Ik verwelkom de formulering van tien uitgangspunten, die zich concentreren op de behoeften van en de voorschriften voor kleine en middelgrote ondernemingen en tot doel hebben hen te helpen hun volledige marktpotentieel te verwezenlijken.

De bepalingen voor wetgeving die volledig oog heeft voor de behoeften van en voorschriften voor haar beoogde ontvangers, zijn welkom. Dat geldt ook voor de aanpassing van de beleidsinstrumenten van de overheid aan de behoeften van het mkb. Van essentieel belang is de invoering van middelen om de huidige crisis te gebruiken om op de milieucrisis te reageren door de efficiëntie te verhogen, door middel van gedegen systemen voor milieumanagement. Als rapporteur voor het emissiehandelssysteem van de EU ben ik me bewust, en ik hoop dat we dat allemaal zijn, van de noodzaak te handelen en onmiddellijk te handelen als we deze uitdaging het hoofd willen kunnen bieden.

Ik ben het weliswaar eens met een groot deel van dit verslag, maar ik ben op mijn hoede voor voorstellen voor een gemeenschappelijke geconsolideerde grondslag voor de vennootschapsbelasting en heb dus tegen het verslag gestemd.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL), schriftelijk. – (PT) In weerwil van de vele mooie woorden en de ogenschijnlijke goede bedoelingen bij het verdedigen van kleine en middelgrote ondernemingen richt het verslag zich op andere doelen: het bevorderen van de vrije concurrentie en de interne markt, met andere woorden het steunen van de economische en financiële groepen; het benadrukken van de liberalisering van diensten, met inbegrip van openbare diensten en, onder de dekmantel van pseudosteun voor kleine en middelgrote ondernemingen, het opvoeren van de uitbuiting van werknemers.

Men wil in feite uit naam van 91,5 procent van de ondernemingen in de Europese Unie – die in 2003 minder dan 10 personen in dienst hadden – betere voorwaarden creëren om essentiële openbare diensten om zeep te helpen, de arbeidsmarkt te dereguleren en sociale en arbeidsrechten op de helling te zetten. Dat is het neoliberalisme ten voeten uit.

Daarom hebben we tegen het verslag gestemd, want we staan voor doeltreffende steunmaatregelen voor micro-, kleine en middelgrote ondernemingen, voor een ander beleid dat de belangrijke bijdrage van het mkb aan de industriële en landbouwproductie en de visserijsector veiligstelt, voor banen met rechten, voor handel en voor een beleid dat voorziet in de basisbehoeften van de burgers.

Bruno Gollnisch (NI), schriftelijk. – (FR) Mijnheer de Voorzitter, dames en heren, wij hebben dit verslag goedgekeurd, waarin de middelen en methoden worden geschetst om het kleine bedrijven in de Europese Unie gemakkelijker te maken, in de vorm van wensen die waarschijnlijk nog wel even denkbeeldig zullen blijven.

Ik wil wel een aantal kanttekeningen plaatsen.

Het (weliswaar discrete) pleidooi voor een soort positieve discriminatie jegens kleine en middelgrote bedrijven "welke eigendom zijn van ondervertegenwoordigde etnische minderheden" is zinloos, onbegrijpelijk en totaal ideologisch.

De toegang van kleine en middelgrote bedrijven, en met name lokale bedrijven, tot openbare aanbestedingen, die de rapporteur voortaan wil bevorderen, is ondermijnd door de teksten die vijftien jaar geleden door dit Parlement zijn aangenomen, ondanks de waarschuwingen voor de averechtse effecten. In deze teksten werd de toegang van grote ondernemingen, met name uit het buitenland, tot openbare aanbestedingen gestimuleerd. Deze ondernemingen beschikten over de informatie en de administratieve en juridische middelen om mee te dingen naar deze aanbestedingen, toen het lokale mkb hierover niet beschikte.

De toegang van kleine en middelgrote ondernemingen tot bestaande nationale en Europese steun is buitengewoon complex vanwege de vereisten die in de Europese wetgeving zelf zijn vastgelegd.

Kortom, eens te meer wordt de indruk gewekt dat er met Europese teksten een oplossing moet worden gevonden voor voorspelbare problemen die zijn ontstaan door andere Europese teksten.

Françoise Grossetête (PPE-DE), schriftelijk. – (FR) Ik heb voor het verslag van mevrouw Herczog gestemd over de invoering van een Small Business Act.

Tegen de achtergrond van de huidige economische en financiële crisis zijn onze kleine en middelgrote ondernemingen het eerste slachtoffer wanneer banken de toegang tot krediet beperken. De drijvende kracht achter de groei van deze bedrijven moet dringend opnieuw op gang worden gebracht. Met de invoering van een Europese Small Business Act wordt het concurrentievermogen van het mkb versterkt en kunnen woorden eindelijk in daden worden omgezet. Het Europees Parlement heeft een sterk signaal afgegeven aan de Raad en de Europese Commissie om de effectieve toepassing van de Small Business Act te garanderen, namelijk "voorrang aan het mkb", zodat deze nieuwe maatregelen door al deze bedrijven worden begrepen en toegepast door daarin met name de volgende acties op te nemen: bedrijven geen onnodige lasten laten dragen, de oprichting van middelgrote en innoverende bedrijven bevorderen, die verder reiken dan de communautaire definitie van het mkb (250 werknemers) en de toegang van het mkb tot financiering en tot openbare aanbestedingen vergemakkelijken om hun groeiomgikheden kracht bij te zetten.

Ik betreur echter dat dit actieplan geen verplicht juridisch instrument vormt.

Mieczysław Edmund Janowski (UEN), schriftelijk. – (PL) Ik heb voor het verslag-Herczog over een Small Business Act voor Europa gestemd, aangezien ik van mening ben dat het om een belangrijk wetgevingsdocument gaat dat de kleinste componenten van onze economie betreft. Het midden- en kleinbedrijf zorgt vandaag voor ongeveer 100 miljoen banen in de Europese Unie en vertegenwoordigt bijna 99 procent van alle Europese ondernemingen. In dit verband en gelet op het feit dat de huidige crisis een ernstige economische ontwrichting dreigt te veroorzaken, dienen we op EU-niveau rechtsregels ten uitvoer te leggen die het voor deze bedrijven gemakkelijker maken om te blijven bestaan. Deze bepalingen zouden in de eerste plaats betrekking moeten hebben op kwesties als de eigendomsoverdracht in ondernemingen (met name in het geval van ziekte of pensionering van de eigenaar) en de harmonisatie van de termijnen voor de betaling van handelstransacties (om een kredietcrisis te vermijden).

In het document wordt eveneens gewezen op het belang van innovatie, wetenschappelijk onderzoek, octrooien en uitvindingen, de bescherming van intellectuele-eigendomsrechten en internethandel voor het midden- en kleinbedrijf. Daarnaast dient te worden gegarandeerd dat deze ondernemingen toegang hebben tot financieringsbronnen, met inbegrip van Europese fondsen en kredieten. Een afzonderlijke, maar daarom niet minder belangrijke kwestie betreft het terugdringen van de bureaucratie die voor talrijke kleine en middelgrote ondernemingen een ware nachtmerrie is. Het vermelden waard zijn ook de tien principes om het beleid ten aanzien van kleine ondernemingen vorm te geven, zowel op communautair als op nationaal niveau. Daarenboven ben ik van mening dat het onontbeerlijk is om de nadruk te leggen op de noodzaak om de activiteiten van het midden- en kleinbedrijf in het grensoverschrijdend kader van de interne markt te steunen en te bevorderen.

Astrid Lulling (PPE-DE), schriftelijk. – (FR) De mededeling van de Commissie inzake de Small Business Act is in de huidige context van bijzonder belang. Hierin worden immers de fundamentele beginselen uiteengezet die ten grondslag moeten liggen aan de ontwikkeling en tenuitvoerlegging van beleid, zowel op Europees als op nationaal niveau, zodat alle kleine en middelgrote ondernemingen die op Europees grondgebied werkzaam zijn, over dezelfde kansen en mogelijkheden beschikken. Op een meer operationeel vlak bevat de mededeling ook een pakket bestaande uit meer dan vijftig verschillende maatregelen, waaronder vier wetgevingsvoorstellen waarmee deze beginselen in wetgeving zijn vertaald. Steun voor het mkb, met name in deze ernstige economische crisis, moet een absolute prioriteit vormen. De investering van kleine en middelgrote bedrijven is een van de sleutels voor het zo verwachte herstel.

Aangezien de meeste acties onder de bevoegdheid van de lidstaten vallen, moeten manieren worden gevonden om de lidstaten en de communautaire instellingen erbij te betrekken, zodat de maatregelen die voor het mkb zijn bedoeld, daadwerkelijk een toegevoegde waarde vormen. Een aantal amendementen van mijn fractie heeft tot doel het beginsel *Think Small First* verplicht op te nemen in toekomstige wetgeving. Ik sta ook achter het idee van een afzonderlijke begrotingslijn voor het mkb...

(Stemverklaring ingekort overeenkomstig artikel 163 van het Reglement)

Mairead McGuinness (PPE-DE), schriftelijk. – (EN) Paragraaf 68 van dit verslag stelt dat er een gemeenschappelijke geconsolideerde grondslag voor de vennootschapsbelasting moet komen. Dat is iets wat ik niet kan steunen en ook niet zal steunen. Belastingheffing is een bevoegdheid van de lidstaten, niet van de EU, en elke verwijzing naar een gemeenschappelijke geconsolideerde grondslag voor de vennootschapsbelasting leidt onvermijdelijk tot bezorgdheid over Europese tarieven voor de vennootschapsbelasting, waar ik niet achter kan staan.

Ik heb daarom het eerste deel van deze paragraaf verworpen. Omdat de plenaire vergadering als geheel voor die paragraaf heeft gestemd, heb ik bij de eindstemming tegen dit verslag gestemd.

Andreas Mölzer (NI), *schriftelijk*. – (DE) Hoewel kleine en middelgrote ondernemingen (KMO's) nu voor het eerst centraal staan in de Europese wetgeving, is er geen reden tot juichen; eerder is er sprake van een drama. 2009 wordt een jaar waarin over het lot van duizenden KMO's zal worden beslist. Want als grote bedrijven omvallen, sleuren ze de kleintjes onverbiddelijk mee in hun ondergang.

Een duidelijk kenmerk van de veelbesproken kredietcrisis is de teruggang van het kredietvolume. Voorkomen moet worden dat met Bazel II definitief de geldkraan voor KMO's wordt dichtgedraaid. Bovendien mag een vereenvoudiging van een procedure om de bureaucratie terug te dringen – als ondernemingen al iets merken van die vereenvoudiging – niet door zwaardere lasten op andere gebieden ongedaan worden gemaakt. Niet in de laatste plaats moeten ook de inschrijvingen en overheidsaanbestedingen middenstandsvriendelijker worden gemaakt, zodat ook kleine ondernemingen een kans hebben. Ik heb voor de Small Business Act gestemd, in de hoop dat deze wetgeving ditmaal meer zal betekenen dan het papier waarop zij gedrukt is en daadwerkelijk ten uitvoer wordt gelegd.

Luca Romagnoli (NI), *schriftelijk*. – (IT) Mijnheer de Voorzitter, ik heb voor het verslag van mevrouw Herczog over de Small Business Act gestemd. Het is duidelijk hoe belangrijk het mkb binnen de Europese Unie is, en daarom sta ik achter haar zorgvuldige werk. Het beleid, de overheidssteun en de maatschappelijke omgeving moeten alle zijn toegesneden op de werkelijke behoeften van het kleinbedrijf, dat werkelijk de ruggengraat van de Europese Unie vormt. Ik ben het daarom met de inhoud van het verslag eens, vooral ten aanzien van de wetgevingsvoorstellen betreffende de algemene groepsvrijstellingsverordening voor het mkb inzake staatssteun.

José Albino Silva Peneda (PPE-DE), *schriftelijk*. – (PT) Zoals bekend zorgen de kleine en middelgrote ondernemingen voor meer dan 90 procent van de arbeidsplaatsen in Europa. Ten gevolge van de huidige crisis zijn veel werknemers van die bedrijven nu werkloos of zullen het binnenkort worden.

Wij juichen de door de Commissie bevorderde stroomlijning van de procedures van de structuurfondsen toe, daar het een positief signaal is.

De mondialisering, gecombineerd met de huidige crisis, heeft veel omstandigheden veranderd die ten grondslag lagen aan de besluiten die in het verleden op Europees niveau genomen zijn en in die tijd correct werden geacht.

Daarom ben ik ervan overtuigd dat bijvoorbeeld een aantal elementen van het regionale en het cohesiebeleid herzien moeten worden.

Tevens dienen we de geldende financiële voorwaarden voor de kleine en middelgrote ondernemingen te onderzoeken. Die zijn van doorslaggevende aard, met name wanneer bedrijven hun leningen moeten aflossen in tijden van geringe macro-economische bedrijvigheid.

Derhalve steun ik dit verslag, want juist op momenten als deze moeten we denken aan het mkb en zijn bijdrage aan innovatie, economische groei en werkgelegenheid.

Daarom dient er op Europees niveau een anticyclisch beleid te bestaan. Met het oog daarop zijn veel krachtiger stappen nodig om tot een waarlijk Europees macro-economische beleid te komen waar nu nog geen sprake van is.

Peter Skinner (PSE), *schriftelijk*. – (EN) Ik verwelkom dit verslag en heb met genoegen voor de hoofdtekst ervan gestemd, met weinig uitzonderingen. Ik ben het niet eens met een gemeenschappelijke geconsolideerde grondslag voor de vennootschapsbelasting, aangezien hierover geen overeenstemming bestaat. Evenzo geef ik met betrekking tot boetes voor de overschrijding van betalingstermijnen de voorkeur aan de richtlijn inzake betalingsachterstand, teneinde verwarring te voorkomen.

Aangezien kleine en middelgrote ondernemingen het sterkste groei-element zijn in de economie, helpt dit voorstel de voorwaarden voor groei te versterken. Het zuidoosten van Engeland zou baat hebben bij zo'n aanpak.

Silvia-Adriana Țicău (PSE), *schriftelijk*. – (RO) Ik heb voor de resolutie van het Europees Parlement over een Small Business Act voor Europa gestemd, omdat het van groot belang is om betere randvoorwaarden te scheppen die erop zijn gericht een klimaat te creëren dat innovatie door KMO's bevordert, met name door

nieuwe methoden in te voeren ter verbetering van de bescherming van intellectuele-eigendomsrechten en voor een doeltreffendere bestrijding van fraude en namaak in de hele Europese Unie.

De financiële instellingen, de Commissie en de lidstaten moeten zich gezamenlijk inspannen om ervoor te zorgen dat KMO's toegang tot financiering hebben en hun kapitaal kunnen consolideren door winst te herinvesteren in het bedrijf. Ik heb voor de amendementen gestemd waarin wordt gepleit voor dringende maatregelen om ervoor te zorgen dat KMO's geen heffingen hoeven te betalen vóór de start van de bedrijfsactiviteiten, zodat zij in staat worden gesteld eigen middelen op te bouwen. Ook heb ik de EIB opgeroepen nieuwe financiële instrumenten en bruikbare nieuwe oplossingen te ontwikkelen, waarmee de belemmering van het onderpand bij de toegang tot krediet wordt aangepakt. Bovendien heb ik de lidstaten verzocht in het licht van de huidige economische crisis banken aan te moedigen het mkb tegen redelijke voorwaarden toegang tot krediet te garanderen.

10. Rectificaties stemgedrag/voorgenomen stemgedrag: zie notulen

(De vergadering wordt om 13.50 uur onderbroken en om 15.05 uur hervat)

VOORZITTER: ADAM BIELAN

Ondervoorzitter

11. Goedkeuring van de notulen van de vorige vergadering: zie notulen

12. Gemeenschappelijke voorschriften en normen voor met inspectie en controle van schepen belaste organisaties en voor de desbetreffende werkzaamheden van maritieme instanties (herschikking) - Gemeenschappelijke voorschriften en normen voor met de inspectie en controle van schepen belaste organisaties (herschikking) - Havenstaatcontrole (herschikking) - Communautair monitoring- en informatiesysteem voor de zeescheepvaart - Grondbeginselen voor het onderzoek van ongevallen in de zeescheepvaartsector - Aansprakelijkheid van vervoerders van passagiers over zee bij ongevallen - Wettelijke aansprakelijkheid en financiële zekerheden van scheepseigenaren - Naleving van vlaggenstaatverplichtingen (debat)

De Voorzitter. – Aan de orde is de gecombineerde behandeling van:

- Verslag over de door het bemiddelingscomité goedgekeurde gemeenschappelijke ontwerptekst van de richtlijn van het Europees Parlement en de Raad inzake gemeenschappelijke voorschriften en normen voor met inspectie en controle van schepen belaste organisaties en voor de desbetreffende werkzaamheden van maritieme instanties (herschikking) [PE-CONS 3719/2008 - C6-0042/2009 - 2005/0237A(COD)] - Delegatie van het Europees Parlement in het bemiddelingscomité - Rapporteur: Luis de Grandes Pascual (A6-0097/2009)

- Verslag over de door het bemiddelingscomité goedgekeurde gemeenschappelijke ontwerptekst van de verordening van het Europees Parlement en de Raad inzake gemeenschappelijke voorschriften en normen voor met de inspectie en controle van schepen belaste organisaties (herschikking) [PE-CONS 3720/2008 - C6-0043/2009 - 2005/0237B(COD)] - Delegatie van het Europees Parlement in het bemiddelingscomité - Rapporteur: Luis de Grandes Pascual (A6-0098/2009)

- Verslag over de door het bemiddelingscomité goedgekeurde gemeenschappelijke ontwerptekst van de richtlijn van het Europees Parlement en de Raad betreffende havenstaatcontrole (herschikking) [PE-CONS 3721/2008 - C6-0044/2009 - 2005/0238(COD)] - Delegatie van het Europees Parlement in het bemiddelingscomité - Rapporteur: Dominique Vlasto (A6-0099/2009)

- Verslag over de door het bemiddelingscomité goedgekeurde gemeenschappelijke ontwerptekst van de richtlijn van het Europees Parlement en de Raad tot wijziging van Richtlijn 2002/59/EG betreffende de invoering van een communautair monitoring- en informatiesysteem voor de zeescheepvaart [PE-CONS 3722/2008 - C6-0045/2009 - 2005/0239(COD)] - Delegatie van het Europees Parlement in het bemiddelingscomité - Rapporteur: Dirk Sterckx (A6-0100/2009)

- Verslag over de door het bemiddelingscomité goedgekeurde gemeenschappelijke ontwerptekst van de richtlijn van het Europees Parlement en de Raad tot vaststelling van de grondbeginselen voor het onderzoek van ongevallen in de zeescheepvaartsector en tot wijziging van de Richtlijnen 1999/35/EG en 2002/59/EG [PE-CONS 3723/2008 - C6-0046/2009 - 2005/0240(COD)] - Delegatie van het Europees Parlement in het bemiddelingscomité - Rapporteur: Jaromír Kohlíček (A6-0101/2009)

- Verslag over de door het bemiddelingscomité goedgekeurde gemeenschappelijke ontwerptekst van de verordening van het Europees Parlement en de Raad betreffende de aansprakelijkheid van vervoerders van passagiers over zee bij ongevallen [PE-CONS 3724/2008 - C6-0047/2009 - 2005/0241(COD)] - Delegatie van het Europees Parlement in het bemiddelingscomité - Rapporteur: Paolo Costa (A6-0102/2009)

- Aanbeveling voor de tweede lezing betreffende het gemeenschappelijk standpunt door de Raad vastgesteld met het oog op de aanneming van de richtlijn van het Europees Parlement en de Raad betreffende de wettelijke aansprakelijkheid en financiële zekerheden van scheepseigenaars [14287/2/2008 - C6-0483/2008 - 2005/0242(COD)] - Commissie vervoer en toerisme. Rapporteur: Gilles Savary (A6-0072/2009)

- Aanbeveling voor de tweede lezing betreffende het gemeenschappelijk standpunt door de Raad vastgesteld met het oog op de aanneming van de richtlijn van het Europees Parlement en de Raad betreffende de naleving van vlaggenstaatverplichtingen [14288/2/2008 - C6-0484/2008 - 2005/0236(COD)] - Commissie vervoer en toerisme. Rapporteur: Emanuel Jardim Fernandes (A6-0069/2009).

Luis de Grandes Pascual, rapporteur. – (ES) Mijnheer de Voorzitter, geachte vice-voorzitter van de Commissie Tajani, dames en heren, met de bekrachtiging van het Erika III-pakket zetten we een punt achter een karwei waaraan we meer dan drie jaar geleden zijn begonnen. Bij mij overheerst zonder twijfel een gevoel van tevredenheid, een tevredenheid die denk ik wordt gedeeld door iedereen die samen met mij deze weg heeft afgelegd. We schrijven hiermee een nieuw hoofdstuk van de geschiedenis van Europa, omdat dit pakket de zeeën binnen onze Europese ruimte veiliger zal maken.

We mogen niet vergeten dat Erika III bedoeld is om onze zeeën te beschermen, en zoals iedereen weet is dit pakket het gevolg van de vreselijke ongelukken met de Erika en de Prestige, die enorme hoeveelheden olie hebben verloren en grote schade hebben veroorzaakt aan de Zuid-Europese kusten.

We hebben lessen getrokken uit ons verleden en we beseffen dat we onmiddellijk moeten handelen om te voorkomen dat dergelijke dingen opnieuw op deze manier gebeuren. Europa mag de strategische waarde van het zeevervoer voor de economie niet onderschatten: 90 procent van de buitenlandse handel van de Europese Unie gaat over zee, evenals 40 procent van onze intracommunautaire handel.

Daarom heeft de Europese Unie gedurende tientallen jaren zo veel energie moeten stoppen in de ontwikkeling van een wettelijk kader voor het zeevervoer.

Dat proces is niet over rozen gegaan; verre van dat, mag ik wel zeggen, want hoewel we een gemeenschappelijk doel hadden, maakte de aanvankelijk nogal gierige houding van de Raad de zaken er niet gemakkelijker op. In dit verband wil ik – omdat het terecht is – mijn waardering uitspreken voor de sterke politieke wil van het Franse voorzitterschap om deze belangrijke kwestie tot een goed einde te brengen.

Ook is het niet overbodig om de aandacht te vestigen op de beslissende rol van vice-voorzitter Tajani, die de laatste aanzet heeft gegeven tot het bereiken van een consensus. Tot slot, maar daarom niet minder belangrijk, wil ik nadrukkelijk wijzen op de vasthoudendheid waarmee het Parlement is opgekomen voor de Europese belangen en voor de bescherming van de burgers die we vertegenwoordigen.

Dan wil ik nu ingaan op de inhoudelijke aspecten en enkele opmerkingen maken over elk van de voorstellen waaruit dit pakket bestaat, waarbij ik u nu al kan zeggen dat de meeste bezwaren die ik tegen dit voorstel had zijn verdwenen.

Geachte afgevaardigden, ik heb me tijdens deze onderhandelingen ernstig zorgen gemaakt over een bepaalde kwestie, omdat die raakt aan een essentieel aspect van het pakket. Ik heb het over het onafhankelijke karakter van de organen en autoriteiten die in het leven zijn geroepen om in de kortst mogelijke tijd de beste besluiten te nemen, en meer in het bijzonder over de onafhankelijke autoriteit die in het leven zal worden geroepen om het altijd moeilijke besluit te nemen over de vraag of schepen in gevaar een veilige haven binnen mogen worden geloodst. En, dames en heren, ik ben buitengewoon ingenomen met het uiteindelijke resultaat: elke lidstaat zal een onafhankelijke autoriteit aanwijzen die over voldoende middelen en capaciteit zal beschikken om in de kortst mogelijke tijd het best mogelijke besluit te nemen. Pas nadat een gedetailleerde analyse van

alle risico's is gemaakt, zal de autoriteit besluiten of het schip kan worden binnengehaald of juist op afstand moet worden gehouden.

In dit verband mag ik de volharding waarmee de heer Sterckx zich van zijn moeilijke taak heeft gekweten niet ongenoemd laten. Ik ben ook zeer tevreden over de vooruitgang die we hebben geboekt bij de instrumenten voor het monitoren van schepen, die onontbeerlijk zijn om het aantal gevaarlijke situaties te verminderen. Met betrekking tot het voortreffelijke verslag van mevrouw Vlasto wil ik de aandacht vestigen op de substantiële verbetering die daarmee zal worden gerealiseerd ten opzichte van de huidige inspectieregeling voor de communautaire havens, die doelmatiger zal worden gemaakt op basis van risicoprofielen. Ik wil de heer Kohlíček bedanken voor zijn bereidheid tot een dialoog en voor zijn goede werk.

Daarnaast wil ik wijzen op het ambitieuze voorstel voor de rechten van passagiers, die tot dusver niet in de communautaire wetgeving waren vastgelegd, waarbij ik de heer Costa wil bedanken voor de inspanningen die hij tot het laatste moment heeft ondernomen.

Met betrekking tot de verslagen-Savary en -Fernandes doet het me enorm veel genoegen dat de Raad uiteindelijk toch heeft besloten om af te zien van zijn obstructief standpunt, dat tot niets goeds kon leiden. Daardoor kon er een zij het dan minimale oplossing worden gevonden. In elk geval moeten we tevreden zijn dat het pakket nu rond is.

Tot slot wil ik iets zeggen over mijn eigen verslag, dat na de behandeling in de Raad in twee juridische instrumenten is opgesplitst.

De cruciale punten in mijn verslag kunnen als volgt worden samengevat: met deze vierde wijziging van de communautaire wetgeving inzake het optreden van inspectiediensten zijn we erin geslaagd de toezichtsmechanismen te versterken door een onafhankelijk evaluatiecomité op te zetten dat permanente bevoegdheden heeft en autonoom kan handelen.

Ook zijn we erin geslaagd een sanctiesysteem op te zetten dat flexibeler, billijker en ook nog eens doelmatiger is dan het vorige, omdat wie niet doet wat hij moet doen, gestraft wordt, terwijl de hoogte van de sanctie afhankelijk is van de ernst van de inbreuk en van de financiële draagkracht van de betrokken organisatie.

Tot slot zijn we erin geslaagd vooruitgang te boeken bij de delicate kwestie van de erkenning van classificatiecertificaten, waarbij de voorwaarden zijn vastgesteld waaronder de erkende organisaties elkaar ook wederzijds zullen moeten erkennen, zonder daarbij de veiligheid op zee in gevaar te brengen en uitgaande van de strengste eisen, om te waarborgen dat de uitmuntendheid die kenmerkend is voor onze Europese maritieme sector wordt gehandhaafd.

Dominique Vlasto, rapporteur. – (FR) Mijnheer de Voorzitter, op 23 november 2005 publiceerde de Europese Commissie haar voorstellen voor het Erika III-pakket, en als u mij toestaat zou ik hier graag eer willen betonen aan de commissaris die destijds verantwoordelijk was voor vervoer, Jacques Barrot, omdat hij met dit nieuwe pakket een zeer ambitieus werkstuk ter verbetering van de maritieme veiligheid in Europa heeft afgeleverd.

Met het Erika III-pakket wordt de laatste hand gelegd aan een alomvattende wetgeving, waaraan sinds de tragische schipbreuk van de Erika voor de kust van Bretagne tien jaar is gewerkt. Dankzij dit pakket heeft de Europese Unie de aanvankelijk bestaande, ernstige leemtes kunnen opvullen en geldt zij momenteel als een internationaal voorbeeld op het gebied van de maritieme veiligheid.

In de nasleep van deze catastrofes was het terecht dat de Europese burgers die zich zorgen maakten over rampen op zee, een krachtige, vastberaden reactie van de politici verwachtten om een einde te maken aan onverantwoordelijk gedrag.

Ons streven was om een ruimte van verantwoordelijkheid te creëren waarin iedere deelnemer aan het zeevervoer zijn deel van de verantwoordelijkheid op zich zou nemen voor zijn keuzen, zijn daden, en eventueel zijn vergissingen en fouten.

Het Erika III-pakket omvat zodoende verscheidene fasen van het zeevervoer, waarbij de verschillende voorstellen elkaar daadwerkelijk aanvullen. Het gaat om een totaalaanpak die ons ertoe heeft aangezet onze afzonderlijke verslagen te beschouwen als onderdeel van een ondeelbaar geheel.

Nu ons Parlement zich vandaag moet uitspreken over de uitkomst van de bemiddelingsprocedure waarmee dit lange proces – van ruim drie jaar werk – wordt afgesloten, zijn wij, als rapporteurs, blij met deze

gemeenschappelijke aanpak, omdat we op deze manier een resultaat kunnen bereiken dat ik zeer bevredigend vind.

Ik dank de collega-rapporteurs, die allen dit algemene belang voor ogen hebben gehad alvorens zich op hun eigen, individuele belangen te richten. Hierdoor konden wij met elkaar tot een goed resultaat komen, dat voor ieder van ons afzonderlijk niet haalbaar was geweest.

Wat mijn eigen verslag betreft, heeft het Parlement over bijna alle belangrijke punten die het bevat, voldoening gekregen. Ten eerste omdat de inspecties van schepen niet alleen in havens zullen plaatsvinden, maar ook op ankerplaatsen, zoals wij hadden gevraagd. Dat is heel belangrijk, want het betekent dat schepen niet langer kunnen aanleggen op plaatsen waar ze de inspecties gegarandeerd ontlopen.

Vervolgens zijn wij erin geslaagd zeer strikte regels op te stellen voor de uitvoering van de inspecties: lidstaten kunnen met elkaar samenwerken om de inspecties van de ene aanleghaven tot de volgende te plannen, zonder dat dit ten koste gaat van de inspecties van vaartuigen met een hoog risico. Deze schepen moeten bovendien met tussenpozen van maximaal zes maanden worden geïnspecteerd.

Het meest bevredigende punt van onze onderhandelingen met de Raad is echter dat herhaald slecht gedrag zal worden bestraft. De inspecties in onze havens kunnen leiden tot tijdelijke maatregelen om toegang te weigeren en tot een verbod om in onze wateren te varen, en zelfs tot een permanent toegangsverbod, dat wil zeggen een definitief verbod om Europese havens en ankerplaatsen aan te doen. Deze maatregel is met name gericht op afgedankte schepen.

Hiertoe zal een tolerantiegrens worden ingesteld; een drempel voor onverantwoordelijk gedrag die niet mag worden overschreden, want schepen die een permanent toegangsverbod tot onze havens en ankerplaatsen krijgen opgelegd, zullen als drijvende wrakken worden aangemerkt, en daarvan zou een afschrikkende werking moeten uitgaan.

Op dit punt hebben wij in de bemiddeling overeenstemming met de Raad bereikt. De bemiddelingsbijeenkomst van 8 december was dus bijzonder positief. Mijn dank gaat uit naar het Franse voorzitterschap van de Raad en naar Dominique Bussereau, want ik ben ervan overtuigd dat het aan de persoonlijke inzet en al het werk van de teams van het voorzitterschap te danken is dat wij vandaag een zeer bevredigend resultaat kunnen voorleggen. Ik verzoek het Parlement dan ook dit zonder voorbehoud te steunen.

Dirk Sterckx, rapporteur. – Voorzitter, commissaris, we ronden een opdracht af waar we tien jaar geleden aan begonnen zijn; ik herinner mij nog goed de verontwaardiging over het ongeval met de Erika in december 1999. De snelle voorstellen van mevrouw De Palacio toen, de medewerking van de Raad - die onder druk van de publieke opinie er in elk geval mede voor heeft gezorgd dat we in juni 2002 de eerste twee pakketten klaar hadden, met onder meer mijn verslag over monitoring en een Europees beleid voor de monitoring van schepen en voor vluchthavens.

Ik herinner mij ook nog goed onze verontwaardiging in november 2002 - het was toen trouwens ook zitting hier in Straatsburg - over de ramp met de Prestige. Toen hebben we gezegd: Waarom hebben we al die maatregelen goedgekeurd, als bij de toepassing ervan de zaken zo grondig fout kunnen lopen? We hebben als Parlement toen onze rol gespeeld.

Ik herinner u aan een verslag van de Tijdelijke Commissie MARE, onder voorzitterschap van Georg Jarzembowski, waarin we destijds duidelijk gezegd hebben dat het regelgevingskader, zowel Europees als internationaal er weliswaar is, maar dat we ervoor moeten zorgen dat die regels in de praktijk ook worden toegepast en opgevolgd door de mensen aan boord van schepen, in havens, en waar dan ook ten einde voor een zo veilige mogelijke scheepvaart te zorgen.

Bij de toepassing ervan in de praktijk ging hier en daar nog wel eens wat mis; de Commissie heeft de vragen die toen in het Europees Parlement gesteld zijn beantwoord met zeven voorstellen van Jacques Barrot. Ik denk dat dat een goed geheel was, en ik zou ook commissaris Tajani willen bedanken voor de follow-up in dezen. Een en ander vormt mijns inziens een goed geheel, bestaande regels worden verbeterd en die regels worden aangevuld met twee verslagen, van Gilles Savary en van Emanuel Jardim Fernandes; we hebben dus voor een evenwichtig pakket gezorgd.

Twee woorden over mijn verslag over de monitoring in de zeescheepvaart. We hebben uitwisseling via een bestaand net, het SafeSeaNet genaamd, waar alle lidstaten met elkaar spreken en informatie uitwisselen. Alle schepen moeten AIS hebben, een automatisch systeem dat informatie over schepen die in de Europese wateren komen, doorgeeft, waardoor we de risico's kunnen lokaliseren. Het AIS is er ook voor vissersschepen,

waardoor ook de veiligheid van die vloot wordt verbeterd. We dringen er nogmaals op aan - en ik denk dat dat belangrijk is - dat de bemanning van schepen in geval van een ongeval billijk wordt behandeld en niet wordt beschouwd als criminelen, hetgeen fout is.

We hebben voorts de regeling voor de opvang van schepen in nood aangescherpt. We moeten plannen hebben - dat wisten we al -, maar er moet nu ook een autoriteit zijn die niet alleen die plannen meemaakt, maar ook voor de uitvoering van die plannen zorg draagt. Een deskundige autoriteit die bevoegd is, die onafhankelijke beslissingen kan nemen en die een permanent karakter heeft. Dus niet een die bij een ongeval nog rap rap moet worden opgetrommeld, neen, een die er is. Commissaris, we wachten nog op een regeling voor de compensatie van schade aan vluchthavens, maar ik reken erop dat u te gepasten tijde met een voorstel komt.

We hebben hier dus tien jaar aan gewerkt. Dit keer zonder de druk van een ramp. Ik zou zowel het Sloveens voorzitterschap als het Frans voorzitterschap willen bedanken, zoals mevrouw Vlasto overigens ook reeds gedaan heeft. Ik denk dat er zonder hen geen beslissing mogelijk was geweest, maar vooral zou ik willen zeggen dat wij als Europees Parlement zeer vasthoudend zijn geweest en in grote eensgezindheid onze standpunten op heel wat punten hebben doorgedrukt.

Ik zou daarvoor alle collega's die hebben meegewerkt, schaduwrapporteurs, rapporteurs en alle anderen willen bedanken. Mijn gedachten gaan vandaag uit naar een man die er niet meer is, maar die een enorme rol gespeeld heeft bij de totstandkoming van dit pakket, en dat is Willi Piecyk. Postuum wil ik hem daarvoor nog hartelijk danken.

Wij kunnen, collega's, geen richtlijn uitvaardigen die ongevallen verbiedt. Wij kunnen ook geen richtlijn uitvaardigen die zegt dat het niet meer zal stormen op zee. Maar ik denk dat we alles wat we op dit moment politiek konden doen om de veiligheid op zee te verbeteren, hebben gedaan.

Jaromír Kohlíček, *rapporteur*. – (CS) Geachte collega's, scheepsrampen kunnen met recht beschouwd worden als een van de meest vernietigende soorten verkeersongevallen. De zeevaart is al sinds mensenheugenis vol van bijgeloof en tradities en tot voor kort bestond er een veelvoud aan regels voor. Dit gewoonterecht is echter geleidelijk aan omgezet in steeds duidelijkere voorschriften, onder meer door de Internationale Maritieme Organisatie (IMO). Dit had en heeft een duidelijk doel, namelijk veilig verkeer van goederen en personen, verduidelijking van technische vereisten voor schepen en scheepvaartinfrastructuur, vaststelling van verkeersregels ter zee, enzovoort. Andere voorschriften – voor onder meer ook de onlangs hier in het Europees Parlement behandelde vraagstukken – zorgen voor harmonisering van de minimumvereisten voor het opleidingsniveau van de bemanning. Weer andere regelgeving poogt de kans op een scheepsramp te elimineren. Ondanks alle technische maatregelen die we treffen, verdwijnt het risico op grote scheepsrampen echter nooit helemaal. Tot de ramp met de olietanker Prestige waren de Europese lidstaten er zich nog niet van bewust dat er voor gedegen technisch onderzoek naar de oorzaken van scheepsrampen geharmoniseerde regelgeving nodig was. Maar uit het onvermogen om de vinger achter de oorzaken van de ramp met de Prestige te krijgen, dus om vast te stellen wat nu precies de oorzaken waren van deze grote ramp, bleek ondubbelzinnig hoe belangrijk het wel niet was om te beschikken over geharmoniseerde onderzoeksmethodes. Daarbij denke men aan het vaststellen van vaste termijnen voor de aanvang en het afsluiten van het onderzoek, aan een vaste structuur voor het eindrapport, alsook aan de noodzaak van een objectieve onderzoekscommissie. Wat de richtlijn betreft moest ervoor worden gezorgd dat de verschillende onderdelen ervan aansloten op de vereisten van de IMO, alsook op andere onderdelen van het derde maritieme pakket. Bovendien moest erop worden toegezien dat deze richtlijn in overeenstemming was met andere bindende EU-voorschriften, bijvoorbeeld die op het gebied van de bescherming van persoonsgegevens.

Het resultaat van de bemiddelingsprocedure mag er naar mijn mening zijn. Alle nog openstaande kwesties zijn nu opgelost en ook is duidelijk vastgelegd hoe er precies omgesprongen dient te worden met de bemanning van verongelukte schepen. De gekozen formulering is in lijn met het desbetreffende onderdeel van de door de heer Sterckx behandelde richtlijn, dat wil zeggen met het monitoring- en informatiesysteem van de Gemeenschap voor de zeescheepvaartsector, dat ook al even genoemd werd door mijn collega. Tot slot zou ik de indieners van de amendementen willen bedanken voor hun collegiale werkwijze. Verder ben ik de medewerkers van de Europese Commissie en de lidstaten die aan dit onderwerp meegewerkt hebben - Duitsland, Slovenië en Frankrijk - zeer erkentelijk voor hun buitengewoon coöperatieve houding. Het hoogkwalitatieve eindresultaat is niet in de laatste plaats te danken aan alle deskundige assistenten. In de eerste fase van de werkzaamheden was bijvoorbeeld Hannes Kugi een grote steun voor mij en in de bemiddelingprocedure kon ik bouwen op de onvermoeibare Katrin Huber. Mede dankzij hen is de richtlijn

een praktisch bruikbaar instrument geworden dat we alle deskundigen zonder enige terughoudendheid kunnen aanbevelen.

Paolo Costa, rapporteur. – (IT) Mijnheer de Voorzitter, commissaris, geachte collega's, we sluiten vanavond tijdens deze vergadering een lang werktraject af en ik denk dat ieder van ons tevreden mag zijn met de behaalde resultaten. We kunnen om uiteenlopende redenen – redenen die de Unie als geheel betreffen – tevreden zijn, want het spreekt voor zich dat de Europese Unie, alleen wanneer dit echt noodzakelijk is, ruimtes waarvoor reeds internationale regels bestaan, zelf regionaal mag reglementeren en zich mag bemoeien met het werk van de lidstaten en internationale organisaties. Inmiddels is duidelijk geworden dat dit inderdaad noodzakelijk was. Helaas hebben de ongelukken die dit proces in gang hebben gezet dat duidelijk gemaakt.

Het behaalde resultaat zal denk ik niet iedereen tevreden stellen. Het is namelijk een waardig compromis van een lang werktraject, waarbij alle betrokken instellingen – Commissie, Parlement en Raad – hun rol hebben vervuld en ieder de belangen heeft behartigd van zijn achterban, om het zo maar eens te zeggen. Dit betekent dat heel de sector en heel het kader van de maritieme veiligheid vandaag vooruitgang hebben geboekt. Ten slotte hebben mijn collega's en ik de eer en de mogelijkheid gehad om meer specifieke problemen aan te pakken. Ik heb de verantwoordelijkheid en het genoegen gehad om me bezig te houden met de aansprakelijkheid van vervoerders ingeval van ongelukken aan boord waar passagiers bij betrokken zijn.

Ik moet uiteraard bekennen dat onze ambities, zoals altijd, slechts voor de helft terug te vinden zijn in het resultaat, ofschoon die soms binnen handbereik leken te zijn. Onze ambitie was de dekking en de bescherming van iedereen die aan boord van een schip gaat, zowel in internationale en nationale wateren als op rivieren, onmiddellijk te verhogen. Maar toen werden wij door de realiteit gedwongen het toepassingsgebied in te perken. Ik neem daar nota van maar toch kan ik het niet nalaten te zeggen dat er iets ontbreekt in dit pakket van regels, omdat veel schepen die van de rivier de zee opvaren, niet op deze manier verzekerd zijn, en dit is zonder meer een punt dat op een of andere manier afgedekt moet worden. Ik ben ervan overtuigd dat de Commissie zo snel mogelijk maatregelen in deze richting zal treffen.

We hebben echter een behoorlijk lange periode vastgesteld waarbinnen geprobeerd moet worden ervoor te zorgen dat ook reizen in de thuiswateren gedekt zijn. Dat deze periode zo lang is, is te wijten aan het probleem van de overgangperiodes, en wellicht is dit een punt dat we hebben onderschat. Ik vrees dat wij het risico lopen dat het allemaal teveel tijd in beslag zal nemen en dat we er daarom te lang op moeten wachten. Het feit dat ze er zijn, is echter wel beter dan helemaal niets.

Een ander belangrijk punt van discussie – dat wij toch in de wacht hebben kunnen slepen – is dat deze bescherming op een vaststaand moment ingaat. We kunnen onze medeburgers nu met zekerheid melden dat, wanneer ze vanaf eind 2012 aan boord van een schip gaan, ze verzekerd zijn, ongeacht het feit hoe ze reizen. Kortom, we hebben er ook in dit opzicht voor gezorgd dat alle burgers zich iets meer Europeaan voelen, omdat die verzekering op iedere zee, waar dan ook en voor ieder schip zal gelden.

Gilles Savary, rapporteur. – (FR) Mijnheer de Voorzitter, mijnheer de commissaris, wij zijn dus aan het einde gekomen van een wetgevingsmarathon die – zoals al werd opgemerkt – tien jaar heeft geduurd en die – zoals vanmorgen in een debat werd gezegd – ten onrechte de naam "Erika III" heeft gekregen.

Deze naam is misplaatst, want na de ramp met de Erika kwam de ramp met de Prestige; na de Prestige kwam de Tricolor; en na de Tricolor zijn er helaas nog tal van andere ongevallen op zee geweest, zowel in de Europese wateren als daarbuiten.

De naam is echter vooral misplaatst, omdat het hier, zoals de heer Sterckx al opmerkte, voor het eerst om een op zichzelf staande wetgeving gaat, dat wil zeggen om een wetgeving die ontstaat is van de emoties, excessen en polemieken die na rampen als die met de Prestige of de Erika de boventoon voeren. Het strekt de heer Barrot en de Commissie tot eer dat zij deze wetgeving hebben voorgesteld, maar het was ook vreselijk moeilijk.

De lidstaten zijn niet echt geneigd om wetgeving op dergelijke gebieden op te stellen, als er zich niets ernstigs voordoet. Als er daarentegen wél sprake is van ongevallen, vervallen zij soms in het andere uiterste als het om wetgeving gaat. In ieder geval gaat het hier om een stuk wetgeving dat daadwerkelijk heel belangrijk is, aangezien het uit zeven teksten bestaat.

Wat is het doel van deze wetgeving? Het doel is om van de Europese maritieme ruimte – of liever gezegd die van de lidstaten – een van de veiligste ruimtes ter wereld te maken. Dit is volkomen gerechtvaardigd, omdat het ook een van de drukst bevaren ruimtes en, geografisch gezien, een van de meest gecompliceerde ruimtes

ter wereld is. Wij hebben veel zee-engtes, waaronder de Bosporus, de Straat van Gibraltar, het Nauw van Calais – waar dagelijks 800 handelsschepen doorheen varen –, die tot de grootste havens van de wereld behoren.

Daarom waren wij genoodzaakt deze aanzienlijke inspanning te verrichten; jammer genoeg niet om er zeker van te zijn dat er geen ongevallen meer zouden plaatsvinden – het leven is nu eenmaal ongewis –, maar om de zekerheid te hebben dat wij ongevallen zo goed mogelijk proberen te voorkomen en dat daarnaast de oorzaken van eventuele ongevallen bestraft worden.

De opzet van dit pakket is simpel: het is een virtueuze cirkel, waarin iedere schakel van de vervoersketen – van de havenstaat tot de verzekeraar, via de reder, het classificatiebureau en de vlaggenstaat – verantwoordelijk is voor zijn eigen handelingen en in zekere zin druk uitoefent – dat is althans onze bedoeling – om de vervoersomstandigheden weer gezond te maken en om ervoor te zorgen dat er een verantwoordelijke vervoerder wordt ingeschakeld die zich aan de regels houdt.

Als je er trouwens over nadenkt, zou ons model misschien – in zijn grote lijnen en zijn opzet – heel goed als voorbeeld kunnen dienen voor wat we nu in de financiële sector proberen te doen: de ratingbureaus in de financiële sector zijn namelijk evenzeer tekortgeschoten als de classificatiebureaus in de scheepvaartsector.

Bepaalde lidstaten bieden onderdak aan goedkope-vlagschepen, die we – in financieel opzicht – belastingparadijzen noemen. Bepaalde maatschappijen zijn ongewenst, en staan op zwarte lijsten of krijgen een toegangsverbod opgelegd in de scheepvaartsector. Het is dus beslist een exemplarische wetgeving, die bovendien op internationaal niveau binnen het kader van de Internationale Maritieme Organisatie past.

Ik zou ook willen opmerken dat dit in politiek opzicht een opmerkelijk succes voor de Gemeenschap is, omdat wij dankzij de band tussen de Commissie en het Parlement een zeer gecompliceerde tekst en wetgeving tot stand hebben gebracht, waartegen sterke weerstand bestond binnen de lidstaten.

Ik wil de heer Tajani en de Commissie graag bedanken. Daarnaast wil ik het Franse voorzitterschap bedanken, omdat de heer Bussereau zich volgens mij gerealiseerd heeft dat dit een zeer belangrijke kwestie zou kunnen zijn tijdens het Franse voorzitterschap. Bovendien wil ik graag al mijn collega's bedanken, want iedereen hier weet dat wij allerlei toeren en trucjes hebben uitgehaald om tot dit resultaat te kunnen komen. Dat wij dit maritieme pakket erdoor hebben gekregen, komt alleen maar omdat wij een hechte eenheid hebben gevormd en ons dusdanig solidair hebben opgesteld, dat sommige collega's – als ik dat zo mag zeggen – verstekelingen aan boord hebben gekregen, zoals mijn tekst of de tekst van de heer Fernandes, die de Raad niet wilde.

Dit, dames en heren, zijn de redenen voor dit succes. Ik had nog uitvoerig op mijn verslag willen ingaan, maar ik geloof dat ik aan het eind van dit debat nog spreektijd krijg. Dit zal mij de gelegenheid bieden om dat alsnog te doen.

(Applaus)

Emanuel Jardim Fernandes, rapporteur. – (PT) Mijnheer de Voorzitter, mijnheer de commissaris, dames en heren, wij staan op het punt om het debat over het derde pakket maritieme veiligheid Erika III af te ronden. In dit proces, dat al meer dan drie jaar aan de gang is, hebben wij resoluut aangedrongen op meer veiligheid voor de passagiers, de oceanen, de zeeën en de zeevaart. U kunt ervan op aan dat ik mij als Portugees en met name als Portugees uit Madeira extra heb ingezet voor dit debat en de beoogde hoofddoelen. Wij willen waarborgen dat de EU-landen als leden van de Internationale Maritieme Organisatie (IMO) op coherente wijze hun plichten nakomen, de verdragen van deze organisatie naleven en de verplichte voorschriften integraal toepassen. Het onderhandelingsproces is moeizaam verlopen. Het Parlement heeft het pakket Erika III te allen tijde als een pakket beschouwd, niet als een reeks losse maatregelen.

Tijdens de eerste lezing heeft het Parlement een aantal amendementen aangenomen, namelijk de verplichting van de vlaggenstaat om controleurs en inspecteurs op te leiden en de capaciteit te ontwikkelen om ontwerpen voor de bouw en uitrusting van schepen te beoordelen, goed te keuren en toe te laten, de verplichting van de lidstaat om zich ervan te vergewissen dat schepen aan de toepasselijke internationale regelgeving voldoen en over documenten beschikken die dat aantonen - wanneer het geen nieuw schip betreft, neemt de lidstaat contact op met de vorige vlaggenstaat van het schip en verzoekt hij deze om de overdracht van de nodige documenten en gegevens – en de verplichting om een vlootgegevensbank voor schepen te onderhouden waarin de belangrijkste technische bijzonderheden van elk schip zijn opgenomen, met inbegrip van informatie over niet-naleving van IMO-bepalingen.

We hebben toen over zes van de acht voorstellen een politiek akkoord bereikt. Mijn kwestie en die van de heer Savary bleven echter onopgelost. Nu zijn we erin geslaagd om ook deze twee voorstellen op te nemen in de slottekst van het pakket Erika III. Dankzij het Parlement en de volharding van zijn leden, het Sloveense voorzitterschap en vooral ook het Franse voorzitterschap, aan wie ik mijn dank wens te betuigen, en de wil van alle betrokken partijen om tot overeenstemming te komen kunnen wij nu het derde pakket maritieme veiligheid voltooien. Er zij op gewezen dat de ratificatie van de internationale verdragen in dit proces wordt uitgevoerd via de nationale methode, een standpunt dat ik onafgebroken heb verdedigd uit respect voor de verschillende ratificatiesystemen die thans in de lidstaten worden gebezigd. In afwachting van de verplichting van het IMO-auditsysteem moeten de lidstaten hun maritieme instanties aan een dergelijke audit onderwerpen en de resultaten hiervan publiceren. De lidstaten moeten een internationaal gecertificeerd kwaliteitsbeheersysteem opzetten voor hun maritieme instanties. Alvorens een schip toestemming te verlenen om onder hun vlag te varen, moeten de lidstaten nagaan of het schip in kwestie in orde is met de internationale regelgeving.

De lidstaten moeten ervoor zorgen dat schepen die onder hun vlag varen en die worden vastgehouden in het kader van een havenstaatcontrole in overeenstemming worden gebracht met de relevante IMO-verdragen. Lidstaten waarvan de vlag gedurende twee opeenvolgende jaren voorkomt op de zwarte of grijze lijst van het Memorandum van Overeenstemming van Parijs inzake havenstaatcontrole moeten de Commissie de redenen voor hun slechte prestatie meedelen.

Parallel met het gemeenschappelijk standpunt zullen de lidstaten een gezamenlijke verklaring opstellen waarin zij zich ertoe verbinden de belangrijkste internationale verdragen inzake maritieme veiligheid uiterlijk op 1 januari 2012 te ratificeren, de vlaggenstaatcode van de IMO en het ermee verbonden auditsysteem voor maritieme instanties te implementeren en de IMO ertoe aan te moedigen de naleving van deze twee instrumenten wereldwijd verplicht te maken.

Om te eindigen, mijnheer de Voorzitter, dames en heren, wil ik benadrukken dat wij met het derde pakket maritieme veiligheid een belangrijke overwinning hebben geboekt in het Europese wetgevingsproces. De Commissie, de Raad en het Europees Parlement hebben een tekst voorgesteld, besproken, aangepast en uiteindelijk voor iedereen aanvaardbaar gemaakt die de levenskwaliteit van de burgers en de bedrijven verbetert, de veiligheid op onze zeeën en oceanen vergroot en ons de weg naar de toekomst opent. Het was voor mij een eer om aan dit proces deel te mogen nemen. De aanstaande stemming over dit pakket is dan ook een eerbetoon aan de slachtoffers van alle recente en mindere recente scheepsrampen, van de Prestige tot de Erika, van de Bolama tot de Estonia. Bovendien helpen deze maatregelen ons om de gevolgen van dergelijke ongevallen in de toekomst te voorkomen of te beperken.

Antonio Tajani, *vice-voorzitter van de Commissie*. – (IT) Mijnheer de Voorzitter, vandaag hebben we een moeilijk karwei volbracht. We zijn gekomen aan het einde van een weg die het Parlement, de Raad en de Commissie gezamenlijk hebben afgelegd, een weg die bezaaid was met obstakels, technische problemen en een aantal niet onaanzienlijke meningsverschillen.

Ik wil mij in deze vergaderzaal echter niet alleen richten tot u, leden van het Parlement, nu u op het punt staat het werk te bezegelen en een nieuw maritiem pakket te water te laten. Ik richt mij ook tot alle burgers van de Europese Unie die u vertegenwoordigt. Met het volbrengen van dit moeilijke karwei geven wij als Europese instellingen, aan de vooravond van de Europese verkiezingen, een krachtig signaal af aan alle Europese burgers. Het is de taak van de Europese instellingen regels op te stellen als antwoord op de verzoeken van de burgers. Wanneer het moet, kunnen de instellingen problemen overwinnen en overeenstemming bereiken, omwille van de 500 miljoen Europeanen binnen onze grenzen. Ze zijn in staat het signaal af te geven dat ze de veiligheid willen waarborgen. Ze zijn in staat het signaal af te geven dat zij het milieu willen beschermen. Ze zijn in staat het signaal af te geven dat zij de rechten van passagiers willen verdedigen. Ze zijn in staat het signaal af te geven dat zij bedrijven willen beschermen en ervoor willen zorgen dat de regels worden nageleefd.

Aangezien wij in Europa onze rechtsbeschaving van oudsher baseren op rechtszekerheid, betekent het invoeren van nieuwe regels voor de maritieme sector een mogelijkheid om de Europese burgers opnieuw regels te geven die ze kunnen naleven, regels die kunnen zorgen voor betere omstandigheden in het vervoerssysteem, in deze belangrijke sector waar onze zeeën bij betrokken zijn. Daarom wil ik onderstrepen hoe belangrijk uw stemming over dit pakket is, want het gaat niet alleen om de inhoud van het pakket, maar vooral ook om de politieke boodschap die de Europese instellingen hiermee geven. De waarde van dit besluit gaat verder dan de specifieke situatie, dan de onderwerpen waarmee we ons nu bezighouden en waarvoor u besloten hebt regels op te stellen met de instemming van de Commissie en de Raad. Nogmaals, dit is een

politieke keuze. Daarmee geven wij de Europese burgers het signaal dat zij vertrouwen kunnen hebben in hun instellingen, omdat die instellingen in staat zijn de problemen aan te pakken en op te lossen.

Daarom ook wil ik de diensten van de Commissie bedanken die eerst de heer Barrot en vervolgens mij in staat hebben gesteld om ons werk zo goed mogelijk te doen. Ook wil ik mijn dank betuigen aan het Franse voorzitterschap en het Sloveense voorzitterschap. De heer Bussereau ben ik erkentelijk voor al het werk dat hij verricht heeft tijdens de moeizaamste fase van de onderhandelingen, en ik wil ook nadrukkelijk wijzen op de belangrijke bijdrage van alle rapporteurs, van de Commissie vervoer en toerisme en heel het Parlement. Mijn dank aan de heer De Grandes Pascual, mevrouw Vlasto, de heer Sterckx, de heer Kohlíček, voorzitter Costa, de heer Savary – die ik nogmaals bedank voor zijn inspanningen – en tot slot de heer Fernandes. Ik dank hen voor al hun bijdragen maar ook voor het feit dat zij staat waren de onderhandelingen tot een goed einde te brengen door, in hun streven naar concrete antwoorden voor de burger, inschikkelijk te zijn ook bij juiste of voor iedereen aanvaardbare standpunten.

De uitdaging waar wij voor stonden was het versterken van de Europese wetgevingsinstrumenten. Het doel was ervoor te zorgen dat de scheepvaart die zich niets gelegen laat liggen aan voorschriften wordt bestreden en scheepsongevallen en verontreiniging van onze zeeën worden voorkomen. Nu moeten we gebruikmaken van alle beschikbare wetgevingsinstrumenten voor het zeevervoer om te verhinderen dat de ongevallen die ons ertoe aanzetten in actie te komen, zich opnieuw voordoen. In de eerste plaats hebben deze instrumenten betrekking op de vlaggenstaat, die de eerstverantwoordelijke is als het gaat om de veiligheid op zee. Er is een politieke grens getrokken: alle Europese vlaggenstaten moeten, zonder uitzondering, op de witte lijst staan en beschikken over de voor dit doel bestemde instrumenten. Een steviger kader voor Europese erkenning van classificatiebureaus zal ons ook in staat stellen onze scheepvaart effectiever te controleren.

Andere regels zullen van toepassing zijn op de havenstaat. Bepaalde schepen en rederijen mogen niet langer welkom zijn in onze wateren, omdat ze niet voldoen aan de minimale veiligheidsvoorschriften. Voor kuststaten geldt weer een andere reeks maatregelen: de efficiënte monitoring van schepen, ook over lange afstanden, is een essentieel preventief instrument. Dankzij de versterkte regelgeving over de ontvangst van schepen in nood in vluchthavens zullen we kunnen voorkomen dat scheepsongevallen uitmonden in milieurampen. We moeten preventief handelen, maar tegelijkertijd moeten we ook verantwoordelijkheid nemen voor de gevolgen van ongevallen en ervan leren. Rederijen moeten adequate aansprakelijkheidsverzekeringen afsluiten. Een gemeenschappelijk kader voor onderzoek zal ons optimale feedback over ongevallen opleveren, zodat we daarvan kunnen leren. Het behoeft geen betoog dat we risico's niet volledig kunnen uitbannen uit het zeevervoer, evenmin als uit andere sectoren, maar het is de plicht van de wetgever, de plicht van eenieder die de burgers vertegenwoordigt, om zijn uiterste best te doen om deze risico's zoveel mogelijk te beperken.

Dat is, naar mijn mening, ons gezamenlijke doel. Mijns inziens hebben we hoe dan ook belangrijke vooruitgang geboekt. Het pakket dat u op het punt staat aan te nemen, betekent zonder meer een grote stap in de juiste richting en, nogmaals, een belangrijke politieke boodschap, een belangrijk signaal van de Europese instellingen dat zij een antwoord willen bieden op de vragen die 500 miljoen burgers hun voorleggen.

Georg Jarzembowski, *namens de PPE-DE-Fractie*. – (DE) Hartelijk dank, mijnheer de Voorzitter, hartelijk dank, mijnheer de vice-voorzitter van de Commissie, dames en heren, ik wil allereerst namens mijn fractie een woord van dank richten tot alle rapporteurs, niet alleen voor het werk dat zij hebben verricht, maar ook omdat we hebben gerealiseerd wat we ons hadden voorgenomen, namelijk om de voorstellen als één pakket te behandelen. Doordat we ze als één pakket hebben behandeld, hebben we de Raad gedwongen ons tegemoet te komen. Zoals u weet waren er twee voorstellen die de Raad absoluut niet wilde aannemen. Alleen door de rijen gesloten te houden zijn we erin geslaagd de Raad zover te brengen dat hij ook deze twee dossiers in behandeling nam, en met succes.

Ik deel de opvatting van de vice-voorzitter van de Commissie dat dit pakket een groot succes is voor de burgers. Daarop moeten we ook in de verkiezingscampagne wijzen.

Als ik zo rondkijk, zijn er vanmiddag niet veel afgevaardigden bij het debat aanwezig. Toch is de totstandkoming van dit pakket een van de grootste successen van de Commissie vervoer en toerisme.

De burgers begrijpen wellicht niet altijd waarom we zo lang vergaderen en waarom het allemaal zo lang moet duren. Bij dit pakket is dat echter duidelijk: het bestaat uit voorschriften voor monitoring, classificatiebureaus, het onderzoek van ongevallen, verzekeringsverplichtingen, aansprakelijkheid, havenstaatcontrole en de naleving van vlaggenstaatverplichtingen. Op al deze verschillende gebieden moeten de eisen worden aangescherpt om – als het kan – ongelukken te voorkomen of – als er toch een ongeluk gebeurt – snel te kunnen reageren.

Mijnheer Sterckx, ik wil in het bijzonder u nog eens bedanken: u was al rapporteur van de speciale commissie die ik mocht voorzitten. Na de ramp met de Prestige kwamen we weer bij elkaar om te bespreken wat we nog moesten verbeteren. Onze voorstellen werden dankzij commissaris Barrot grotendeels door de Commissie overgenomen en werden met de wetgevingsprocedure feitelijk afgerond.

Er is daarom alle reden tot vreugde, nu we na al die jaren het derde pakket maritieme veiligheid kunnen vaststellen. Ik wil echter nog twee dingen zeggen. Ten eerste verdient de heer Bussereau onze dank: hij heeft als verantwoordelijke minister tijdens het Franse voorzitterschap de laatste hindernissen genomen en het pakket succesvol afgerond. Dat is vooral aan hem te danken.

Mijnheer de vice-voorzitter van de Commissie, alle ogen zijn nu op u gericht! Uw Commissie en het uitstekende Europees Agentschap voor Maritieme Veiligheid moeten er nu voor zorgen dat de lidstaten het pakket omzetten en toepassen. Alleen wanneer ook wordt toegepast wat we hebben vastgesteld, kunnen ongelukken als die met de Erika en de Prestige worden voorkomen. Dat doel vraagt onze gezamenlijke inzet. Hartelijk dank.

Rosa Miguélez Ramos, *namens de PSE-Groep.* – (ES) Mijnheer de Voorzitter, ik heb moeten rennen om hier op tijd te zijn. Ik zat op mijn kantoor naar vice-voorzitter Tajani en naar de overige sprekers te luisteren, en ik heb het gevoel dat ik alle rapporteurs en ook de Commissie moet feliciteren. Ook wil ik, net als de heer Tajani, met genegenheid en dankbaarheid mijn erkenning uitspreken voor het belangrijke werk dat commissaris Barrot heeft verricht, evenals voor de positieve houding van het Franse voorzitterschap.

Dit maritieme pakket – en dat wil ik hier zeggen – zal leiden tot een beslissende verandering in Europa, een verandering die de kwaliteit en de transparantie van de maritieme sector zal verbeteren. Ik denk dat we hiermee garanderen dat we nooit meer de ondoorzichtige situaties zullen meemaken die we in het verleden hebben gezien, na die twee ernstige ongelukken met de Erika en de Prestige, en vooral niet de mist die om het ongeluk met de Prestige hing. In dit opzicht is het verslag van de heer Kohlíček, waarvoor ik schaduwrapporteur ben, een garantie – dé garantie – dat de onderzoeken in de maritieme sector op een volledig transparante wijze zullen worden uitgevoerd en dat we allemaal – het algemene publiek en de publieke autoriteiten – zullen weten wat de oorzaak van elk ongeluk is geweest en wat er na elk ongeluk is gebeurd, zodat dit soort gebeurtenissen zich nooit meer zullen kunnen voordoen en alles wat verkeerd gedaan is kan worden gecorrigeerd.

Europa moet voortgaan op deze weg en ons werk zal hier niet ophouden, daar ben ik zeker van, omdat we op dit gebied altijd leiders zijn geweest, maar ook omdat het maritieme verkeer alleen maar zal blijven toenemen.

Anne E. Jensen, *namens de ALDE-Fractie.* – (DA) Dank u, mijnheer de Voorzitter, ook ik wil de rapporteurs graag feliciteren met het resultaat dat we hebben bereikt, en het Franse voorzitterschap danken voor zijn inspanningen. Het resultaat dat we hebben bereikt is een groot succes voor het milieu en voor de Europese scheepvaart. De laatste jaren is het hoofdzakelijk de EU geweest die met wetgeving en inspanningen binnen de Internationale Maritieme Organisatie (IMO) de norm heeft bepaald wat betreft de gevolgen van de scheepvaart voor het milieu. De scheepvaart is een mondiale sector en met het oog op eerlijke concurrentie en het milieu is het belangrijk om gemeenschappelijke regels op mondiaal niveau te hebben. De EU kan echter een voortrekkersrol spelen en de norm bepalen met haar oproep tot striktere regels. Daarbij zullen we ervoor moeten zorgen dat de EU-landen zich ook daadwerkelijk aan de IMO-afspraken houden, en dat doen we precies met het wetgevingspakket dat we hier afsluiten. De zeven richtlijnen in het derde maritieme veiligheidspakket zullen verontreiniging voorkomen, zorgen voor een beter gecoördineerde respons bij ongevallen en incidenten, en voorkomen dat onzeewaardige schepen toegang krijgen tot EU-vaarwateren. Ik heb mij als schaduwrapporteur voor mijn fractie met name beziggehouden met de richtlijn inzake havenstaatcontrole en de richtlijn inzake onderzoek naar ongevallen en incidenten op zee, en ik wil de twee rapporteurs, mevrouw Vlasto en de heer Kohlíček bedanken voor hun uitstekende en succesvolle werk. We hebben een betere methode gekregen om schepen te controleren, zodat de slechtste schepen het meest worden gecontroleerd. Daarnaast hebben we bereikt dat het onderzoek naar ongevallen en incidenten rechtsbescherming biedt aan de personen die worden verhoord, de getuigen, maar ook dat de lessen die we uit onderzoeksrapporten trekken in de toekomst kunnen worden toegepast en uitgewisseld tussen de lidstaten onderling.

Mogens Camre, *namens de UEN-Fractie.* – (DA) Dank u, mijnheer de Voorzitter, er is inderdaad reden tot grote tevredenheid over het maritieme pakket en er is ook reden voor onze fractie om onze dank uit te spreken voor het omvangrijke werk dat door de rapporteurs, de Commissie en de Raad op dit gebied is verzet.

Nu hebben juist scheepsinspecties vooral betrekking op grote schepen en ik wil in dit verband wijzen op een probleem met de kleine schepen. We hebben bijzonder competente organen voor de uitvoering van de controles, maar de regels voor de zeewaardigheid van deze schepen en voor de momenten waarop de controles moeten worden uitgevoerd zijn niet duidelijk genoeg. Dit geldt met name voor vissersvaartuigen of vissersvaartuigen die zijn omgebouwd, hetzij om er verder mee te vissen hetzij voor toeristische doeleinden. Daarbij wordt dan vaak het gewicht vergroot of het motorvermogen verhoogd, waardoor het zwaartepunt verandert en de zeewaardigheid afneemt. Dit heeft in mijn thuisland, Denemarken, reeds tot meerdere tragische ongevallen geleid. Er moet een vereiste worden ingevoerd die bepaalt dat elk vaartuig, nieuw of omgebouwd, een controle op de zeewaardigheid moet ondergaan. Daarom wil ik, zoals de heer Costa, de Commissie verzoeken om zo spoedig mogelijk de bepalingen betreffende controle en goedkeuring uit te breiden, zodat ze ook van toepassing zijn op deze scheepstypen.

Michael Cramer, *namens de Verts/ALE-Fractie*. – (DE) Mijnheer de vice-voorzitter van de Commissie, dames en heren, de Fractie De Groenen/Vrije Europese Alliantie steunt dit uiteindelijke compromis. We zijn blij dat het Parlement zijn zin heeft gekregen en dat alle acht wetgevingsvoorstellen als één pakket in stemming worden gebracht. Ik wil alle rapporteurs hartelijk danken voor de samenwerking.

Voor de maritieme veiligheid is een strengere Europese wetgeving hard nodig. Door ongevallenpreventie worden mensenlevens gered en milieurampen voorkomen. Scheepsrampen als die met de Erika en de Prestige mogen niet nog eens gebeuren.

Met de havenstaatcontrole kunnen schepen die EU-havens aandoen beter worden gecontroleerd. Belangrijk voor ons is ook dat aan schepen die niet voldoen aan de veiligheidsvoorschriften, sancties kunnen worden opgelegd. Monitoring van schepen in de territoriale wateren is vooral in ecologisch kwetsbare zones uitermate belangrijk. De vervuiling van zeeën en oceanen trekt zich nu eenmaal niets van grenzen aan. Daarom is grensoverschrijdend optreden dringend geboden. Bij de aansprakelijkheidsregeling ten behoeve van passagiers op passagiersschepen geldt de regeling helaas alleen voor de zeescheepvaart. Als het aan de groenen had gelegen, had de regeling ook voor de binnenvaart gegolden.

Tot slot: we zijn blij dat de Raad na lang aarzelen ook de verplichtingen van de havenstaten en de richtlijn inzake de verzekering en aansprakelijkheid van scheepseigenaars heeft vastgesteld. We hebben met dit havenpakket een enorme stap voorwaarts gezet, waarbij duidelijk is dat deze regels in de toekomst nog kunnen en moeten worden verbeterd.

Jacky Hénin, *namens de GUE/NGL-Fractie*. – (FR) Mijnheer de Voorzitter, dames en heren, door de steeds terugkerende ongevallen en het toegenomen vervoer van gevaarlijke goederen over zee is er voortdurend een dringende vraag naar verbetering van de veiligheidsvoorschriften voor alle zee-engtes in de Europese Unie en versterking van de benodigde middelen om naleving van deze voorschriften af te dwingen.

Het verdient met name aanbeveling om deze zee-engtes en de toegangswegen erheen te classificeren volgens de procedure voor de "Seveso-zones", want het vervoer mag niet uitsluitend worden bepaald door kostenbesparing, ongeacht wat de gevolgen daarvan zouden zijn.

Onder druk van de economische rampen die door de financiële crisis zijn veroorzaakt, overwegen de Commissie en de Raad eindelijk om de belastingparadijzen aan de kaak te stellen. Als het niet alleen bij woorden blijft, zou dit daadwerkelijk een vooruitgang kunnen betekenen.

Vanuit dezelfde gedachtegang vraag ik mij af hoeveel maritieme en milieurampen er nog nodig zijn, voordat de Commissie, de Raad en dit Parlement zich eindelijk gaan richten op het aanhoudende schandaal dat gevormd wordt door de goedkope-vlagschepen. Maar misschien is het slimmer als de Europese kiezers ervoor zorgen dat er meer afgevaardigden in het Parlement komen die zich eerder willen inzetten voor de veiligheid van hun medeburgers, dan dat zij opkomen voor een vrijhandel die destructief is voor mens en milieu.

Derek Roland Clark, *namens de IND/DEM-Fractie*. – (EN) Mijnheer de Voorzitter, in september vorig jaar heb ik aangegeven hoe de elektronische gegevens van schepen, die op grond van deze verslagen zijn vereist, eenvoudig in handen kunnen komen van piraten die buiten de kust van Somalië opereren. Er werd geen acht geslagen op mijn woorden. De verslagen zijn wel gewijzigd, maar niet ten goede. Ze spreken elkaar nu tegen. Ik zal een nieuwe poging wagen.

Terwijl in het verslag van de heer Sterckx wordt bepaald dat havens schepen niet mogen weigeren, zegt de heer Savary dat zij schepen de toegang kunnen ontfangen als er geen verzekeringscertificaten worden overhandigd. Ook daarmee in strijd is het verslag van mevrouw Vlasto, waarin de havencontrole wordt

uitgebreid tot schepen die buitengaats voor anker liggen. Als een schip zonder papieren dus buitengaats voor anker ligt en door extreem weer in een gevaarlijke situatie terechtkomt, moet het tot een haven worden toegelaten, omdat de heer Sterckx heeft bepaald dat schepen in nood recht hebben op een toevluchtsoord. Dan hebben we de situatie waarin een schip met een gevaarlijke lading een haven binnenvaart, waarbij handig op deze tegenstellingen wordt ingespeeld. Wat gebeurt er als er een ernstig incident plaatsvindt waardoor een belangrijke haven wordt gesloten? Is de compensatie die in het verslag-Sterckx wordt genoemd, dan verschuldigd en wie gaat deze betalen? Deze verslagen moeten grondig worden herzien.

Ten slotte worden in het verslag-Fernandes diverse IMO-aanbevelingen goedgekeurd. Prima – het Verenigd Koninkrijk heeft deze reeds ondertekend – maar de EU wil daaraan de gegevensbank van haar eigen vloot toevoegen en daar zou ik net als anderen bezwaar tegen maken. Ik zeg “zou”, want het is de bedoeling dat het verslag-Fernandes zonder stemming wordt aangenomen. Hoe democratisch is dat eigenlijk? Wat is er over van de opmerkingen van nota bene vanmorgen over de corrigerende taak van dit Parlement?

Fernand Le Rachinel (NI). – (FR) Mijnheer de Voorzitter, dames en heren, ik wil graag alle rapporteurs gelukwensen die zijn ingegaan op de belangrijke vragen die door de uitdagingen op het gebied van maritieme veiligheid waren opgeworpen, en die de verantwoordelijkheid op zich hebben genomen die bij ons Parlement berust.

Wij herinneren ons allemaal de rampzalige schipbreuken van de olietanker Erika in 1999 en van de Prestige in 2002, evenals de dramatische gevolgen die zij voor het milieu, de mens en de economie hadden.

Een nieuw arsenaal aan wetten dat de Europeanen moet beschermen tegen rampen op zee, zal eindelijk het licht zien. Hierbij wordt met name voorzien in systematische inspecties van de meest verouderde schepen en in verplichte verzekeringen om de slachtoffers van milieurampen schadeloos te stellen, maar ook in audits naar de vlaggen van de Europese landen, waarvan we weten dat het nog te vaak om goedkope vlaggen gaat.

Het was hoog tijd dat er maatregelen werden genomen die de enorme vrijheid van handelen die al eeuwenlang aan de reders wordt gelaten, daadwerkelijk inperken. De maatregelen maken een einde aan de straffeloosheid van eigenaars van afgedankte schepen, en om de inspecties nog effectiever te maken zullen deze in de eerste plaats op deze schepen gericht zijn.

Over de veiligheid van zeeën en oceanen valt niet te onderhandelen. Veiligheid op zee – en niet langer geld, winst en handel zonder beperkingen – moet de belangrijkste referentiewaarde zijn.

Er is slechts één ding dat ik betreurt, en dat is dat het veel tijd zal vergen om al deze nieuwe repressieve en preventieve wetten te implementeren. Als Europese afgevaardigde voor de regio Noordwest, met haar talrijke kustlijnen, zal ik met opluchting en trots vóór dit derde maritieme pakket stemmen.

Ioannis Kasoulides (PPE-DE). – (EL) Mijnheer de Voorzitter, het uit zeven maatregelen bestaand pakket voor de scheepvaart is een belangrijke stap in de richting van preventie van ongelukken en van een efficiënte respons in geval van ongelukken. Wat het laatste betreft wil ik, als u het goed vindt, als schaduwrapporteur vooral ingaan op hetgeen werd overeengekomen met betrekking tot vluchthavens voor schepen in nood. Ik wil de rapporteur, de heer Sterckx en heel de onderhandelingsdelegatie die tijdens de bemiddeling tot deze waardevolle resultaten zijn gekomen bij dit belangrijke thema, van harte gelukwensen.

Als door de schokken ten gevolge van een woeste zee een klein ongeluk gebeurt of een scheurtje ontstaat in bijvoorbeeld een tank van een olietanker en als dat scheurtje niet in bedwang wordt gehouden of wordt beperkt, of als er moeilijkheden zijn bij het overladen van het ene schip naar het andere, kan er een enorme milieuramp ontstaan indien er geen vluchthaven voorhanden is waar de noodzakelijke maatregelen kunnen worden genomen. Daarnaast kan eventuele angst van de bemanning voor straf- of civielrechtelijke gevolgen of een onvoldoende verzekering van het schip ertoe leiden dat geen gebruik wordt gemaakt van een vluchthaven, met alle onaangename gevolgen van dien.

Dankzij de bemiddeling kon het volgende worden verzekerd: onafhankelijkheid van de deskundigen die besluiten om een schip in nood al dan niet toe te laten tot de vluchthaven, goede behandeling van zeelieden in geval van ongelukken overeenkomstig de IMO, verplichte toelating tot vluchthavens ook van onverzekerde schepen, vergoeding van havens en vluchthavens bij schade – voor dit vraagstuk zal de Commissie diverse beleidskeuzes voorstellen –, en verplichte informatievergaring door de eigenaars van olietankers indien meer 1000 ton lading wordt vervoerd. Daarnaast moeten alle schepen, ook vissersvaartuigen, een automatisch identificatiesysteem aanschaffen.

Tot slot verheugt het mij dat het Parlement met zijn aanpak de Raad ertoe heeft kunnen bewegen een gemeenschappelijk standpunt vast te stellen voor de in het pakket opgenomen zeven wetgevingsvoorstellen.

Michel Teychenné (PSE). – (FR) Mijnheer de Voorzitter, dames en heren, het pakket waarover wij morgen zullen stemmen, zou niets voorstellen zonder de wilskracht van het Europees Parlement, en ik wil hier graag mijn complimenten uitspreken voor het werk dat is verricht.

Dat de Europese Unie nu een juridisch instrument creëert waarmee, naar ik hoop, schipbreuken als die met de Erika of de Prestige voorkomen kunnen worden en de vervuilers eindelijk verantwoordelijkheidsbesef kan worden bijgebracht, is duidelijk te danken aan de standvastigheid van het Europees Parlement tegenover de terughoudendheid van de Raad. Ik hoef u niet te herinneren aan de vastberadenheid die nodig was om de verslagen van de heer Savary en de heer Fernandes op tafel te krijgen. Dit is een politieke overwinning voor het Europees Parlement, en het is ook een overwinning voor volharding en samenwerking.

Dankzij dit pakket "maritieme veiligheid" zullen de staten eindelijk hun verplichtingen binnen de Internationale Maritieme Organisatie moeten nakomen, en zullen zij met name technische controles moeten uitvoeren voordat zij een vlag afgeven aan een schip. Een andere aanzienlijke verbetering is de verplichting dat schepen verzekerd moeten zijn door middel van financiële garantiecificaten, waardoor de scheepsbevrachters echt verantwoordelijkheid krijgen.

Als het Parlement deze teksten morgen aanneemt, dan kan de Europese Unie laten zien dat zij zich heeft uitgerust met een effectief hulpmiddel in de strijd tegen afgedankte schepen en tegen misdadige scheepsbevrachters en -eigenaars, en het is te hopen dat het milieu en de gezondheid van onze medeburgers hiervan profijt zullen trekken.

Tot slot wil ik commissaris Tajani, die hier aanwezig is, complimenteren met zijn werk op het gebied van het zeevervoer, evenals de rapporteurs met hun werk op het gebied van het vervoersrecht, want wij zijn nu in de slotfase beland van de procedure inzake het maritieme recht, met als doel het algehele vervoer in Europa te bestrijken. Ik hoop dus dat het Parlement met betrekking tot deze werkzaamheden – waarbij in het zeevervoer echt sprake was van een achterstand – tijdens deze vergaderperiode, of in ieder geval zo snel mogelijk, ook een belangrijk onderdeel van het zeevervoer zal kunnen afsluiten.

VOORZITTER: MIGUEL ANGEL MARTÍNEZ MARTÍNEZ

Ondervoorzitter

Josu Ortuondo Larrea (ALDE). – (ES) Mijnheer de Voorzitter, mijnheer de commissaris, geachte collega's, het doet me genoegen dat we de huidige zittingsperiode kunnen afsluiten met de definitieve aanneming van de laatste van de maritieme pakketten. Ik kan me nog herinneren dat toen ik in 1999 in het Europees Parlement kwam, er dicht bij de Franse kust een groot ongeluk plaatsvond, met de Erika, waaraan de eerste groep wetgevingsvoorstellen, die bedoeld waren om ongelukken af te wenden en te voorkomen, zijn naam te danken had.

We dachten toen dat we het gevaar hadden bezworen, maar kort daarna werden na een nog ernstiger ongeluk de kusten van Galicië geruïneerd door het teer dat uit de Prestige was gestroomd. Sindsdien hebben we in de Commissie vervoer en toerisme aan opeenvolgende maritieme pakketten gewerkt, waarbij we de excessieve weerstand van rederijen, oliemaatschappijen, classificatiebureaus en ook bepaalde lidstaten, die de drie voorstellen afwezen omdat ze die te streng vonden, hebben proberen te overwinnen.

In deze tien jaar hebben we verschillende richtlijnen en verordeningen aangenomen. Enkele daarvan hebben we moeten terugsturen en herzien omdat ze in de eerste versie niet doelmatig waren na al het snoeien erin door de Raad.

We hebben wetgeving aangenomen voor de invoering van dubbelwandige schepen, een Europees fonds voor grote ongelukken met olietankers, vluchthavens, en nu bevinden we ons in het proces van herziening en goedkeuring met betrekking tot de verantwoordelijkheid van de vervoerders van passagiers over zee, het onderzoek naar ongelukken op zee, het communautaire monitoring- en informatiesysteem voor het zeeverkeer, de havenstaatcontrole en tot slot de verordening en de richtlijnen inzake de scheepsinspectie- en controleorganisaties. Dat is allemaal goed en het is wenselijk dat dit alles van kracht wordt en dat alle lidstaten dit op een zo kort mogelijke termijn gaan toepassen.

Daar ben ik tevreden mee. Maar de zittingsperiode loopt af, ik verlaat het Parlement en dat doe ik met het gevoel van spijt over iets dat we niet voor elkaar hebben gekregen: de verplichte invoering van

controlesystemen, die al bestaan en die worden gepatenteerd, om te weten wanneer en hoeveel afvalstoffen er door een bepaald schip illegaal uit het onderruim en uit de olietanks in zee worden geloosd. Een soort zwarte doos of tachometer die elke keer dat een schip een haven aandoet door de maritieme autoriteiten kan worden gecontroleerd.

Ik denk dat we het mariene milieu meer aandacht moeten geven en strengere procedures moeten instellen om al die vervuiling die we veroorzaken aan banden te leggen. Ook denk ik dat als we dat niet doen, dit gevolgen zal hebben voor onze voedselketen en onze levens en dat we daar een hoge prijs voor zullen betalen. Ik vertrouw erop dat we niet weer tien jaar moeten wachten voordat de illegale lozingen in zee effectiever en efficiënter gecontroleerd zullen worden.

De Voorzitter. – Dank u, mijnheer Ortuondo Larrea. Ik ben ervan overtuigd dat het werk dat u verzet hebt niet vergeten zal worden in dit Parlement, en ik ben er eveneens van overtuigd dat u, waar u ook bent, zult blijven strijden voor de doelstellingen die u hier achterlaat. Ze mogen dan nog niet verwezenlijkt zijn, maar we zijn daarmee toch een flink eind op weg, dankzij uw inspanningen.

Georgios Toussas (GUE/NGL). – (EL) Mijnheer de Voorzitter, na vijf jaar besprekingen en raadplegingen met de Raad is het beruchte scheepvaartpakket (zes richtlijnen en een verordening) geheel uitgekleed. Er staat niets positiefs meer in wat de veiligheid van het menselijk leven op zee en de bescherming van het milieu betreft. Met andere woorden: de berg heeft een muis gebaard.

De Raad heeft het volksvijandige beleid van de Europese Unie en de belangen van het kapitaal getrouw behartigd en volledig voldaan aan de eisen van de reders-scheepseigenaren, van de monopolistische concerns die zich verzetten tegen elke maatregel die ook maar een geringe aantasting van hun winst zou betekenen. Dankzij het langdurige proces van tewaterlating zijn zij erin geslaagd om elke positieve bepaling inzake controle op de veiligheidsvoorschriften van schepen ofwel onschadelijk te maken ofwel op de lange baan te schuiven.

Er wordt geen enkele maatregel genomen voor de bescherming en opwaardering van de menselijke factor, voor de bescherming van de zeelieden, die toch de hoofdfactor zijn als het gaat om de bescherming van het menselijk leven en het zeemilieu. Sinds 1986 zegt de Europese Unie in het kader van het gemeenschappelijk scheepvaartbeleid dat de vraagstukken in verband met de menselijke factor, de verbetering van de arbeidsvoorwaarden en de opleiding van de zeelieden in de toekomst aan de orde zullen worden gebracht. Deze uitlatingen zijn echter onwaar en misleidend, omdat deze vraagstukken in de afgelopen jaren er alleen maar op achteruit zijn gegaan. Daarom zal de Communistische Partij van Griekenland tegen heel het zogenaamde scheepvaartpakket stemmen.

Luca Romagnoli (NI). – (IT) Mijnheer de Voorzitter, mijnheer Tajani, geachte collega's, de Commissie vervoer en toerisme van het Parlement kon en kan zich niet onttrekken aan de taak een holistisch antwoord te verschaffen op de behoefte aan verbetering van de scheepsveiligheid en tevens te bepalen welke maatregelen getroffen moeten worden ingeval van ongelukken. Met het derde maritieme pakket worden tevens de vraagstukken in verband met de aansprakelijkheid van vervoerders voor de door hen vervoerde passagiers en goederen aangepakt. Het werd de hoogste tijd, en laten wij nu hopen dat deze kwestie niet genegeerd wordt, zoals naar mijn mening momenteel met de rechten van vliegtuigpassagiers het geval is.

Ik ben zelfs van mening dat de doelstellingen voor conformiteit van schepen van categorie A voor eind 2016 en van schepen van categorie B, C en D op een nog latere datum, te tolerant en toegeeflijk zijn voor de vervoerders. Ik hoop dat deze grootmoedigheid van de Europese Unie wordt beloond met een prompte aanpassing van de schepen aan de nieuwe regelgeving. We hadden en hebben nog steeds behoefte aan gemeenschappelijke normen voor classificatiebureaus die verantwoordelijk zijn voor het toezicht op schepen en het verlenen van scheepsvergunningen, en voor zeer duidelijke regels voor inspecties en de opneming van schepen op de zwarte lijst.

Ik juich daarom de voorstellen en ook de maatregelen toe die gericht zijn op het beheer van ongevallen en van de gevaren van scheeps- en milieurampen en op de bijbehorende bevoegdheden. Daarbij wil ik wel de Commissie oproepen om meer inzet te tonen. Het goed gestructureerd pakket bevat ook maatregelen voor onderzoek, bevoegdheden en voor passende soevereiniteit ingeval van maritieme ongevallen. Het pakket vormt een geheel dat hopelijk kan bijdragen aan de opheldering van de vraagstukken met betrekking tot de aansprakelijkheid en de daarbij behorende schadeloosstellingen. Daarom heb ik voor deze verslagen gestemd.

Corien Wortmann-Kool (PPE-DE). – Voorzitter, commissaris Tajani, het maritiem veiligheidspakket heeft een onstuimig verloop gekend, maar de uitkomst mag er zijn. Dat is in hoge mate te danken aan het feit dat

u, commissaris Tajani, samen met uw ambtenaren en wij als Europees Parlement zij en zij hebben opgetrokken om de Raad over de streep te trekken om echt serieus werk te maken van een aantal cruciale punten die voor het Parlement zo belangrijk waren.

Want we moeten Europees verplicht samenwerken om uiteindelijk de veiligheid van de scheepvaart te verbeteren. We hebben nu gelukkig een aantal ontbrekende schakels opgelost, al waren wij als Parlement op een aantal punten graag nog een stap verder gegaan. Het is winst dat bij grote ongelukken op zee onafhankelijk ongevallenonderzoek nu verplicht is geworden, want op deze manier kan de oorzaak van ongevallen echt achterhaald worden.

In de luchtvaart is daar al veel ervaring mee. Vorige week nog is in Nederland een vliegtuig van *Turkish Airlines* gecrashed bij Amsterdam en binnen een week kon dankzij onafhankelijk ongevallenonderzoek de oorzaak worden achterhaald en aan speculaties een einde worden gemaakt. Onafhankelijk ongevallenonderzoek, los van de schuldvraag; het is echt winst dat we dat nu ook hebben voor de scheepvaart. De rapporteur heeft op dit punt uitstekend werk verricht.

Voorzitter, ik zou graag één ander punt uit dit pakket willen lichten, namelijk dat de aansprakelijkheid voor passagiers op zee beter wordt geregeld. Een goede zaak, maar het is ook goed dat de binnenvaart daar niet onder valt, want kleine binnenvaartschepen kunnen niet hetzelfde worden behandeld als zeeschepen die op open zee varen. Dat is niet hetzelfde. En het is uiteindelijk goed dat dat ook in het voorstel is bevestigd.

Marusya Ivanova Lyubcheva (PSE). - (BG) Mijnheer de Voorzitter, mijnheer de commissaris, dames en heren, in de maritieme gemeenschap wordt al lang gezegd dat het reglementeren, controleren en monitoren van de scheepvaart moet worden verbeterd wegens de helaas niet verwaarloosbare risico's op ongelukken en milieuvervuiling, het gevaar voor mensenlevens en de illegale mensenhandel. Niet alleen het gebrek aan strikte, algemene controle maar ook de introductie van nieuwe technologieën in de scheepvaart en de toenemende piraterij liggen ten grondslag aan de problemen. Met de wijziging van de richtlijn worden voorwaarden vastgesteld en ontwikkeld voor maritieme veiligheidsnetwerken evenals voor de opzet van een effectief geautomatiseerd informatiesysteem. Dit zijn de resultaten die door het Europees Parlement, de Commissie en de Raad beoordeeld moeten worden.

Het kader voor de aanpak van de problemen met betrekking tot gevaarlijke afvalstoffen is belangrijk. De toepassing van de richtlijn mag schepen met een gevaarlijke, niet-geïdentificeerde lading niet de mogelijkheid bieden de Europese zeeën te bevaren op zoek naar een plek om hun lading te lozen. Controle uitoefenen op de scheepvaart is een absolute noodzaak. Er moet een maritieme veiligheidscultuur gecreëerd worden, de logistiek voor dit proces moet georganiseerd worden, er moet een technische en technologische basis gecreëerd worden voor dit systeem en er moet een systeem ontwikkeld worden voor het effectief verspreiden van informatie, waarbij tegelijkertijd dat deel van de informatie wordt beschermd dat de veiligheid van het verkeer waarborgt. Ik juich de inspanningen van het Europees Agentschap voor maritieme veiligheid toe, ook wanneer het gaat om de ontwikkeling van het regel- en informatiesysteem voor het scheepvaartverkeer. Dit systeem bevat een geïntegreerde database, waarin schepen *real time* worden weergegeven en waarin gegevens zijn opgenomen over hun lading en de eigenschappen daarvan. Alhoewel het ongeluk met de Erika een schoolvoorbeeld is van risicomanagement en -analyse, wil ik niet dat dit soort ongelukken of andere, gelijkaardige ongelukken zich in de toekomst herhalen.

Marian-Jean Marinescu (PPE-DE). - (RO) Het bereikte compromis voor het derde maritieme pakket zal de veiligheid van passagiers vergroten, alsook het milieu beschermen en de veiligheidssystemen versterken.

De zwarte lijst van schepen die herhaaldelijk de voorschriften overtreden zal, net als in de luchtvaartsector, een belangrijke stap betekenen in het verbeteren van de veiligheid. Erika III is bijzonder belangrijk voor Roemenië aangezien daarmee - na de recent aangenomen documenten, "Een geïntegreerd maritiem beleid voor de Europese Unie" en "synergie voor het Zwarte Zeegebied" - een belangrijke bijdrage wordt geleverd aan het welslagen van het proces dat erop is gericht Europese beginselen en goede praktijken uit te breiden naar andere kuststaten die geen deel uitmaken van de Europese Unie, onder gebruikmaking van een nieuw instrument dat de Europese Commissie via het Oostelijk Partnerschap heeft voorgesteld.

De maatregelen voor zeevervoer moeten echter gepaard gaan met verhoogde samenwerking tussen de kuststaten om de energiebronnen zo efficiënt mogelijk te gebruiken en de milieuvervuiling ten gevolge van activiteiten in de havens en aan de kust, alsook langs de hele koers van de Donau, te verminderen. De Zwarte Zee kan alleen doeltreffend worden beschermd als gezamenlijk wordt opgetreden in elk gebied.

Jim Higgins (PPE-DE). - (EN) Mijnheer de Voorzitter, het Parlement en de Raad hebben een zware dobber aan dit pakket gehad. Er is veel onderhandeld en gediscussieerd en ik ben blij dat de problemen uiteindelijk zijn opgelost.

De aanneming van dit pakket is een overwinning voor het Europees Parlement en zeker voor de rapporteurs, die zich sterk hebben gemaakt voor de belangen van onze burgers, hoewel zij werden geconfronteerd met zeer grote tegenstand van de regeringen van de lidstaten.

Deze wetgeving zal gevolgen hebben op diverse gebieden, waaronder de normen voor Europese vlaggen, en leiden tot betere inspectieprocedures voor schepen. We hebben nu meer transparantie en strengere controles. In hoofdzaak zal dit pakket schepen veiliger maken, waardoor het risico van milieurampen afneemt en het leven in de zee meer wordt ontzien.

Vanuit het oogpunt van Ierland is het gekozen tijdstip cruciaal. In een Ierse haven ligt namelijk een Lets schip waarvan de bemanning geen loon en onvoldoende voedsel heeft ontvangen. Ook hebben zij niet de middelen om naar hun eigen land, Letland, terug te keren. Dit soort zaken dient aangepakt te worden en ik zie uit naar de toepassing van dit pakket.

Silvia-Adriana Țicău (PSE). - (RO) Het derde maritieme pakket is uitermate belangrijk. De EU zou graag de maritieme corridors ontwikkelen als onderdeel van de uitbreiding van TEN-T. Het maritieme pakket verhoogt de maritieme vervoersveiligheid en brengt de lessen die zijn getrokken uit recente ongelukken op zee, waarbij de schepen Erika en Prestige betrokken waren, en ongelukken in de Zwarte Zee, in praktijk.

Voor de Zwarte Zee zal dit pakket bijzonder belangrijk zijn, aangezien de kuststaten van de Zwarte Zee op de zwarte of grijze lijst van het Memorandum van Parijs staan. In geval van een ongeluk zou de reder aansprakelijk moeten worden gesteld; hieronder vallen ook de ongelukken die op de binnenwateren plaatsvinden. Ik ben van mening dat schepen in nood in speciaal uitgeruste gebieden opgevangen moeten worden waar ze de zorg kunnen krijgen die ze nodig hebben. De manier waarop deze diensten worden betaald moet echter duidelijk worden geregeld.

Marie Anne Isler Béguin (Verts/ALE). - (FR) Mijnheer de Voorzitter, dames en heren, ten tijde van de ramp met de Erika was ik een van de afgevaardigden in Frankrijk die de Franse autoriteiten verzochten de sluisen te sluiten, zodat de zoutpannen niet verontreinigd zouden worden.

Ten tijde van de ramp met de Prestige was ik co-rapporteur, samen met de heer Sterckx. Wij hadden namelijk een gedeelde verantwoordelijkheid op het gebied van vervoer, waarbij ik zelf verantwoordelijk was voor het milieu, en wij pleitten toen – zeer terecht – voor een grotere veiligheid van het zeevervoer. Ik herinner mij nog goed de strijd die wij in dit Parlement gevoerd hebben om een enquêtecommissie te verkrijgen voor de Prestige. Dat was absoluut indrukwekkend.

Ik denk dan ook dat wij vandaag allemaal tevreden kunnen zijn over het feit dat er in het kader van het maritieme pakket vooruitgang is geboekt met tal van internationale en Europese regels, en ik hoop dat dit binnenkort niet meer dan een slechte herinnering zal zijn.

Als u mij echter toestaat, zou ik toch de aandacht willen vestigen op...

(Spreekster wordt door de Voorzitter onderbroken)

Avril Doyle (PPE-DE). - (EN) Mijnheer de Voorzitter, ik wil graag in relatie tot dit uiterst belangrijke maritieme pakket nog eens publiekelijk wijzen op overweging 3 van de herziene EU-ETS-richtlijn, die met een overweldigende meerderheid is aangenomen. Deze richtlijn gaat over onze reductiestreefdoelen voor de uitstoot van kooldioxide en de bijbehorende tijdsschema's.

In overweging 3 staat: "Alle sectoren van de economie, met inbegrip van de internationale zeescheepvaart en luchtvaart, moeten ertoe bijdragen deze emissiereducties te bereiken. (...) Indien er uiterlijk op 31 december 2011 via de Internationale Maritieme Organisatie (IMO) geen internationale overeenkomst waarin de emissies van de internationale zeescheepvaart in de reductiestreefcijfers worden opgenomen, door de lidstaten is goedgekeurd of een dergelijke via het UNFCCC tot stand gekomen overeenkomst niet door de Gemeenschap is goedgekeurd, dient de Commissie een voorstel te doen voor de opname van de emissies van de internationale zeescheepvaart overeenkomstig geharmoniseerde modaliteiten in de reductieverplichting van de Gemeenschap, zulks met het oog op de inwerkingtreding van het voorgestelde besluit uiterlijk in 2013. Dit voorstel dient eventuele negatieve gevolgen voor de concurrentiepositie van de Gemeenschap, rekening

houdend met de potentiële milieuvoordelen, tot een minimum te beperken.” Graag uw reactie hierop, commissaris.

Brian Simpson (PSE). - (EN) Mijnheer de Voorzitter, we hebben grote vorderingen gemaakt sinds de catastrofe met de Prestige, die een tragedie was voor de kustlijn van Galicië en de ecosystemen daar. We hebben grote vorderingen gemaakt sinds de Erika de prachtige kust van Bretagne verontreinigde en vernietigde. We hebben grote vorderingen gemaakt sinds de Sea Empress, de Exxon Valdez en andere scheepsrampen.

Dit pakket vormt een eerbetoon aan het werk van het Parlement, de Commissie en, hoewel enigszins laat, van de Raad. Volgens mij zal het belang van dit pakket nog vele jaren worden gevoeld. Het is tevens een eerbetoon aan het werk van al onze rapporteurs en Parlementsleden die in de loop der jaren op deze wetgeving hebben aangedrongen.

Dit pakket is een overwinning voor het Parlement, voor de leden van alle fracties en vooral voor de Commissie vervoer en toerisme. Hopelijk nemen de afgevaardigden het mij niet kwalijk wanneer ik in het bijzonder mevrouw Miguélez Ramos en wijlen de heer Willi Piecyk noem.

Antonio Tajani, vice-voorzitter van de Commissie. - (IT) Mijnheer de Voorzitter, tijdens de debatten die in dit Parlement hebben plaatsgevonden – te midden van de algehele tevredenheid omdat de Raad, het Parlement en de Commissie regels aannemen die de burgers voorzien met tastbare antwoorden – is er een overkoepelende vraag gerezen: zullen al deze goede regels die dankzij compromissen en enorm hard werk tot stand konden worden gebracht, correct worden toegepast? Zal de Commissie in staat zijn ervoor zorgen dat deze regels worden nageleefd? Zal het Bureau erin slagen om effectief samen te werken met de Commissie om de tenuitvoerlegging van deze regels te verzekeren? Ik verwijs naar de opmerkingen die tijdens dit debat zijn gemaakt – ik denk daarbij in het bijzonder aan de opmerkingen van de heren Jarzembowski en Romagnoli – maar ook naar de brieven die de Commissie de afgelopen maanden heeft ontvangen van de heren Sterckx en Simpson, die hetzelfde probleem ter sprake hebben gebracht.

Ik geloof te mogen bevestigen dat de Commissie, die zo nadrukkelijk op de goedkeuring van dit pakket heeft aangedrongen, zich ervoor zal inzetten dat dit pakket door de lidstaten wordt aangenomen. Ik ben van plan een beroep te doen op de samenwerking met het Bureau – een instelling waar ik in geloof, die altijd effectief te werk gaat en de Commissie en de lidstaten op de best mogelijke manier ondersteunt – om deze regelgeving in te voeren, zoals het reeds heeft gedaan met andere regelgevingen. Ik ben in Lissabon geweest, waar het Bureau is gevestigd, en was daar getuige van een enorme samenwerkingsgezindheid, van grote bereidheid en veel engagement en enthousiasme om alle regels uit het pakket toe te passen en om met het veiligheidssysteem, SafeSeaNet, en alle andere geavanceerde technologische instrumenten de burgers te helpen, opdat zij de regels van de Europese Unie daadwerkelijk toegepast zullen zien. U weet allen dat indien de wetgeving de Commissie een specifieke bevoegdheid geeft, de Commissie een beroep kan doen op de hulp van het Bureau bij de uitvoering van de taken van technische aard.

Ik ben van plan dezelfde koers als mijn voorganger, Jacques Barrot, aan te houden en een beroep te doen op de samenwerking met het Bureau. In mijn ogen gaat dit doeltreffend te werk, wordt het goed geleid en beschikt het over veel personen met een juiste instelling, personen die geloven in het werk dat ze doen. Dat geldt bijvoorbeeld voor de controles op de correcte toepassing van regelgeving of de invoering van verkeerscontrolesystemen. Met het oog op dit laatste, wil ik graag de fundamentele rol van het Bureau benadrukken – en ik richt mij nu in het bijzonder tot de heer Sterckx – bij de invoering van SafeSeaNet, het Europees platform voor de uitwisseling van gegevens over maritiem verkeer en bij de opzet van een Europees datacentrum voor identificatie en volgen van schepen op lange afstand.

Deze taken stromen met de verordening van het Bureau, ofschoon ze niet expliciet worden vermeld – de laatste wijziging dateert namelijk uit 2004 – maar zullen ongetwijfeld worden opgenomen tijdens de volgende herziening van de verordening, die op dit moment in voorbereiding is. Het feit dat deze specifieke taken niet in de specifieke richtlijnen of verordeningen worden genoemd, heeft geen enkele weerslag op de verdeling van de taken tussen de Commissie en het Bureau.

Met mijn antwoord heb ik het Parlement gerust willen stellen. De Commissie is vastberaden om met de steun van het Bureau de regels toe te passen die we nu gaan goedkeuren. Het zou zinloos zijn om de burgers te zeggen: “We hebben iets positiefs voor jullie gedaan”, als we vervolgens niet in staat zijn dit positief iets toe te passen en ervoor te zorgen dat het wordt nageleefd. We moeten goed onthouden dat de door de Raad vertegenwoordigde lidstaten een vast bestanddeel zijn van dit akkoord. U kunt er van op aan dat de Commissie, met de technische bijdrage van het Bureau, zal toezien op de naleving en handhaving van deze verbintenissen.

Luis de Grandes Pascual, *rapporteur*. – (ES) Mijnheer de Voorzitter, ik denk dat we aan het eind zijn gekomen, en daar mogen we allemaal tevreden over zijn na zo'n lange reis. Als de toepassing van de medebeslissingsprocedure ooit gerechtvaardigd was, was dat wel bij de behandeling van dit pakket.

De sleutel voor de aanneming van dit pakket was het feit dat de Commissie, de Raad en het Parlement het samen eens moesten worden. Daarbij heeft het Parlement er goed aan gedaan – en dat is nu meer gerechtvaardigd dan ooit – om het leiderschap op zich te nemen en druk uit te oefenen, opdat dit erkend zou worden als een pakket van essentieel belang. Van meet af aan hebben we geweigerd om het pakket op te splitsen. Wij wilden het als een totaalpakket voor de waarborging van de veiligheid op zee aangenomen krijgen.

Ik denk dat we erop kunnen vertrouwen dat in de toekomst is gegarandeerd dat ad-hocmaatregelen overbodig zijn. Zo vermijden we pijnlijke situaties waarin mensen die kritiek hadden op de houding van bepaalde regeringen op het moment dat ze zelf in de regering zitten de houding van anderen moeten prijzen. Het feit dat de grote beslissingen in de toekomst zullen worden genomen door onafhankelijke commissies, die streng, met autoriteit, per direct en met kennis van zaken gebruik kunnen maken van de besluitvormingsinstrumenten, zal daarom waarborgen dat er strenge, rechtvaardige en billijke besluiten zullen worden genomen.

In dit pakket hebben we namelijk veel zaken tegen elkaar moeten afwegen: we moesten de classificatiebureaus afzetten tegen de machinerie van schepen en we moesten alle belangen open en bloot op tafel krijgen, en vooral moest het Parlement leiderschap tonen.

Ik denk dat we tevreden kunnen zijn met het feit dat het Parlement dat leiderschap heeft uitgeoefend. Het Parlement kan nu trots en luid en duidelijk zeggen dat de Europese Unie niet heeft gewacht op de IMO – de Internationale Maritieme Organisatie – maar dat het zelf het voortouw heeft genomen.

Die plicht hadden we, en we mochten op niemand wachten. Ik denk dat we tevreden mogen zijn. We mogen hopen dat er lering is getrokken uit het verleden en dat de gebeurtenissen uit het verleden zich in de toekomst niet meer zullen voordoen.

Dominique Vlasto, *rapporteur*. – (FR) Mijnheer de Voorzitter, ervan uitgaande dat het Parlement dit pakket aanneemt, zou ik ter afsluiting willen opmerken dat wij ons dankzij het werk van alle collega's tezamen nu veel minder zorgen hoeven te maken over de bescherming van onze zeeën, onze kusten en onze medeburgers.

Waar het nu op aankomt, is dat de aanbevolen preventieve en repressieve maatregelen, die in al onze landen daadwerkelijk effectief moeten zijn, in de praktijk worden gebracht. Als dat lukt, zullen wij een bijdrage hebben geleverd aan de bescherming van ons maritieme erfgoed.

Mijn dank gaat uit naar de commissaris, die er met zijn vastberaden opstelling voor heeft gezorgd dat er over deze Europese richtlijn niet alleen wordt gediscussieerd, maar dat zij ook daadwerkelijk ten uitvoer zal worden gelegd.

Dirk Sterckx, *rapporteur*. – Voorzitter, ik stel opnieuw vast dat er eensgezindheid heerst in het Parlement; de overgrote meerderheid is voor de inhoud van het pakket, voor het compromis dat we bereikt hebben. Ik denk dat dat voor eenieder die erbij betrokken is een teken is, dat het hier niet gaat om een ideologisch conflict, maar om een praktische regeling om de veiligheid op zee te verhogen.

Ik dank ook de commissaris voor het antwoord dat hij mij gegeven heeft op mijn vraag in verband met de onzekerheid over het agentschap en de rol daarvan. We zijn het misschien vergeten, maar het agentschap is een van de onderdelen van het eerste Erika-pakket.

Het agentschap was een van de eerste voorstellen, een agentschap dat de nodige knowhow, de nodige specialisten samenbrengt om ervoor te zorgen dat wij, vooral de Commissie, maar ook het Parlement, ondersteund worden bij datgene wat we doen, bij de uitwerking van regelgeving.

Nu, ik ben blij over de eensgezindheid, ik ben ook fier op wat we bereikt hebben, maar ik denk, commissaris, zoals u en ook mevrouw Vlasto al hebben gezegd, dat alles nu afhangt van de kwaliteit van de omzetting. Het gaat erom dat we, bijvoorbeeld als het gaat over het opvangen van schepen in nood, in alle lidstaten autoriteiten hebben die goede kwaliteit leveren. Als die kwaliteit te wensen overlaait, moet u optreden.

De rol ligt nu dus bij u, bij de Commissie, bij de diensten van de Commissie, bij het agentschap om zowel voor de havenstaatcontroles als voor de classificatiemaatschappijen, als voor SafeSeaNet, als voor alle zaken

die we nu op punt stellen of die we verbeteren, ervoor te zorgen dat de lidstaten ook datgene doen wat zij in de wetgeving hebben opgenomen.

Commissaris, wij zullen u op de voet volgen, dus mocht u in de komende Commissie nog commissaris van Vervoer zijn, dan zullen we u op de voet blijven volgen om ervoor te zorgen dat die kwaliteit ook zodanig is als wij bedoeld hadden. Dus, goede moed! We houden u in het oog en zo nodig ondersteunen we u opnieuw bij nieuwe voorstellen.

Jaromír Kohlíček, rapporteur. – (CS) Met u welnemen zou ik graag, ook al is dat hier niet echt te doen gebruikelijk, een kleine aanvulling willen geven op hetgeen mijn collega zojuist gezegd heeft, en wel dat het er niet alleen om gaat of de commissaris in zijn functie zal blijven om hem aldus op de voet te kunnen blijven volgen, maar ook of wijzelf aanblijven in onze functie. Dit even ter aanvulling. Ik zou graag iedereen die aan dit pakket heeft meegewerkt van harte willen bedanken. Paradoxaal genoeg is dit pakket het eerste grote succes van het Tsjechische voorzitterschap in de Europese Commissie, of we dat nu willen of niet. Dan nog even terugkomend op de uitlatingen van de heer Toussas, die verbitterd constateerde dat er in het pakket helemaal niets gezegd wordt over de arbeidsomstandigheden op zee, het volgende. Inderdaad, afgezien van behoorlijk gedrag jegens de bemanning van een schip dat in de problemen is gekomen of betrokken raakt bij een scheepsramp, wordt er in het pakket niets gezegd over de arbeidsomstandigheden van scheepsbemanningen. Ik vertrouw er echter op dat het Europees Parlement zich binnen afzienbare tijd, in samenwerking met de Commissie, over deze kwestie buigen zal. Per slot van rekening houden wij ons ook voor andere vervoerstakken met arbeidsomstandigheden bezighouden. Dit belangrijke element van de verkeersveiligheid op zee is net als bij de binnenvaart tot nog toe sterk onderbelicht gebleven. Verder vertrouw ik erop, en daarmee kom ik nog eens terug op hetgeen waarmee ik begonnen ben, dat indien commissaris Tajani en wij later opnieuw weer om de tafel komen te zitten, wij dit onderwerp zullen kunnen oppakken.

Paolo Costa, rapporteur. – (IT) Mijnheer de Voorzitter, geachte collega's, ook ik wil graag iedereen bedanken die bij dit lange en belangrijke karwei betrokken zijn geweest. Ik wil u hartelijk en in alle oprechtheid bedanken, want de Europese wetgeving, de Europese regels voor maritieme veiligheid, zijn zonder meer beter dan ooit tevoren. Het is nu uiteraard aan de Commissie om ervoor te zorgen dat ze worden toegepast, en ik ben ervan overtuigd dat de Commissie er alles aan zal doen om ervoor te zorgen dat de regels geen loze woorden blijven. Gelukkig zullen sommige regels zelfs rechtstreeks van kracht worden. In andere gevallen zal de Commissie ervoor moeten zorgen dat de richtlijnen worden omgezet in nationale wetgeving.

Wanneer het ene hoofdstuk wordt gesloten, wordt het andere uiteraard direct geopend. We hebben veel kwesties terzijde laten liggen, maar nu moeten we ze wellicht opnieuw oppakken. Ik zal er slechts twee uitlichten. We hebben ten eerste de details voor de toevluchtsoorden nog niet nader uitgewerkt, en ik hoop dat daardoor geen gevaar ontstaat als er zich bij ons moeilijkheden op zee voordoen. Het andere probleem is de uitbreiding van de passagiersdekking tot de binnenvaart, afgezien van het afronden van regels voor de scheepvaart in de thuiswateren.

We zouden nog veel meer kunnen zeggen, maar dat zou weinig zin hebben. Wat momenteel wellicht zinvol zou zijn, is enerzijds nogmaals dank te betuigen aan de Commissie voor haar initiatief, en aan de commissaris voor de aandachtige wijze waarop hij de werkzaamheden van het Parlement heeft gevolgd, maar anderzijds zonder onnodige trots de rol op te eisen die wij als Parlement hebben vervuld. Als we kijken naar het voorstel zoals dat eruit zag aan het begin van het wetgevingsproces en zoals dat geleidelijk aan werd gekortwiekt na het eerste standpunt van de Raad en naar het eindresultaat, dan denk ik dat we met trots mogen zeggen dat het Parlement zich van zijn taak heeft gekweten, dat het meer is dan een – afijn, 'hoeder' kan ik niet zeggen want de Commissie is hoedster – overtuigde vertolker van de Europese integratie en van de rol die Europa voor iedereen kan vervullen.

Gilles Savary, rapporteur. – (FR) Mijnheer de Voorzitter, enkele uitzonderingen daargelaten weet iedereen in het Parlement wat het betekent om wetgeving op te stellen en een tekst van de Commissie toegevoegde waarde te geven. In dit opzicht zou ik mij graag willen aansluiten bij de woorden van de heer Costa: voor het Parlement is dit geen stijloefening om trots op te zijn, maar een opwindende realiteit, op een moment waarop Europa wel een hart onder de riem kan gebruiken.

Omdat ik niet weet of dit voldoende is benadrukt, wil ik opmerken dat er in dit wetgevingspakket van zeven teksten plus één tekst, in feite sprake is van twee snelheden: voor vijf teksten plus één zal ons morgen worden verzocht de bemiddeling en het bemiddelingsakkoord goed te keuren, terwijl het bij twee andere teksten – de verslagen van de heer Fernandes en mijzelf – om de tweede lezing gaat, aangezien ze aanvankelijk door de Raad waren verworpen.

Omdat de wijze waarop wij een akkoord met de Raad hebben bereikt nogal wonderlijk was – onze collega-rapporteurs waren namelijk bereid onze standpunten in hun eigen verslagen op te nemen om de Raad zover te krijgen dat hij zou instemmen en verplicht zou zijn zich uit te spreken –, betreft deze tweede lezing uitsluitend de verslagen van de heer Fernandes en mijzelf. Uiteraard willen wij niet dat onze verslagen gewijzigd worden, en ik denk ook niet dat dit gebeurt, aangezien er geen amendementen zijn ingediend. Wij hopen dat ze morgen in hun huidige vorm worden aangenomen. Dat zal voor ons de manier zijn om weer in het pakket te worden opgenomen, nadat we een zeer mooi succes hebben behaald ten opzichte van de Raad.

Ik zou u willen zeggen, mijnheer de commissaris, dat de Commissie nu aan zet is. Wij weten namelijk allemaal dat het, als het om het toezicht op de tenuitvoerlegging van deze wetgeving gaat, op veel gebieden niet volstaat om hier wetgeving op te stellen; de teksten moeten worden omgezet in de lidstaten.

Wat mijn verslag betreft, dat gaat over verplichte verzekering voor schade aan derden, dat wil zeggen in geval van omvangrijke verontreinigingen en schade als gevolg van een ongeval op zee, denk ik dat wij ervoor moeten zorgen dat met name de belangrijke internationale verdragen worden geratificeerd, want dat is een toezegging die de lidstaten hebben gedaan. Daarnaast denk ik dat het een goede zaak zal zijn als de Commissie hierover tot 2012 verslag uitbrengt aan het Parlement.

Emanuel Jardim Fernandes, rapporteur. – (PT) Mijnheer de Voorzitter, om te beginnen wil ik mijn dank betuigen aan het Franse voorzitterschap, dat ons in de gelegenheid heeft gesteld om dit pakket af te ronden. Voorts ben ik vice-voorzitter Tajani en de Commissie bijzonder erkentelijk voor de enorme inspanningen die zij in de laatste fase van de onderhandelingen hebben geleverd. Mijn dank ook aan u allen voor uw commentaar en bijdragen. Alle rapporteurs, met name de heer Kohlíček – en staat u mij toe ook schaduwrapporteur Miguél Ramos te noemen – verdienen een bijzondere vermelding. Zij hebben ervoor gezorgd dat de onenigheid die tussen de lidstaten ontstond naar aanleiding van bijvoorbeeld het ongeval met de *Prestige*, zich niet zal herhalen en dat iedereen in geval van een nieuwe ramp echt zijn verantwoordelijkheid zal erkennen. Ik dank de heer Costa, met wie ik tijdens het gehele proces heb samengewerkt, en dan vooral als rapporteur namens de socialistische fractie in het Europees Parlement in het kader van het verslag over de aansprakelijkheid van de vervoerders van passagiers. Hij heeft gewaarborgd dat alle zeevervoermiddelen garanties bieden voor de bescherming van hun passagiers, dat de passagiers aanspraak kunnen maken op een financiële vergoeding wanneer zich een ramp voordoet en dat de zwaarst getroffen slachtoffers, snel en indien nodig zelfs van tevoren, de beste bescherming krijgen, ongeacht de schuldvraag.

Er bestaan voldoende duidelijke en toegankelijke rechtsmiddelen die gebaseerd zijn op heldere en van tevoren beschikbare informatie. Zoals ik al zei, is de aanneming van dit derde pakket maritieme veiligheid een belangrijke overwinning voor het Europese wetgevingsproces. De Commissie, de Raad en het Parlement hebben een tekst aangenomen die ons aller levenskwaliteit verbetert, de veiligheid op onze zeeën, oceanen en binnenwateren vergroot en ons de weg naar de toekomst opent. De stemming van morgen is dan ook een eerbetoon aan de slachtoffers van alle recente en mindere recente scheepsrampen en een blijk van respect naar de burgers en de ondernemingen toe.

Mijnheer de vice-voorzitter, ik hoop dat de maatregelen die morgen in het kader van dit pakket worden aangenomen ook daadwerkelijk zullen worden nageleefd, zodat de verwachtingen die wij bij de burgers hebben gewekt, kunnen worden omgezet in een effectieve versterking van de veiligheid en van hun rechten.

Georg Jarzembowski (PPE-DE). – (DE) Mijnheer de Voorzitter, aan het eind van het debat past het om behalve vice-voorzitter Barrot, vice-voorzitter Tajani en het Franse voorzitterschap in de persoon van de heer Bussereau ook de medewerkers van het bemiddelingscomité en van de Commissie vervoer en toerisme te bedanken. Zij hebben ons immers vele jaren ondersteund. Ook zij hebben bijgedragen aan het succes dat we hebben behaald. Daarom is een woord van dank aan deze medewerkers op zijn plaats.

Inés Ayala Sender (PSE). – (ES) Mijnheer de Voorzitter, ik wil alleen iets toevoegen aan de woorden van de heer Jarzembowski. We zijn ook hem dankbaar, als voorzitter van de Tijdelijke Commissie voor de verbetering van de veiligheid op zee. Deze commissie is in het leven geroepen om het ongeluk met de *Prestige* te onderzoeken, wat in zekere zin aan de basis heeft gestaan van alles wat wij hier bespreken.

En omdat we de heer Jarzembowski misschien uit het oog zullen verliezen, wil ik hem zeggen dat we ons altijd de bekwaamheid die hij in deze commissie heeft getoond zullen blijven herinneren.

De Voorzitter. – Mevrouw Ayala Sender, als voorzitter sluit ik mij vanzelfsprekend aan bij de gelukwensen aan iemand die zonder meer een uiterst effectieve voorzitter is geweest, en ik wens hem alle geluk en veel succes.

Het debat is gesloten.

De stemming vindt morgen plaats.

Schriftelijke verklaringen (artikel 142)

Dushana Zdravkova (PPE-DE), schriftelijk. – (BG) Dames en heren, het bereikte compromis zal zowel de wetgeving van de EU op het gebied van veiligheid als de omzetting van belangrijke internationale instrumenten in de Gemeenschapswetgeving bestendigen. Door dit compromis te aanvaarden zal het Europees Parlement een nieuwe norm stellen voor het onderzoeken van scheepsongevallen.

Deze maatregelen worden aangenomen als reactie op het ongeval met de tanker 'Erika', maar ik wil u herinneren aan een ander, recenter ongeval. Op 13 februari 2004 zonk op 7,5 zeemijl afstand van de Bosporus het schip 'Hera' met haar volledige, negentienkoppige bemanning, onder nog steeds niet opgehelderde omstandigheden. Vijf jaar na deze tragedie, die plaatsvond op een van de drukste en strengst gecontroleerde plaatsen ter wereld, kan nog steeds niemand zeggen hoe en waarom dit schip is gezonken. Bovendien kan niemand zeggen welke reddingsacties er zijn ondernomen nadat het noodsignaal was binnengekomen.

Het onderzoek naar de oorzaken en gevolgen van dit ongeval is vastgelopen. Het enige dat met zekerheid kan worden gezegd, is dat er zeventien burgers van de Europese Unie en twee van Oekraïne zijn omgekomen. Niemand werd hier tot nog toe verantwoordelijk voor gesteld.

Uiteraard zullen de nieuwe regels die we aannemen dit soort tragedies niet voorkomen. Ik hoop echter wel dat ze garant zullen staan voor een transparant, volledig en objectief onderzoek, zodat we de schuldigen rekenschap kunnen vragen.

13. Het in rekening brengen van het gebruik van bepaalde infrastructuurvoorzieningen aan zware vrachtvoertuigen - Groener vervoer en internalisering van externe kosten (debat)

De Voorzitter. – Aan de orde is de gecombineerde behandeling van het:

- Verslag over het voorstel voor een richtlijn van het Europees Parlement en de Raad tot wijziging van Richtlijn 1999/62/EG betreffende het in rekening brengen van het gebruik van bepaalde infrastructuurvoorzieningen aan zware vrachtvoertuigen [COM(2008)0436 - C6-0276/2008 - 2008/0147(COD)] - Commissie vervoer en toerisme. Rapporteur: Saïd El Khadraoui (A6-0066/2009)

- Verslag over groener vervoer en internalisering van externe kosten [2008/2240(INI)] - Commissie vervoer en toerisme. Rapporteur: Georg Jarzembowski (A6-0055/2009).

Saïd El Khadraoui, rapporteur. – Voorzitter, collega's, commissaris, ik zou onmiddellijk met de deur in huis willen vallen en enkele misverstanden uit de wereld willen helpen. Ik lees hier en daar dat wij met deze Eurovignet-richtlijn de doodsteek willen geven aan de wegtransportsector in deze economisch moeilijke tijden. Ik lees ook dat we alle personenwagens in Europa zouden willen verplichten tot een systeem van rekeningrijden.

De waarheid is natuurlijk dat we helemaal niets willen opleggen, maar integendeel de lidstaten die dat wensen en wanneer zij zulks wensen een brede waaier aan mogelijkheden willen bieden om te starten met het beginsel "de vervuiler betaalt" in de wegtransportsector. We willen dus een kader maken, spelregels vastleggen, waar lidstaten zich aan moeten onderwerpen, willen zij die externe kosten internaliseren.

Dat zou ons een stapje dichterbij moeten brengen in de richting van een duurzamer transportsysteem. Ik voeg er onmiddellijk aan toe dat dit geen wonderoplossing is. Wij zullen nog heel veel andere maatregelen moeten nemen om zover te komen. Maar, en de Commissie weet dat zeer goed, als we niets doen, zal het wegtransport stijgen met 55% tegen 2020. Dus we zullen iets moeten doen.

Wat we hier voorstellen, is op zich een heel kleine revolutie, als ik het zo mag zeggen, maar het blijft een begin, waarop binnen enkele jaren een ambitieus vervolg moet komen. Met de meerderheid in de Commissie vervoer zijn we erin geslaagd om een evenwichtig, redelijk en coherent voorstel uit te werken. En ik wil

iedereen danken die daaraan heeft meegewerkt. Het was niet eenvoudig. De standpunten lagen ver uit elkaar, maar ik hoop ook dat we na morgen dat evenwicht behouden en op deze manier een sterk signaal geven in de richting van de Raad, die nog een gemeenschappelijk standpunt moet formuleren.

Wat zijn de essentiële punten? Ten eerste, welke externaliteiten brengen we in het systeem? Daar hebben we gekozen voor luchtvervuiling, lawaai en congestie. Wat dit laatste betreft, hebben we eigenlijk een toegeving gedaan aan de wegtransportsector door te stellen dat er een link zou moeten komen met personenwagens voor die landen die congestie in hun systeem willen opnemen. Het is geen verplichting, het is een optie.

Ten tweede, de oormerking. Wij beschouwen de inkomsten van deze heffingen niet als een extra belasting die gewoon in de staatskas mag vloeien. Het moet een heffing zijn, waarvan de inkomsten geherinvesteerd worden in het transportsysteem met de bedoeling om de externe kosten naar beneden te halen. Dat moet de absolute doelstelling zijn.

Ten derde, interoperabiliteit. Absoluut belangrijk, en ik denk dat de Commissie daar nog wat werk voor de boeg heeft. We willen vermijden dat we in de toekomst met vrachtwagens zitten die 27 verschillende doosjes hebben om her en der in Europa tol te kunnen betalen. Dus ik denk dat daar duidelijke initiatieven moeten worden genomen om dat te vermijden.

Ten vierde, moet er ook een perspectief zijn op nieuwe stappen in de toekomst. Er moet binnen enkele jaren een overzicht worden gemaakt van de internalisering van externe kosten in alle transportmodi. We moeten overwegen om eventueel ook andere externe kosten toe te voegen, maar we moeten ook gaan naar meer systemen van kilometerheffing ten nadele van de op tijd gebaseerde systemen.

De impact van dit alles is eigenlijk al bij al beperkt. We schatten dat de operationele kosten kunnen stijgen met 3%, indien overal in heel Europa deze richtlijn op het terrein zou worden toegepast. Bijgevolg zou ik de collega's willen voorstellen om het te houden bij het pakket dat we gesteund hebben in de Commissie vervoer.

Met andere woorden, ik steun de PPE-amendementen die congestie eruit willen halen niet. De amendementen van de Groenen - hoe sympathiek ik ze ook vind - kan ik ook niet steunen. Laten we het geheel coherent houden en op deze manier een stap vooruit zetten.

Georg Jarzembowski, rapporteur. – (DE) Mijnheer de Voorzitter, mijnheer de vice-voorzitter van de Commissie, dames en heren, laat ik om te beginnen zeggen dat de mobiliteit van personen en goederen simpelweg van groot belang is voor de levenskwaliteit van de burgers, voor groei en werkgelegenheid, voor sociale en territoriale cohesie in de Europese Unie en voor de handel met derde landen.

Daarom heeft de Europese Gemeenschap een op de behoeften afgestemde infrastructuur en redelijke vervoersvoorschriften voor alle vervoerswijzen nodig. Omdat het vervoer ook nadelige gevolgen heeft voor mens en natuur, moet het vervoer natuurlijk nog groener worden, zodat ook het vervoer zijn bijdrage kan leveren aan de bestrijding van de klimaatverandering.

Het basisdocument over groener vervoer dat u ons hebt toegestuurd, mijnheer de vice-voorzitter van de Commissie, is echter een beetje te mager. Het spijt me dat ik het moet zeggen, maar er is geen samenhangend totaalconcept. U laat alles open en schuift alles op de subsidiariteit. Als u voor een groener vervoer bent, moet dat voor alle delen van de Europese Unie gelden en mag dat niet afhankelijk zijn van de voorkeuren van de lidstaten. Dan moet dat ook voor alle vervoerswijzen gelden, van het spoor tot de zeescheepvaart.

U kunt niet alleen het wegvervoer eruit nemen – en daarbinnen specifiek het vrachtverkeer – en dan zeggen dat we het aan de lidstaten overlaten of zij heffingen voor het weggebruik willen invoeren of niet. Als u voor een fundamentele verandering bent, moet u een integraal plan voor alle vervoerswijzen voorleggen. Dat hebben we in de Commissie vervoer en toerisme heel duidelijk uitgesproken. Dat moet u dan echter wel doen aan de hand van wetenschappelijk gefundeerde effectbeoordelingen, waarin rekening wordt gehouden met de gevolgen voor de concurrentie tussen de verschillende vervoerswijzen, de mobiliteitskosten en het concurrentievermogen van Europa.

De tweede mededeling over de internalisering van de externe kosten van vervoer is weer zo'n voorbeeld uit de speciale rubriek van uw systeem, waarbij u iets voorstelt en toch ook weer niets voorstelt. Voor de internalisering van de kosten maakt u immers een uitgebreid handboek met tal van mogelijkheden voor het berekenen ervan, maar uiteindelijk zegt u: we zullen het berekenen volgens een uniform tarief. Dat begrijpt geen mens. U houdt ook geen rekening met de bijdragen die verschillende vervoerswijzen al leveren, hetzij in de vorm van algemene belastingen, hetzij via brandstofaccijnzen of de motorrijtuigenbelasting.

Hetzelfde geldt voor het eurovignet: mijn fractie is evenals de andere fracties van mening dat uitlaatgassen en lawaai in de externe kosten en de toerekening daarvan moeten worden verdisconteerd. Maar files? Mijnheer de vice-voorzitter van de Commissie, files ontstaan doordat de lidstaten voor onvoldoende infrastructuur zorgen. Het zou toch bizar zijn als ze ook nog geld zouden krijgen voor het feit dat ze tekortkomingen in stand houden.

Bovendien weet u heel goed dat de bedrijven al lang de rekening voor de files betalen, want files leiden tot extra loonkosten en extra brandstofkosten. Daarom, mijnheer El Khadraoui, is het onzin om de filekosten te internaliseren. Wij moeten veeleer door een verstandige uitbreiding van de infrastructuur en de toepassing van intelligente vervoerssystemen de files proberen terug te dringen. We mogen de ondernemers, die al met stijgende kosten te kampen hebben, echter niet ook nog eens opzadelen met extra kosten in de vorm van tolheffingen. Daar zie ik de zin niet van in.

Mijnheer de vice-voorzitter van de Commissie, uw mededeling over geluidsreducerende maatregelen voor bestaand goederenmaterieel is in principe prima. Maar, zoals men in het Engels zegt: *Where is the beef?* Wat stelt u eigenlijk voor? U zegt dat er vele opties zijn. Nee, u bent de Commissie! U hebt het recht en de plicht voorstellen te doen die wij vervolgens kunnen omzetten. Daarom roept de Commissie vervoer en toerisme u op een voorstel te doen betreffende het in rekening brengen van gedifferentieerde geluidsafhankelijke infrastructuurheffingen. Door de opbrengsten uit dergelijke infrastructuurheffingen opnieuw te investeren, kunnen we de spoorwegmaatschappijen, waaronder particuliere ondernemingen, stimuleren om nieuwe remblokken te monteren waardoor het lawaai wordt verminderd. Voor iedereen in het Parlement is het doel immers duidelijk: de geluidsoverlast door het spoorwegverkeer moet worden uitgebannen. We willen het vervoer per spoor stimuleren, maar dan moeten de treinen wel op een ecologisch verantwoorde wijze door het Rijndal rijden. Daarom moet u ons helpen en met concrete voorstellen komen.

Antonio Tajani, *vice-voorzitter van de Commissie*. - (IT) Mijnheer de Voorzitter, wij zijn aanbeld bij de afronding van een debat over een vraagstuk waarvan ik, toen ik destijds het vertrouwen van het Parlement kreeg, had toegezegd dat ik dit onder de aandacht van dit Parlement zou brengen, maar dan wel met het voornemen de Europese burgers niet met een zoveelste belasting op te zadelen. Dat de Commissie echt niet van plan is een nieuwe belasting in te voeren, blijkt uit twee feiten: het nieuwe eurovignet is facultatief en de opbrengst ervan zal niet in het algemeen in de kassen van de verschillende lidstaten vloeien maar gebruikt worden voor maatregelen op specifieke terreinen, zoals luchtvervuiling, internalisering van externe kosten, aanleg van veiliger wegen en infrastructuur.

Ik wil hoe dan ook het Parlement bedanken voor zijn inspanningen voor het pakket "Groener vervoer" en met name voor de herziening van de Eurovignet-richtlijn. De ontwerp tekst die in de Commissie vervoer en toerisme is goedgekeurd op basis van het verslag van de heer El Khadraoui, geeft een sterk signaal af: niet alleen aan de lidstaten, omdat er een flexibeler kader wordt voorgesteld dat juridische mogelijkheden schept voor nieuwe instrumenten ter bestrijding van de verkeersoverlast, maar ook aan de betrokken partijen in de vervoersector. Hier wordt immers blij gegeven van een politieke bereidheid om geleidelijk te komen tot een eerlijke en doelmatige tarifiering van het gebruik van de infrastructuur op grond van het beginsel "de vervuiler betaalt". Op die manier wordt de verkeersbelasting niet alleen meer verhaald op de belastingbetalers.

Naar mijn gevoel wordt met het vandaag ter bespreking staande advies van de commissie het voorstel van de Commissie op een aantal essentiële punten aangescherpt. Ik denk bijvoorbeeld aan de bestemming van de middelen: de ingediende amendementen stroken met de aanpak die wij bepleiten, namelijk om de bestemming van de opbrengst uit tolheffing te verdedigen en de externe kosten van het wegverkeer te verminderen. Ik denk dat ik mij daarin kan vinden. Voor wat betreft het type externe kosten dat in aanmerking moet worden genomen: ik zeg nee tegen CO₂, maar ja tegen het in rekening brengen van verkeerscongestie. Met een gemoduleerde tolheffing voor verkeersopstoppen kan de klimaatverandering beter bestreden worden dan met een forfaitaire belasting op CO₂. Dat is essentieel voor de economische doelmatigheid van het wegverkeer en het is nuttig om voldoende inkomsten te garanderen waarmee dan weer nieuwe transportcapaciteiten gefinancierd kunnen worden. Ik geloof dat het bereikte compromis een goede basis biedt voor bespreking met de Raad, maar we zullen wel heel nauwgezet te werk moeten gaan. We moeten er immers voor zorgen dat het eindresultaat een stimulerende werking heeft en geen afschrikkend effect op de landen, en deze landen moeten geen gecompliceerde voorwaarden opgelegd krijgen waar ze vervolgens niet mee uit de voeten kunnen.

Wel heb ik enig voorbehoud over een specifiek amendement dat de gevoelige berggebieden betreft. Het voorstel van de Commissie geeft in deze gebieden al toestemming tot een multiplicatiefactor van de vervuilingskosten, ook wel correctiefactor voor de bergen genoemd. Doordat toestemming is verleend die

multipliefactor te sommeren bij de bestaande heffing, waartoe in 2006 was besloten om de grote tunnels onder de Alpen te financieren, ontstaat er een dubbele tarifiering, en dat lijkt mij een obstakel voor de totstandbrenging van de interne markt. Daarom zet ik hier de nodige vraagtekens bij.

Ik stap nu over op het verslag van de heer Jarzembowski over de mededeling ter begeleiding van de richtlijn. Zoals hij ook in zijn toespraak duidelijk heeft laten weten, staat de heer Jarzembowski heel kritisch tegenover het standpunt van de Commissie. Dit keer zijn wij het echter niet met hem eens, na al die jaren dus van gezamenlijke arbeid. Zijn verslag is duidelijk kritisch. Ik zal proberen me te concentreren op twee punten, die ik heel belangrijk acht. Enerzijds heeft de Commissie een milieueffectrapportage uitgevoerd waarin alle vervoerswijzen tegen het licht zijn gehouden en het effect van de verschillende internaliseringsopties is geanalyseerd. Volgens mij vormt deze analyse de grondslag voor de internaliseringsstrategie die de Commissie heeft voorgesteld. Aan de andere kant heeft de Commissie een gemeenschappelijk kader voor internalisering voorgesteld gebaseerd op een beginsel dat voor alle vervoerswijzen geldt en dat rekening houdt met de vorige initiatieven. Dit is een pragmatische benadering, waarbij het communautair *acquis* wordt gerespecteerd en rekening wordt gehouden met de voorstellen die de laatste tijd zijn aangenomen – ik denk bijvoorbeeld aan de ETS op het gebied van de luchtvaart en de internationale overeenkomsten over de luchtvaart, de zeevaartsector en de binnenwateren. Natuurlijk kunnen we erover discussiëren of de voorstellen van de Commissie al dan niet ver genoeg gaan, maar ik wil er wel op hameren dat de Commissie de thema's heeft aangepakt die men haar had voorgelegd, namelijk een geïntegreerd plan om het vervoer milieuvriendelijker te maken, vergezeld van concrete wetsvoorstellen.

Ter afsluiting zal ik even stilstaan bij een aspect waarover de Commissie en het Parlement het met elkaar eens zijn: de noodzaak om het probleem van geluidsoverlast in de spoorwegen met wetgeving aan te pakken. De Commissie zal haar voorstellen presenteren in het kader van een herziening van het eerste spoorwegpakket, dat naar verwachting dit najaar wordt aangenomen. Daarbij zullen wij uiteraard graag rekening houden met uw voorstellen terzake.

De Voorzitter. – Dank u, mijnheer Tajani. In uw betrekkingen met de heer Jarzembowski zult u gemerkt hebben hoezeer Karl Marx het bij het rechte eind had toen hij liet zien dat de institutionele positie van mensen ook bepalend is voor de politieke positie die zij ten aanzien van allerlei onderwerpen innemen.

Claude Turmes, rapporteur voor advies van de Commissie industrie, onderzoek en energie. – (FR) Mijnheer de Voorzitter, de Commissie industrie, onderzoek en energie heeft vooral naar twee aspecten van deze ontwerprichtlijn gekeken; het eerste daarvan is aardolie.

Van de belangrijkste wereldeconomieën is Europa het meest afhankelijk van goederenvervoer waarbij gebruik wordt gemaakt van aardolie. Wij moeten onszelf niet voor de gek houden: de olieprijs daalt momenteel weliswaar, maar dat komt alleen omdat de mondiale economie krimpt. Zodra de economie weer aantrekt, krijgen wij weer met dezelfde problemen op het gebied van olieschaarste te maken, en de voornaamste achilleshiel van de Europese economie in de toekomst is onze afhankelijkheid van aardolie voor het goederenvervoer.

Het tweede aspect betreft technologie en export. Als Europa een adequaat Eurovignet-systeem invoert, zal dit tevens de opkomst van Europese economische actoren bevorderen. De Verenigde Staten, China, India en Indonesië zijn economieën die met hetzelfde probleem te maken krijgen als wij. Dit is dan ook een pleidooi voor de invoering van een ambitieus beleid, zowel op het gebied van de internalisering van externe kosten om te anticiperen op de noodzakelijke overschakeling met betrekking tot aardolie, als om de Europese industrie van alle technische apparatuur rond het Eurovignet te bevorderen.

Corien Wortmann-Kool, namens de PPE-DE-Fractie. – Voorzitter, commissaris, onze rapporteur, de gewaardeerde Saïd El Khadraoui, begon met geruststellende woorden. Er wordt geen Europese heffing opgelegd. Nee, rapporteur, het gaat om spelregels voor de interne markt, bedoeld om duurzaam transport beter mogelijk te maken in Europa. Maar met de positie die u kiest als rapporteur geeft u lidstaten een vrijbrief voor heel forse heffingen, tot enkele euro's per kilometer toe. De congestieheffing er bovenop, de *mark-up* er bovenop. Voorzitter, om in de woorden van de commissaris te spreken, gaat het hier niet om spelregels voor de interne markt, maar om hindernissen voor de interne markt.

De PPE-DE-Fractie wil graag vandaag haar standpunt hier duidelijk maken. Wij zijn groot voorstander van het investeren in duurzaam vervoer. Het doorberekenen van externe kosten voor luchtvervuiling en geluidshinder, kan dan ook op onze goedkeuring rekenen, als de opbrengsten – en dat wordt breed gesteund – ook geïnvesteerd worden om het wegvervoer schoner te maken. Maar de voorgestelde fileheffing en de *mark-up* is de PPE-DE een brug te ver. Een congestieheffing heeft een zeer beperkt milieueffect, terwijl congestie

niet wordt opgelost én de fileheffing leidt in deze tijd van economische crisis tot een extra zware last, een extra belasting voor het mkb, en dat is bovendien slecht voor de werkgelegenheid.

De rapporteur heeft een compromis gesloten met de Liberalen, door een link te leggen met het personenvervoer, hetgeen cruciaal was om hun steun te krijgen. De Raad - dat is nu al duidelijk - zal dat niet accepteren. Dus daarmee komt de rapporteur in een positie die hij zelf wel wenst, maar de Liberalen niet.

Daarom wil ik namens de PPE-DE-Fractie eindigen met een oud gezegde: "Het kan zijn dat wij deze slag verliezen, maar dat wil nog niet zeggen dat wij ook de oorlog verloren hebben".

14. Wijziging agenda

De Voorzitter. – Dames en heren, als Voorzitter moet ik u een bericht voorlezen waarin staat dat de Commissie buitenlandse zaken tijdens haar vergadering van 9 maart 2009 een ontwerpresolutie heeft goedgekeurd over de verslechtering van de humanitaire situatie in Sri Lanka en, gezien het urgente karakter van de situatie, verzocht heeft om opneming ervan op de agenda van deze vergaderperiode overeenkomstig artikel 91 van het Reglement.

De ontwerpresolutie wordt geacht te zijn aangenomen tenzij tenminste veertig leden vóór morgen, woensdag, 12.00 uur, schriftelijk hiertegen bezwaar hebben gemaakt. In dat geval wordt de ontwerpresolutie met debat en stemming opgenomen op de agenda van de huidige vergaderperiode.

15. Het in rekening brengen van het gebruik van bepaalde infrastructuurvoorzieningen aan zware vrachtvoertuigen - Groener vervoer en internalisering van externe kosten (voortzetting van het debat)

De Voorzitter. – Aan de orde is de voortzetting van het debat over de verslagen van Saïd El Khadraoui en Georg Jarzembowski over de vervoerssector.

Silvia-Adriana Țicău, namens de PSE-Fractie. – (RO) Allereerst zou ik mijn collega's, de heren El Khadraoui en Jarzembowski, willen feliciteren.

De vervoerssector is een van de belangrijkste sectoren die bijdragen aan de economische en sociale ontwikkeling van de Europese Unie. Op verzoek van het Europees Parlement heeft de Europese Commissie voorgesteld om externe kosten te internaliseren en de eurovignetrichtlijn te wijzigen. Het hiervoor gekozen moment komt echter heel slecht uit. Als gevolg van de economische crisis neemt het aantal orders af, hebben transportbedrijven met hogere kosten te maken, gaan er bedrijven failliet en banen verloren.

De door de Commissie voorgestelde tekst is weliswaar een stap voorwaarts in de ontwikkeling van milieuvriendelijk vervoer, maar hij kan en moet worden verbeterd. Ik denk niet dat de benadering van de heer Jarzembowski, waarin alleen kritiek wordt geleverd zonder verbeteringen voor te stellen, de juiste is. In mijn optiek kan een richtlijn die niet in alle lidstaten verplicht kan worden toegepast, haar doel niet bereiken en zelfs de interne markt aanzienlijk verstoren als lidstaten barrières opwerpen – wat zij kunnen als zij dat willen – voor het vrije verkeer van personen en goederen.

Daarom ben ik van mening dat het proces van internalisering van externe kosten op elk type vervoer moet worden toegepast en dat dubbele belastingheffing moet worden voorkomen. Op deze manier kunnen lidstaten die besluiten om tolgeld te heffen daarna niet nog eens een bijkomende milieuheffing introduceren. Dit is ook het standpunt van de heer El Khadraoui, en dat steun ik.

De kosten die door verkeersopstoppen worden veroorzaakt zijn gestegen naar 1 procent van het bnp. We moeten daarom maatregelen nemen om deze te verminderen, maar de kosten van deze maatregelen moeten niet alleen door goederen- en passagiersvervoerders worden betaald. Opstoppen worden veroorzaakt door alle voertuigen en vooral door een gebrekkige infrastructuur. De lidstaten moeten investeren in de bouw van snelwegen, hogesnelheidsspoorlijnen en in alternatieven die verkeersopstoppen kunnen verminderen. Intermodaal vervoer vergemakkelijkt de verplaatsing van goederenvervoer van het wegennet naar het spoor, het schip of het luchtvervoerssysteem, waardoor het vervoer van goederen en passagiers efficiënter wordt.

Samenvattend kunnen we stellen dat we een geïntegreerde strategie nodig hebben om milieuvriendelijk Europees vervoer te ontwikkelen, maar zonder de internalisering van externe kosten de concurrentie van het wegvervoer aan te tasten.

Dirk Sterckx, namens de ALDE-Fractie. – Voorzitter, ik ben het eens met Georg Jarzembowski als hij zegt dat mobiliteit essentieel is voor de maatschappij. Ik ben het ook eens met Corien Wortmann-Kool als zij zegt dat de interne markt iets is wat we ook in dit geval vooral goed in het oog moeten houden. Ik denk nochtans dat we met het compromis een stap in die richting zetten elke keer. De interne markt is belangrijk. Het is dus ook belangrijk dat er tussen lidstaten afspraken worden gemaakt, en dit is een eerste stap in een systeem dat we sowieso op een gegeven moment in zijn geheel moeten overdenken en op een aantal momenten zullen moeten aanpassen.

Onze fractie steunt in grote meerderheid het compromis dat we hebben bereikt met de rapporteur en waarvoor ik hem overigens dank. Internalisering van externe kosten - en ik heb goed geluisterd naar wat de rapporteur heeft gezegd - is geen gewone belasting. De opbrengst van wat dan binnenkomt, moet worden aangewend om ervoor te zorgen dat de externe kosten naar beneden gaan. Dat is een essentieel onderdeel van het standpunt van het Parlement. Als dat niet het geval is, dan is er geen compromis meer.

We zijn het er dus mee eens dat luchtvervuiling, lawaai en ook congestie daar zijn opgenomen waar de externe kosten geïnternaliseerd moeten worden. Maar bij congestie betekent dat dat, als je de congestie wil bestrijden en als je de congestie wil terugbrengen, je al diegenen die de congestie veroorzaken ook op dezelfde manier behandelt, en dat je niet discrimineert tussen verschillende elementen die de congestie veroorzaken.

Dus vind ik het ook een goede zaak dat een lidstaat een actieplan moet indienen en moet zeggen hoe hij de congestie naar beneden brengt. In het geheel - de rapporteur heeft er ook op gewezen dat het een essentieel onderdeel is - is *earmarking* belangrijk. Er is geen discussie in het Parlement dat *earmarking*, het gebruik van de opbrengsten zeer belangrijk is.

Ik zou tegen mevrouw Wortmann-Kool willen zeggen dat, indien die twee voorwaarden - de gelijke behandeling van al wie congestie veroorzaakt en een duidelijke *earmarking* van de opbrengst van die heffing - niet voorhanden zijn, en als de Raad dat niet zou aanvaarden, dan ook de steun van de ALDE-Fractie voor het compromis weg is.

VOORZITTER: MARIO MAURO

Ondervoorzitter

Roberts Zile, namens de UEN-Fractie. – (LV) Dank u, mijnheer de Voorzitter. Ten eerste wil ik beide rapporteurs bedanken, met name de heer El Khadraoui, voor de lastige klus om tot een compromis te komen. De Commissie vervoer en toerisme heeft volgens mij over een deel van het compromis gestemd – het deel over de *earmarking* van de belastinginkomsten – maar de plenaire vergadering zal ongetwijfeld over een bepaald onderdeel stemmen, zoals verkeersopstoppen. Daarnaast wil ik mijn collega's bedanken voor hun begrip voor het niet opheffen van tijdsgebonden heffingen aan de grenzen van de Europese Unie, waar zware vrachtoertuigen aanzienlijke vervuiling veroorzaken door dag en nacht lange tijd achtereen voor de grens in de file te staan. Tot slot hoop ik ten eerste dat de lidstaten, na aanneming van deze richtlijn in de een of andere vorm, de kortetermijnsituatie ongeacht de crisis niet ondergeschikt zullen maken aan de langetermijndoelstellingen. Dit is mijns inziens zeer belangrijk voor het oplossen van het probleem. Dank u.

Eva Lichtenberger, namens de Verts/ALE-Fractie. – (DE) Hartelijk dank, mijnheer de Voorzitter, dames en heren, bij de beslissing van morgen over de externe kosten van het goederenvervoer over de weg staan we voor de vraag of we nu eindelijk kiezen voor een duurzaam goederenvervoer, of er in de toekomst sprake zal zijn van een eerlijke concurrentie tussen het vervoer per spoor en het vervoer over de weg en of het principe 'de vervuiler betaalt' – weliswaar in beperkte mate – ook in het verkeer wordt toegepast.

De kosten zijn niet nieuw; die bestaan al langer. Het enige is dat ze momenteel uit de nationale begrotingen worden betaald. Het milieu en de gezondheid van omwonenden moeten voor ons belangrijker zijn dan filevrije wegen. De nadelige gevolgen zijn genoegzaam bekend. Het is bewezen dat de gezondheid van bewoners langs de transitoroutes wordt aangetast. Dat dwingt ons tot actie.

De strengere normen voor uitlaatgassen van vrachtwagens, waarvan we veel hadden verwacht, bleken niet toereikend. Alle verbeteringen aan alle vrachtwagens afzonderlijk haalden niets uit, omdat tegelijkertijd alles

door de economische groei ongedaan werd gemaakt. Dat betekent dat er nieuwe, doelgerichte maatregelen moeten komen om een ontspoorde markt van een beter kader te voorzien. Dat betekent echter ook dat bijvoorbeeld de nog altijd bestaande financiële voordelen voor intensieve weggebruikers moeten worden afgeschaft. Zo worden vervuilers immers extra beloond voor het feit dat ze vervuilen.

Wij zijn voor een systeem waarmee alle externe kosten die momenteel uit de begrotingen worden betaald, zo veel mogelijk worden doorberekend. Ik sluit af met mijn traditionele *ceterum censeo*: het kwetsbare Alpengebied verdient bijzondere bescherming.

Erik Meijer, namens de GUE/NGL-Fractie. – Voorzitter, het opheffen van douanegrenzen en geldwisselkoersen binnen Europa heeft een schaalvergroting van de economie veroorzaakt. De overheid zorgt voor een dicht net van steeds bredere autosnelwegen. Veel goederen worden nu over grote afstanden verplaatst, soms zelfs al in verschillende fasen van het productieproces.

Die ontwikkelingen hebben negatieve gevolgen voor het milieu. De kosten daarvan worden niet gedragen door het vervoer. Mede daardoor kon het goederenvervoer in de loop der jaren steeds goedkoper worden. Dat roept opnieuw meer vervoer op en vergroot de milieubelasting nog verder.

In de bijna tien jaar dat ik lid ben van dit Parlement, is vaak gesproken over aan het verkeer toerekenen van deze milieuschade, maar helaas nog steeds met onvoldoende resultaat. Soms lijkt het erop dat de politici meer belangstelling hebben voor rekenmodellen dan voor de resultaten die we daarmee kunnen bereiken. Eerdere besluitvorming hierover in 2006 heeft té weinig opgeleverd.

Wat mijn fractie betreft, moet het doel zijn dat de milieuvriendelijkste vormen van vervoer over spoor en water meer kans krijgen en dat de meest milieubelastende vormen over de weg en door de lucht worden afgeremd. Als zo'n duidelijk doel ontbreekt, leveren rekenmodellen en meer Europese regels alleen maar bureaucratie op en gaan mens en milieu er niet op vooruit.

Mijn land, Nederland, levert het voorbeeld van hoe het niet moet. Daar loopt al bijna twintig jaar een discussie over rekeningrijden, het belasten van het wegverkeer per afstand. De discussie is inmiddels volkomen vastgelopen. De enige indruk die de kiezers eraan overhouden, is dat files belast worden zonder dat perspectief ontstaat, dat de problemen worden opgelost door verbetering van de spoorwegen en het openbaar personenvervoer.

Europa moet zulke fouten van de lidstaten niet gaan herhalen. Wel moeten we alle belemmeringen wegnemen voor regionale en nationale maatregelen, zorgen dat die maatregelen goed op elkaar kunnen worden afgestemd, de grensoverschrijdende betaling van heffingen verbeteren en de beroepschauffeurs beter informeren over welke maatregelen ze kunnen verwachten buiten hun eigen woongebied.

De voorstellen van rapporteur El Khadraoui bieden daarvoor de ruimte en daarom krijgen ze de steun van mijn fractie. Daarnaast vraagt rapporteur Jarzembowski vooral aandacht voor de geluidsoverlast van het goederenverkeer over het spoor. Dat zijn we met hem eens, maar tegelijk wil ik erop wijzen dat de bouw van steeds meer hoge geluidsmuren langs de spoorbanen daarvoor niet de oplossing kan zijn.

Johannes Blokland, namens de IND/DEM-Fractie. – Voorzitter, na een lang en enerverend debat staan we op het punt het standpunt van het Parlement in eerste lezing goed te keuren. Ik ben behoorlijk tevreden over het resultaat en zeer tevreden over de samenwerking met de rapporteur. Het is goed dat lidstaten de gelegenheid krijgen om de externe kosten door te berekenen aan de vervuiler. Laten we niet aarzelen de filekosten, luchtvervuilingskosten en geluidshinderkosten door te berekenen aan, uiteindelijk, de consument.

Wel ben ik van mening dat lidstaten de ruimte moeten behouden om te variëren in de kosten. Daarnaast moeten de opgelegde lasten duidelijk en transparant zijn terug te leiden tot de daadwerkelijke kosten. We kunnen lidstaten niet toestaan een soort strafbelasting in te voeren. Amendement 40 zal dus uit het verslag moeten.

Verder wil ik graag van de Raad horen of hij met het Parlement van mening is dat de opbrengsten van het Eurovignet aangewend moeten worden ter vermindering van de externe kosten. Dit is voor mij een essentieel punt om akkoord te kunnen gaan met de Eurovignet-richtlijn.

Daarnaast moet dit voorstel niet op zichzelf komen te staan. Vrachtwagens zijn niet de enige veroorzakers van de filekosten op de weg. Verder veroorzaken ook andere modaliteiten externe kosten. Met uitzondering van de zee- en luchtvaart, omdat daar een emissiehandelssysteem voor komt, moeten ook deze vervoerders hun externe kosten gaan betalen. Zo stimuleren we op eerlijke wijze schonere vervoersondernemingen.

Graag wil ik ook nog van de gelegenheid gebruikmaken om steun te vragen voor mijn amendement 76. Ik begrijp niet waarom de Commissie heeft besloten de oude tekst van de bestuursrechtelijke heffing te veranderen in alle wegen in stadsgebieden. Het opleggen van dergelijke bestuursrechtelijke heffingen is een nationale bevoegdheid. De lidstaten moeten bepalen op welke wegen zij een dergelijke bestuursrechtelijke heffing willen opleggen, mits deze uiteraard niet-discriminatoir is. Ik stel daarom voor de oude tekst uit 2006 weer op te nemen en ik vraag u om uw steun hiervoor.

Tenslotte wil ik opmerken dat het van het grootste belang is dat de Commissie erop toeziet dat de lidstaten deze richtlijn niet aanwenden om het vrachtverkeer een ongerechtvaardigd hoge heffing op te leggen. De Commissie moet haar taak voortvloeiend uit artikel 11, lid 1, zeer serieus nemen. Indien een lidstaat een loopje neemt met de berekening van de externe kostenheffing of met de maximale waarde, moet de Commissie hard optreden tegen die lidstaat.

Reinhard Rack (PPE-DE). – (DE) Mijnheer de Voorzitter, economie, milieu en mensen: dat moeten de drie hoekstenen zijn van de Europese wetgeving inzake infrastructuurheffingen en eurovignet. Bij het goederenvervoer in Europa moeten we deze drie prioriteiten waarschijnlijk in een andere volgorde zetten, zowel om alfabetische als om inhoudelijke redenen. Vandaag geldt: eerst de mensen, dan het milieu en dan de economie.

De Commissie en het Parlement willen volgens deze prioriteiten handelen. Er ligt een zeer goed voorstel van de Commissie over de internalisering van de externe kosten, dat de werkelijke kosten in het verkeer – in het goederenvervoer, maar niet alleen daar – zichtbaarder wil maken. De toenmalige vice-voorzitter van de Commissie, de heer Barrot, en de huidige vice-voorzitter, de heer Tajani, verdienen daarvoor onze dank.

De Commissie vervoer en toerisme heeft verbeteringen aangebracht in dit voorstel. We hebben nog meer nadruk gelegd op de belangen die hierbij het meest in het geding zijn: de belangen van de mensen, het milieu en de economie. Ik dank in dit verband uitdrukkelijk de rapporteur, de heer El Khadraoui, en alle collega's die hieraan constructief en actief hebben meegewerkt.

We hebben ook de kerk in het midden gelaten. Europa kan en moet niet alles tot in ieder detail regelen. De lidstaten moeten de ruimte hebben om hun eigen specifieke situatie aan te pakken. Dat geldt in het bijzonder ook voor het veelbesproken onderwerp van de files. Het is belangrijk dat we niet degenen straffen die in de file staan, maar met constructieve oplossingen bijdragen aan het voorkomen van files. Niet sancties, maar creatieve oplossingen moeten op de voorgrond staan.

Zoals zo vaak zit ook bij onze tekst het venijn in de details. In haar oorspronkelijke voorstel stelde de Commissie voor om na zorgvuldige kostenberekeningen alles weer te vergeten en toch een uiterste bovengrens voor de kosten te hanteren. De Commissie vervoer en toerisme heeft dat in het toenmalige amendement 20 als onzinnig van de hand gewezen. Morgen wordt dit standpunt als amendement 40 weer in stemming gebracht. De rapporteur is voor dit amendement. Ik vraag u allen dit standpunt te steunen. Het is belangrijk dat we dit punt binnenhalen.

Tot slot moet mij van het hart dat ik het zeer betreurt dat het Tsjechische voorzitterschap het kennelijk niet de moeite waard heeft gevonden om bij de behandeling van dit belangrijke wetgevingsvoorstel een vertegenwoordiger naar het Parlement te sturen.

Brian Simpson (PSE). – (EN) Mijnheer de Voorzitter, ik wil een paar dingen zeggen over het verslag-El Khadraoui. Ik wil de rapporteur en zijn medewerkers bedanken voor hun harde werk en voor het bereiken van een compromis, wat soms onmogelijk leek.

In dit debat dienen een aantal punten aan de orde te komen. Ten eerste is dit het begin en niet het eind van een proces en het compromis behelst onder andere het recht van de lidstaten om al dan niet een congestieheffing in te voeren. Ik wil de geachte afgevaardigden, vooral van de PPE-DE-Fractie, eraan herinneren dat dit Parlement de Commissie consequent heeft verzocht een voorstel en een strategie op te stellen om de externe kosten in alle vervoerswijzen, maar in het bijzonder in het wegvervoer, te internaliseren. Hiervoor is inderdaad veel aandacht geweest, omdat onze wegen meer verstopt raken en de opwarming van de aarde ernstiger vormen aanneemt.

Ook hebben we een evenwichtiger wegvervoersector nodig, die niet alleen vanuit economisch oogpunt maar ook vanuit milieuperspectief gezien duurzaam is en die onderkent dat hij een eerlijke prijs moet betalen voor de kosten die hij maakt op het gebied van milieu of infrastructuur. Niets doen is geen optie, hoewel dat de afgelopen maanden welhaast de lijfspreuk van de Britse conservatieven lijkt. Ik weet dat de opstelling van

dit verslag een lastige opgave is geweest – sommige leden vinden het te ver gaan, anderen juist niet ver genoeg. Volgens mij verdient dit compromis echter onze steun, als een eerste stap. In de toekomst zullen hopelijk ook andere externe kosten worden doorberekend en ik wil hier benadrukken dat mijn fractie graag ziet dat alle inkomsten uit Eurovignetten worden geoormerkt voor gebruik in de vervoersector zodat de publieke opinie een grotere transparantie ervaart.

Dit verslag is een serieuze poging om dat gedaan te krijgen waarom het Parlement jarenlang heeft gevraagd. Het is een belangrijk instrument in de strijd tegen congestie, voor verbetering van het milieu en voor een intensiever gebruik van andere vervoerswijzen. Daarom verdient het onze volledige steun. En commissaris, ik zou me er niet al te veel zorgen over maken dat u het oneens bent met Georg Jarzembowski – wij van de socialistische fractie verschillen al jaren met hem van mening, en met succes.

Paolo Costa (ALDE). – (IT) Mijnheer de Voorzitter, mijnheer de commissaris, dames en heren, dit is de derde keer dat ik mij met dit onderwerp bezighoud. In de vorige zittingsperiode mocht ik rapporteur zijn van een initiatiefverslag hierover en nog niet zo lang geleden hebben wij de vorige versie van het eurovignet aangenomen.

Wij mogen niet vergeten waarom dit proces zo lang voortsleept. Er zijn minstens drie gegevens waarmee tegelijkertijd rekening moet worden gehouden. Tot voor kort werd het wegensnet, evenals andere infrastructuur, alleen door de belastingbetalers betaald. Het eurovignet zorgt ervoor dat men in de nabije toekomst kan beginnen de financiële last van de infrastructuur – voor een gedeelte althans – af te wentelen op de gebruikers, wat in ieder geval veel eerlijker is. Dus het eurovignet is een instrument van fiscale rechtvaardigheid, niet het tegenovergestelde, ook al lijkt het daar momenteel wel op. Natuurlijk is het de taak van het financiële bestel van de diverse landen die Europa niet toestaan zich daarmee bezig te houden – want anders zouden wij dat graag doen – om deze verandering in goede banen te leiden. Het huidige eurovignet is een toepassing van het beginsel 'de gebruiker betaalt'. Nu moeten wij zien over te stappen op het beginsel 'de vervuiler betaalt', een belangrijk principe waar wij echt onze schouders onder moeten zetten.

Wat mij betreft is het bereikte compromis een goed compromis en wij moeten dan ook trachten daar zoveel mogelijk aan vast te houden. Hiermee wordt het bewijs geleverd dat als de Raad ermee akkoord gaat, wij daadwerkelijk kunnen overgaan...

(Spreker wordt door de Voorzitter onderbroken)

Seán Ó Neachtain (UEN). – (GA) Mijnheer de Voorzitter, ik begrijp waarom dit verslag is opgesteld. Wat mij betreft is dit echter een onrechtvaardig verslag, omdat de landen die toch al ver van het centrum van de markt liggen door deze heffing, het Eurovignet, extra duur uit zijn.

De commissaris zei dat de berggebieden zich verzetten tegen de interne markt. Geldt dit bijvoorbeeld ook voor mijn eigen kiesdistrict in het westen van Ierland, van waar elke week 1 000 vrachtwagens vertrekken? Zij worden juist getroffen als ze naar de markt gaan. En hoezo is er een interne markt? Die is er niet! De kosten voor perifere landen worden verhoogd omdat u de markt groener wilt maken. We kunnen echter niet van twee walletjes eten. We mogen de landen in de periferie niet vergeten en moeten hen eerlijk behandelen, mijnheer de Voorzitter, iets dat met dit verslag niet gebeurt.

Sepp Kusstatscher (Verts/ALE). – (DE) Mijnheer de Voorzitter, dames en heren, geen enkele serieuze wetenschapper twijfelt eraan dat het verbruik van fossiele energie drastisch moet worden verminderd, omdat de voorraad grondstoffen beperkt is en de verbranding van fossiele brandstoffen de belangrijkste oorzaak is voor de klimaatchaos.

We weten allemaal dat ongeveer een derde van de fossiele brandstoffen verspild wordt aan verkeer en vervoer en dat vooral het vrachtverkeer enorme schade toebrengt aan mens en natuur, waarvoor de belastingbetaler moet opdraaien. Iedereen is het in principe eens met het beginsel dat de reële kosten moeten worden doorberekend. Zodra het echter om concrete maatregelen voor de toepassing van dat beginsel gaat, horen we een hele reeks uitvluchten.

Het is volkomen onbegrijpelijk waarom met het oog op de huidige crises niet veel consequenter wordt opgetreden. Het is verkeerd om de ongezonde en uit haar voegen barstende vervoersector te blijven stimuleren. Zo raken we steeds verder verwijderd van de klimaatdoelstelling 20-20-20. We moeten ons realiseren dat we met deze onwaarschijnlijke houding de toekomst van onze kleinkinderen op het spel zetten.

Ulrich Stockmann (PSE). – (DE) Mijnheer de Voorzitter, mijnheer de commissaris, allereerst wil ik de heer El Khadraoui bedanken. Hij heeft onder zeer moeilijke omstandigheden een werkbaar compromis weten te bereiken.

Voor ons, vervoersbeleidspecialisten, betekent het een enorme sprong voorwaarts dat nu ook luchtvervuiling, lawaaihinder en files in de tolheffingen kunnen worden doorberekend. Dat versterkt het beginsel dat de vervuiler betaalt. Dit beginsel voorkomt dat winsten in handen van particulieren terechtkomen en dat de samenleving moet opdraaien voor de schade. Dat is een sociaaldemocratisch uitgangspunt. Het Parlement heeft besloten om dit beginsel stapsgewijs voor alle vervoerswijzen in te voeren. Dan zal er eindelijk sprake zijn van een eerlijkere concurrentie tussen spoorwegen, vrachtwagens en binnenvaart.

Tegelijkertijd moet hier duidelijk worden gesteld dat het aan de lidstaten is om te beslissen of zij de extra tolheffingen invoeren. Niemand wordt daartoe gedwongen. Wij stellen hier alleen het kader voor de regelingen vast, zodat er in Europa geen lappendeken van verschillende tolheffingsmodellen ontstaat en discriminatie wordt voorkomen. Het goederenvervoer over de weg moet immers binnen de hele interne markt op vergelijkbare wijze worden behandeld. Het gaat ons daarbij niet om extra inkomstenbronnen, maar om een betere sturing van het verkeer door middel van prijssignalen. De Commissie vervoer en toerisme eist terecht dat de extra inkomsten uitsluitend worden aangewend voor het verminderen van externe schade.

Er kleeft voor mij echter ook een bezwaar aan het compromis: het besluit van de Commissie vervoer en toerisme zoals dat nu voorligt, koppelt de invoering van congestiekosten voor vrachtwagens aan de invoering daarvan voor andere vervoerswijzen, zoals personenauto's. Dat belemmert de invoering van congestiekosten in lidstaten die geen tolheffing voor personenauto's willen, zoals Duitsland. Daarmee geven we een belangrijk sturingsinstrument voor het vervoersbeleid uit handen.

Mijn conclusie luidt als volgt: na tientallen jaren van discussie over externe kosten kan de stemming van morgen leiden tot een doorbraak in het vervoersbeleid. Ik hoop dat we daarvoor de vereiste meerderheid krijgen.

Jeanine Hennis-Plasschaert (ALDE). - Voorzitter, de enige reden - althans voor mij - om überhaupt serieus naar dit voorstel te kijken, is het feit dat er met dit voorstel een Europees kader wordt gecreëerd waarbinnen de lidstaten kunnen opereren, hetgeen uiteindelijk ten goede komt aan de interne markt. De groene noemer wordt immers steeds vaker misbruikt om een zekere vorm van protectionisme te bedrijven. De sectorale rijverboden in Oostenrijk zijn hier een goed voorbeeld van.

We komen van ver. Enkele heikele punten blijven echter onderwerp van discussie. Laat ik duidelijk zijn: de mogelijkheid van een congestieheffing voor het goederenvervoer over de weg is wat mij betreft ontoelaatbaar, en ook het loslaten van het zogenoemde oormerken beschouw ik als een *no go*.

Mijn collega Dirk Sterckx zei het al eerder: als in de tweede lezing blijkt dat er in dit Huis en de Raad geen meerderheid is voor deze standpunten, is het voorstel voor de Liberalen van de baan. Het goederenvervoer over de weg is een belangrijke motor van onze economie. Laten we dat gegeven vooral niet - en juist nu niet - uit het oog verliezen.

En laat ook ik eindigen - met name in de richting van de PPE-DE - met een oud Hollands gezegde: "De tactiek van een olifant in een porseleinkast heeft maar zelden het gewenste effect".

Wiesław Stefan Kuc (UEN). – (PL) Mijnheer de Voorzitter, het feit dat goederenvervoerders in toenemende mate door de huidige crisis worden getroffen, zou ons tot voorzichtigheid moeten manen wat betreft de invoering van nieuwe regelgeving inzake vervoersheffingen, tenzij het onze bedoeling is om de crisis nog erger te maken. De vervoerssector is altijd van vitaal belang geweest voor de hele economie. We hebben in het verleden al negatieve ervaringen gehad met de hervorming van het gemeenschappelijk landbouwbeleid en ik vrees dat dit scenario zich nu zal herhalen.

We moeten in gedachten houden dat vervoersbedrijven algemeen genomen geen reusachtige ondernemingen zijn, maar bescheiden firma's met een klein aantal voertuigen. We mogen hen niet laten opdraaien voor de onderhoudskosten van een land. Dat is nu reeds het geval met brandstofbelastingen, verzekeringen, wegcontroles en tal van andere heffingen. De invoering van externekostenheffingen zou niet alleen de vervoerskosten aanzienlijk verhogen, maar impliceert ook dat er twee keer voor hetzelfde wordt betaald. Het is zonneklaar dat er ook in de toekomst goederen zullen moeten worden vervoerd, aangezien er altijd producenten en consumenten zullen zijn, met het vervoer van producten tot gevolg. Maar moeten we de

vervoerssector daarom opzadelen met de kosten voor infrastructuur? Ik roep het Parlement op om alle verdere maatregelen op te schorten tot betere tijden of om het Commissievoorstel in zijn geheel te verwerven.

Michael Cramer (Verts/ALE). – (DE) Mijnheer de Voorzitter, het verkeer, en vooral het wegverkeer, is verantwoordelijk voor 30 procent van de CO₂-uitstoot. Ook met deze richtlijn zijn we nog mijlenver verwijderd van een eerlijke concurrentie tussen de

verschillende vervoerswijzen.

Sinds het midden van de jaren negentig bestaat er in de EU een verplichte tolheffing voor het spoor. Ze geldt voor iedere locomotief op iedere spoorkilometer en aan de hoogte ervan worden nagenoeg geen grenzen gesteld. Voor het wegverkeer wordt het aan de lidstaten overgelaten of ze wel of geen tol heffen. Bovendien geldt de tol alleen voor vrachtwagens, alleen op snelwegen en alleen voor vrachtwagens vanaf 12 ton. Dat is oneerlijke concurrentie. Dat leidt ertoe dat het verkeer zich verplaatst van het spoor naar de weg en niet, zoals u in uw hoogdravende toespraken altijd zegt, van de weg naar het spoor.

In Slowakije is de tol op het spoor twee keer zo hoog als in Duitsland en op de wegen daar wordt helemaal geen tol geheven. Dat is toch idioot! Daarom is deze richtlijn nodig; daarom is een doorberekening van de reële kosten nodig. Als de leden van de Fractie van de Europese Volkspartij (Christen-democraten) en Europese Democraten zeggen dat de congestiekosten niet mogen worden doorberekend, moeten ze toch in ieder geval stemmen voor het doorberekenen van de kosten als gevolg van klimaatverandering, ongelukken en lawaai. Dan zijn ze geloofwaardig.

Wie hier nee tegen zegt, heeft de strijd tegen de klimaatverandering opgegeven en stort onze kinderen en kindskinderen in het verderf, omdat er voor hen op deze planeet geen toekomst meer is. We hebben een regeling nodig die veel strenger is dan wat de Commissie en de meerderheid van het Parlement hebben voorgesteld.

Luís Queiró (PPE-DE). – (PT) Mijnheer de Voorzitter, de herziening van de eurovignetrichtlijn had moeten worden gebruikt om bij te dragen aan een duurzamer en milieuvriendelijker wegvervoer. Eenvoudig gezegd: het resultaat dat in de commissie is bereikt, zet ons mijns inziens op het verkeerde spoor.

Wij hebben niet gekozen voor maatregelen die een duurzamer goederenvervoer in de hand werken. Integendeel, wij hebben in deze tijden van wereldwijde crisis een verkeerde boodschap uitgedragen, aangezien alles erop wijst dat deze herziening alleen maar zal leiden tot een verergering van de op zich reeds precaire situatie van vele vervoerbedrijven. Het gaat daarbij vooral om kleine en middelgrote ondernemingen die het merendeel van het Europese bedrijfsleven uitmaken.

Wij weten dat het van essentieel belang is om maatregelen ter bestrijding van verontreiniging en ter bevordering van technologische innovatie, zoals schonere motoren en intelligente voertuigen, te implementeren. Het probleem is dat een verplichte congestieheffing ernstige moeilijkheden doet rijzen. De zogenaamde 'spitsuren' worden in de eerste plaats veroorzaakt door lokale automobilisten die zich van en naar hun werk of zaak spoeden of zich verplaatsen in hun vrije tijd. Door een verplichte congestieheffing voor goederenvervoer in te stellen straffen wij echter alleen maar degenen die ons voorzien van al wat wij nodig hebben in ons dagelijkse leven en daarbij met hun deur-tot-deur service de grootst mogelijke snelheid en soepelheid garanderen.

Een dergelijke maatregel is overigens ontoereikend als bijvoorbeeld niet tegelijkertijd aandacht wordt besteed aan de invoering van glijdende werkuren, ongevallenpreventie en wegenplanning en –onderhoud. Erger nog, hij brengt de mobiliteit die mede ten grondslag ligt aan onze samenlevingen en markteconomie in het gedrang. Bovendien is hij in strijd met andere maatregelen die de bevordering van de economische, sociale en territoriale samenhang van de Unie ten doel hebben. De maatregel zal de economische wurg van mijn land, Portugal, en van alle andere perifere landen tot gevolg hebben, aangezien wij gedegradeerd zullen worden tot nettobetalers van doorgangsheffingen.

Tot slot nog dit, mijnheer de Voorzitter. De heffing druist in tegen de milieudoelstellingen, die belangrijk zijn. Bovendien zal zij ertoe leiden dat vele kleine en middelgrote ondernemingen met nog grotere moeilijkheden te kampen krijgen of zelfs failliet gaan. Anders gezegd, zij zal rechtstreeks bijdragen aan de stijging van de werkloosheid en de maatschappelijke instabiliteit in de Europese samenlevingen. De keuze is aan ons, maar laat het duidelijk zijn dat wij verantwoording zullen moeten afleggen over de gevolgen van onze beslissingen.

Inés Ayala Sender (PSE). – (ES) Mijnheer de Voorzitter, ik wil uiting geven aan onze grote teleurstelling, tenminste vanuit de socialistische banken – hoewel deze zich in geografisch opzicht in de periferie bevinden

– over de slechte timing van deze tekst. In de eerste plaats is het nog te vroeg. We hebben Eurovignet II, dat pas een half jaar geleden in werking is getreden, nog niet eens geëvalueerd of we openen al een nieuw dossier.

In de tweede plaats zitten wij midden in een ernstige financiële, economische en sociale crisis, die het goederenvervoer over de weg hard getroffen heeft, en daarom lijkt het een misplaatste grap om met een maatregel te komen die onvermijdelijk zal leiden tot een kostenstijging van de goederen die over de weg worden vervoerd. Dat geldt in het bijzonder voor de landen in de periferie van Europa, waar de werkloosheid het hoogst is en geen alternatieven voorhanden zijn: geen spoorwegen, geen snelwegen op zee. Want die zijn er niet, en bovendien is er geen bereidheid aan de grenzen.

In de derde plaats heeft het Europees Parlement in het verleden altijd gevraagd om internalisering voor alle vervoersmodaliteiten en niet alleen voor de modaliteiten die al belast worden aan de grens. We hebben de Commissie gevraagd om naar creatieve oplossingen te zoeken zodat we een systeem krijgen dat in intermodaal opzicht solidair is, waardoor de coherentie in onze Europese inzet voor een co-modale logistieke keten wordt gehandhaafd. Deze tekst weersprekt dat met zijn partijdigheid.

Tot slot ben ik van mening dat het niet eerlijk is om tegen de burgers te zeggen dat de files met dit instrument voorgoed zullen worden opgelost, die files waar ze dagelijks last van hebben.

Als dat het geval was, dan zou de sector van het goederenvervoer over de weg zelf de eerste zijn die om een degelijk instrument zou vragen, want het is die sector die op dit moment de prijs betaalt voor de files in de stedelijke gebieden.

Het compromis dat de rapporteur voorstelt is prijzenswaardig vanwege de scherpte ervan, maar bevat in juridisch opzicht heel duidelijk een zwak punt. De Commissie weet dat maar ontkent het, om nog maar te zwijgen van de verwarrende boodschap die we de burgers zenden door Europese wetgeving aan te nemen waarvan de toepassing wordt overgelaten aan de vrije wil van de lidstaten.

Zoals gezegd is dit niet het goede moment en gaat het om een onvolledig en weinig solidair instrument, althans voor de landen aan de rand van Europa.

Fiona Hall (ALDE). – (EN) Mijnheer de Voorzitter, ik wil graag iets zeggen over de noodzaak om CO₂-emissies in het Eurovignet op te nemen. De CO₂-emissies van zware vrachtvoertuigen zijn bijna een kwart van de totale uitstoot van het wegvervoer en hoewel auto's geleidelijk zuiniger worden, gold dat de afgelopen vijftien jaar niet voor zware vrachtvoertuigen.

Als we de CO₂-uitstoot niet in het Eurovignet opnemen, welke andere opties hebben we dan? Bijzonder weinig, want ik zie nog niet gebeuren dat de Ecofin-ministers op EU-niveau overeenstemming bereiken over een brandstofbelasting. Erger nog, als een lidstaat een tolsysteem wil invoeren waarin de externe kosten van de CO₂-emissies worden doorberekend, mag hij dat niet doen, tenzij we deze emissies nu in het Eurovignet opnemen. CO₂ uitsluiten van het Eurovignet zou uitermate oneerlijk zijn omdat alle lidstaten nu op grond van de beschikking inzake de verdeling van de inspanningen bindende CO₂-reductiedoelen hebben. Het is belangrijk dat zij een verscheidenheid aan instrumenten tot hun beschikking hebben.

Philip Bradbourn (PPE-DE). – (EN) Mijnheer de Voorzitter, ik wil enkele woorden wijden aan het verslag van de heer El Khadraoui over het Eurovignet, dat reeds in talrijke vormen en bij vele eerdere gelegenheden in dit Parlement aan de orde is geweest. Mijn standpunt is ongewijzigd: ik zie niet de noodzaak in van een extra belasting voor een bedrijfstak die toch al zwaar door de economische neergang is getroffen.

In het Verenigd Koninkrijk wordt elk jaar reeds meer dan vijftig miljard Britse pond aan het wegvervoer onttrokken, waarvan slechts tien miljard in de transportsector als geheel wordt geherinvesteerd. Dat zijn dan zogenaamd doelheffingen! Waarom bediscussiëren we in Europees verband maatregelen die de problemen vergroten, in een tijd waarin we de grootste economische crisis sinds mensenheugenis meemaken en er elke week grote en kleine bedrijven failliet gaan?

Laat ik in dit verband tegen Brian Simpson zeggen dat het beter is om niets te doen dan om iets fout te doen. In de komende weken zal zijn partij daar tot haar schade en schande wel achter komen.

Meer in het algemeen wil ik de Parlementsleden erop wijzen dat in het Verenigd Koninkrijk de lokale autoriteiten besluiten nemen over zaken die te maken hebben met de beprijzing van het wegvervoer. In mijn eigen regio, West Midlands, waren alle zeven plaatselijke gemeenteraden van uiteenlopende politieke signatuur tegen de invoering van een dergelijke regeling.

In de regio van Brian Simpson wees een overweldigende meerderheid van de burgers de beprijzing van het wegvervoer af in een lokaal referendum in Greater Manchester.

Daarom wil ik dit Parlement en de Europese Commissie de volgende vraag stellen: wat is er zo onduidelijk aan dit nee dat u het niet begrijpt? Het is niet de taak van de EU om op dit gebied een uniforme regeling op te leggen. De nationale en lokale autoriteiten moeten daarover zeggenschap houden.

Jörg Leichtfried (PSE). – (DE) Mijnheer de Voorzitter, zodra de rust is weergekeerd, wil ik de gelegenheid aangrijpen om de rapporteur van harte te feliciteren. Het was hard werken, maar er zijn opmerkelijke vorderingen gemaakt die ons weer een kleine stap dichterbij een volledige vergroening van het zware vrachtverkeer brengen. Belangrijk is vooral dat er geen compensatie wordt gegeven voor de verhoging van de tolgeden en dat de kosten als gevolg van lawaai, luchtvervuiling en deels ook files worden doorberekend. Wel kan men twisten over de vraag of dat niet wat te weinig is, vooral bij de files.

Over bepaalde onderdelen ben ik echter niet tevreden. Een punt wil ik hier speciaal noemen: iedereen zal zich intussen bewust zijn van het probleem van de klimaatverandering of er op zijn minst van op de hoogte zijn. Dat was een reden om ook aan de zware industrie voorwaarden te stellen waaraan niet zo gemakkelijk kan worden voldaan en waarover ook nog wel te discussiëren valt. Wat in deze situatie echter niemand in Oostenrijk en in de rest van Europa begrijpt, is dat de Fractie van de Europese Volkspartij (Christen-democraten) en Europese Democraten ervoor heeft gezorgd dat een van de grootste veroorzakers van CO₂-uitstoot, namelijk het zware transitovervoer, geen cent hoeft te betalen voor de kosten die daardoor ontstaan. Dames en heren, dat zult u niet aan uw kiezers kunnen uitleggen. Zij moeten via de belastingen voor die kosten opdraaien. Dat valt echt niet uit te leggen.

Wanneer de spreekster namens de PPE-DE-Fractie dus vindt dat zij hier een slag heeft verloren, dan hoop ik dat zij nog veel van zulke slagen zal verliezen. Een grote meerderheid van de Europeanen zou daarbij gebaat zijn.

Bilyana Ilieva Raeva (ALDE). – (BG) Het verslag over de wegentol bevat voorstellen die het transport in de Europese Unie beduidend duurder zullen maken, vooral op lange afstanden en voor transporteurs uit de perifere landen van de EU, zoals Bulgarije. Daar zullen niet enkel de transporteurs onder lijden, maar ook hun directe klanten, de kleinhandelaars en de eindgebruikers in de Europese Unie. De wegvervoerders worden zwaar getroffen door de financiële en economische crisis. In vergelijking met 2007 is de vraag naar transportdiensten met 50 procent afgenomen. In vergelijking met 2007 zijn er daarnaast 110 procent meer faillissementen in deze sector.

Door het ontbreken van gelijkaardige wettelijke vereisten zijn Europese transporteurs minder concurrentieel dan bedrijven uit landen buiten de EU, die een groot aantal vrachten naar de Europese Unie voor hun rekening nemen. Ondernemingen die de afgelopen jaren hebben geïnvesteerd in groene transportmiddelen bevinden zich in een bijzonder moeilijke situatie. Momenteel kunnen zij hun leasecontracten niet nakomen en staan daardoor aan de rand van een faillissement. Gezien deze omstandigheden sta ik volledig achter de voorstellen 71 en 72, waarin wordt voorgesteld dat er geen congestiefactor in de richtlijn wordt opgenomen. Daarnaast ben ik van mening dat het van groot belang is dat de middelen die worden geïnd via wegentol niet worden overgeheveld naar andere vormen van transport. Dat zou negatieve gevolgen hebben, vooral voor landen met een onderontwikkeld wegennetwerk, zoals mijn land, Bulgarije.

Marian-Jean Marinescu (PPE-DE). – (RO) We hebben in de vervoerssector een coherent en duurzaam Europees beleid nodig dat de beginselen van subsidiariteit en proportionaliteit eerbiedigt. Het internaliseren van externe kosten voor milieuvuiling en geluidshinder is een positieve maatregel.

De tollens die door zware voertuigen betaald worden om gebruik te kunnen maken van de weginfrastructuur zullen op de lange termijn de enorme infrastructuurinvesteringen bekostigen die deel uitmaken van de Europese en nationale economische herstelplannen, op het niveau van zowel de trans-Europese vervoersnetwerken als andere categorieën van weginfrastructuren, waaronder berggebieden waar het vaak bijzonder moeilijk is om wegen te bouwen.

Op de korte termijn echter blijft het de verantwoordelijkheid van de lidstaten om snelle, specifieke financieringswijzen te vinden voor deze investeringen door verstandig gebruik te maken van de geldmiddelen die de EU hun geeft, zowel via de TEN-T-financiering en de structuurfondsen en het Cohesiefonds, als via franchisen en publiek-private samenwerking.

De Europese Commissie moet gebruik maken van de instrumenten die ze tot haar beschikking heeft om steun te geven aan de geïntegreerde initiatieven voor het uitbreiden van de infrastructurele netwerken van de lidstaten, vooral de nieuwe lidstaten.

Wat betreft de invoering van een belasting voor gebruikers van infrastructuurvoorzieningen teneinde het fileprobleem op te lossen, ben ik van mening dat dit voorstel grondiger moet worden onderzocht, waarbij in het achterhoofd moet worden gehouden dat files niet alleen door auto's worden veroorzaakt, maar vooral door het onvermogen van de lidstaten om nationale infrastructuurvoorzieningen op regionaal en plaatselijk niveau doeltreffend te plannen en uit te voeren.

Daarom denk ik dat er een betere wisselwerking moet bestaan tussen projecten van ruimtelijke ordening, stedelijke plannen en verkeersbeheer, vooral in stedelijke en peristedelijke gebieden waar verkeeropstoppen voor de meeste problemen zorgen.

Robert Evans (PSE). – (EN) Mijnheer de Voorzitter, allereerst wil ik mijn vriend en collega, de heer El Khadraoui, feliciteren. Eerlijk is eerlijk, aanvankelijk zag het er niet naar uit, maar hij heeft bewezen heel goed in staat te zijn een zeer solide en werkbaar verslag op te stellen. Ik ben blij dat ik er mijn steun aan kan verlenen evenals aan het onderliggende principe dat de vervuiler moet betalen.

Aan deze zijde van het Parlement hechten we grote waarde aan luchtkwaliteit waarover we allemaal erg bezorgd zijn, en we weten allemaal dat vrachtwagens vervuiling veroorzaken. Mevrouw Lichtenberger heeft gelijk als zij zegt dat daarvoor gedocumenteerd bewijs bestaat. Mevrouw Wortmann-Kool, die inmiddels is vertrokken, sprak over de obstakels voor de interne markt en de heer Jarzembowski uitte eveneens bezwaren tegen het Eurovignet ondanks zijn verslag over groener vervoer. Tegen beiden wil ik zeggen dat de grootste bedreiging voor alle markten overmatige vervuiling is. Ik geloof niet dat een extra belasting van 2 tot 3 procent een blok aan het been van de sector zal zijn, maar we laten daarmee wel zien dat we serieus actie ondernemen om de vervuiling terug te dringen.

De heer O'Neachtain uitte bezwaren en zorgen in verband met Ierland en andere staten die aan de rand van de Unie liggen. Hij begrijpt blijkbaar niet dat deze regeling voor de lidstaten facultatief is. Zij wordt in Ierland alleen maar van kracht als de regering van dat land daartoe besluit. Ik denk dat de heer O'Neachtain, en vermoedelijk ook de heer Bradbourn, vanmiddag een belangrijke les hebben geleerd, namelijk dat het gevaarlijk is over een verslag te spreken dat je ofwel niet hebt gelezen ofwel duidelijk niet begrijpt. Daarbij sla je ook nog eens een modderfiguur.

Overigens kunnen en moeten we volgens mij veel meer doen om het vrachtverkeer te verplaatsen van de weg naar het water: één binnenschip kan namelijk net zo veel vervoeren als vijftien vrachtwagens. Daarom denk ik dat we het initiatief van onze voormalige Belgische collega moeten steunen.

Christine De Veyrac (PPE-DE). – (FR) Mijnheer de Voorzitter, mijnheer de vice-voorzitter van de Commissie, om te beginnen wil ik mijn collega's, de heer El Khadraoui en de heer Jarzembowski, feliciteren met de kwaliteit van hun werk en met de uitstekende verslagen die zij hebben opgesteld.

Wij bevinden ons momenteel in een overgangsperiode, waarin wij onderzoeken hoe wij onze industrie kunnen beschermen en tegelijkertijd duurzamer maken, en hoe wij de drie 20-procentdoelstellingen kunnen halen, die in december vorig jaar door de toenmalige voorzitter van de Europese Unie, Nicolas Sarkozy, opnieuw voor dit Parlement werden bevestigd.

In deze context heeft de Europese Unie de wens geuit om wetgeving op te stellen, teneinde andere kosten, die tot nu toe door de gehele Europese samenleving werden gedragen, in de vervoersprijs op te nemen. En dat is nu precies het principe 'de vervuiler betaalt', dat het Parlement altijd heeft gesteund.

Dat is wat wij in juni vorig jaar voor het luchtvervoer hebben goedgekeurd, door de luchtvaart op te nemen in de regeling voor de handel in broeikasgasemissierechten (ETS). Wat de maritieme sector betreft, beraadt de Europese Commissie zich momenteel op de beste manier om de uitstoot van schepen in aanmerking te nemen, en dat is wat wij vandaag voorstellen met deze tekst voor het vrachtvervoer over de weg.

Ik ben het eens met de collega's die hebben gezegd dat wij de mobiliteit beslist niet mogen beperken. Wij moeten deze mobiliteit in de Europese Unie blijven stimuleren, zoals wij dit al vele jaren doen, en we moeten ervoor zorgen dat er sprake is van eerlijke concurrentie tussen de verschillende vervoerswijzen.

Wij mogen ondernemingen niet tot elke prijs dwingen om goederen per trein of per boot, in plaats van per vrachtwagen over de weg te vervoeren. Dat zou absurd en oneconomisch zijn. Wat wij moeten doen, is

ervoor zorgen dat ondernemingen kunnen kiezen welke vervoerswijze voor hen het voordeligst, het snelst en het meest economisch is, en daarvoor is het nodig dat de werkelijke kosten van de gekozen vervoerswijze tot uitdrukking komen in de prijs.

Door de lidstaten de mogelijkheid te bieden om, indien zij dit wensen, bepaalde externe kosten te internaliseren, wordt met deze ontwerprichtlijn een eerste stap in deze richting gezet, een eerste stap op weg naar een daadwerkelijke integratie van externe kosten in alle vervoerswijzen, en daarvan gaat een krachtige politieke boodschap uit. Het is belangrijk dat wij deze boodschap morgen steunen door middel van onze stemming.

Bogusław Liberadzki (PSE). – (PL) Mijnheer de Voorzitter, ik zou onze rapporteur, de heer El Khadraoui, hartelijk willen bedanken. Hij heeft goed werk geleverd en een oplossing gezocht voor enkele honderden opmerkingen.

Wat het thema van het verslag betreft, zou ik willen benadrukken dat het wegvervoer Europa vandaag juist op de been houdt. Het is een feit dat we besluiten extra heffingen in te voeren en het lijkt correct dat de gebruiker betaalt. Toen we de werkzaamheden met het oog op deze richtlijn planden, hadden we deze crisis echter niet voorzien.

Ik heb daarom het gevoel dat ik namens de goederenvervoerders moet spreken. Ik zou er in dit Parlement op willen wijzen dat hun situatie vandaag veel slechter is, voornamelijk als gevolg van de dalende vraag naar internationaal wegvervoer. Volgens de vervoerders is dit te wijten aan de torenhoge financiële lasten, in de eerste plaats door de brandstofbelastingen. Wat de brandstofkosten betreft, heeft de sector tijdelijk respijt gekregen, maar de Europese Unie is niet in staat om de brandstofprijzen op langere termijn te garanderen.

Naar mijn mening zouden zowel de Europese Commissie als de regeringen de dialoog moeten aangaan met de beroepsgoederenvervoerders. We moeten hun uitleggen hoe dit initiatief tot stand is gekomen. We moeten hen er eveneens van overtuigen dat we alle vormen van vervoer op dezelfde manier willen behandelen en, ten slotte, dat wij verantwoordelijk zijn voor een weloordacht en evenwichtig Europees vervoersbeleid.

Luis de Grandes Pascual (PPE-DE). – (ES) Mijnheer de Voorzitter, de herziening van de Eurovignet-richtlijn is een zaak van groot belang die ons allen bezighoudt en zorgen baart. Dat is met name het geval in de perifere landen, waar we ons slachtoffers van dit voorstel voelen.

De Europese Commissie heeft besloten de externe kosten van het vervoer over de weg te internaliseren door drie nieuwe kostenposten te creëren: heffingen voor luchtvervuiling, geluidsoverlast en filevorming.

Ofschoon de beginselen achter dit voorstel – ‘de gebruiker betaalt’ en ‘de vervuiler betaalt’ – redelijk zijn, is de voorgestelde oplossing dat geenszins, omdat deze discriminerend zal zijn voor een sector die nu al maanden de desastreuze effecten van de economische crisis ondervindt. Hoewel dat niet de bedoeling was, is het uiteindelijk resultaat dat het goederenvervoer over de weg wordt gedemoniseerd.

Dit voorstel, dames en heren, is slecht getimed en zal, in plaats van het gehoopte doel van een duurzame vervoerssector te bereiken, de doodsteek vormen voor een groot aantal kleine en middelgrote Europese bedrijven die aan duizenden personen in de Europese Unie werk bieden en dagelijks bijdragen aan de distributie van goederen door ervoor te zorgen dat de producten bij de eindgebruiker terecht komen, een eindgebruiker die zal zien dat de producten die hij koopt door deze heffingen duurder zullen worden.

Dames en heren, we hebben een concurrerend, duurzaam en milieuvriendelijk vervoerssysteem nodig dat de weg niet uitsluit, want dat is op dit moment de enige manier om overal te komen. Overstappen op andere modaliteiten is nog steeds een utopie, een droom die nog lang geen werkelijkheid is. Trans-Europese netwerken, snelwegen op zee, grensoverschrijdende verbindingen, het zijn in sommige gevallen nog steeds onuitgevoerde plannen.

Dames en heren, wanneer de ‘Titanic’ van de wereldeconomie zinkt, mogen we niet van het orkest vragen dat ze doorspelen, en al helemaal niet om iets te vieren.

Emanuel Jardim Fernandes (PSE). – (PT) Hartelijk dank aan alle betrokkenen, en zeer in het bijzonder aan mijn collega, de heer El Khadraoui, die zich enorm heeft ingezet en blijkt heeft gegeven van maximale openheid en bereidheid tot consensus.

Het voorstel dat hier wordt behandeld, zal de lidstaten in de gelegenheid stellen heffingen in te voeren teneinde bepaalde externe milieukosten te dekken en aanzienlijke inkomsten te genereren, die moeten worden gebruikt

om het Europese wegnnet te verbeteren en het milieueffect van een deel van het wegvervoer terug te dringen. Anderzijds kan het ook enorme kosten teweegbrengen, met name voor meer perifere landen zoals mijn land, Portugal. Daarom heb ik aangedrongen op Copel en heb ik me resoluut verzet tegen de verplichte uitbreiding van het geografische toepassingsgebied naar alle hoofdwegen.

Ik heb me ook verzet tegen de toepassing van een congestieheffing omdat de congestiekosten veroorzaakt worden door een kleine groep weggebruikers en deze maatregel derhalve tot oneerlijke mededinging leidt en de grootste vervuilers ongestraft laat. Desalniettemin ben ik mij ervan bewust dat deze kosten in rekening moeten worden gebracht. Beperking van de toepassing tot de trans-Europese wegnnetten of de wegen die vaak en in hoge mate worden gebruikt door internationale vrachtovervoerders, waarbij de lidstaat de mogelijkheid wordt geboden om te kiezen op welke wegen heffingen van toepassing zijn, is wellicht de minst slechte oplossing. De gevolgen ervan zouden overigens draaglijker zijn als de toepassing van dit voorstel zou worden uitgesteld tot na de diepe wereldwijde economische crisis die wij thans doormaken.

Richard Seeber (PPE-DE). – (DE) Hartelijk dank, mijnheer de Voorzitter. Ik juich dit voorstel uitdrukkelijk toe. We zijn op de goede weg, vooral ook omdat de congestiekosten worden meegeteld in de totale kosten van de infrastructuur. We moeten de reële kosten doorberekenen als we echt willen dat markteconomische instrumenten het verkeer reguleren. Anders blijven er op dit vlak onevenwichtigheden bestaan.

Het debat heeft ook aangetoond dat er een spanningsveld bestaat tussen de perifere regio's en de centraal gelegen gebieden. Wanneer mensen uit de perifere regio's door de centraal gelegen gebieden rijden, moeten ook zij rekening houden met de belangen van de bevolking. Dit is een belangrijk punt waarvoor ik begrip vraag, omdat voor een deel van de bevolking de kritische grens is bereikt. Het subsidiariteitsbeginsel, zoals verwoord in het voorstel, biedt de lidstaten de mogelijkheid om zelf te bepalen of ze de externe kosten willen doorberekenen.

Voor de centraal gelegen gebieden – met name voor de Alpengebieden – is het duidelijk dat zij van deze mogelijkheid gebruik zullen maken. Als er perifere regio's zijn die dat niet doen, kan ik dat begrijpen. Ons algemene streven moet echter zijn om aan iedere sector van het transportwezen de kosten door te berekenen die door deze sector worden veroorzaakt. Alleen zo kunnen we op de lange termijn een systeem creëren dat werkelijk duurzaam is en tegemoetkomt aan de belangen van de bevolking. Hartelijk dank.

Gilles Savary (PSE). – (FR) Mijnheer de Voorzitter, om te beginnen wil ik de heer El Khadraoui feliciteren met het feit dat hij een compromis heeft bereikt. We mogen echter niet onder stoelen of banken steken dat dit een kwetsbare tekst is. De tekst lijdt onder de externe kosten van de crisis, waarmee ik wil zeggen dat er sprake is van aanzienlijke pressie en grote bezorgdheid van de zijde van de wegvervoerders.

Toen deze tekst op het bureau van onze medewetgever belandde, speelde er bovendien een zorg van andere aard, omdat een vat aardolie toen 57 dollar kostte. Het is dus een tekst die onder moeilijke omstandigheden tot stand is gekomen. Ik wil op dit punt echter opmerken – omdat ik dingen heb gehoord die mij verbazen – dat deze tekst er niet op gericht is een belasting of tol in te voeren: iedere lidstaat beslist zelf of hij een belasting of tol wil invoeren.

Net als de twee vorige teksten, heeft deze tekst tot doel de voorwaarden vast te stellen om in de verschillende landen tol op de wegen te heffen, zodat er geen te grote verschillen ontstaan en er geen concurrentievervalsing of discriminatie in de hand wordt gewerkt.

Ik denk dat wij hierover heel duidelijk moeten zijn. De tekst beantwoordt volledig aan het subsidiariteitsbeginsel en is bovendien gericht op gelijkheid. Wat mijn eigen land betreft ben ik er zeer tevreden mee, want dankzij deze tekst gaan vrachtwagens een bijdrage leveren aan de infrastructuur van een doorvoerland als Frankrijk, terwijl ze dit land nu doorkruisen zonder een druppel benzine te tanken en zonder een cent te betalen. Daarom denk ik dat dit een nuttige tekst is.

Alexandru Nazare (PPE-DE). – (RO) De Commissie wil vervoersondernemers niet alleen laten betalen voor het recht om van infrastructuur gebruik te maken, maar ook voor de gevolgen voor het milieu, wat ook wel internalisering van externe kosten wordt genoemd. Daardoor ontstaat een hoge belastingdruk, met alle zware gevolgen van dien voor deze bedrijven, vooral in de huidige economische crisis.

Voordat een dergelijke richtlijn kan worden voorgesteld, moeten er aan de hand van relevante cijfers specifieke onderzoeken worden uitgevoerd naar de gevolgen voor het milieu. Er is behoefte aan een realistische beoordeling van de mogelijke gevolgen van de uitvoering van een dergelijke richtlijn, alsook aan specifieke voorstellen voor methoden voor de berekening en doorberekening van externe kosten.

De internalisering van externe vervoerskosten is op de lange termijn een maatregel die het vervoer groener kan maken. Ik zou nog willen zeggen dat dergelijke specifieke rechtsinstrumenten werkelijk nodig zijn in een lidstaat als Roemenië. Ik voorzie echter nog niet dat deze externe kosten in de toekomst toegepast zullen worden, tenminste niet in Boekarest waar ik vandaan kom. Ik heb het hier over verkeerscongestie, luchtverontreiniging, geluidshinder, waterverontreiniging, grondverontreiniging of de impact op natuurlijke landschappen. Ik kan me niet voorstellen dat de autoriteiten in Roemenië deze richtlijn, die eerder een last is dan een steun, ten uitvoer zullen brengen.

Echter, zoals de heer Jarzembowski ook aangeeft, mogen dergelijke maatregelen pas toegepast worden als objectieve onderzoeken zijn verricht aan de hand van statistische gegevens. We kunnen van vervoersbedrijven niet verlangen om willekeurig vastgestelde geldbedragen aan externe kosten te betalen, te meer daar het om aanzienlijke bedragen gaat.

Jörg Leichtfried (PSE). – (DE) Mijnheer de Voorzitter, ik vraag nogmaals het woord omdat enkele afgevaardigden op een wellicht wat schijnheilige wijze de werkgelegenheid ter sprake hebben gebracht. Ik denk dat we het er allemaal over eens zijn dat het ongelofelijk belangrijk is om juist in tijden als deze de werkgelegenheid te garanderen.

Natuurlijk ondervindt de transportsector nadeel van deze situatie, maar dat geldt niet alleen voor het wegvervoer. Ook de spoorwegen, de binnenvaart en de zeescheepvaart ondervinden er nadeel van. Alles wat deze richtlijn doet, is dat zij het oneerlijke voordeel dat het goederenvervoer over de weg momenteel ten opzichte van andere vervoerswijzen geniet, enigszins beperkt.

Het punt van de werkgelegenheid is een heel andere kwestie. Daarvoor is een verstandig economisch en saneringsbeleid nodig. We moeten consequent doorgaan met wat we in het Parlement hebben besloten. Deze richtlijn heeft daar helemaal niets mee te maken.

Antonio Tajani, vice-voorzitter van de Commissie. – (IT) Mijnheer de Voorzitter, in de loop van dit debat zijn er veel uiteenlopende standpunten naar voren gekomen, die soms haaks staan op elkaar, omdat ze gebonden zijn aan politieke groeperingen of nationale visies. Dus uit het hele debat blijkt wel hoe moeilijk deze problematiek ligt, maar ook hoe belangrijk ze is. Ik geloof dat er een compromis gevonden moet worden en wat momenteel in dit Parlement met het verslag van El Khadraoui tot stand wordt gebracht is over het geheel genomen een goed compromis.

Ik geloof niet dat de Commissie de burgers met een extra belasting heeft willen opzadelen en evenmin dat zij de westelijk en oostelijk gelegen landen, dus de meest perifere landen, heeft willen afstraffen. In de eerste plaats omdat het eurovignet niet verplicht is. Voorts omdat wij getracht hebben het systeem te harmoniseren en een kader vast te stellen om tariefmisbruik te voorkomen, en dus worden er ook maximumwaarden vastgesteld. Maar er zijn natuurlijk ook andere standpunten, andere ideeën in dit debat naar voren gekomen. Ik denk dat de tekst die bij de Raad terechtkomt nog wel de nodige wijzigingen zal ondergaan, omdat er ook binnen de Raad verschillende meningen circuleren. Wij zijn het allemaal eens over het beginsel dat de vervuiler moet betalen, maar als wij vervolgens kijken naar de praktische uitvoering, komen er allerlei verschillen aan het licht tussen de lidstaten onderling, tussen politieke groeperingen, Parlementsleden, tussen Commissie, Parlement, Raad. Dit is dus echt een heikel en gecompliceerd onderwerp.

Ik denk echter niet dat wij bijvoorbeeld veel geloof moeten hechten aan de kritische optie, volgens welke de negatieve opmerkingen verband houden met het feit dat wij een crisisperiode doormaken. Natuurlijk zitten wij in een crisis, maar in het voorstel wordt gerept van een toepassing vanaf 2012. Ik hoop – en ben er ook stellig van overtuigd – dat in 2012 de crisis definitief achter de rug is. Een vleugje optimisme kan geen kwaad, en trouwens, ook de grootste pessimisten gaan er niet van uit dat wij in 2012 nog volop in de crisis zitten.

Dit vooropgezet, geloof ik dat de Raad een paar wijzigingen zal aanbrengen. De eerste lezing zal dus niet voldoende zijn en wij krijgen in de komende maanden wel de nodige tijd om de veranderingen te toetsen die moeten worden ingevoerd om te trachten in de bemiddelingsfase een goed akkoord uit het vuur te slepen, een akkoord waarmee de burger concrete antwoorden krijgt en het beginsel van 'de vervuiler betaalt' zo goed mogelijk en vanaf 2012 op facultatieve wijze kan worden toegepast.

Saïd El Khadraoui, rapporteur. – Voorzitter, een paar opmerkingen. Ten eerste zou ik de collega's willen vragen om zich niet te laten misleiden door de afschrikwekkende cijfers die hier en daar worden geponeerd. Ik verwijs bijvoorbeeld naar mevrouw Wortmann-Kool - met alle respect - zij heeft het over extra kosten van verschillende euro's. Dat klopt helemaal niet. Ik kan u op de centime zeggen wat de impact zou kunnen zijn in het meest extreme geval: congestie zal dan 65 eurocent per kilometer zijn, dat is het absolute maximum,

65 eurocent in zeer zwaar gecongestioneerde gebieden, en alleen voor de enkele kilometers waar er file is, dus niet op de rest.

Geluid zou dan 1,1 eurocent eraan toevoegen. Luchtvervuiling zou dan voor de meest vervuilende vrachtwagens nog eens 16 eurocent zijn. Als je dat allemaal optelt, kom je aan een maximum maximum van 82 eurocent voor de enkele kilometers waar congestie is. Voor de rest van het traject moet je die 65 eurocent ervan aftrekken. Dat is het eerste wat ik wil zeggen, ook naar de mensen uit de perifere lidstaten.

Ten tweede, we zitten inderdaad in een crisis, maar de crisis zal niet oneindig lang duren. Wat wij hier nu doen, is een kader scheppen dat lidstaten na een nationaal debat in de gelegenheid moet stellen om, wanneer zij dat wensen en meestal na jarenlange voorbereiding, daadwerkelijk een systeem van internalisering van externe kosten op poten te zetten.

Ten derde stel ik vast dat nogal wat collega's willen anticiperen op wat de Raad allemaal zal gaan beslissen, want de Raad heeft nog altijd geen standpunt ingenomen. Wij moeten daar absoluut geen schrik van hebben. Laten we gewoon gaan voor een standpunt waar wij 100% achter staan. Nadien zullen we het debat, het gevecht aangaan met de Raad. Ik kan u garanderen dat ik als rapporteur mijn best zal doen om - zo niet alles, dan toch het meeste - van het standpunt van het Parlement binnen te halen en daar zullen we het later dan nog wel over hebben.

Georg Jarzembowski, rapporteur. – (DE) Mijnheer de Voorzitter, mijnheer de vice-voorzitter van de Commissie, dames en heren, staat u mij toe aan het slot van dit debat nog twee opmerkingen te maken. De eerste opmerking is gericht aan het adres van de heer Evans: mijn fractie is voor de internalisering van de externe kosten, en wel van de kosten als gevolg van uitlaatgassen en lawaai. Dat lijkt ons redelijk. Wanneer u het beginsel dat de vervuiler betaalt echter altijd laat prevaleren – en ik ben bereid om die discussie aan te gaan – dan zijn het de lidstaten die de files veroorzaken, want zij zorgen niet voor voldoende infrastructuur. De vrachtwagens komen in files te staan die voor 80 procent uit personenauto's bestaan. Het is absurd om bedrijven te laten betalen voor files die door de lidstaten worden veroorzaakt. Bij toepassing van het beginsel dat de vervuiler betaalt, zouden de lidstaten extra geld aan de vervoerders moeten geven. Het zijn immers de lidstaten die de files veroorzaken omdat ze niet tijdig zorgen voor de benodigde infrastructuur.

We zijn het erover eens dat meer infrastructuur niet altijd de oplossing is. Het is ook mogelijk om met behulp van intelligente vervoerssystemen files tegen te gaan. Er bestaan tal van moderne technologieën waarmee files kunnen worden bestreden. Als men echter stelt dat de vrachtwagen moet betalen wanneer er een file is, is er voor de staat geen enkele prikkel om de file op te heffen, omdat de staat dan inkomsten zou mislopen. Dat klopt toch niet!

Mijnheer de vice-voorzitter van de Commissie, u zei terecht dat u met dit nieuwe voorstel geen nieuwe belastingen wilt invoeren en dat u aan de oormerking wilt vasthouden. Kunnen we afspreken, commissaris, dat u het voorstel intrekt als de Raad zich niet voor een duidelijke oormerking van de inkomsten uit de eurovignetten uitspreekt? U hebt immers gezegd dat u geen nieuwe belastingen wilt. Ik ben het volledig met u eens: wanneer besloten wordt om vanwege uitlaatgassen en lawaaihinder de prijs van het eurovignet te verhogen, moet het geld ook worden gebruikt om de negatieve milieueffecten van het vervoer terug te dringen en niet om de gaten te dichten in de begrotingen van de ministers van Financiën. Dat laatste mag niet gebeuren! Daarom hoop ik dat u bij uw standpunt blijft: geen belasting zonder oormerking. Is dat niet het geval, dan trekt u het voorstel in. Hartelijk dank!

Het debat is gesloten.

De stemming vindt woensdag 11 maart 2009 plaats.

(De vergadering wordt om 18.10 uur onderbroken en om 18.30 uur hervat)

Schriftelijke verklaringen (artikel 142)

Krzysztof Hołowczyc (PPE-DE), schriftelijk. – (PL) Mijs inziens moeten in het kader van dit debat drie aspecten onder de aandacht worden gebracht: het innen van voertuigbelastingen, milieuvriendelijke voertuigen en de internalisering van externe kosten.

Het zou de absolute prioriteit van alle EU-initiatieven moeten zijn om het recht van EU-burgers op onbelemmerde mobiliteit te garanderen en om deze mobiliteit te bevorderen door de consequente tenuitvoerlegging van EU-plannen voor infrastructuurontwikkeling. Dit vloeit voort uit de vier vrijheden van de interne markt die in het Verdrag worden genoemd.

Investerings in infrastructuurontwikkeling zouden gebaseerd moeten zijn op de vastgestelde prioriteiten op het gebied van milieubescherming, waarbij rekening is gehouden met de EU-doelstellingen inzake klimaatverandering. De ontwikkeling van een moderne en geïntegreerde infrastructuur zou daarom gepaard moeten gaan met de inachtneming van de beginselen van intermodaliteit en interoperabiliteit.

De kosten voor milieubescherming, geluidshinder, verkeersopstoppen en de bescherming van de menselijke gezondheid zijn onlosmakelijk verbonden met de gedaanteverandering van het Europese infrastructuurnetwerk dat een dynamische ontwikkeling kent. Het lijkt passend om het in dit document voorgestelde beginsel 'de vervuiler betaalt' bindend te maken. We mogen niet vergeten dat dit beginsel al sinds enkele jaren in de zakenwereld wordt toegepast.

VOORZITTER: MANUEL ANTÓNIO DOS SANTOS

Ondervoorzitter

16. Vragenuur (vragen aan de Commissie)

De Voorzitter. – Aan de orde is het Vragenuur (B6-0009/2009) dat bij wijze van uitzondering zal duren tot 20.00 uur.

Allereerst deel ik u mede dat commissaris Kovács niet aanwezig zal zijn, zodat de vragen nrs. 1 en 3 uit het eerste deel van dit Vragenuur die tot de heer Kovács gericht zijn, beantwoord zullen worden door commissaris Reding.

Wij behandelen een reeks vragen aan de Commissie.

Eerste deel

De Voorzitter. – Vraag nr. 31 van **Silvia-Adriana Țicău** (H-0068/09)

Betreft: Maatregelen ter bevordering van producten en diensten die bijdragen aan de verbetering van de energie-efficiëntie en de ontwikkeling van hernieuwbare energie

De staatshoofden en regeringsleiders hebben op de voorjaarsbijeenkomst van de Europese Raad van 2008 een herziening van de richtlijn inzake energiebelasting aangekondigd, teneinde het aandeel van hernieuwbare energie in het totale energieverbruik te vergroten.

De energie-efficiëntie verbeteren is een van de snelste, zekerste en goedkoopste oplossingen om de Europese Unie minder afhankelijk te maken van energiebronnen uit derde landen, het energieverbruik te beperken, de CO₂-emissies te verlagen en de energie-uitgaven van de Europese burgers te verminderen.

Welke maatregelen is de Commissie van plan te treffen en welke financiële en fiscale instrumenten zal zij aanwenden om producten en diensten te bevorderen die bijdragen aan de noodzakelijke verbetering van de energie-efficiëntie en de ontwikkeling van hernieuwbare energie?

Viviane Reding, lid van de Commissie. – (EN) In haar Europees economisch herstelplan, dat overigens door het Parlement en de Raad is goedgekeurd, laat de Commissie zien dat zij het gebruik van groene producten snel wil bevorderen. Zij heeft onder meer verlaagde btw-tarieven voorgesteld voor groene producten en diensten die in het bijzonder tot doel hebben de energie-efficiëntie van gebouwen te verbeteren. Verder spoort de Commissie de lidstaten aan om de consumenten nog meer te stimuleren om milieuvriendelijke producten te kopen.

Op dit moment is de Commissie bezig met een herziening van de bestaande belastingwetgeving van de Gemeenschap. Het doel hiervan is bestaande stimulansen die in strijd zijn met de beoogde energie-efficiëntie en reductie van CO₂-emissies, af te schaffen en waar nodig nieuwe stimulansen te creëren die wel bevorderlijk zijn voor het bereiken van deze doelstellingen.

Behalve de bovengenoemde fiscale initiatieven wil de Commissie andere financiële instrumenten benutten om energie-efficiëntie te bevorderen, vooral in gebouwen. Daartoe ontwikkelen de Commissie en de Europese Investeringsbank samen een initiatief voor de financiering van duurzame energie. Het streven is om voor dit doel fondsen van kapitaalmarkten te gebruiken via de participatie van het Burgemeestersconvenant. In 2009 zal naar verwachting een bedrag van vijftien miljoen euro beschikbaar komen.

Tevens heeft de Commissie voorgesteld Verordening (EG) nr. 1080/2006 betreffende het Europees Fonds voor Regionale Ontwikkeling te wijzigen, zodat dit fonds door alle lidstaten kan worden aangewend om meer geld te besteden aan verbetering van de energie-efficiëntie en het gebruik van hernieuwbare energie in bestaande woningen.

Silvia-Adriana Țicău (PSE). – (RO) Om te beginnen wil ik graag zeggen dat de huidige richtlijn slecht of ontoereikend is uitgevoerd. Ik wil de Commissie daarom vragen of zij van plan is om in de toekomst ook de btw op producten te verminderen. Verder denk ik dat het belangrijk is om de bijdrage van het Europees Fonds voor Regionale Ontwikkeling ter ondersteuning van energie-efficiënte van gebouwen en sociale woningen, te verhogen van 3 naar 15 procent

Ik denk ook dat het belangrijk is om een fonds voor energie-efficiënte en hernieuwbare energie te hebben.

Viviane Reding, lid van de Commissie. – (EN) Wij weten dat het erg belangrijk is maatregelen in te voeren om burgers en overheden te helpen energie te besparen. Er zijn inmiddels enkele onderzoeken beschikbaar over de mogelijkheden van belastingprijken voor energie- en milieudoelinden en de Commissie is bezig een voorstel te formuleren om de btw-richtlijn zodanig te wijzigen dat een verlaagd btw-tarief kan worden toegepast op bepaalde milieuvriendelijke goederen en diensten.

Zoals vermeld in het economisch herstelplan kan de Commissie verlaagde btw-tarieven voorstellen voor groene producten en diensten die in het bijzonder tot doel hebben de energie-efficiëntie van gebouwen te verbeteren. Er dient evenwel op te worden gewezen dat de lidstaten reeds op grond van het Commissievoorstel van juli 2008 deze verlaagde btw-tarieven kunnen toepassen op diensten die verband houden hebben met renovatie, herstel, verbouwing en onderhoud van woningen, gebedshuizen, culturele erfgoederen en historische monumenten. Daartoe behoren ook werkzaamheden die erop gericht zijn de betrokken gebouwen energiezuiniger te maken.

De Ecofin-Raad heeft vandaag een compromis bereikt. Het is nog te vroeg om te zeggen wat we precies met de Ecofin-voorstellen gaan doen, maar de Commissie zal de voorstellen die vandaag zijn gedaan, bestuderen.

Reinhard Rack (PPE-DE). – (DE) Mijnheer de Voorzitter, ik wil de commissaris en de Commissie bedanken voor het feit dat zij in het bijzonder zijn ingegaan op het vraagstuk van de warmte-isolatie van gebouwen. Het is een van de meest efficiënte vormen van energiebesparing. Daarom lijkt het me belangrijk en juist om deze weg te bewandelen. Mijn vraag in dit verband is: acht de Commissie het mogelijk om een verlaagd btw-tarief toe te passen op laagenergie- en nulenergiewoningen in de systeembouw? Is dit het overwegen waard, en hoe gaat het dan verder?

Viviane Reding, lid van de Commissie. – (DE) Mijnheer de Voorzitter, wat de heer Rack zojuist opperde, is een interessante gedachte. De Commissie zal dit idee uiteraard bestuderen, samen met de andere ideeën die ter tafel liggen en betrekking hebben op energie-efficiëntie bij nieuwbouw of renovatie van woningen. Ik kan tevens melden dat de Commissie de structuurfondsen zodanig zal herzien dat ook via de structuurfondsen in energie-efficiënte woningen kan worden geïnvesteerd.

De Voorzitter. – Vraag nr. 32 van **Giorgos Dimitrakopoulos (H-0100/09)**

Betreft: Soepeler interpretatie van het stabiliteitspact

Kan de Commissie zeggen waarom zij in een periode van zo ernstige economische crisis vasthoudt aan de opvatting dat landen met een te groot overheidstekort dit moeten verminderen in een periode van 2 jaar en niet 3 jaar, wat in de gegeven omstandigheden toch logischer lijkt? En hoe kan dit standpunt verzoend worden met de oproep van de voorzitter van de Eurogroep voor een soepeler interpretatie van het stabiliteitspact (zie verklaring van 21.1.2009 Agence Europe)?

Viviane Reding, lid van de Commissie. – (EN) Onder normale omstandigheden veronderstelt het Stabiliteits- en groeipact dat een buitensporig tekort snel wordt gecorrigeerd, en deze correctie moet plaatsvinden binnen het jaar nadat zo'n buitensporig tekort is vastgesteld. Het hervormde Stabiliteits- en groeipact staat echter in bijzondere omstandigheden ook langere termijnen toe – in overeenstemming met artikel 3, lid 4 van Verordening (EG) nr. 1467/97 van de Raad.

Het pact biedt geen nauwkeurige omschrijving van deze bijzondere omstandigheden. Wanneer de Commissie echter op grond van artikel 143 van het Verdrag een verslag opstelt over een (gepland) buitensporig tekort, moet zij op basis van het Verdrag rekening houden met wat bekendstaat als "relevante factoren". In dit verslag zal de Commissie ontwikkelingen beschrijven in de economische situatie op middellange termijn, vooral

potentiële groei, heersende conjuncturomstandigheden, de uitvoering van beleidsmaatregelen in het kader van de Lissabon-agenda en beleidsmaatregelen om onderzoek en ontwikkeling en innovatie te bevorderen. Tevens zullen de ontwikkelingen worden geschetst in de begrotingssituatie op middellange termijn, met name de begrotingsconsolidatie in goede tijden, het niveau van de overheidsschuld en de houdbaarheid ervan, de behoeften aan externe financiering, openbare investeringen en de algemene kwaliteit van de overheidsfinanciën. Ook zal worden gekeken naar andere factoren die volgens de betrokken lidstaat relevant zijn om een uitvoerig kwalitatief oordeel over het overschrijden van de referentiewaarde te kunnen vellen, en die de lidstaat uiteraard aan de Commissie en de Raad heeft gemeld.

Uit de bepalingen met betrekking tot de relevante factoren in kwestie blijkt dat de identificatie van bijzondere omstandigheden gebaseerd moet zijn op een algehele beoordeling van zulke factoren. Op 18 februari heeft de Commissie haar aanbevelingen voor adviezen van de Raad over de jongste actualisering van de stabiliteits- en convergentieprogramma's voor zeventien lidstaten vastgesteld. Tegelijkertijd, en rekening houdend met haar beoordeling van deze programma's, heeft de Commissie verslagen goedgekeurd voor Ierland, Griekenland, Spanje, Frankrijk, Letland en Malta. De Ecofin-Raad heeft vanmorgen zijn advies over deze verslagen vastgesteld. De Commissie gaat de Raad aanbevelingen doen om een eind te maken aan situaties waarin buitensporige tekorten voorkomen. In deze aanbevelingen zullen termijnen worden genoemd die in overeenstemming met het Stabiliteits- en groeipact worden vastgesteld, dat wil zeggen met inachtneming van eventuele bijzondere omstandigheden.

Giorgos Dimitrakopoulos (PPE-DE). – (EL) Mijnheer de Voorzitter, ik wil mevrouw de commissaris van harte bedanken voor haar uitvoerige antwoord. Ik moet er echter wel bij zeggen dat ik wat verbaasd ben. U hebt namelijk heel belangrijke dingen gezegd maar met geen woord gerept over het tijdschema. Dat wil zeggen, u hebt helemaal niet gezegd of de Commissie een voorstel zal doen voor een concreet tijdschema per geval, en ten tweede of de Commissie in haar voorstel de fasen van het tijdschema kan koppelen aan een vermindering van het percentage van meer dan 3 procent.

Jörg Leichtfried (PSE). – (DE) Mijnheer de Voorzitter, mevrouw de commissaris, ik heb twee korte vragen. Mijn eerste vraag is deze: hoe staat het met de landen die een schandalig lage of helemaal geen vennootschapsbelasting kennen? Is het eerlijk om een oogje dicht te knijpen wanneer deze landen het Stabiliteitspact soepeler toepassen omdat ze vanwege de lage belastinginkomsten in de problemen komen?

Dan mijn tweede vraag: moeten we hierbij ook niet kijken naar de mate waarin een bepaald beleid succesvol is? Met andere woorden: als een land een groter tekort heeft omdat het veel geld besteedt aan het bestrijden van de werkloosheid, en als de werkloosheid dan ook daadwerkelijk afneemt, zou het dan niet verstandig zijn om zo'n aanpak te stimuleren?

Avril Doyle (PPE-DE). – (EN) Is het Reglement gewijzigd? Ik dacht dat de vragensteller een aanvullende vraag kon stellen, plus twee andere leden van het Parlement.

Ten tweede, wanneer eindigt het vragenuur, nu we te laat zijn begonnen?

De Voorzitter. – Mevrouw Doyle, we zullen om 20.00 uur eindigen, zoals de bedoeling was. We zijn laat begonnen en zullen laat eindigen. Heeft de geachte afgevaardigde geen aanvullende vraag?

Wilt u uw aanvullende vraag stellen, mevrouw Doyle?

Avril Doyle (PPE-DE). – (EN) Mijnheer de Voorzitter, dat wil ik inderdaad. Mijn excuses, ik had begrepen dat u uitsluitend de vragensteller en één andere persoon daartoe de gelegenheid wilde geven. Ik heb uw woorden verkeerd geïnterpreteerd.

Ik wil de commissaris vragen alle lidstaten te noemen die voor zover bekend geen buitensporig tekort hebben.

Kan zij verder precies uitleggen wat de Commissie aan de Raad gaat voorstellen over de besluiten die vanmorgen met betrekking tot Ierland zijn genomen?

Viviane Reding, lid van de Commissie. – (EN) Mijn antwoord op de vraag van de heer Dimitrakopoulos luidt als volgt: wanneer de Commissie aan een lidstaat een termijn voorstelt waarbinnen de overheidsfinanciën weer op een houdbaar niveau moeten komen, zal de Commissie rekening houden met de speelruimte van de betrokken lidstaat. Een oproep tot snelle begrotingsconsolidatie hoeft alleen te worden verwacht wanneer een crisis met betrekking tot de overheidsfinanciën dreigt, met inachtneming van de financiële behoeften van de gehele economie.

Wat betreft de tweede vraag, die uit twee delen bestond, luidt het antwoord op het eerste deel "nee". In antwoord op de tweede vraag – over landen met een lage vennootschapsbelasting – kan ik zeggen dat met het Stabiliteits- en groeipact de algemene fiscale situatie van een lidstaat wordt beoordeeld, niet de specifieke belastingstructuur van elke lidstaat.

Mijn antwoord op de derde vraag, of er lidstaten zonder buitensporige tekorten bestaan: ja, uiteraard hebben sommige lidstaten geen buitensporige tekorten, zoals u kunt zien in de grafieken die de Commissie regelmatig publiceert.

De Voorzitter. – Vraag nr. 33 van **Pedro Guerreiro** (H-0125/09)

Betreft: Einde "belastingparadijzen"

Heeft de Commissie reeds een voorstel ingediend om met name in de EU een einde te maken aan de "belastingparadijzen"?

Heeft de EU een besluit genomen om de lidstaten voor te stellen om de aan "belastingparadijzen" op haar grondgebied een einde te maken?

Welke maatregelen zal de Commissie treffen om een einde aan belastingparadijzen te maken, de financiële speculatie te bestrijden en een punt te zetten achter het vrije verkeer van kapitaal, met name in de EU?

Viviane Reding, lid van de Commissie. – (FR) Mijnheer de Voorzitter, sinds het eind van de jaren negentig voert de Commissie een vastberaden beleid ter bestrijding van fraude, belastingontwijking en schadelijke belastingconcurrentie.

Een kernonderdeel van dit beleid is het bevorderen van transparantie in de belastingstelsels en uitwisseling van informatie tussen belastingdiensten. Onlangs werd dit beleid bevestigd door de duidelijke verklaringen van de G20 die tot doel hadden niet-transparante praktijken aan te pakken in bepaalde rechtsgebieden, die vaak worden omschreven als belastingparadijzen.

De Commissie heeft haar beleid op dit gebied eind 2008 en begin 2009 versterkt door twee voorstellen in te dienen.

Het eerste voorstel heeft tot doel de uitwisseling van gegevens te verbeteren, zoals bepaald is in de richtlijn betreffende spaargelden. In het tweede voorstel wordt in feite voorgesteld dat alle lidstaten hun normen inzake gegevensuitwisseling afstemmen op een zo toegankelijk mogelijk niveau, met name door ervoor te zorgen dat lidstaten zich niet kunnen beroepen op het bankgeheim om te weigeren informatie te verstrekken die andere lidstaten nodig hebben om de belasting van hun ingezetenen te kunnen berekenen.

In mei 2008 heeft de Raad besloten dit beleid inzake goed bestuur op fiscaal gebied, waaronder de beginselen van transparantie, gegevensuitwisseling en billijke belastingconcurrentie vallen, bij derde landen te bevorderen, en heeft hij de Commissie verzocht dergelijke clausules in de onderhandelingen met derde landen over handelsovereenkomsten aan de orde te stellen.

De Commissie is van plan binnenkort een politiek initiatief te presenteren om de aandacht te vestigen op de coherentie van dit beleid en op de kernelementen die het welslagen ervan kunnen verzekeren. De Commissie denkt met name dat door het uitvoeren van gecoördineerde maatregelen op Europees niveau tegemoet kan worden gekomen aan de zorgen die de heer Guerreiro heeft uitgesproken.

Pedro Guerreiro (GUE/NGL). – (PT) Veel woorden maar weinig daden, lijkt me, afgaand op wat hier is gezegd. Kortom, de belastingparadijzen en het einde van de belastingparadijzen zijn niet aan de orde. Ik verzoek u echter om antwoord op de volgende vragen. De Commissie heeft verklaard dat zij de banken ervan wil weerhouden te opereren vanaf "offshore" centra. Hoe denkt zij dit voornemen in praktijk te brengen? En welke effectieve maatregelen denkt zij voor te stellen om financiële speculatie te bestrijden die mede ten grondslag ligt aan de huidige financiële en economische crisis?

Robert Evans (PSE). – (EN) De commissaris weet vast het een en ander over belastingparadijzen, want Luxemburg moet daar toch toe gerekend worden. Is zij niet van mening dat het hele principe van de gemeenschappelijke markt wordt ondermijnd als vrachtwagens een omweg maken om daar goedkoop te tanken?

Dan heb je nog Jersey, Guernsey en het eiland Man – die tot het VK behoren, maar niet tot de EU – Liechtenstein, Monaco, San Marino, enzovoort. Het zijn allemaal kleine belastingparadijzen met offshore banking, die het de rijken naar hun zin maken. Ze bestaan alleen omdat de EU dat toelaat.

De commissaris had het over “een vastberaden beleid ter bestrijding van belastingontwijking”? Als dit serieus bedoeld was, zou zij dan niet een paar suggesties kunnen doen voor de manier waarop een eind kan worden gemaakt aan deze belastingparadijzen?

Viviane Reding, lid van de Commissie. – (EN) Wat betreft de eerste vraag: de Commissie heeft twee nieuwe richtlijnen voorgesteld om deze problemen op te lossen, aangezien de financiële crisis de problemen duidelijker doet uitkomen.

We hebben eind 2008 een voorstel ingediend en begin 2009 nog één. Het eerste beoogt een versterking van de informatie-uitwisseling, het tweede geeft de lidstaten het recht om informatie in te winnen zonder dat de andere lidstaat een beroep doet op het bankgeheim.

Wat de tweede vraag betreft zou ik willen onderstrepen dat vrachtwagens niets te maken hebben met belastingparadijzen.

Tweede deel

Vraag nr. 34 van **Claude Moraes** (H-0048/09)

Betreft: Internet en “hate crimes”

Het aanzetten tot rassenhaat wordt in alle lidstaten aangemerkt als misdrijf. Uit het onderzoek naar hate crimes dat in 2008 door de niet gouvernementele organisatie Human Rights First werd gepubliceerd blijkt echter dat het aantal hate crimes in Europa toeneemt. Er zij op gewezen dat internet hierin een belangrijke rol speelt.

Neemt de Commissie in het kader van de door haar geformuleerde doelstellingen bestrijding van internetcriminaliteit en het creëren van een veiliger internet voor iedereen maatregelen om websites te bestrijden die aanzetten tot haat en geweld?

Viviane Reding, lid van de Commissie. – (EN) De vraag die hier werd gesteld, is van groot belang, en ik zou willen onderstrepen dat de Commissie racisme, vreemdelingenhaat en alle andere haatuitingen waar de geachte afgevaardigde op doelt, met klem veroordeelt. De Commissie deelt tevens zijn bezorgdheid en is zich bewust van het feit dat bepaalde inhoud die via het internet wordt verspreid, een negatief effect kan hebben.

De Commissie bestrijdt racisme, vreemdelingenhaat en antisemitisme in alle media, en niet alleen op het internet, en wel in de mate van het mogelijke, met andere woorden binnen het kader van de haar door het Verdrag verleende bevoegdheden. Op deze basis heeft de Commissie een aantal initiatieven genomen – zowel van wetgevende als van niet-wetgevende aard – die zijn gericht op het voorkomen van discriminatie en van racistische, xenofobe en antisemitische uitingen. Zo is er ten eerste de richtlijn audiovisuele mediadiensten, waarin minimumnormen zijn vastgelegd voor alle audiovisuele en mediadiensten, met inbegrip van op aanvraag geleverde diensten op internet. Hiertoe behoort ook een verbod op het aanzetten tot haat op grond van ras, geslacht, godsdienst of nationaliteit. Bovendien heeft de Commissie beleidsmaatregelen aangenomen die erop gericht zijn racistische online-inhoud terug te dringen. Ik zou hier willen wijzen op de aanbeveling betreffende de bescherming van minderjarigen en de menselijke waardigheid en het recht op weerwoord, waarin wordt opgeroepen tot maatregelen ter bestrijding van discriminatie in alle media.

In het onlangs aangenomen kaderbesluit van de Raad betreffende de bestrijding van bepaalde vormen en uitingen van racisme en vreemdelingenhaat door middel van het strafrecht is een gemeenschappelijke EU-aanpak inzake racisme en vreemdelingenhaat geformuleerd. Het kaderbesluit heeft ten doel bepaalde opzettelijke gedragingen strafbaar te stellen, zoals het aanzetten tot geweld of haat jegens een groep personen, of een lid van die groep, die op basis van ras, huidskleur, afstamming, godsdienst, overtuiging dan wel nationale of etnische afkomst wordt gedefinieerd.

Het aanzetten tot geweld of haat wordt eveneens strafbaar gesteld wanneer dat gebeurt door het publiekelijk verspreiden of uitdelen van geschriften, afbeeldingen of ander materiaal. De lidstaten moeten uiterlijk op 28 november 2010 de nodige maatregelen treffen om aan die bepalingen te voldoen.

Naast deze wetgevingsaanpak bevordert de Commissie een aantal maatregelen voor veiliger internetgebruik. Ik geloof dat het Parlement goed vertrouwd is met het programma Safer Internet Plus, dat over een budget van 55 miljoen euro voor de periode 2009-2013 beschikt en waarmee projecten kunnen worden gefinancierd die de volgende doelstellingen hebben: bewustmaking van het publiek, het opzetten van een netwerk van meldpunten waar illegale en schadelijke inhoud en gedragingen kunnen worden aangegeven, met name waar het gaat om seksueel misbruik van kinderen, kinderlokkerij en pesten, het bevorderen van zelfreguleringsinitiatieven op dit gebied en het betrekken van kinderen en jongeren bij het creëren van een veiliger online-omgeving, het opzetten van een database inzake nieuwe trends in het gebruik van online-technologieën en de gevolgen ervan voor het leven van kinderen.

De Commissie streeft er bovendien naar een verantwoord gebruik van de media en het internet te bevorderen. In haar mededeling van december 2007 over mediageletterdheid verzoekt de Commissie de lidstaten om mediageletterdheid en onderzoek op dit gebied doeltreffender te bevorderen. Dit jaar zal zij een aanbeveling inzake mediageletterdheid publiceren.

Er zij ook op gewezen dat onze buurinstelling, de Raad van Europa, een reeks juridisch bindende en niet-bindende internationale instrumenten op dit terrein heeft ontwikkeld, waaruit blijkt dat de cyberspace geen rechteloze zone is en dat de lidstaten gehouden zijn individuele rechten en vrijheden te beschermen door hun nationale wetgeving. Tot deze instrumenten behoren onder meer het Cybercrime-Verdrag en het bijbehorende aanvullende Protocol nr. 3.

Claude Moraes (PSE). – (EN) Mevrouw de commissaris, ik twijfel geen seconde aan uw betrokkenheid bij dit vraagstuk. Ik weet dat u zich er zorgvuldig mee heeft bezig gehouden. Maar wat betreft de “rechtsvrije zone” waar u het over had: bent u ervan overtuigd, met name als het gaat om het aanzetten tot haat – wat volgens mij in alle lidstaten strafbaar is – dat de tenuitvoerlegging van het kaderbesluit, de richtlijn audiovisuele mediadiensten en vele andere instrumenten die u heeft genoemd, een eind zal maken aan de toename van dit soort websites? Tot dusver duidt alles erop dat hun aantal met de minuut groeit. Bent u niet van mening dat we verdere maatregelen moeten treffen?

Jim Allister (NI). – (EN) Mevrouw de commissaris, er bestaat geen erger uit haat voortkomend misdrijf dan moord. Deze week hebben republikeinse terroristen in mijn kieskring in Noord-Ierland uit haat drie moorden gepleegd op leden van de veiligheidskrachten.

En toch doken binnen een paar uur verschillende websites op waar instemming werd betuigd met deze afschuwelijke moorden en de daders werden verheerlijkt? Zal de Commissie dus, naast de bestrijding van racisme en vreemdelingenhaat, aandacht besteden aan de vraag hoe misbruik van het internet door terroristische parasieten kan worden aangepakt?

Viviane Reding, lid van de Commissie. – (EN) Er bestaat geen enkele rechtvaardiging voor misdaden, om het even waar deze misdaden plaatsvinden – zij het in de werkelijke wereld of in de digitale wereld – maar natuurlijk is het veel makkelijker om de criminaliteit in de werkelijke wereld te bestrijden, omdat we daar over de instrumenten beschikken die ons in staat stellen in te grijpen. In het wereldwijde web is het echter veel gecompliceerder. Om deze reden hebben we een hele reeks instrumenten ontwikkeld om dergelijke criminaliteit te kunnen bestrijden.

Uit discussies met mijn collega Jacques Barrot weet ik dat de politie een analyzenetwerk aan het opbouwen is om online-criminaliteit te kunnen aanpakken en dat zij de criminelen met steeds meer succes vervolgt. Maar er worden ook steeds meer websites opgezet. Zelf heb ik met het programma voor een veiliger internet geprobeerd het over een andere boeg te gooien, namelijk door internetgebruikers – en vooral jongeren – voor te lichten zodat zij weten wat zij kunnen ondernemen wanneer zij op schadelijke inhoud stuiten – het gaat hierbij niet alleen om criminaliteit, maar ook om pesterijen, die voor jongeren heel erg kunnen zijn. Bijvoorbeeld informeren wij hen over het feit dat er een speciale ‘meldknop’ is waarmee zij om hulp kunnen vragen.

We proberen dus de criminaliteit met verschillende middelen aan te pakken, met behulp van de politie, door leerkrachten, ouders en kinderen in staat te stellen zelf te beslissen of schadelijke inhoud te melden, en natuurlijk door programma's op het gebied van mediageletterdheid, waarvan ik er persoonlijk meer zou willen zien in de lidstaten. We moeten de komende generatie de nodige middelen aan de hand doen om oplossingen te vinden en misbruik te bestrijden. Anders zouden we wel eens een probleem kunnen krijgen met het interne en zou het wel eens kunnen gebeuren dat ouders hun kinderen het internet niet meer op laten gaan, en dat zou niet de juiste weg zijn. We willen dat de positieve aspecten van het internet tot hun recht komen en de negatieve aspecten van het internet worden tegengegaan.

Dan kom ik nu op de kwestie van de moorden, die de geachte afgevaardigde aanstipte. Het zijn verschrikkelijke gebeurtenissen, en het behoort naar mijn mening tot het werkterrein van de politie en de veiligheidskrachten om dergelijke dingen een halt toe te roepen. Die instrumenten kunnen natuurlijk niet worden beschouwd als een remedie tegen alle problemen van de samenleving. Er kan echter geen misverstand over bestaan dat criminaliteit moet worden bestreden, en wel met alle macht.

De Voorzitter. – Vraag nr. 35 van **Eoin Ryan** (H-0055/09)

Betreft: ICT en de informatiemaatschappij

De Commissie heeft de ontwikkeling van ICT en de informatiemaatschappij, die voor de Europese economie en samenleving enorme voordelen kan bieden, tot speerpunt van haar beleid gemaakt. Welke maatregelen neemt de Commissie echter om ervoor te zorgen dat bepaalde groepen in de Europese samenleving, zoals ouderen en personen met een laag inkomen, niet achterblijven of bij dit proces buiten de boot vallen?

Viviane Reding, lid van de Commissie. – (EN) Informatie- en communicatietechnologieën bieden veel mogelijkheden voor ouderenzorg. Maar dat is gemakkelijker gezegd dan gedaan, omdat we hier met een echte digitale kloof te maken hebben. Juist de mensen die ICT-instrumenten hard nodig hebben, zijn niet gewend ermee om te gaan, omdat zij nooit zulke instrumenten hebben gehad. Zo maakt slechts 15 procent van de ouderen gebruik van het internet. Daarom moeten we een compleet beleid ontwikkelen om barrières voor het internetgebruik uit de weg te ruimen, omdat ouderen met behulp van ICT langer actief en productief kunnen blijven, omdat zij dankzij toegankelijker online-diensten sociaal actief kunnen blijven en gedurende langere tijd kunnen genieten van een betere gezondheid en meer levenskwaliteit.

Daarom heeft de Commissie in 2007 een actieplan “Gezond ouder worden in de informatiemaatschappij” gepresenteerd, dat heel concrete maatregelen omvat.

De eerste maatregel is gericht op onderzoek en innovatie, met het doel om technologieën voor maatschappelijke zorg en bijstand voor zelfstandig wonen te ontwikkelen en te testen. Ik moet mijn waardering uitspreken voor het bedrijfsleven, dat middels deze onderzoeksprogramma's een hele reeks mechanismen, diensten en producten heeft ontwikkeld die ouderen in staat stellen langer in eigen huis te blijven wonen.

De tweede maatregel is gericht op bewustmaking van gebruikers en overheidsinstanties over de voordelen, bijvoorbeeld door middel van de oprichting van een internetportaal voor goede praktijken en een Europese regeling voor de onderscheiding van intelligente huizen en toepassingen voor zelfstandig wonen.

De derde is erop gericht de versnippering van de benaderingen inzake de toepassing van deze technologieën in Europa te verminderen.

In 2008 heeft de Commissie twee andere initiatieven goedgekeurd.

Het eerste was een nieuw gezamenlijk programma ter ondersteuning van gezamenlijk onderzoek met de lidstaten naar bijstand voor zelfstandig wonen: technologieën voor woontoepassingen en mobiliteit, bijstand voor ouderen in het dagelijks leven en maatschappelijke dienstverlening.

Het tweede was de nieuwe mededeling over e-toegankelijkheid die gericht is op de bevordering van het gebruik van ICT-producten en -diensten door ouderen en gehandicapten. Daarin werden de lidstaten verzocht alle nodige stappen te ondernemen om de toegankelijkheid van overheidswebsites te verbeteren.

Overeenkomstig deze maatregelen zal de EU, samen met de lidstaten en de particuliere sector, tot 2013 meer dan 1 miljard euro investeren in onderzoek en innovatie ten behoeve van de vergrijzende samenleving.

Zoals u ziet nemen we dit thema zeer serieus. We zijn ervan overtuigd dat we over mogelijkheden beschikken om de levenskwaliteit in een vergrijzende samenleving te verbeteren.

Wat betreft het probleem van gebruikers met een laag inkomen zou ik in de eerste plaats willen verwijzen naar het tweede pakket van de roaming-verordening, dat gisteravond door de Commissie industrie, onderzoek en energie van het Parlement is goedgekeurd. Een onderdeel van dit pakket is de verlaging van de prijzen voor het gebruik van mobiele telefoons, het vaste telefoonnet, het internet, enzovoort.

De Commissie heeft tevens een Europees consumentenscorebord opgezet om te kunnen controleren welke resultaten dit voor de consument heeft. Met behulp van de gegevens van het scorebord kunnen de belangen van de consument beter worden behartigd.

De nieuwe voorstellen die aan het Parlement zijn voorgelegd in het kader van de herziening van de telecommunicatiemarkt hebben eveneens ten doel de rechten van consumenten en gebruikers te versterken, teneinde de toegankelijkheid te vergroten en een inclusieve samenleving te bevorderen.

Zo werd bijvoorbeeld voorgesteld om sommige bepalingen te wijzigen teneinde beter te kunnen inspelen op de behoeften van ouderen, wat een algemene doelstelling dient te zijn van de activiteiten van de nationale regelgevers.

Eoin Ryan (UEN). – (EN) Ik zou graag mijn dank willen uitspreken aan de commissaris. Ik twijfel er absoluut niet aan dat de Commissie vreselijk veel doet op het gebied van IT-voorlichting. Er is veel te zien van haar activiteiten. Sinds kort doe ik mee aan de website Twitter, en ik moet zeggen dat ik meer dan verrast en onder de indruk ben van de hoeveelheid informatie van de Europese Unie die op die site beschikbaar is. Ik wil de Commissie graag feliciteren met het feit dat zij enorm veel informatie verstrekt.

Toch is het voor benadeelde groepen en ouderen nog steeds een probleem om gebruik te maken van en toegang te krijgen tot het internet en nieuwe technologieën. Hier komt steeds meer verandering in, maar voor de verkiezingen in juni liggen er nog kansen, of uitdagingen, voor ons. Ik zou u willen vragen of u plannen heeft om eraan te werken dat meer mensen toegang krijgen tot het internet, teneinde de Europese verkiezingen van juni onder de aandacht te kunnen brengen.

Silvia-Adriana Țicău (PSE). – (RO) Ik wil u feliciteren met uw inspanningen ten behoeve van kinderen en op het gebied van het internet, en ook voor uw besluit om vóór 2010 een breedbanddekking van 100 procent te waarborgen.

In Roemenië communiceren ouderen en ouders via internet goedkoop en efficiënt met kinderen die naar het buitenland zijn gegaan; ze kunnen hen zien en horen. Ik zou u echter willen vragen wat u doet voor de ontwikkeling van online diensten. Ik denk in dit geval aan het beveiligde e-mailsysteem PKI, ofwel public key infrastructure.

Reinhard Rack (PPE-DE). – (DE) Mijnheer de Voorzitter, mevrouw de commissaris, de industrie produceert inderdaad apparaten waarmee ook ouderen en gehandicapten zich op de verschillende terreinen van de informatiemaatschappij uitstekend kunnen redden. Bijna alle mobiele telefoons, alarmknoppen en soortgelijke apparaatjes worden echter principieel tegen zeer hoge prijzen aangeboden.

Kan de Commissie hier iets aan doen? Het is namelijk niet erg gebruikersvriendelijk om een bijzonder eenvoudige technologie tegen bijzonder hoge prijzen te verkopen.

Viviane Reding, lid van de Commissie. – (EN) Om te beginnen zou ik willen ingaan op het internet en de verkiezingen. Dit is een kwestie die allen die zich verkiesbaar stellen, de zittende leden én de nieuwe kandidaten, ter harte zouden moeten nemen en waarover zij de burgers beter zouden moeten voorlichten. In de afgelopen jaren zijn met de steun van het Europees Parlement zoveel positieve maatregelen getroffen dat het niet al te moeilijk zou moeten zijn om deze positieve maatregelen voor te stellen aan de burgers.

Als ik bijvoorbeeld alleen al naar de voorbeelden voor e-inclusie in Ierland kijk, kan ik een hele lijst van maatregelen noemen die in samenwerking met Ierse bedrijven, onderzoekscentra en NGO's zijn genomen. Ook voor de afgevaardigden zelf zal het interessant zijn om uit te leggen wat er allemaal met Europese middelen wordt ondernomen voor de verbetering van de levenskwaliteit van de burgers.

De tweede vraag ging over ouderen en jongeren en over de vraag hoe zij beter met elkaar kunnen communiceren. Nu, ik kan u vertellen dat mijn moeder, die nog nooit een mobiele telefoon had gebruikt, er een heeft aangeschaft om met haar kleinkinderen te kunnen communiceren, omdat ze begreep dat dit voor hen de enige manier was om haar te bellen. Inmiddels vindt ze het helemaal niet leuk als ze haar niet vaak genoeg bellen. Maar ik heb ook vele oudere mensen ontmoet die vanwege Skype gebruik zijn gaan maken van het internet, omdat zij met hun kinderen of kleinkinderen willen spreken die in het buitenland wonen.

Daarom doen we ons best om naar een echte interne communicatiemarkt in Europa toe te werken, zodat een snelle en goedkope communicatie is gewaarborgd.

Hiermee kom ik bij de derde vraag: hoe staat het met de prijs voor telecommunicatie? Er worden tal van diensten aangeboden waarmee de prijs voor telecommunicatie kan worden gedrukt. Het is wel zo dat de diensten of aanbiedingen die speciaal zijn aangepast aan de oudere generatie, tot dusver alleen op de thuismarkt beschikbaar zijn, omdat deze markt nog niet zo sterk is ontwikkeld en de kosten nog te hoog zijn.

Er bestaat hiervoor slechts één oplossing, namelijk het ontwikkelen van de markt, want als vele duizenden ouderen gebruik gaan maken van die diensten en instrumenten, zullen deze betaalbaar worden. We moeten dus het bewustzijn vergroten om ervoor te zorgen dat deze ICT-producten en –diensten meer ingang vinden. Volgens mij is dit namelijk een van de oplossingen voor de problemen van de vergrijzende samenleving.

De Voorzitter. – Vraag nr. 36 van **Gay Mitchell** (H-0065/09)

Betreft: Internettoezicht

Het internet is blijkbaar een vrijhaven geworden voor racisten en andere dweppers, die er lucht kunnen geven aan hun opinies.

Heeft de Commissie dit probleem al behandeld, en zo ja, welke maatregelen is zij ter zake dan aan het treffen?

De vragen nrs. 37 tot en met 40 worden schriftelijk beantwoord.

Viviane Reding, lid van de Commissie. – (EN) De vraag van de geachte afgevaardigde is niet nieuw, waaruit blijkt dat deze kwestie de afgevaardigden na aan het hart ligt.

Ik zou willen herinneren aan het antwoord dat ik heb gegeven op de vragen van mijnheer Moraes over het internet en uit haat voortkomende misdrijven, van Luca Romagnoli over de inhoud en het gebruik van blogs en van Robert Kilroy-Silk over racisme en geweld op publiekswbsites.

Wat betreft de publiekswbsites: een aantal weken geleden zijn alle aanbieders van sociale netwerksites rond de tafel gaan zitten en hebben zij een gedragscode ondertekend om kinderen en jongeren te helpen in de strijd tegen schadelijke inhoud op dergelijke websites.

Zoals u weet is de Commissie sterk gekant tegen alle racistische en xenofobe meningen die op het internet worden geventileerd, met inbegrip van de haatuitingen die de geachte afgevaardigde in zijn vraag heeft genoemd. Zoals vaak het geval is met het internet, is er sprake van sterke contrasten. Op het internet komen de beste dingen pal naast de slechtste voor: aan de ene kant biedt het enorme mogelijkheden voor de verspreiding en ontvangst van waardevolle, doelgerichte informatie en voor een sterkere sociale samenhang. Aan de andere kant is het een ideaal forum voor stereotypen, vooroordelen, kwetsende uitlatingen en zelfs gevaarlijke inhoud, zoals in de vraag reeds werd opgemerkt.

Hierin schuilt een gevaar: moet de staat de toegang tot websites dus aan banden leggen of de resultaten van zoekmachines filteren? Totalitaire staten doen dat al. In democratische landen, zoals de lidstaten van de EU, wordt de vrijheid van meningsuiting slechts bij uitzondering en in overeenstemming met de beginselen van de rechtsstaat beperkt.

Er zij op gewezen dat de Raad van Europa een reeks internationale, juridisch bindende instrumenten heeft ontwikkeld die direct of indirect betrekking hebben op het internet. De cyberspace is daarom geen rechteloze zone, maar een medium waarop de beginselen van de rechtsstaat van toepassing zijn. Ik zou in dit verband willen herinneren aan de Cyberspace-Conventie en het bijbehorend aanvullend protocol.

De Commissie heeft tevens beleidsmaatregelen goedgekeurd die erop zijn gericht racistische inhoud op internet tegen te gaan. Met name noem ik hier de aanbeveling betreffende de bescherming van minderjarigen en de menselijke waardigheid en het recht op weerwoord, waarin wordt opgeroepen tot maatregelen ter bestrijding van discriminatie in alle media.

Tevens zou ik de aandacht willen vestigen op het kaderbesluit betreffende de bestrijding van bepaalde vormen en uitingen van racisme en vreemdelingenhaat door middel van het strafrecht, dat erop is gericht bepaalde opzettelijke gedragingen strafbaar te stellen, zoals het aanzetten tot geweld of haat jegens een groep personen, of een lid van die groep. Dit is een strafbaar feit indien tot geweld of haat wordt aangezet door het publiekelijk verspreiden of uitdelen van geschriften, afbeeldingen of ander materiaal. De lidstaten moeten uiterlijk op 28 november 2010 de nodige maatregelen treffen om aan de bepalingen van het kaderbesluit te voldoen.

Ik zou ook kunnen onderstrepen dat het aanzetten tot haat op grond van .geslacht, ras, godsdienst of nationaliteit in tv-uitzendingen of via online-tv volgens het Europees recht reeds verboden is.

We beschikken dus over een hele reeks mechanismen, een hele reeks wetten en een hele reeks maatregelen tot uitvoering van deze wetten. Maar negatieve inhoud – zij het in de traditionele media of op internet – zal toch altijd weer de kop op blijven steken.

Gay Mitchell (PPE-DE). – (EN) Ik zou de commissaris willen danken voor haar antwoord. In de afgelopen dagen werden in Noord-Ierland twee soldaten en een politiemann gedood, waarop een andere spreker reeds heeft gewezen. De daders zijn mensen die zich uit onverdraagzaamheid en kwaadwilligheid, ja ook vanuit racisme en vreemdelingenhaat, stiekem het recht aanmatigen om dit soort misdrijven te plegen. Dergelijke personen gebruiken instrumenten als het internet om aanhangers te rekruteren en hun kwaadwillige boodschappen en daden te verspreiden.

Het lijkt me bijvoorbeeld heel duidelijk dat indien de regels voor de toegang tot chatrooms zouden worden aangescherpt, door bijvoorbeeld het gebruik van Hotmail niet meer toe te staan – ik geef toe dat ik er niet veel verstand van heb, maar het gebruik daarvan is heel eenvoudig – en door in plaats daarvan een soort traceerbare e-mail verplicht te stellen, dat zulke mensen die dat soort dingen doen, die zij niet openlijk kunnen doen, dan gemakkelijker zouden kunnen worden opgespoord. Ik vraag de commissaris om alles te doen wat in haar macht ligt om aan dit punt te blijven werken, want het kan niet door de beugel dat het internet wordt gebruikt voor racisme en vreemdelingenhaat.

Viviane Reding, lid van de Commissie. – (EN) Elke misdaad is een misdaad, waar deze ook wordt begaan, en daarom hebben we instrumenten nodig om misdrijven te kunnen vervolgen die op internet worden gepleegd. Samen met mijn collega Jacques Barrot, zal ik dergelijke instrumenten verder blijven ontwikkelen en ze sterker en doeltreffender maken. Het probleem met het internet is natuurlijk dat het de nationale grenzen overschrijdt, zodat samenwerking vereist is tussen de politiediensten en de diensten die terrorisme en internationale criminaliteit bestrijden. In de afgelopen jaren hebben die diensten met goed resultaat samengewerkt. Ik hoop en verwacht dat deze inspanningen zullen worden voortgezet.

De Voorzitter. – Vraag nr. 41 van **Bernd Posselt** (H-0061/09)

Betreft: Kandidatuur van Servië

Er wordt voortdurend over gesproken om Servië de status van kandidaat-lidstaat van de EU te geven. Is het niet gevaarlijk om Servië nog vóór de Republiek Kosovo deze status te verlenen, aangezien Belgrado deze voorsprong zou kunnen gebruiken om toekomstige toetredingsonderhandelingen van de Republiek Kosovo met de EU of enige andere vorm van het aangaan van betrekkingen te blokkeren?

Leonard Orban, lid van de Commissie. – (EN) Servië kan alleen tot de Europese Unie toetreden als het aan de toetredingscriteria van Kopenhagen voldoet, alsook aan de voorwaarden die als onderdeel van het stabilisatie- en associatieproces zijn vastgesteld, waaronder de voorwaarde om volledig mee te werken aan het Joegoslavië-tribunaal.

Servië is echter geen kandidaat-lidstaat en heeft nog niet om toetreding tot de Europese Unie verzocht. Daardoor ben ik niet in de positie om een oordeel te vellen over wat er in de toekomst kan gebeuren of over de maatregelen die Servië wel of niet gaat nemen met betrekking tot Kosovo.

Mocht Servië om toetreding vragen, zal de Europese Commissie, op verzoek van de Raad, een ontwerpadvies opstellen gebaseerd op de gevestigde objectieve criteria die voor alle landen gelden die om lidmaatschap van de EU verzoeken. Vervolgens is het aan de Europese Raad om te beslissen of een land de status van kandidaat-lidstaat krijgt of niet.

Bernd Posselt (PPE-DE). – (DE) Mijnheer de Voorzitter, mijnheer de commissaris, ik heb grote persoonlijke waardering voor u. Daarom vind ik het jammer dat commissaris Rehn er niet is, want over het antwoord ben ik helemaal niet tevreden. Dat had ik zelf ook van het internet kunnen halen.

Ik zal u uitleggen waarop mijn vraag betrekking had: er wordt met Servië onderhandeld over een stabilisatieovereenkomst. Die wordt momenteel opgesteld. Ik wil de Commissie wijzen op het gevaar dat Servië Kosovo blokkeert, zoals ook in de Verenigde Naties en in de Raad van Europa gebeurt. Mijn vraag was: hoe voorkomen we dat er iets gebeurt wat vergelijkbaar is met het huidige blokkeren van Kroatië door Slovenië

Leonard Orban, lid van de Commissie. – (EN) Zoals ik al zei in mijn antwoord, willen we op geen enkele wijze vooruitlopen op mogelijk optreden in de toekomst. Op dit moment heeft Servië nog geen aanvraag ingediend om lid te worden van de Europese Unie. Laten we de toekomst afwachten.

We mogen daarom, zoals ik al zei, niet speculeren over hypothetische situaties in de toekomst.

De Voorzitter. – Vraag nr. 42 van **Sarah Ludford** (H-0072/09)

Betreft: Toetreding Servië

Kan de Commissie uitdrukkelijk verklaren dat er geen verdere vooruitgang kan worden geboekt betreffende de toetreding van Servië tot de EU, tenzij Ratko Mladic en Goran Hadzic, de twee overblijvende voortvluchtige verdachten van het Joegoslavië-Tribunaal, aan Den Haag worden uitgeleverd?

Leonard Orban, *lid van de Commissie*. – (EN) Servië kan alleen toetreden tot de Europese Unie als het voldoet aan de politieke voorwaarde inzake volledige meewerking met het Joegoslavië-tribunaal en daarnaast aan alle andere verplichtingen die een voorwaarde vormen voor opname in de EU.

In dit opzicht deelt de Commissie de conclusies van de Raad van april 2008, dat volledige meewerking met het Joegoslavië-tribunaal - wat ook betekent dat het zich volledig moet inspannen om aangeklaagden te arresteren en over te leveren - een essentieel onderdeel is van het stabilisatie- en associatieproces.

Wat dat betreft is het door de hoofdaanklager van het Joegoslavië-tribunaal, Serge Brammertz, uitgevoerde onderzoek bijzonder belangrijk. We onderhouden continu nauw contact met hem. Verder heeft commissaris Rehn elke gelegenheid aangegrepen om de Servische autoriteiten op te roepen tot volledige uitvoering van de aanbevelingen die de hoofdaanklager heeft gedaan in zijn verslag dat in december 2008 werd gepubliceerd en aan de VN-veiligheidsraad werd toegestuurd.

Op deze manier is de kans het grootst dat Servië zal meewerken met het Joegoslavië-tribunaal en vooruitgang zal boeken bij de verwezenlijking van zijn ambities om lidstaat van de Europese Unie te worden.

Sarah Ludford (ALDE). – (EN) Als voormalig lid van de bevoegde delegatie van het Europees Parlement geef ik steun aan de vorderingen van Servië en van alle landen van de Westelijke Balkan op de weg naar toetreding tot de EU.

Het probleem is alleen dat als we de toetreding van Servië afhankelijk maken van volledige medewerking met het Joegoslavië-tribunaal, de vraag opduikt wanneer we consequenties verbinden aan dit criterium.

Ik wil echt dat de commissaris mij verzekert dat er in de komende weken geen verdere vorderingen zullen worden gemaakt als de voortvluchtigen niet worden uitgeleverd.

Kan de commissaris mij eveneens verzekeren dat evenmin vorderingen zullen worden gemaakt met betrekking tot de toetreding van Kroatië, als het Joegoslavië-tribunaal niet verzekerd is van volledige meewerking wat betreft bewijzen en getuigen in verband met de Kroatische gedaagden?

Bernd Posselt (PPE-DE). – (DE) Mijnheer de Voorzitter, ik sluit me aan bij de vraag van mevrouw Ludford. De commissaris merkte terecht op dat dit een criterium is voor Servië. Hij liet echter in het midden of Servië aan dit criterium voldoet. Ik ben benieuwd naar het antwoord op die vraag. Voldoet Servië aan het criterium van volledige meewerking? Van Kroatië weten we dat dit het geval is.

Leonard Orban, *lid van de Commissie*. – (EN) U weet dat er in de Raad over deze kwestie verschillende meningen zijn en dat er hieromtrent geen unaniem standpunt van de Raad is. Zoals ik in mijn vorige antwoord al heb gezegd delen wij in de Commissie de opvatting van de Raad – die in de conclusies van de Raad van april 2008 is verwoord – dat volledige meewerking met het tribunaal essentieel is voor de voortzetting van het proces.

De Voorzitter. – De vragen nrs. 43 tot en met 44 worden schriftelijk beantwoord.

De Voorzitter. – Vraag nr. 45 van **Yiannakis Matsis** (H-0095/09)

Betreft: Wederrechtelijke toeëigening Grieks-Cypriotische eigendommen in bezet noordelijk Cyprus met financiering door Turkije

De voormalige minister van Buitenlandse Zaken van de Republiek Cyprus, mevrouw Erato Markoulli, maakt melding van een grote toename van het aantal gevallen van wederrechtelijke toeëigening van eigendommen van Grieks-Cyprioten op het bezette schiereiland Karpasia met financiering door Turkije.

Mevrouw Markoulli neemt deel aan de gesprekken over een oplossing van de kwestie-Cyprus. In dat kader, maar ook op grond van andere informatie, is deze zaak aan het licht gekomen. Turkije, dat kandidaat-lidstaat is en tegelijkertijd bezetter van grondgebied van een lidstaat (de Republiek Cyprus), organiseert de

wederrechtelijke aankoop van eigendommen van Europese burgers, en overtreedt daarmee het internationaal recht, de individuele rechten, en de waarden en beginselen van de Europese Unie.

Hoe beoordeelt de Commissie dit Turkse beleid? Strookt dit beleid met het gedrag dat mag worden verwacht van een kandidaat-lidstaat van de EU? Gaat de Commissie al dan niet maatregelen nemen tegen Turkije in verband met de wederrechtelijke toeëigening van Grieks-Cypriotische eigendommen op het bezette deel van het eiland en zo ja, welke?

Leonard Orban, *lid van de Commissie*. – (EN) De Commissie heeft nota genomen van het gebruik van eigendommen van Grieks-Cyprioten in het noordelijke deel van Cyprus. De Commissie is zich bewust van dit probleem, dat nog verergerde toen Cyprus op 1 mei 2004 lid werd van de Europese Unie, en deelt de zorg van de geachte afgevaardigde.

Wat de specifieke gevallen betreft waar de geachte afgevaardigde naar verwijst, moet ik zeggen dat de Commissie geen informatie hierover heeft en zij daarom nu geen uitspraak daarover kan doen.

De Europese Commissie bevestigt opnieuw dat zij volledige steun geeft aan de pogingen van de leiders van de Grieks-Cypriotische en Turks-Cypriotische gemeenschappen om een alomvattende oplossing voor de kwestie-Cyprus te vinden onder auspiciën van de Verenigde Naties. Een dergelijke regeling zou de armoedeproblemen op het eiland verhelpen, waar de geachte afgevaardigde over sprak.

Yiannakis Matsis (PPE-DE). – (EL) Mijnheer de Voorzitter, ik ben een Cyprische afgevaardigde en sinds de tijd van president Özal tot op de dag van vandaag voorstander van toetreding van Turkije tot Europa.

In de vierde interstatelijke klacht heeft het Europees Hof van de rechten van de mens besloten dat Turkije verantwoordelijk is voor wederrechtelijke toe-eigening van bezit van Grieks-Cyprioten. Kan daar eindelijk eens iets aan worden gedaan? Hoe kan men deze situatie jarenlang dulden? Zijn er eersterangs en tweederangs mensenrechten, of hangt de toepassing ervan af van de omvang van het land?

Leonard Orban, *lid van de Commissie*. – (EN) De Commissie heeft Turkije steeds aangemoedigd om gevolg te geven aan alle besluiten van het Europees Hof voor de rechten van de mens. Morgen wordt er in de plenaire vergadering een debat gehouden en wordt dit onderwerp ook aan de orde gesteld.

De Voorzitter. – Vraag nr. 46 van **Vural Öger** (H-0106/09)

Betreft: Opening van het hoofdstuk "Energie" in de onderhandelingen van de EU met Turkije

Uit de jongste gascrisis tussen Rusland en Oekraïne is opnieuw gebleken hoe belangrijk een diversifiëring van de energiebronnen en de energieroutes in de EU is. De toetredingskandidaat Turkije is een strategisch transitland en ook in dit verband voor de energiezekerheid van de EU van groot belang. Daarom is het des te belangrijker dat de onderhandelingen tussen de EU en Turkije over het hoofdstuk energie ongestoord gevoerd worden en niet uit politieke overwegingen door bepaalde lidstaten worden geblokkeerd.

Zal de Commissie zich ervoor inzetten dat dit onderhandelingshoofdstuk wordt geopend? Kan zij daarvoor een tijdsbestek aangeven? Wat is de grootste belemmering voor een volledige opening van het onderhandelingshoofdstuk energie?

De vragen nrs. 47 en 48 worden schriftelijk beantwoord.

Leonard Orban, *lid van de Commissie*. – (EN) De Europese Commissie acht Turkije voldoende voorbereid om de onderhandelingen te openen over het hoofdstuk "Energie" en heeft daarom aanbevolen om dit hoofdstuk in de lente van 2007 te openen. Onze zienswijze over deze zaak is niet veranderd.

Er is echter unanieme instemming van alle lidstaten vereist om een hoofdstuk te kunnen openen, wat tot nu toe nog niet het geval is geweest. In de context van de recente energiecrisis zijn we het volledig met u eens dat de belangen van zowel Turkije als de EU beter beschermd zouden zijn indien nauw zou worden samengewerkt, en indien de wetgeving van Turkije zou worden aangepast aan de communautaire wetgeving in de energiesector.

Het openen van de onderhandelingen in de energiesector zou een beslissende bijdrage kunnen leveren aan het bereiken van deze doelstelling.

Vural Öger (PSE). – (DE) Gaat de Commissie dus stappen ondernemen om ervoor te zorgen dat dit hoofdstuk wordt geopend, of moeten we maar wachten tot alle lidstaten ermee hebben ingestemd? Oefent de Commissie geen druk uit op de lidstaten?

Leonard Orban, lid van de Commissie. – (EN) Dat zijn nou eenmaal de regels. De Commissie heeft een voorstel gedaan en nu is het aan de Raad om unaniem te beslissen of dat hoofdstuk al dan niet wordt geopend.

Dit schrijven de procedures voor en daar moeten we ons aan houden.

De Voorzitter. – Vraag nr. 49 van **Marian Harkin** (H-0041/09)

Betreft: Marktsteun

Begin januari heeft de Commissie toegezegd nieuwe maatregelen te nemen ter ondersteuning van de zuivelsector en het inkomen van producenten in heel Europa. Zij beoogt hiermee de zuivelsector te beschermen tegen een aantal negatieve gevolgen van de economische crisis. Gaat de Commissie soortgelijke beloften doen aan andere agrarische sectoren en producenten die ook getroffen worden door de economische crisis?

Vraag nr. 51 van **Seán Ó Neachtain** (H-0053/09)

Betreft: De zuivelsector in de EU

De commissaris heeft maatregelen ingevoerd om hulp te verlenen aan de zuivelsector. Zo zal de Commissie uitvoerrestituties herinvoeren voor boter, mageremelkpoeder (MMP), vollemelkpoeder en kaas. Bovendien zal zij meer dan de vastgestelde hoeveelheden boter en MMP opkopen als de marktsituatie het zou rechtvaardigen. Denkt de commissaris dat deze maatregelen zullen volstaan om een einde maken aan de neerwaartse prijzenspiraal in de EU en vooral in de Ierse zuivelsector?

Mariann Fischer Boel, lid van de Commissie. – (EN) De twee vragen van mevrouw Harkin en mijnheer Ó Neachtain gaan voor het grootste deel over hetzelfde onderwerp. Ik dank u dat u mij in de gelegenheid stelt deze vragen samen te beantwoorden.

Ik ben blij dat de Commissie onlangs een aantal maatregelen in de zuivelsector heeft getroffen in een poging een eind te maken aan de neerwaartse prijzenspiraal.

We zijn eerder dan gebruikelijk begonnen met particuliere opslag en zijn daarnaast ook begonnen met interventie, met behulp waarvan we hopelijk de prijzen voor boter en mageremelkpoeder kunnen stabiliseren, aangezien met het interventiesysteem ongetwijfeld grote hoeveelheden van de markt zullen worden gehaald.

Oorspronkelijk hadden we een beginniveau van 30 000 ton boter en 109 000 ton melkpoeder vastgesteld, maar ik heb onlangs reeds gezegd dat we in staat of bereid zijn om dit niveau te verhogen door middel van een inschrijving.

De uitvoerrestituties in de zuivelsector werden onlangs verder verlicht. We zijn geconfronteerd met een significante daling van de wereldmarktprijzen, hoewel Europa zijn productie niet heeft verhoogd, ondanks de overeengekomen verhoging van de melkquota met 2 procent vanaf april vorig jaar.

Degenen die beweren dat de prijsdaling het gevolg is van de quotaverhoging hebben het volgens mij dus niet bij het rechte eind. We zien namelijk dat de productie ondanks de quotaverhoging met 2 procent inmiddels op een lager niveau ligt dan vroeger.

Met de invoering van uitvoerrestituties zou er echter een situatie moeten ontstaan waarin we de Europese zuivelproducenten meer kansen op de wereldmarkt kunnen geven. Tegelijkertijd kan hierdoor het verstoorde evenwicht op de zuivelmarkt mogelijk worden hersteld.

Wat betreft de specifieke vraag van mijnheer Ó Neachtain, kan ik zeggen dat de Ierse zuivelsector, die relatief veel melk tot boter en mageremelkpoeder verwerkt en relatief veel naar landen buiten de Europese Unie exporteert, bijzonder zal profiteren van de door de Commissie genomen maatregelen.

Ik verzeker u dat we de situatie op de zuivelmarkt op de voet volgen. Dit blijkt ook uit het feit dat we twee weken geleden de uitvoerrestituties in de zuivelsector hebben verhoogd en dat we bereid zijn alle noodzakelijke stappen te nemen.

Natuurlijk is het ook de verantwoordelijkheid van de sector zelf om de productie aan te passen aan de vraag en aldus de rentabiliteit weer te verbeteren. Mevrouw Harkin wilde weten of de Commissie soortgelijke plannen heeft voor andere sectoren.

Ik neem aan dat u met die vraag doelt op restituties in de varkensvleessector. Ik moet echter zeggen dat ik op het moment de invoering van uitvoerrestituties in de varkensvleessector niet gerechtvaardigd acht, aangezien we vaststellen dat het aantal drachtige zeugen en biggen aan het afnemen is. Het aanbod op de Europese markt zal dus dalen, en we hopen derhalve dat de prijzen hierdoor zullen stijgen.

We moeten tevens rekening houden met het feit dat de huidige situatie in de varkensvleesproductie totaal verschilt van die van eind 2007, aangezien de prijzen voor diervoeders en energie thans duidelijk lager liggen dan ten tijde van de invoering van de uitvoerrestituties in de varkensvleessector.

U kunt er dus op vertrouwen dat wij de situatie in de gaten blijven houden. Ik onderschat de moeilijkheden in de zuivelsector niet. Volgens mij hebben we sinds decennia niet zo'n situatie meegemaakt.

Marian Harkin (ALDE). – (EN) Dank u voor uw zeer uitvoerige antwoord, mevrouw de commissaris. U had het over de maatregelen die u heeft genomen om een eind te maken aan de neerwaartse prijzenspiraal. Zoals u weet liggen de melkprijzen momenteel onder de productieprijzen. Vele zuivelboeren hebben moeite om het hoofd boven water te houden.

Ik ben blij om te horen dat u bereid bent alle noodzakelijke maatregelen te treffen. Bedoelt u daarmee ook dat u bereid bent om sterker gebruik te maken van sommige van de beheersinstrumenten die u voor de zuivelsector ter beschikking staan, zoals uitvoerrestituties, steun voor particuliere opslag en interventies?

Zou u dat alstublieft willen verduidelijken?

Seán Ó Neachtain (UEN). – (GA) Mijnheer de Voorzitter, ook ik wil de commissaris bedanken voor haar uitgebreide antwoord. Zoals zij weet kampen melkproducenten met grote problemen. De productiekosten van melk liggen hoger dan de verkoopprijs van melk.

Ik kan meegaan met hetgeen u over Ierland zei, maar kan er niet een verdergaande beleidsmaatregel – interventiebeleid – worden genomen om de prijs te verhogen? Onder de huidige omstandigheden kunnen de boeren geen melk blijven produceren.

Jim Allister (NI). – (EN) Mevrouw de commissaris, hoe dringend en belangrijk vindt de Commissie het om de zuivelmarkt weer uit het slop te halen? Bestaat niet het gevaar dat het nog langer zal duren om de markt weer op te krikken als er alleen halfslachtige en marginale maatregelen worden genomen? We hebben namelijk geen tijd meer. Is het niet tijd om doortastend op te treden met uitvoerrestituties? Onze industrie gaat namelijk naar de knoppen, mevrouw de commissaris.

Jim Higgins (PPE-DE). – (EN) Ik zou u willen danken, mevrouw de commissaris, en ik ben met name verheugd over uw beslissing om in deze crisissituatie bij wijze van kortstondige maatregel weer gebruik te maken van interventies.

Bent u niet ook van mening, mevrouw de commissaris, dat we vier problemen hebben: ten eerste de wisselkoers tussen de euro en het Britse pond, ten tweede de teruggang van de productie als gevolg van het melamineschandaal in Azië en China, en ten derde de verhoging van de productie in de Verenigde Staten met 3 procent en, last but not least, onze oude vijand Brazilië? Zouden we de ontwikkelingen in de wereld niet permanent moeten volgen om een antwoord paraat te hebben op dit soort situaties?

Mariann Fischer Boel, lid van de Commissie. – (EN) Ten eerste heb ik duidelijk te kennen gegeven dat ik bereid ben om gebruik te maken van de beheersinstrumenten die ons ter beschikking staan. Er zijn echter ook bepaalde beperkingen, en het is zeer belangrijk dat de beslissingen die we eventueel zullen nemen niet averechts uitpakken. We moeten rekening houden met het feit dat interventies een uitstekende maar – zoals ik gelukkig heb horen zeggen – kortstondige maatregel zijn. We moeten namelijk later weer van deze maatregel af, zou ik haast zeggen; hij zal in een later stadium van toepassing zijn op de markt, waardoor de pijn blijft, maar we kunnen hem niet zomaar weer laten vallen.

Zoals ik reeds eerder heb gezegd blijkt onze betrokkenheid uit het feit dat we tien dagen geleden de uitvoerrestituties hebben verhoogd, zowel voor boter als voor mageremelkpoeder en dat we de markt nauwlettend volgen.

Wat betreft compensatiebetalingen: een hoop zuivelboeren schijnen te zijn vergeten dat ze in het kader van de hervorming van 2003 een compensatie hebben ontvangen via rechtstreekse betalingen, dat wil zeggen een bedrag dat geen verband hield met het aantal koeien, maar werd berekend op basis van de historische productie tussen 2000 en 2002 en inmiddels deel uitmaakt van de directe betalingen.

Soms moet ik bepaalde boeren eraan herinneren dat deze compensatie reeds heeft plaatsgevonden. Ik weet dat dit geen echt bevredigend antwoord is in deze moeilijke situatie, maar er is reeds rekening mee gehouden.

Tijdens de "Grüne Woche" in Berlijn begin januari heb ik een duidelijk signaal gegeven toen ik zei dat ik bereid was om een deel van de onbestede middelen van de begroting 2009 te gebruiken, en de Commissie heeft voorgesteld om in 2009 1,5 miljard euro .uit te geven om de kloof te dichten die ontstaat doordat de *health check* pas op 1 januari 2010 van start gaat wanneer het pakket voor het aanpakken van de nieuwe uitdagingen in werking treedt.

De beslissing of de lidstaten 1,5 miljard euro willen uitgeven is niet aan mij, maar aan de staatshoofden en regeringsleiders, en ik hoop dat het, dankzij een vorm van lobbyen door leden van het Europees Parlement bij hun nationale regeringen, ook mogelijk zal blijken een oplossing te vinden.

Ik ben het helemaal eens met de beschrijving van de drie oorzaken van de situatie. Voor Ierland is de uitvoer naar het VK tegen een ongunstige wisselkoers natuurlijk een groot nadeel, met name voor de Ierse boeren. Ik onderschat de bijwerkingen van het schandaal in China geenszins – sommige mensen zijn voorzichtiger met de zuivelproducten die zij eten en drinken.

Het grotere aanbod op de wereldmarkt is niet alleen afkomstig uit de Verenigde Staten. Ook in Nieuw-Zeeland is de productie significant opgevoerd, en deze extra productie wordt op de wereldmarkt gebracht, met de eerder genoemde gevolgen. Ik hoop dat de productie over het algemeen, op de wereldmarkt, zal dalen, omdat het om een algemeen probleem gaat dat niet alleen de Europese zuivelproducenten betreft. Het is momenteel erg moeilijk om geld te verdienen in de zuivelsector. We zullen derhalve niet aarzelen om de beschikbare instrumenten op gepaste en evenwichtige wijze in te zetten.

De Voorzitter. – Vraag nr. 50 van **Liam Aylward** (H-0051/09)

Betreft: Etikettering van schapenvleesproducten

Op dit moment bestaat er geen specifieke EU-wetgeving voor de schapenvleessector over herkomstvermelding op etiketten. Om deze reden worden schapenvleesproducten binnen de EU op vele verschillende manieren geëtiketteerd.

Overweegt de Commissie om EU-wetgeving over de etikettering van schapenvleesproducten in te voeren, waardoor consumenten EU-producten van producten afkomstig uit derde landen kunnen onderscheiden?

Mariann Fischer Boel, lid van de Commissie. – (EN) Ik ben absoluut van mening dat de Europese boeren trots kunnen zijn op hun productiestandaard, en de Commissie steunt elk initiatief dat boeren, niet in de laatste plaats in de veeteeltsector, helpt om met de consumenten te communiceren over de herkomst van producten.

Zoals de geachte afgevaardigde heeft gezegd is er momenteel geen EU-wetgeving inzake de herkomstetikettering van schapenvlees.

Natuurlijk zijn de algemene regels van de interne markt inzake etikettering van levensmiddelen en de daarvoor gemaakt reclame ook van toepassing op schapenvlees. Volgens deze regels is een herkomstetikettering verplicht in gevallen waarin consumenten zouden kunnen worden misleid wat betreft de werkelijke oorsprong of herkomst van levensmiddelen.

De Commissie is niet van mening dat er sprake is van een algemeen probleem wat betreft de misleiding van consumenten met betrekking tot de oorsprong van schapenvlees. Daarom wordt de lijst van producten waarvoor een herkomstetikettering verplicht is, niet uitgebreid in het recente voorstel van de Commissie voor een verordening inzake de verstrekking van voedselinformatie aan consumenten.

Ik zou willen onderstrepen dat de herkomstetikettering voor rundvlees en rundvleesproducten een bijzonder geval is, en ik denk dat we allemaal nog weten wat de achtergrond daarvan is, omdat die regeling een gevolg is van de BSE-crisis. Om het vertrouwen van de consument in rundvlees te herstellen was het noodzakelijk om meer informatie te verstrekken aan de consumenten door middel van een duidelijke etikettering van het product, ook wat betreft de herkomst ervan.

Tevens is het belangrijk om eraan te herinneren dat de bestaande wetgeving het reeds mogelijk maakt om een vrijwillige etikettering van schapenvlees in te voeren. Indien alle deelnemers van de productieketen een akkoord zouden kunnen bereiken over een dergelijk etiketteringssysteem, zou dit hun producten een toegevoegde waarde verlenen doordat de consumenten van extra informatie worden voorzien.

Opdat de interne markt soepel kan functioneren heeft de Commissie in haar voorstel voor een verordening inzake de verstrekking van voedselinformatie aan consumenten een kader ingevoerd voor vrijwillige oorsprongs aanduidingen.

In het geval van schapenvlees wordt, wanneer de herkomst wordt genoemd, informatie verstrekt over de verschillende plaatsen waar de dieren zijn geboren, gehouden en geslacht. Indien deze productiestappen in verschillende lidstaten hebben plaatsgevonden, dienen alle oorsprongslanden te worden vermeld.

Met het oog op de verdere toekomst overweegt de Commissie of alle landbouwproducten moeten worden voorzien van etiketten waarop de teeltplaats wordt vermeld en specifiek wordt aangegeven of aan de landbouwvereisten van de EU is voldaan.

Ik weet dat belanghebbenden in de sector schapenvlees tijdens de publieke raadpleging over het Groenboek over de kwaliteit van landbouwproducten hebben gepleit voor een verplichte herkomstetikettering. In mei 2009 zal de Commissie een mededeling publiceren waarin wij trachten het juiste evenwicht te vinden tussen vereenvoudiging, transparantie en productspecificatie. Komende donderdag en vrijdag vindt een door het Tsjechische voorzitterschap georganiseerde conferentie plaats over dit vraagstuk, en ik ben er zeker van dat daar een levendige en interessante discussie over etikettering zal worden gevoerd. Het is een belangrijke kwestie. Het is niet altijd gemakkelijk, want niemand wil in de supermarkt een hele roman lezen op de achterkant van een voedselverpakking. Daarom denk ik dat we moeten proberen een evenwicht en de juiste oplossing te vinden. Ik ben verheugd over alle opmerkingen over het Groenboek die we inmiddels hebben ontvangen.

Liam Aylward (UEN). – (EN) Dank u, mevrouw de commissaris. Ik ben bijzonder verheugd over de conferentie die zal plaatsvinden, en we kunnen inderdaad trots zijn op de productiestandaard van onze voedingsmiddelen in Europa – ik ben het wat dat betreft volledig met u eens.

Ik zou echter willen wijzen op het voorstel voor een verplichte elektronische identificatie van schapen met ingang van 2010 waar de Commissie per se werk van wil maken, ondanks de oppositie van de leden van de Commissie landbouw en de landbouworganisaties? In het Parlement hebben we kritiek geuit op de operationele en financiële implicaties van de verplichte elektronische identificatie en de gevolgen daarvan voor een bedrijfstak die toch al een sterke neergang doormaakt. Overweegt de Commissie het verplichte karakter van dit voorstel uit te stellen of in te trekken? Zo niet, overweegt de Commissie de boeren tegemoet te komen in de kosten van verplichte elektronische identificatie.

Mariann Fischer Boel, lid van de Commissie. – (EN) Ten eerste wijs ik erop dat, als u een diepgaande discussie wilt over elektronische oormerken bij schapen, u, zoals u waarschijnlijk weet, een andere commissaris moet uitnodigen – de commissaris die verantwoordelijk is voor consumentenbescherming – maar ik zal met alle genoegen iets over deze kwestie zeggen.

Er schijnt in de Raad nu unanimititeit te zijn bereikt over deze kwestie. Ik verkeer in een positie waarin ik veel moet reizen. Ik ontmoet daarbij veel mensen die vinden dat het elektronische identificatiesysteem veel van de kleinere producenten de das om zal doen vanwege de kosten. Ik denk dat u moet bekijken wat de mogelijkheden zijn om middelen voor plattelandsontwikkeling aan te wenden om de kosten van elektronische oormerken terug te dringen. Er is een regel die verwijst naar de onderlinge afstemming van de normen. Op basis van deze regel kan een beroep worden gedaan op middelen voor plattelandsontwikkeling om tegemoet te komen aan de extra kosten waarmee veel kleinere schapenproducenten stellig zullen worden geconfronteerd.

De Voorzitter. – Aangezien de voor het vragen uur gereserveerde tijd verstreken is, zullen de overige vragen schriftelijk worden beantwoord (zie bijlage).

Het vragen uur is gesloten.

(De vergadering wordt om 20.05 uur onderbroken en om 21.00 uur hervat)

VOORZITTER: DIANA WALLIS*Ondervoorzitter***17. Voorzieningen voor kinderopvang - doelstellingen van Barcelona (debat)**

De Voorzitter. – Aan de orde is de verklaring van de Commissie: Voorzieningen voor kinderopvang - doelstellingen van Barcelona.

Vladimír Špidla, *lid van de Commissie.* – (CS) Mevrouw de Voorzitter, geachte afgevaardigden, dames en heren, het doet de Commissie deugd dat zij nu enkele dagen na 8 maart, de Internationale dag van de vrouw, hier ten overstaan van het Europees Parlement een verklaring kan afleggen over de voorzieningen voor de opvang van nog niet leerplichtige kinderen. Dergelijke voorzieningen zijn een *must* om te kunnen komen tot gelijkheid van man en vrouw en tot een betere afstemming van beroeps- en gezinsleven. Bovendien zijn ze niet in de laatste plaats van groot belang voor de levenskwaliteit van onze kinderen. Tijdens de bijeenkomst van de Europese Raad in Barcelona in 2000 hebben de lidstaten zichzelf ambitieuze streefdoelen gesteld voor het jaar 2010. Overeenkomstig haar toezegging aan het Europees Parlement in 2007 heeft de Commissie in oktober 2008 een verslag ingediend over de tenuitvoerlegging van deze doelstellingen van Barcelona. Daarin heeft de Commissie er nog weer eens aan herinnerd waarom er meer geïnvesteerd moet worden in voorzieningen voor kinderopvang.

De Commissie wees er toen met name op dat de doelstellingen van Barcelona erop gericht zijn de obstakels voor toetreding tot de arbeidsmarkt uit de weg te ruimen en dan met name voor vrouwen. Meer dan 6 miljoen vrouwen in de EU (in de leeftijd van 25 tot 49 jaar) hebben aangegeven dat zij zich, als gevolg van hun familiale verplichtingen, gedwongen zien in het geheel niet of anders in deeltijd te werken. De Europese economie blijft daardoor verstoken van een groot economisch potentieel, en dat juist in een periode waarin deze zich voor verstrekken economische en demografische uitdagingen gesteld ziet. Dit gaat ten koste van het maatschappelijk aanzien van het gezin. Door meer voorzieningen voor de opvang van niet-leerplichtige kinderen aan te bieden kunnen ouders in alle vrijheid bepalen hoe zij hun tijd indelen en hoe zij hun beroeps- en gezinsleven het beste op elkaar kunnen afstemmen. Het gaat er echter niet om ouders te "dwingen" kinderen in de kinderopvang te doen. Waar het wel om gaat, is ervoor te zorgen dat ouders die dat wensen ook daadwerkelijk van dergelijke voorzieningen gebruik kunnen maken. Kinderopvang is ook een middel ter bestrijding van de armoede, zeker als het gaat om eenoudergezinnen waarvan één derde direct bedreigd wordt door armoede.

Een betere toegang tot voorzieningen voor kinderopvang is ook van belang tegen de achtergrond van de lage vruchtbaarheidscijfers in Europa. Met kinderopvang wordt het namelijk eenvoudiger om een gezin te stichten. De lidstaten met de hoogste geboortecijfers zijn niet voor niets de lidstaten met het verst ontwikkelde beleid voor de afstemming van gezins- en beroepsleven, alsook met de hoogste werkgelegenheidsgraad onder vrouwen. Daar komt nog bij dat kinderopvang gunstig is voor de ontwikkeling van het kind. Uit talrijke onderzoeken, met name van de OESO en UNICEF, blijkt dat kinderopvang een belangrijke rol speelt bij de ontwikkeling van het kind indien deze van goede kwaliteit is en het kind daar een redelijke hoeveelheid tijd doorbrengt. Kinderopvang kan tevens gunstig zijn voor de schoolresultaten en voor het toekomstige beroepsleven.

De Commissie stelt in haar verslag vast dat alle goede redenen ten spijt het leeuwendeel van de lidstaten bij lange na niet de in 2002 vastgestelde doelstellingen haalt. Er is nog heel veel werk voor de boeg, vooral als het gaat om kinderen van jonger dan drie jaar. Daar komt nog eens bij dat sommige voorzieningen voor kinderopvang slechts een deel van de werkdag open zijn, waardoor ouders moeilijker toegang hebben tot de arbeidsmarkt. De Commissie heeft echter wel degelijk oog voor de grote vooruitgang die er ontegenzeggelijk in een groot aantal lidstaten geboekt is. De door de lidstaten op Europees niveau vastgestelde doelstellingen, alsook de in talrijke resoluties van het Europees Parlement gedane oproepen hebben hierbij een belangrijke rol gespeeld. Daarom is het van belang dat alle betrokken partijen, met name de nationale en lokale instanties, de handen ineenslaan en laagdrempelige alsook financieel toegankelijke en hoogkwalitatieve opvang bieden voor nog niet leerplichtige kinderen.

De Commissie heeft in haar routekaart voor de gelijkheid van vrouwen en mannen toegezegd alle inspanningen van de lidstaten op dit gebied te zullen ondersteunen. Ook spoort zij de lidstaten ertoe aan om ten volste gebruik te maken van alle door de structuurfondsen geboden mogelijkheden. Om lokale partijen te ondersteunen bij de tenuitvoerlegging van maatregelen op dit gebied heeft de Commissie bovendien vorig jaar een informatiebrochure uitgebracht over de verschillende financieringsmogelijkheden voor

gezinsondersteunende maatregelen. Verder zal de Commissie zich in blijven zetten voor de uitwisseling van goede praktijken en zal zij in het kader van de strategie voor groei en werkgelegenheid de doelstellingen van Barcelona op regelmatige basis blijven monitoren. Daarbij zal zij met name naar het beleid ter afstemming van het beroeps- en gezinsleven kijken, hoofdzakelijk met gebruikmaking van de samenwerking met de OESO. De Commissie zal zich niet in de laatste plaats in het kader van de strategie voor groei en werkgelegenheid na 2010 inzetten voor behoud van de Europese doelstellingen op het gebied van de voorzieningen voor kinderopvang.

Sommige mensen hebben misschien zo hun twijfels of het in de huidige crisis wel verstandig is om te investeren in kinderopvang. Uit talrijke studies blijkt echter dat wanneer dergelijke diensten niet beschikbaar zijn iedereen daarvan te lijdende heeft. Daarom moeten we nu meteen aan de slag om ervoor te zorgen dat er ruimere kinderopvang beschikbaar wordt, zodat de werkgelegenheid wordt verbeterd, gezorgd wordt voor gelijkheid en sociale inclusie, en de belangen van het kind worden veiliggesteld.

Philip Bushill-Matthews, namens de PPE-DE-Fractie. – (EN) Commissaris, ik dank u voor uw verklaring. Uw woorden hebben mij zeer bemoedigd, maar wat mij zeer heeft ontmoedigd, is het feit dat er slechts twaalf collega's aanwezig waren om naar u te luisteren. Inmiddels is het aantal aanwezige afgevaardigden dat naar deze belangrijke verklaring over een belangrijk onderwerp luistert, gestegen tot het duizelingwekkende aantal van achttien.

Ik vraag me echter af waarom er niet is verwezen naar de opmerkingen van het voorzitterschap van de Raad van ongeveer een maand geleden – tenzij ik iets gemist heb. Ik vind namelijk dat deze opmerkingen iets aan het debat hebben toegevoegd. Daaruit is namelijk duidelijk naar voren gekomen dat de doelstellingen van Barcelona nog niet zijn verwezenlijkt – in sommige gevallen verre van dat – en dat een aantal landen geen onmiddellijke plannen heeft om die doelstellingen te bereiken en dat ook niet als een probleem ziet. Het Tsjechische voorzitterschap van de Raad heeft omschreven wat de oorzaak hiervan is. Ik citeer: “Men hoeft geen kritiek te hebben op het besluit van de landen die niet voldoen aan de doelstellingen van Barcelona en niet van plan zijn de inspanningen hiertoe te verhogen. In sommige landen zijn burgers, op basis van hun historische ervaring, niet geïnteresseerd in voorzieningen voor kinderopvang”.

Ik denk dat dit klopt. Dat betekent natuurlijk niet dat we niet alles moeten proberen om de voorzieningen voor kinderopvang te stimuleren en kwalitatief goede kinderopvang beschikbaar te maken voor degenen die er gebruik van willen maken.

Commissaris, ik hoop dat u het met me eens bent dat, als het er om gaat meer vrouwen op de arbeidsmarkt te krijgen en mensen te helpen met de belangrijke taak van kinderopvang, er vele wegen naar Rome leiden – en dat we ons niet tot één weg moeten beperken. Laten we alstublieft alle wegen verkennen, maar laten we de eindbestemming niet uit het oog verliezen, zodat de doelstellingen die wij allen delen, inderdaad worden bereikt.

Zita Gurmai, namens de PSE-Fractie. – (EN) Mevrouw de Voorzitter, de financiële crisis is omgeslagen in een economische crisis en we worden in Europa nu geconfronteerd met een recessie, die ook gewone burgers raakt: de prijzen gaan omhoog, de werkloosheid neemt toe, de investeringen dalen en er is minder krediet beschikbaar, waardoor de economie krimpt.

Er is sprake van gezichtsbedrog, want het lijkt alsof mannen het eerst – en het zwaarst – door de werkloosheid getroffen worden, doordat in de industrie, bijvoorbeeld de auto-industrie, overwegend mannen werkzaam zijn. Maar vrouwen zullen tijdens de tweede golf van ontslagen worden getroffen en zullen het op de lange termijn zwaar te verduren krijgen. Vrouwen met tijdelijke arbeidsovereenkomsten en outsourcingcontracten vervullen vaak functies in sectoren waar de vraag naar personeel tijdens goede economische tijden groot is maar waar de banen vaak op de tocht staan als het slecht gaat met de economie. Deze flexibiliteit werkt in het voordeel van de arbeidsmarkt maar is niet in het voordeel van vrouwen die behoefte hebben aan sociale zekerheid en zekerheid van werk en die werk en privéleven willen combineren. Het is zelfs nog verontrustender wanneer conservatieve regeringen, zoals het huidige Tsjechische voorzitterschap, het hebben over herziening van de doelstellingen van Barcelona en de terugkeer naar kinderopvang thuis. Zoals vrouwen van de PSE-Fractie met onze campagne in 2007 hebben aangetoond, zijn de doelstellingen van Barcelona goed voor de hele maatschappij en voor alle kinderen. Ze helpen kinderen een eerlijke start in het leven te bieden en de armoede te bestrijden.

Zoals Jacques Delors zegt: “In ieder kind schuilt een kostbare schat en we moeten ze de kans geven deze schat te ontdekken en ontwikkelen”. Daar zou ik nog aan willen toevoegen dat ieder kind dezelfde kans verdient om zijn schatten te ontwikkelen. Op deze manier kunnen we ook zorgen voor goed voorbereide en competente

arbeidskrachten. Door het combineren van werk en privéleven voor vrouwelijke werknemers mogelijk te maken, dragen de doelstellingen van Barcelona ook bij tot het behalen van de doelstelling van Lissabon, namelijk een arbeidsparticipatie van vrouwen van 60 procent.

Regeringen mogen, zelfs tijdens de huidige crisis, natuurlijk niet besparen op publieke diensten.

(Spreekster wordt door de Voorzitter verzocht langzamer te spreken.)

Kinderopvang thuis is belangrijk. Iedere vrouw moet de vrijheid hebben te kiezen tussen kinderopvang thuis en openbare kinderopvang, maar het is de verantwoordelijkheid van iedere regering om deze keuzevrijheid te garanderen door te zorgen voor kwalitatief goede, toegankelijke en betaalbare kinderopvang voor iedereen. Ik ben blij dat we met zoveel toewijding en eensgezindheid de doelstellingen van Barcelona nastreven.

Karin Resetarits, namens de ALDE-Fractie. – (DE) Mevrouw de Voorzitter, kinderen en politiek – zelden liggen de belangen van burgers en politici zo ver uit elkaar als hier. Voor burgers in alle delen van Europa staat het onderwerp “kinderen” bovenaan. Voor politici vallen de belangen van kinderen onder het agendapunt “diversen”, zoals we ook vandaag weer kunnen zien.

Ik ken geen enkel land met een apart ministerie voor kinderen. Ook binnen de Commissie is er niemand die speciaal de belangen van onze jongste burgers behartigt. In het Parlement is de aandacht voor het onderwerp over alle commissies verspreid. Daarom verdient de Commissie vandaag speciale vermelding vanwege het feit dat zij zich bezighoudt met voorzieningen voor kinderopvang en de doelstellingen van Barcelona. Hartelijk dank daarvoor!

In de parlementaire werkgroep “Quality of childhood” hebben we het volgende vastgesteld. Onze kinderen leven in een erg complexe wereld. De toekomst van iemand die op dit moment kind is, is volkomen onzeker. Een kind van nu kan opklimmen naar de top van de sociale ladder of heel diep vallen. Kinderen kunnen binnen hun eigen cultuurkring blijven of naar een andere cultuurkring overstappen. Ze kunnen een vergelijkbaar levenspad volgen als hun ouders of juist een volkomen tegengestelde weg inslaan. Ze kunnen trouwen met iemand van het andere of van het eigen geslacht. Meer dan vijftig jaar geleden, toen we het verenigde Europa ten doop hielden, was dat allemaal nog heel anders.

De diversiteit die voor ons Europeanen zo typerend is, is een beslissende factor geworden in het leven van kinderen. Het concept van diversiteit moet daarom deel gaan uitmaken van het pedagogisch instrumentarium van opvoeders en leraren. Daaraan wordt op dit moment nog veel te weinig aandacht besteed. De voorzieningen voor kinderopvang en scholen in Europa lopen stuk op de uitdaging van de integratie. Bij integratievraagstukken moeten we op de resetknop drukken en weer bij het begin beginnen.

Laten we proberen dit onderwerp weer eens helemaal onbevooroordeeld te benaderen volgens het motto: “Stop het door diversiteit”. Daarnaast wil ik alle afgevaardigden na mij vragen om zich niet alleen in te zetten voor *gender mainstreaming*, maar ook voor *child mainstreaming*. Dat is belangrijk – juist in deze tijd waarin sprake is van een wereldwijde financiële crisis – omdat we onze kinderen anders met enorme schulden opzadelen.

Roberta Angelilli, namens de UEN-Fractie. – (IT) Mevrouw de Voorzitter, dames en heren, in alle documenten waarin gesproken wordt over werk en gelijke kansen, wordt erop gewezen dat de rechten van de vrouw nauw verband houden met de mogelijkheid van geschikte kinderopvang. Als die er niet is, is verzoening van beroeps- en gezinsleven in feite onmogelijk en worden die rechten tot nul gereduceerd.

Dit zijn kwesties die er met de huidige economische crisis alleen nog maar erger op worden. In de Europese Unie zeggen meer dan 6 miljoen vrouwen in de leeftijd van 25 tot en met 49 jaar dat zij niet kunnen werken of dat zij tot deeltijdwerk worden gedwongen vanwege hun gezinstaken. Voor meer dan een kwart van deze vrouwen is die situatie te wijten aan het gebrek aan kinderopvang en de buitensporige kosten daarvan. Zes jaar na goedkeuring van de doelstellingen van Barcelona, en met het jaar 2010 voor de deur, blijkt dat de meeste lidstaten die doelstellingen waarschijnlijk niet halen, terwijl deze niet eens zo ambitieus waren: 30 procent van de kinderen onder de leeftijd van drie jaar toegang garanderen tot kindercrèches en peuterspeelplaatsen. Er moet dus nog heel wat werk verricht worden om een bevredigend aanbod van kinderopvangcentra te krijgen, te beginnen met de opvang van kinderen van onder de drie jaar.

Daarom ben ik er heel gelukkig mee dat de Ecofin-Raad van vandaag akkoord is gegaan met de mogelijkheid voor alle lidstaten om hun BTW op kinderopvang te verlagen. Ik geloof dat dit een grote stimulans is, een uiting van gezond verstand die een bijdrage kan leveren aan de herlancering van een kinderopvangplan en een dienstenplan voor kinderen en families in de gehele Europese Unie.

Hiltrud Breyer, *namens de Verts/ALE-Fractie*. – (DE) Mevrouw de Voorzitter, wij vinden de poging van het Tsjechische voorzitterschap van de Raad om de EU-doelstellingen voor kinderopvang af te zwakken werkelijk beschamend. Wij wijzen die poging uiteraard met kracht van de hand. We beschouwen het dan ook als een groot succes dat de EU-ministers van Gezinszaken als gevolg van de druk die het Europees Parlement heeft uitgeoefend, niet hebben ingestemd met deze afzwakking van de doelstellingen voor kinderopvang.

Ik vind het ook erg jammer dat het Tsjechische voorzitterschap vandaag schittert door afwezigheid en niet met ons kan debatteren over zijn poging om de doelstellingen van Barcelona af te zwakken. Het Tsjechische voorstel is immers een duidelijke poging om het EU-beleid voor gelijke kansen terug te schroeven. Wij wijzen de achterhaalde opvattingen over de vrouw en het gezin, zoals die in de voorstellen van het Tsjechische voorzitterschap tot uiting komen, heel duidelijk af.

Commissaris Špidla, u hebt gezegd dat er financieringsmogelijkheden zijn. U hebt geconstateerd dat de meeste EU-lidstaten de doelstellingen niet halen, vooral waar het gaat om de opvang van kinderen onder de drie jaar. Welk initiatief neemt de Commissie echter om ervoor te zorgen dat de lidstaten actiever worden? Een antwoord op die vraag heb ik vandaag helaas niet van u gehoord.

Wat gaat de Commissie nog meer doen om de lidstaten aan te moedigen? U hebt er ook op gewezen dat er mogelijkheden zijn voor cofinanciering. Worden deze mogelijkheden door de lidstaten benut? Ik zou graag zien dat u die vraag beantwoordde. Zo niet, waarom worden ze niet benut? Is de Commissie van plan meer financiën beschikbaar te stellen voor de uitbreiding van kinderopvang?

Eva-Britt Svensson, *namens de GUE/NGL-Fractie*. – (SV) Mevrouw de voorzitter, ik was erg blij dat de lidstaten in het Barcelona-proces doelstellingen vastlegden voor kinderopvang. Ik was en ben nog steeds van mening dat de lat laag werd gelegd, maar het was in ieder geval een begin. Toegang tot goede kinderopvang is een basisvoorwaarde om vrouwen de mogelijkheid te geven buitenshuis te gaan werken en ook een basisvoorwaarde voor gelijkheid.

Nu maak ik mij echter zorgen over de mogelijkheid dat de streefcijfers niet gehaald worden en natuurlijk over de signalen van het Tsjechische voorzitterschap dat de doelstelling inzake kinderopvang vervangen moet worden door zorg aan huis, als volwaardig alternatief en daarom de doelstelling geschrapt moet worden. Ik wil echter ook commissaris Špidla bedanken die in feite duidelijk heeft gemaakt dat de Commissie het nog altijd belangrijk vindt de Barcelona-doelstellingen inzake kinderopvang te realiseren. Ik wil ook mevrouw Resutarits bedanken voor haar voorstel over mainstreaming van kinderaangelegenheden. Ik denk dat wij dat allemaal in onze oren moeten knopen.

Kathy Sinnott, *namens de IND/DEM-Fractie*. – (EN) Commissaris, in mijn kiesdistrict zijn er veel baby's en heel jonge kinderen, en vanavond spreek ik namens hen, vooral omdat er vanavond zoveel goede sprekers aanwezig zijn die op effectieve wijze over vrouwen op de arbeidsmarkt kunnen spreken.

De zorg die een kind tijdens zijn of haar eerste jaren krijgt, is van invloed op het verdere leven van het kind. Veel mensen die de ontwikkeling van het kind hebben bestudeerd, zoals Maria Montessori, hebben waargenomen dat jonge kinderen behoefte hebben aan de aanwezigheid van een moeder of vervangende moeder. Veel van hen hebben ook waargenomen dat er in de ontwikkeling van een kind een waterscheiding optreedt als het kind twee jaar en negen maanden is. Vanaf dat moment wordt het veilig voor het kind om enige tijd zonder zijn of haar primaire verzorger door te brengen.

Het afgelopen decennium hebben hersenimagingtechnieken deze waarnemingen ondersteund en aangetoond dat er een duidelijke verschuiving in de hersenen van het kind optreedt die het kind in staat stelt zich in gedachten een voorstelling te maken van de primaire verzorger, meestal de moeder, zodat deze ook in het actieve geheugen van het kind aanwezig is terwijl hij of zij zich ergens anders bevindt. Op dat moment is het kind in staat te begrijpen dat de moeder of de vervangende primaire verzorger terugkomt en niet voor altijd wegblijft.

Maar zo zit het leven natuurlijk niet in elkaar en moeders werken vaak buitenshuis. Misschien willen ze werken en kiezen ze daar ook voor, en zelfs als ze dat niet willen, zullen ze er misschien toe genooddaakt zijn omdat de hypotheek moet worden betaald en er eten op tafel moet komen. Vrouwen zijn een geweldige toevoeging op de arbeidsmarkt. Hun integratie en gelijke behandeling zijn een kwestie van grondrechten. Maar baby's hebben daar geen weet van en kunnen niet weten wat hun moeder moet of wil doen. Ze zijn volledig ingesteld op hun eigen behoeften. De natuur is een zeer sterke kracht.

Het blijft nooit zonder gevolgen als we tegen de natuur ingaan. De ideale situatie voor een kind is dat het een liefhebbende moeder om zich heen heeft en we moeten alles in het werk stellen dit mogelijk te maken wanneer een vrouw er tijdens die eerste jaren voor haar kind wil zijn. Als het jonge kind behoefte heeft aan de voortdurende geruststellende aanwezigheid van zijn moeder, heeft haar afwezigheid namelijk gevolgen, ook al heeft ze nog zulke achtenswaardige redenen om er niet te zijn. Maar, zoals ik al zei, vrouwen werken en we moeten ons best doen er in ieder geval voor te zorgen dat als iemand anders dan de primaire verzorger voor een kind jonger dan twee jaar en negen maanden zorgt, dit iemand is die zo veel mogelijk koesterende zorg biedt.

Sommige kinderen verkeren in de gelukkige omstandigheden dat ze deze zorg ontvangen van secundaire verzorgers zoals vaders, grootouders, andere familieleden, hechte burens, mensen die met toewijding voor hen zorgen en die een vast deel van hun dagelijks leven uitmaken. Maar voor de meeste baby's en peuters die in een voorziening voor kinderopvang worden ondergebracht, is dit nu eenmaal niet weggelegd. Het betaamt ons ervoor te zorgen dat die voorzieningen schoon, veilig en stimulerend zijn en, bovenal, koesterende zorg bieden en niet alleen maar onderdak.

Kinderen zijn onze toekomst. De basis die ze meekrijgen, is uiterst belangrijk, maar de tijd, ruimte en zorg die kinderen nodig hebben om op te groeien en volledig tot ontwikkeling te komen, is op weg een luxe te worden die steeds minder mensen zich kunnen veroorloven. We bepalen de toekomst van Europa ten goede of ten slechte door de manier waarop we onze kinderen opvoeden. Ik verzoek de Commissie deze kwestie eens vanuit het standpunt van het kind te bekijken. Als je een baby zou kunnen vragen of hij zijn moeder wil of een kinderdagverblijf, zal hij altijd voor zijn moeder kiezen. We moeten naar het kind luisteren zoals moeders dat doen en we moeten moeders helpen werk en privéleven te combineren op een manier die beiden ten goede komt.

Irena Belohorská (NI). – (SK) We weten waarschijnlijk allemaal hoe belangrijk het is om alle doelstellingen van Barcelona in het dagelijks leven toe te passen. Als we het principe van gelijke kansen op het gebied van werkgelegenheid willen toepassen, moeten we een balans zien te vinden tussen werk en gezinsleven. Dit draagt ook bij aan de gezonde ontwikkeling van kinderen.

Steun voor de uitbreiding van de voorzieningen op het gebied van kinderdagverblijven en buitenschoolse opvang, voor consultatiebureaus voor ouders en ook voor het inrichten van breed opgezette, multifunctionele buurtcentra vergroot de toegankelijkheid, flexibiliteit en gelijkheid in het systeem van openbare sociale dienstverlening voor gezinnen door deze dienstverlening concurrerend en kwalitatief beter te maken.

De kinderopvang in Slowakije zit nogal ingewikkeld in elkaar. Openbare voorzieningen voor kinderopvang voor de allerkleinsten – kinderen tot twee of drie jaar – zijn nagenoeg verdwenen en zijn slechts in een enkel geval beschikbaar, terwijl particuliere crèches voor de meeste gezinnen te duur zijn. De verantwoordelijkheid voor crèches ligt nu bij de lokale autoriteiten, die ervoor kunnen kiezen om al dan niet kinderopvang aan te bieden.

De situatie voor de verborgen groep van oudere kinderen van drie tot zes jaar, dus de situatie in kinderdagverblijven, is niet veel beter. Uit statistische schattingen van de EU blijkt dat alleen in Griekenland, Litouwen, Polen en Slovenië minder kinderen van drie jaar en ouder naar dit soort opvang gaan.

In landen waarin sociaal en gezinsbeleid gebaseerd is op de letter en de geest van gendergelijkheid, zoals Finland, Zweden en Frankrijk, is de vruchtbaarheid de afgelopen jaren hoog geweest, terwijl landen met een traditionele rolverdeling, zoals Duitsland, Spanje en Italië, een lage vruchtbaarheid en toenemende kinderloosheid kennen.

Veel landen met een hoog aandeel vrouwen op de arbeidsmarkt, zoals de Noord-Europese landen, hebben hogere geboortecijfers en een hogere vruchtbaarheid. De staat moet financieel bijspringen om vrouwen in staat te stellen te werken en tegelijkertijd hun wens om moeder te worden te kunnen vervullen. De demografische situatie is gewoon het resultaat van het belang dat de staat al dan niet hecht aan de volgende generatie. Door gezinsbeleid te steunen, schept de staat de essentiële voorwaarden voor gezinnen. Waarschijnlijk is de huidige demografische somberheid veroorzaakt doordat we tot nu toe geen oog hebben gehad voor deze waarden en de consumptiemaatschappij hebben gestimuleerd.

Ook is het zo dat kinderdagverblijven een extreem belangrijke rol vervullen voor probleemgroepen, zoals kinderen uit sociaal achtergestelde groepen en Roma-kinderen. Juist deze kinderen leren in kinderdagverblijven de basisvaardigheden op het gebied van hygiëne en hoe ze zich moeten gedragen. Laten we afspreken dat

de doelstellingen van Barcelona deel moeten uitmaken van het nationale beleid inzake het welzijn van de burgers.

Edite Estrela (PSE). – (PT) Bijna zeven jaar na de Europese Raad van Barcelona heeft het merendeel van de lidstaten de toen geformuleerde doelstellingen nog lang niet gehaald. Voorzieningen voor kinderopvang zijn echter essentieel om zowel mannen als vrouwen in de gelegenheid te stellen hun beroep, gezin en privé-leven te combineren. Bovendien zijn zij absoluut noodzakelijk om gelijkheid te bevorderen.

Er zij aan herinnerd dat meer dan zes miljoen Europese vrouwen niet aan de arbeidsmarkt kunnen deelnemen vanwege hun gezinsverantwoordelijkheden. In maar liefst vijftien lidstaten ligt het aantal voorzieningen voor kinderopvang lager dan het Europese gemiddelde, dat op zijn beurt mijlenver afstaat van de doelstellingen van Barcelona. In de Tsjechische Republiek, die thans het voorzitterschap van de Europese Raad uitoefent, ligt het niveau van kinderopvang voor kinderen onder de drie jaar bijvoorbeeld lager dan 10 procent. Het is dan ook niet verwonderlijk dat het Tsjechische voorzitterschap in zijn programma voorstelt om een debat over de herziening van de doelstellingen van Barcelona te openen. Erger nog, het neemt zich voor, ik citeer, “zich te concentreren op kinderopvang door de ouders zelf, met name in het kader van het werkgelegenheidsbeleid, en te onderstrepen dat de zorg voor de kinderen een volwaardig alternatief voor een beroeps carrière is”. Einde citaat.

Het is moeilijk te geloven, maar het is echt waar: het Tsjechische voorzitterschap wil de vrouwen terug naar huis sturen. Het wil dat Europa de klok jaren terugzet en dat de Europese vrouwen de resultaten van hun jarenlange strijd voor gelijkheid opgeven. Dat is overduidelijk. Het ligt immers niet in de bedoeling van de auteurs van dit voorstel om de mannen naar huis te sturen en voor de kinderen te laten zorgen. Vrouwen hebben echter net als mannen het recht om zich te ontplooien in een beroep.

Ik wil hier graag het voorbeeld van Portugal aanhalen. De Portugese regering heeft een ambitieus programma voor de uitbouw van voorzieningen voor kinderopvang gelanceerd. Een dergelijke aanpak draagt niet alleen bij aan de heropleving van de economie en de bevordering van de werkgelegenheid, maar helpt tevens de doelstellingen van Barcelona te verwezenlijken.

Jan Tadeusz Masiel (UEN). – (PL) Mevrouw de Voorzitter, soms krijg ik de indruk dat hoe rijker een land is, hoe minder middelen het vrijmaakt voor de zorg, de opvoeding en het onderwijs van kinderen. We mogen echter niet uit het oog verliezen dat Europa door een demografische crisis wordt bedreigd. We moeten alles in het werk stellen om vrouwen en mannen ertoe aan te zetten om een gezin te stichten en zoveel mogelijk kinderen op de wereld te zetten.

In tal van EU-landen moeten ouders al voor de geboorte van hun kind een aanvraag indienen om een plaats in een kinderdagverblijf te bemachtigen. Hoe kan er in dat geval sprake zijn van een vlottere terugkeer van vrouwen op de arbeidsmarkt? Bovendien gaan veel vrouwen pas na de geboorte van hun kinderen op zoek naar hun eerste baan.

Laat de houding van de Europese burgers ten aanzien van gezinnen en kinderen bepalend zijn voor ons niveau van cultuur en beschaving.

Marie Panayotopoulos-Cassiotou (PPE-DE). – (EL) Mevrouw de Voorzitter, de Europese Commissie doet opmerkelijke moeite om moeders te helpen bij een actieve deelname aan de arbeidsmarkt, en op die manier bevordert zij de toepassing van de in 2002 in Barcelona genomen besluiten.

Ik wilde de commissaris er echter aan herinneren dat vrije keuze geen kwestie is van historische tradities maar van democratie, met name wanneer er sprake is van financiële nood. Als een moeder gedwongen wordt om een dergelijke oplossing te kiezen, kan het resultaat niet goed zijn. Het resultaat moet veeleer voortkomen uit de overtuiging van de ouders dat wat zij doen de ideale oplossing is voor hun kind, en dat betekent, zoals ook de vorige spreker zei, dat er begeleidende en adviserende diensten moeten zijn vanaf het moment waarop het leven ontstaat.

Op die manier zullen ouders de beste oplossing vinden en de opvang kunnen aanpassen al naar gelang de tijd, onmiddellijk na de geboorte, later, na drie jaar. Wij moeten echter ook goed in de gaten houden wat aangeboden wordt. Kwaliteit heeft namelijk een prijs. In de meeste landen is kwaliteit tegenwoordig duur en te vinden in particuliere instellingen. De overheidsinstellingen zijn goedkoper of gratis – ofschoon zelden helemaal gratis – en hanteren lagere prijzen maar bieden ook lagere kwaliteit. Daarom moeten wij goed letten op de opleiding van het personeel in deze instellingen. Wij moeten ook vertrouwen onder de ouders wekken en hen aanzetten tot participatie. Toen ik het eerste van mijn negen kinderen kreeg in Parijs, heb ik

mezelf kunnen overtuigen van de kwaliteit en de hoogstaande dienstverlening van deze instellingen; zij boden dingen die ikzelf als moeder niet had kunnen geven.

Wij moeten dus de ervaring van moeders respecteren en als anciënniteit beschouwen indien zij haar ervaring uitsluitend met het verzorgen van kinderen heeft opgedaan. In de tijd waarin een moeder haar diensten verleent, moet zij ook kunnen profiteren van maatregelen voor opleiding en levenslang leren, zodat zij later haar beroep kan uitoefenen.

Ook moeten wij herinneren aan het verslag van het Parlement over de maatregelen voor kinderopvang ten behoeve van studenten. Wij hebben het namelijk over werken, maar werken begint met beroepskwalificaties, en als wij niet zorgen voor kinderopvang als een moeder zich kwalificeert voor een beroep, hoe moet zij dan later deelnemen aan de arbeidsmarkt?

Gabriela Crețu (PSE). – (RO) Het Tsjechische voorzitterschap heeft gelijk: de doelstellingen van Barcelona zijn vóór de laatste uitbreiding van de EU vastgesteld. Het voorzitterschap zat er echter volledig naast toen het verklaarde dat de specifieke situatie in de nieuwe lidstaten en hun vroegere ervaringen argumenten tegen deze doelstellingen zouden zijn.

Het is juist zo dat de voordelen belangrijk zijn: voor ouders en voor gendergelijkheid, voor de economie en voor het werkgelegenheidsniveau, voor kinderen en voor de toekomst. De relatief lage lonen in onze landen hebben tot gevolg dat beide ouders moeten werken; het is geen keuze maar een noodzaak. Bovendien stijgt het aantal eenoudergezinnen. In sommige landen is bijna een derde van de kinderen niet geboren in een traditionele gezinssituatie.

Beleidsvormen die de arbeidsmobiliteit aanmoedigen, die als een doelmatigheidsfactor wordt gezien, kunnen niet langer het feit negeren dat mensen kinderen hebben. Velen van hen leven in arme gezinnen zonder een fatsoenlijke toegang tot voedsel, gezondheidszorg en onderwijs. Soms is de gezinsomgeving gewelddadig. Wanneer de ouders voor hun werk emigreren, worden deze kinderen ook alleen achtergelaten. Deze diensten zouden de armoedecirkel kunnen doorbreken. Zij bieden een positieve, alternatieve manier van socialisatie onder begeleiding van gespecialiseerd personeel. Echter, om deze rol te kunnen vervullen, moeten crèches en kinderdagverblijven:

1. beschikbaar zijn, maar vooral, toegankelijk, hetzij gratis hetzij tegen een betaalbare prijs, en
2. van goede kwaliteit zijn. Hiertoe is het essentieel dat het personeel professioneel wordt opgeleid.

Om de huidige crisis te bestrijden, doen we haast nieuwe auto's weg om andere splinternieuwe te kopen, waardoor een aanzienlijke hoeveelheid materiële hulpbronnen wordt verspild. We kunnen beter in crèches en kinderdagverblijven investeren en stabiele banen creëren voor degenen die in deze sector werken. De kwaliteit van het ingezet personeel is sinds lange tijd een factor waarbij zich verschillen voordoen tussen de landen.

We stellen voor dat de Commissie bij het evalueren van de werkgelegenheidsprogramma's in elk land serieus rekening houdt met wat een kind kost voor de staat. Inderdaad heeft Jacques Delors ooit eens gezegd dat er een schat verborgen ligt in ieder kind, en het is de taak van de maatschappij om die schat te ontdekken. Ik zou hier echter nog aan willen toevoegen: anders ondermijnt de maatschappij haar gehele toekomst.

Anna Záborská (PPE-DE). – (SK) Het vinden van een balans tussen de verantwoordelijkheden die moeders en vaders in het gezin hebben en hun beroepsmatige ambities kan erg positieve en directe gevolgen hebben voor de maatschappij als geheel. Ik stel een herziening van de definitie van werk voor, zodat de voordelen van een balans tussen werk en gezin beter tot uitdrukking komen.

Verantwoordelijkheden binnen het gezin moeten niet automatisch als schadelijk voor de carrièrekansen van moeders worden gezien omdat deze hierdoor tijdelijk niet deelnemen aan de arbeidsmarkt. Tot dusverre hebben het Europese beleid en de Europese politiek burgers alleen gezien vanuit het oogpunt van de behoeften van de arbeidsmarkt. Als antwoord op de demografische crisis moeten we burgers echter ook zien in hun rol als ouders, dat wil zeggen als moeders en vaders die verantwoordelijkheden hebben binnen het gezin.

Hier komen we bij een fundamenteel probleem dat de richting van het verdere debat bepaalt. De vraag is welk sociaal model we willen bevorderen. Willen we gezinnen die zijn aangepast aan de markt en de behoeften van bedrijven, of een markt en bedrijven die zijn aangepast aan gezinnen? Deze vraag doet er wel degelijk toe. Europees en nationaal beleid op dit vlak worden bepaald door het spanningsveld tussen de logica van de markt en de logica van de menselijke aard. De maatschappij heeft als taak het voor vrouwen en mannen

mogelijk te maken een vrije keuze te maken tussen deze twee logische opties; beide opties hebben bestaansrecht als ze vanuit een breder perspectief dan werk worden bekeken.

De logica van het EU-beleid betreffende de levenscyclus krijgt een bijzondere betekenis voor zover deze specifiek rekening houdt met de actieve categorieën mannen en vrouwen tussen de 15 en 49 jaar, zodat zij hun bijzondere rol bij het oplossen van de demografische crisis kunnen vervullen. In tegenstelling tot de voorstellen van de Europese Commissie kan de beslissing om een kind het leven te schenken niet worden afgedaan als een individueel doel, waarbij het verlangen om kinderen te hebben wordt bevredigd.

Marusya Ivanova Lyubcheva (PSE). - (BG) Dames en heren, de nadruk van het EU-beleid moet liggen op kinderopvang, niet omdat - zoals wij wel eens zo mooi zeggen - kinderen onze toekomst zijn, maar omdat de realiteit ons dwingt om na te denken over en te bouwen aan de toekomst van Europa. We zijn getuige van een ernstige demografische crisis, lage geboortecijfers, vergrijzing van de bevolking en economische en sociale maatschappelijke problemen. Onze inspanningen moeten gericht zijn op het creëren van geschikte omstandigheden om kinderen op de wereld te zetten, hen groot te brengen, op te voeden, materiële zekerheid te bieden en hun sociale ontplooiing aan te moedigen. Wij moeten de rechten, plichten en verantwoordelijkheden met betrekking tot kinderopvang adequaat verdelen tussen de staat, de plaatselijke autoriteiten en het gezin. We moeten ook steun geven aan kindertehuizen, zowel in de publieke als in de privésector, we moeten streven naar een publiek-privaat partnerschap op het gebied van kinderopvang, en we moeten ernaar streven middelen vrij te maken voor de uitbouw daarvan. Om de doelstellingen van Barcelona te kunnen verwezenlijken, moeten we concrete maatregelen nemen, het aantal plaatsen voor kinderen in crèches en kinderdagverblijven verhogen en de bouw van crèches en kinderdagverblijven tot een prioriteit maken. We moeten ook netwerken creëren die een alomvattende dienstverlening, advisering en maatschappelijke ondersteuning voor kinderen en ouders bieden.

In mijn land, Bulgarije, is de kinderopvang van hoog niveau. In de goedgekeurde nationale strategie voor kinderen en in het nationaal kinderschermingsprogramma staan niet enkel de doelstellingen beschreven, maar worden ook concrete maatregelen genoemd die de uitvoerende macht moet nemen voor kinderopvang. Kindertehuizen hebben een nieuw gezicht gekregen: er werden bijvoorbeeld oplossingen gezocht om kinderen terug te laten keren naar hun gezinsomgeving, de principes van pleeggezinnen werden aangenomen, er werden opvangplaatsen gecreëerd en er werden kinderdagverblijven en crèches gebouwd. We spreken echter over al deze zaken tijdens een financiële en economische crisis, waarin het mogelijk is dat we datgene wat we bereikt hebben, zullen verliezen, en dat we hetgeen we gepland hebben, niet zullen kunnen verwezenlijken. Zijn wij bereid ook onder deze omstandigheden te investeren in de kinderen van Europa?

Zuzana Roithová (PPE-DE). - (CS) Geachte mijnheer de commissaris, waarde dames, ik geloof niet dat ik u een plezier doe als ik zeg dat de doelstellingen van Barcelona erop gericht zijn om het aantal werkende moeders te vergroten en niet om de levensomstandigheden van kinderen te verbeteren en al helemaal niet om ervoor te zorgen dat kinderen de capaciteiten en vaardigheden verwerven waarmee ze later beter in staat zullen zijn om het hoofd te bieden aan de levenscrises en deze beter te boven te komen. Heeft u er ooit wel eens bij stilgestaan dat zuigelingen en peuters tot de leeftijd van twee jaar elke dag hun moeder of vader of oma of misschien zelfs een kindermisje aan hun zijde nodig hebben, dus altijd één en dezelfde persoon, en dat zij voor hun gezonde ontwikkeling collectieve instellingen kunnen missen als kiespijn? Voor niet-leerplichtige kinderen van ouder dan twee jaar liggen de zaken heel anders; daar zijn de doelstellingen van Barcelona volledig opportuun. Daar is ook de Tsjechische Republiek in staat om voor 90 procent van de kinderen collectieve zorg te leveren. Deze kinderen kunnen al samen spelen en hebben een dergelijk collectief zelfs ronduit nodig. Maar dames en heren, de doelstellingen van Barcelona zijn beleid van de vorige eeuw. Het moderne gezinsbeleid voor de eenentwintigste eeuw dient ook rekening te houden met de gezonde ontwikkeling van kinderen. Wij in de voormalige communistische landen hebben een schat aan ervaring met collectieve voorzieningen voor kinderopvang, doordat moeders indertijd al na de vierde of vijfde maand na de bevalling weer aan het werk moesten. Ik zou u willen aanraden eens iets over de geschiedenis van Europa te lezen.

Katrin Saks (PSE). - (ET) Mijn fractie bezoekt rond de Internationale Vrouwendag doorgaans kleuterscholen om de mensen die daar werken de nodige erkenning te geven. Dit jaar hebben we tien kleuterscholen bezocht, en allemaal bleken ze een lange wachtlijst te hebben. Het is wel duidelijk dat Estland de doelstellingen van Barcelona niet gaat halen, in elk geval niet wat kinderen tot drie jaar betreft, maar de oproep van de Commissie is erg welkom en zal ertoe bijdragen het probleem op te lossen.

Ik heb nog een opmerking: we hebben het altijd over kinderopvang in de context van gendergelijkheid en de mogelijkheid voor vrouwen om te werken, maar ik wil erop wijzen dat kinderopvang niet puur en alleen

opvang is, maar ook een opvoedende taak heeft, en deze basisopvoeding legt de grondslag voor succes op school en in het latere leven. In deze context hechten we hier bijzonder veel belang aan; het is in elk geval zeker geen kwestie van de vorige eeuw, zoals we net hoorden, maar van deze eeuw.

Flaviu Călin Rus (PPE-DE). – (RO) Volgens het verslag van de Europese Commissie van oktober 2008 over het ten uitvoer leggen van de doelstellingen van Barcelona en over het kader voor opvang van kinderen onder de leerplichtige leeftijd, hebben de lidstaten de doelstellingen die door de leiders van Europese Unie zijn vastgesteld, niet verwezenlijkt.

Daarom adviseer ik de volgende maatregelen:

1. versterking van de betrokkenheid van nationale regeringen bij dit probleem,
2. samenstelling op nationaal regeeringsniveau van een team van specialisten dat zich alleen met dit probleem bezighoudt,
3. ontwikkeling van een EU-toezichtmechanisme om de regeringen van de lidstaten te controleren door middel van een aantal specifieke instrumenten.

Al deze maatregelen zullen bijdragen aan gelijke kansen tussen mannen en vrouwen en het verbeteren van de kwaliteit van leven. Daarnaast zullen ze ook een tegenwicht vormen tegen een steeds ouder wordende bevolking, aangezien ze voor een verhoging van het geboortecijfer zullen zorgen.

Catherine Stihler (PSE). – (EN) Mevrouw de Voorzitter, het is zeer teleurstellend dat er zoveel landen zijn die niet voldoen aan de doelstellingen van Barcelona – en als dit debat niet om negen uur 's avonds maar om negen uur 's ochtend was gehouden, waren er misschien meer collega's aanwezig geweest.

Er is al veel gezegd over de economische crisis. Het is nu niet het moment om kinderopvang terzijde te schuiven maar juist om te zorgen voor meer kwalitatief goede, betaalbare kinderopvang voor iedereen. We moeten meer dan ooit tevoren in onze kinderen investeren. Een investering in kwalitatief goede kinderopvang komt zowel gezinnen als kinderen ten goede: gezinnen – en vooral moeders – krijgen de kans te gaan werken en kinderen wordt een kwalitatief goede, koesterende omgeving geboden die vergelijkbaar is met thuis.

Dit weekeinde heb ik geluisterd naar een lezing van een vooraanstaande Schotse psychiater en ook naar iemand van Barnardo's. Ze spraken over kwetsbare kinderen en het was schokkend om te horen dat, als niet wordt ingegrepen om kwetsbare kinderen te helpen, deze kinderen tegen de tijd dat ze drie jaar zijn misschien al onomkeerbare schade hebben opgelopen. Kinderopvang helpt gezinnen en de maatschappij als geheel en kan ook de meest kwetsbare kinderen helpen. Ik dring er bij de commissaris op aan druk te blijven uitoefenen.

Nicodim Bulzesc (PPE-DE). – (RO) Het land dat ik vertegenwoordig heeft lange tijd op een lijst gestaan van landen die niet beschikken over een sociaal beleid voor kinderopvang dat voldoet aan de Europese norm. Geleidelijk aan is er verbetering gekomen dankzij de vaststelling van kwalitatief betere methodieken. Dat heeft ertoe geleid dat personeel in de kinderzorg een specialistische opleiding kreeg. De doelstellingen van Barcelona hebben instellingen die kinderbescherming als doelstelling hebben, gemotiveerd en de normen voor kinderopvang hebben geleid tot resultaten op het gebied van verantwoordelijkheden en vaardigheden. Kinderen worden werkelijk menselijk behandeld.

Nu het geboortecijfer daalt, moeten we degenen die in bijzondere sociale omstandigheden verkeren gelijke kansen bieden. Zowel de lidstaten als de Europese Commissie moeten zich inspannen om het onderwijs van deze mensen en hun latere integratie in de samenleving te ondersteunen. Ze lijden onder minderwaardigheidscomplexen vergeleken bij de kinderen die in een normaal gezin zijn opgegroeid. Daarom kunnen programma's die deze kinderen met de steun van maatschappelijke diensten in staat stellen tijd door te brengen in een gezinsomgeving en daar een leuke tijd beleven, hun een nieuwe kans geven.

Silvia-Adriana Țicău (PSE). – (RO) De mate waarin vrouwen aan het beroepsleven en de politiek deelnemen en de mate waarin vrouwen kunnen worden aangemoedigd tot het nemen van meer verantwoordelijkheden is afhankelijk van de beschikbaarheid van kinderopvangfaciliteiten.

Vrouwen moeten worden aangemoedigd om hun loopbanen te plannen, maar dit kan niet zonder een efficiënt kinderopvangsysteem. Elke euro die in kinderopvangfaciliteiten wordt geïnvesteerd, levert een winst van 6 tot 9 euro op voor de maatschappij doordat er banen en betere omstandigheden voor het opvoeden van kinderen worden gecreëerd.

Het feit dat je je in veel lidstaten bijvoorbeeld al moet inschrijven voor een plek in de crèche nog voordat je kind is geboren, of dat er wachtlijsten van enkele maanden bestaan om je in te kunnen schrijven in een kinderdagverblijf, maakt duidelijk hoe zeer de kinderopvangfaciliteiten in Europa tekortschieten. Kinderopvangfaciliteiten zijn niet alleen een hulp voor vrouwen die hun loopbaan willen ontwikkelen, maar ze ontwikkelen vooral de vaardigheden van kinderen als volwaardige leden van de maatschappij.

Ik zou willen zeggen dat het in de huidige crisis belangrijk is dat we in onderwijs en gezondheid investeren, hetgeen nuttige investeringen in onze toekomst zijn.

Ewa Tomaszewska (UEN). – (PL) Mevrouw de Voorzitter, kinderdagverblijven zijn een slechte zaak. Misschien zijn ze een noodzakelijk kwaad, maar ze zijn en blijven een slechte zaak. Ik zal nooit vergeten hoe ik mijn drie maanden oude broertje naar de crèche moest brengen omdat mijn moeder vroeger naar het werk moest vertrekken. Hij bleef zich aan mij vastklampen omdat hij niet achtergelaten wilde worden. Ik geloof dat wanneer we ons de vraag stellen of het welzijn van het kind of de carrière van de ouders het belangrijkste is, het antwoord zou moeten luiden dat het welzijn van het kind altijd op de eerste plaats komt.

Kleuterscholen en kinderdagverblijven zijn noodzakelijk, maar alleen wanneer er geen andere oplossing voorhanden is. Het allerbelangrijkste is echter dat we openstaan voor, kansen geven aan en in ondersteuning voorzien voor ouders, en in het bijzonder moeders, die thuis willen blijven om voor hun jonge kinderen te zorgen. Zij hebben zowel financiële steun als advies nodig. Dat mogen we in geen geval uit het oog verliezen. Als we over kinderopvang debatteren, moeten we het hebben over de kinderen zelf en over wat zij het meest nodig hebben, en niet over wat wij in ons eigen belang zouden willen.

Zbigniew Zaleski (PPE-DE). – (PL) Mevrouw de Voorzitter, ik zou van de gelegenheid gebruik willen maken om als psycholoog en als politicus twee zaken aan te stippen. Het leven verandert zienderogen, vrouwen die carrière maken zijn een nieuw fenomeen, vaders hebben het steeds drukker en vrouwen komen op voor hun rechten. Dit alles klinkt logisch en modern, ietwat socialistisch zelfs.

Het enige wat echter nooit zal veranderen, zijn de individuele psychologische behoeften van kinderen. Op dit gebied is er geen vooruitgang geboekt en hebben er zich geen revolutionaire ontwikkelingen voorgedaan. Om ervoor te zorgen dat onze kinderen opgroeien tot volwassen burgers, moeten gewone vrouwen en mannen het beste van zichzelf geven – zonder ideologie, zonder pretentie, zonder zogenaamde moderne methoden, maar met natuurlijke bezorgdheid, voldoende tijd en toewijding, zelfs indien dit nu en dan betekent dat je als ouder jezelf en je eigen ambities even opzij moet zetten. Dit is niet alleen noodzakelijk voor het welzijn van kinderen, maar ook voor het geluk van hun ouders en bijgevolg voor de ontwikkeling van de normale Europese samenleving waarin ik zou willen leven.

José Ribeiro e Castro (PPE-DE). – (PT) Mevrouw de Voorzitter, mijnheer de commissaris, ik heb het woord gevraagd om kenbaar te maken dat ik het oneens ben met mevrouw Estrela. Zij heeft de intenties van het Tsjechische voorzitterschap tot een karikatuur gemaakt en daarom wil ik haar van weerwoord dienen. Niemand wil de vrouwen naar huis sturen. Het probleem is dat er vrouwen zijn die liever thuis willen of zouden willen blijven. Er bestaan zelfs verenigingen om de belangen van deze vrouwen te verdedigen! Zij worden genegeerd, geminacht of gediscrimineerd omdat zij zich aan hun gezin willen wijden en wij luisteren niet naar hen. Het gaat hier om een kwestie van vrijheid, en met name van de keuzevrijheid die links keer op keer bepleit, maar in dit geval kennelijk uit het oog verliest. Het gaat om het al dan niet respecteren van de vrijheid van ouders om zelf te bepalen hoe zij hun leven organiseren. Het gaat erom de levenskwaliteit en de kwaliteit van de vader- en moederzorg van deze mannen en vrouwen te vergroten. Ook dit is een stap die onze samenleving moet zetten. Met vooroordelen zullen wij geen vorderingen maken en geen oplossing vinden voor de problemen met het geboortecijfer en het geluksgevoel van mensen. Daarvoor zijn beleidsmaatregelen nodig die beantwoorden aan de realiteit en de spontane verlangens van de burgers. Met de staat en de markt alleen komen we nergens. Laten we vooruitgang boeken met een eerlijke kijk op de familie!

Vladimír Špidla, lid van de Commissie. – (CS) Dames en heren, hartelijk dank voor deze naar mijn idee uitermate belangwekkende en ook intensieve discussie. Het is iedereen waarschijnlijk wel bekend dat het gezin en ook de kindertijd er in de loop van de geschiedenis telkens anders uitzagen. Zo werd in de Middeleeuwen de kindertijd niet als een aparte fase beschouwd, maar werden kinderen als kleine volwassenen gezien. Het concept kindertijd komt eigenlijk pas tot ontwikkeling tijdens de Verlichting, ten tijde van Jean Jacques Rousseau en zijn *Emile*. Dit om te zeggen dat wanneer men over het gezin spreekt, men zich moet realiseren dat deze gevormd wordt door de samenleving en natuurlijk dat de samenleving zelf weer mede bepaald wordt door de vorm en samenstelling van het gezin. Ik verwerp de stelling dat de doelstellingen van

Barcelona beleid zouden zijn van de vorige eeuw; wel is het beleid waarover stevig wordt gedebatteerd en ongetwijfeld ook in de toekomst nog gedebatteerd zal worden. Desondanks klinkt in het huidige debat - alsook eerder tijdens het informeel overleg van de ministers van Werkgelegenheid en Sociale zaken - duidelijk door dat de criteria van Barcelona actueel zijn en daadwerkelijk onze leidraad vormen. Verder wil ik benadrukken dat het er bij de criteria van Barcelona niet om gaat om wie dan ook één enkele oplossing op te dringen, maar juist om iedereen, alle ouders, reële keuzes te bieden. Want dames en heren, laten we wel zijn, dat wat in de discussie luid en duidelijk te horen was - en in de allerlaatste bijdrage des te meer - is maar al te waar, namelijk dat waarlijk goede en liefhebbende ouders uiteraard zeer goed in staat zijn om zelf te bepalen wat in een gegeven situatie, in een gegeven gezinsfase het beste is voor hun kind. Daarom ben ik van mening dat het een goede zaak is dat onder meer middels de criteria van Barcelona gezorgd wordt voor de nodige keuzemogelijkheden.

In antwoord op de vraag hoe de Commissie de criteria van Barcelona ondersteunt, kan ik u verzekeren dat zij dit middels de structuurfondsen doen kan. In de nieuwe financiële perspectieven is dat voor het eerst uitdrukkelijk mogelijk gemaakt, hoewel het eerder ook wel technisch mogelijk was, maar dan met de nodige haken en ogen. Maar hoe dan ook, het kan dus met de structuurfondsen. Verder houdt de Commissie de ontwikkelingen met betrekking tot de criteria van Barcelona nauwgezet in de gaten. Ook biedt zij de helpende hand door middel van de overdracht van goede praktijken op dit gebied waarmee de lidstaten hun voordeel kunnen doen. Dames en heren, ik ben ervan overtuigd dat de criteria van Barcelona op generlei wijze strijdig zijn met de belangen van het kind en ik zou graag nogmaals willen herhalen wat reeds uit vele monden kon worden opgetekend, namelijk dat de criteria als zodanig weliswaar een zekere kwalitatieve manier van benaderen van de materie inhouden, maar dat de kwalitatieve kant van de zaak hoe dan ook niet uit het oog mag worden verloren. En natuurlijk zijn het altijd de ouders die de belangrijkste, meest verstrekende beslissingen nemen. Ik moet zeggen dat ikzelf persoonlijk, mede op basis van mijn eigen bescheiden ervaringen als ouder, het volste vertrouwen heb in de ouders.

De Voorzitter. – Het debat is gesloten.

Schriftelijke verklaringen (artikel 142)

Siiri Oviir (ALDE), schriftelijk. – (ET) Tijdens de Europese top van Lissabon van maart 2000 zijn de strategische doelen voor de komende tien jaar vastgesteld: het creëren van een duurzame economische ontwikkeling, het scheppen van meer en betere arbeidsplaatsen en het verbeteren van de sociale cohesie.

Op basis van de zogenaamde doelstellingen van Barcelona, die de lidstaten in 2002 met betrekking tot voorzieningen voor kinderopvang hebben aangenomen, moeten de lidstaten uiterlijk in 2010 voor ten minste 90 procent van de kinderen tussen de drie jaar en de leerplichtige leeftijd en voor minstens 33 procent van de kinderen onder de drie opvang garanderen.

Voor de verwezenlijking van de doelstellingen van Barcelona werd voor een open coördinatiemethode gekozen, maar elke lidstaat mocht zelf bepalen welke maatregelen hij wilde nemen om de gestelde doelen te halen. Nu moeten we dus constateren dat sommige lidstaten dat doel nog lang niet hebben bereikt, en daarom moeten de doelstellingen die we in 2002 zijn overeengekomen, worden herzien.

De huidige recessie toont aan dat verstoringen op de financiële markt merkbare negatieve neveneffecten op de reële economie hebben. De negatieve gevolgen voor de economische groei en werkgelegenheid zijn behoorlijk ernstig, en beïnvloeden nu de verwezenlijking van de doelstellingen van Lissabon in de lidstaten.

Nu de meeste lidstaten hun aandacht en hun financiële middelen richten op het bestrijden van de economische crisis, mogen de doelstellingen van Barcelona in dat kader niet worden vergeten, omdat het realiseren van de doelstellingen van Barcelona ons ook helpt de doelstellingen van Lissabon te halen.

De huidige situatie laat ook zien dat we dit doel in de lidstaten niet volledig kunnen bereiken als we alleen maar nieuwe termijnen voor de doelstellingen van Barcelona vaststellen. Op dit vlak hebben de lidstaten tevens verdere maatregelen van de EU nodig om het doel om in alle lidstaten voorzieningen voor kinderopvang te realiseren, een stap dichterbij te brengen.

18. Migrantenkinderen (debat)

De Voorzitter. – Aan de orde is de mondelinge vraag (O-0023/2009) van Jan Andersson, namens de Commissie werkgelegenheid en sociale zaken, aan de Commissie, over migrantenkinderen (B6-0014/2009).

Rovana Plumb, *ter vervanging van de auteur.* – (RO) Allereerst zou ik graag mijn collega's in de Commissie werkgelegenheid en sociale zaken en het PSE-secretariaat van de commissie willen bedanken voor het feit dat zij dit onderwerp betreffende migrantenkinderen onder de aandacht hebben gebracht en dat wij dit vandaag kunnen bespreken. Als we het over kinderen hebben, hebben we het over onze toekomst, over de toekomst van de Europese Unie.

De arbeidsmigratie neemt toe, niet alleen op wereldniveau, maar ook binnen de EU. Migratie biedt mooie ontwikkelingskansen maar zorgt ook voor grote uitdagingen, zowel in de ontwikkelde als in de minst ontwikkelde lidstaten van de Europese Unie. Enerzijds heeft migratie een positieve impact op de economie van de herkomstlanden van migrantenwerkers, want migratie kan de armoede verminderen en investeringen in personeel stimuleren, maar anderzijds hebben enkele lidstaten zich de afgelopen twee jaar ernstige zorgen gemaakt over de omstandigheden van migrantenkinderen die worden achtergelaten in hun land van herkomst terwijl hun ouders voor werk naar een ander land emigreren.

Hoewel er uitvoerige beleidsmaatregelen bestaan voor de verbetering van de leefomstandigheden en het onderwijs van migrantenkinderen die zijn meeverhuisd met hun in het buitenland werkende ouders, heeft het verschijnsel van kinderen die alleen achterblijven weinig aandacht gekregen. Ouders die naar het buitenland gaan om te werken is een maatschappelijk fenomeen met ingrijpende gevolgen voor de vitaliteit en functionaliteit van het gezin, alsook voor de maatschappij in haar geheel. Kinderen waarvan de ouders in het buitenland werken, behoren tot een kwetsbare groep die gevaar loopt.

Door de gecompliceerdheid van deze kwestie, van haar oorzaken en gevolgen, van haar dynamiek en de wijze waarop wettelijke regelingen effectief in de praktijk worden uitgevoerd, alsook door de gecompliceerdheid van de beroepspraktijken, zijn er allerlei uitdagingen ontstaan voor niet alleen de autoriteiten maar ook het maatschappelijke middenveld. Met betrekking tot deze kwestie hebben het maatschappelijke middenveld en de media in Roemenië studies gepresenteerd die aantonen dat er in Roemenië meer dan 350 000 kinderen zijn van wie de ouders in het buitenland werken, waaronder 126 000 waarvan beide ouders geëmigreerd zijn.

De nadelige gevolgen van het vertrek van de ouders worden bij kinderen hoofdzakelijk op psychisch niveau gevoeld. Depressieve gevoelens en weinig interesse voor school en buitenschoolse activiteiten kunnen rechtstreekse gevolgen zijn van de afwezigheid van hun ouders. Een rechtstreeks gevolg van de migratie van de ouders is het feit dat het kind ouderlijke liefde en de nodige zorg voor zijn of haar normale ontwikkeling moet ontberen.

In de gevallen waarin de ouders zijn geëmigreerd en de kinderen zijn achtergebleven en overgelaten aan de zorg van mensen die hun geen emotionele en educatieve steun kunnen bieden, kunnen deze beide omstandigheden op hun beurt een nadelige impact hebben op de gezondheid en de geestelijke ontwikkeling van de kinderen. Daarnaast kunnen kinderen hierdoor in gedrag vervallen dat atypisch en ongepast is voor hun leeftijd en worden blootgesteld aan andere vormen van exploitatie en misbruik.

Als moeder en als sociaaldemocraat, pleit ik voor respect voor de rechten van ieder kind, voor hun recht op gelijke kansen en voor de rol van de staat, alsook voor de investeringen die nodig zijn voor de opvoeding van toekomstige generaties. Het identificeren van de meest kwetsbare, buitengesloten of verwaarloosde kinderen moet de voornaamste focus zijn van elk onderzoek, zodat er voldoende ruimte ontstaat voor ondersteuning van de inspanningen van de autoriteiten om de rechten van het kind te waarborgen.

Commissaris Špidla, ik zou u oprecht willen bedanken voor uw geleverde bijdrage aan de uitzending van de videoboodschap die onderdeel was van de Europese conferentie die ik afgelopen november in Boekarest heb georganiseerd over deze kwestie van achtergelaten kinderen.

Rekening houdend met de gecompliceerdheid van deze kwestie, vooral in de huidige economische en sociale crisis die hoofdzakelijk kwetsbare groepen treft, waar kinderen ook toe behoren, zou ik u namens de Commissie werkgelegenheid en sociale zaken willen vragen of de Commissie voorstander is van het instellen van een onderzoek naar de ernst van de situatie en of de Commissie het thema migrantenkinderen alleen als een probleem beschouwt van de regering van het herkomstland of ook van de regeringen van de gastlanden die voordeel genieten van de aanwezigheid van migranten op de arbeidsmarkt.

Vladimír Špidla, *lid van de Commissie.* – (CS) Geachte Voorzitter, dames en heren, er doen zich in een groot aantal lidstaten allerlei verontrustende bewijzen voor van een relatief nieuwe trend, namelijk dat ouders naar het buitenland vertrekken om in een andere lidstaat te gaan werken - de zogeheten "mobiele arbeidskrachten" - waarbij ze hun kinderen thuis achterlaten en ze toevertrouwen aan de zorg van een familielid. In theorie

gaat het slechts om tijdelijke situaties, maar het lijkt erop dat ze in de praktijk steeds vaker een permanent karakter krijgen. De mate waarin gekozen wordt voor informele of juist meer formele regelingen met betrekking tot thuis achtergelaten kinderen hangt af van de verwachte duur van het verblijf in het buitenland. Na enige tijd echter eindigt een deel van de kinderen in kindertehuizen, omdat de familieleden de situatie om economische, relationele of andere praktische redenen niet meer aankunnen.

In lidstaten met een hoge emigratiegraad is dit, naar ons is gebleken, een frequent voorkomend fenomeen. Er is reeds het nodige onderzoek naar gedaan en ook is het onder de aandacht gekomen van de media. De Commissie heeft opdracht gegeven tot een reeks studies waarmee dit fenomeen grondig kan worden gedocumenteerd en op basis waarvan de nodige oplossingen kunnen worden geformuleerd, ook al valt de uitvoering van dergelijke oplossingen onder de bevoegdheid van de lidstaten. Er is momenteel nog onvoldoende cijfermateriaal voorhanden om de aard, de structuur en de belangrijkste verschijningsvormen van dit fenomeen goed te kunnen doorgronden, ook al zijn er, zoals ik reeds zei, voldoende verontrustende aanwijzingen voor. De strijd tegen de armoede en de sociale uitsluiting van kinderen is een belangrijke prioriteit van de open coördinatiemethode op sociaal-maatschappelijk vlak. De lidstaten dienen te zorgen voor meer en krachtigere preventie en zich op de meest kwetsbare gezinnen te richten. Dat betekent concreet dat projecten voor gezinsondersteuning en steun aan ouders van in moeilijkheden verkerende gezinnen versterkt dienen te worden om zo te voorkomen dat kinderen voortijdig van hun ouders gescheiden worden.

Een ander punt dat om een oplossing vraagt, betreft het feit dat dit fenomeen vaak gezien wordt als een negatief neveneffect van werknemersmobiliteit. De Commissie tracht in samenwerking met het EURES-netwerk doeltreffendere hulp op poten te zetten voor de mensen die rechtstreeks betrokken zijn bij de problematiek van door ouders thuis achtergelaten kinderen (mobiele arbeidskrachten) en biedt sollicitanten en hun gezinnen informatie over de levens- en arbeidsomstandigheden in andere EU-landen. Hiermee kunnen de negatieve gevolgen van dit fenomeen, die hier vandaag geheel terecht genoemd werden, wellicht enigszins worden verlicht.

Marie Panayotopoulos-Cassiotou, *namens de PPE-DE-Fractie*. – (EL) Mevrouw de Voorzitter, mijn fractie heeft actief deelgenomen aan de opstelling van deze resolutie en de tekst ervan verbeterd. Wij moeten namelijk voorkomen dat de schijnheiligheid met betrekking tot de uitbuiting van werknemers uit niet-communautaire landen teveel ruimte krijgt.

Wij weten dat communautaire burgers met kinderen kinderbijslag krijgen in welk land ze ook werken. Wij weten dat gezinshereniging mogelijk is in de landen die bilaterale betrekkingen hebben. Waarom doet dit verschijnsel, dat volgens commissaris niet meetbaar is, zich dan voor? Er zijn films, documentaires over Roemenië, Oekraïne en andere landen, die onlangs overal op de televisie, in heel de wereld, te zien waren. Ook hier in het Parlement is een dergelijke film vertoond en wij hebben kunnen zien wat voor een situatie dat is.

Daarom is het schijnheilig te zeggen dat er geen gegevens zijn. Het is schijnheilig te zeggen dat er geen gezin is en dat kinderen daarom in de steek worden gelaten. Er is wel degelijk een gezin, maar er zijn geen juiste bilaterale betrekkingen en overeenkomsten die aan de ouders tegemoet komen en aldus voorkomen dat hun kinderen in de steek worden gelaten. De Europese Unie geeft deze landen ook geen hulp om infrastructuur aan te leggen waarmee kinderen in een dergelijke situatie geholpen en gerehabiliteerd kunnen worden zonder dat zij hun levenlang met dezelfde wonden moeten rondlopen.

De voorlichting van de ouders die in onze landen aankomen en aan de slag gaan, is een zaak die ons inziens ook ons aangaat. Als een deel van het lichaam pijn lijdt, lijdt heel het lichaam pijn. Als medemensen en zeer zeker kinderen in onze buurlanden lijden, zullen ze later naar ons toe komen en ons bedreigen, en dan stoppen wij ze in onze gevangenissen.

Inger Segelström, *namens de PSE-Fractie*. – (SV) Mevrouw de voorzitter, commissaris Špidla, ik wil om te beginnen de commissaris bedanken voor zijn antwoord en de commissie voor haar initiatief. Het is de hoogste tijd dat deze kwestie in het Parlement wordt besproken. Met het Verdrag van Lissabon worden kindervraagstukken doelstellingen in de EU en krijgen zij een rechtsgrondslag. In afwachting van het Verdrag nam het Parlement een jaar geleden een strategie voor het kind aan.

Het is een schandaal dat men kinderen überhaupt alleen laat leven. Natuurlijk kan een moeder of vader gedwongen zijn om voor het werk te verhuizen of om te vluchten, maar wij, als leden van het Europees Parlement, zijn degenen die de verantwoordelijkheid moeten nemen als bijvoorbeeld regels moeten worden aangenomen waarmee wordt bepaald dat alleen de asielzoeker asiel krijgt en niet zijn gezin, want het zijn meestal mannen die vluchten en vrouwen en kinderen die thuis achterblijven. Of wanneer werkgevers

werkrachten importeren en niet vragen of er kinderen thuis zijn achtergebleven, van krommenaas gebaren of er zich niets van aantrekken. Daarom schaar ik mij volledig achter de eisen die de Sociaal-democratische Fractie in het Europees Parlement in deze kwestie heeft gesteld. Het is dringend tijd en noodzakelijk dat een effectbeoordeling wordt opgesteld. De Commissie moet handelen op basis van de studies die de commissaris zelf in opdracht heeft gegeven en moet dat snel doen.

Er moet betere informatie worden verzameld over de rechten van het kind en het naar school gaan. Wij moeten ook informatie verstrekken en ervoor zorgen dat kinderen die zich momenteel in die situatie bevinden, hulp krijgen. Wij moeten de betrokkenen en NGO's hierbij betrekken en wij moeten voorstellen doen. Ik ben ook van mening dat een relatief nieuwe groep van alleen reizende kindvluchtelingen ook in de door de commissaris beschreven activiteiten moet worden opgenomen. Kinderen moeten omringd door warmte en zorg opgroeien en zijn niet iets wat de markt mag sturen. Wij, politici, hebben een plicht en wij moeten ons ervan kwijten, dus geef ons mainstreaming van kinderaangelegenheden en geef ons beoordelingen van de effecten die dit enorme probleem op kinderen heeft. Anders moeten wij ons schamen jegens de volgende generatie.

Jean Lambert, *namens de Verts/ALE-Fractie*. – (EN) Mevrouw de Voorzitter, ik dank de commissaris voor zijn bereidheid om een onderzoek in te stellen en de informatie over het EURES-netwerk uit te breiden en meer informatie aan particulieren te verstrekken over familierecht en het recht op gezinshereniging. Een aantal collega's vroeg zich af waarom mensen de behoefte hebben in het buitenland op zoek te gaan naar werk. Het is van bijzonder groot belang dat er meer vooruitgang wordt geboekt bij de armoedebestrijding in de Europese Unie. We hopen op dat terrein snel vooruitgang te zien, onder andere met betrekking tot de kwestie van het minimuminkomen, zodat mensen een waardig leven kunnen leiden.

Maar we moeten ons er bewust van zijn dat veel van de ouders die verhuizen, dit doen vanuit de overtuiging dat ze handelen in het belang van hun kinderen en dat ze hun kinderen op die manier meer kansen kunnen geven. Vaak is het zelfs zo dat ze hun eigen carrière, het pad dat ze als het ware zelf hadden gekozen, opofferen om dit te bereiken. We moeten oppassen dat we in onze pogingen om de problemen van de kinderen op te lossen de ouders die verhuizen, niet demoniseren.

Alessandro Battilocchio (PSE). – (EN) Mevrouw de Voorzitter, de Europese Commissie moet zich over deze kwestie buigen. Zoals UNICEF en andere organisaties meermalen hebben onderstreept, raakt deze kwestie enorm veel kinderen over ter wereld en ook in Europa.

Een situatie waarin sociale en economische risico's worden verergerd doordat de ouders afwezig zijn en niet kunnen voldoen aan de behoefte aan zorg, bescherming en onderwijs van hun kinderen, leidt vaak tot een grotere kwetsbaarheid. De verantwoordelijkheid voor de ontwikkeling van het kind berust in de eerste plaats bij de ouders en ouders hebben er recht op om bij het vervullen van hun verantwoordelijkheden de noodzakelijke steun te krijgen van de gemeenschap en de plaatselijke autoriteiten, die zich helaas vaak onvoldoende inspannen om aan hun verplichtingen te voldoen. We verwachten dus concrete maatregelen van de Commissie op zo'n belangrijk terrein.

Flaviu Călin Rus (PPE-DE). – (RO) Volgens een onderzoek dat in Roemenië werd uitgevoerd door Unicef en de NGO *Social Alternatives*, waren er in 2008 bijna 350 000 kinderen met ten minste één in het buitenland werkzame ouder, terwijl van bijna 126 000 kinderen beide ouders in het buitenland werkten. Deze bevindingen zijn zorgelijk. Ik ben van mening dat deze situatie verbeterd kan worden door de volgende maatregelen te nemen:

1. De nationale regeringen van de herkomstlanden van de migranten en de regeringen van de landen die deze beroepsbevolking opnemen, zouden naast de Europese Commissie, een gemeenschappelijk programma moeten creëren waarmee migrantenwerkers toegang wordt verleend tot specifieke kinderopvangdiensten, school en onderwijs, alsook taalcursussen. Deze diensten zouden voor iedere migrantenwerker toegankelijk moeten zijn.

2. De Europese Commissie zou, samen met de regeringen van de landen waar de migranten werkzaam zijn, een strategie moeten ontwerpen om werkgelegenheidsinstanties bepaalde faciliteiten aan te bieden, zodat deze werknemers een pakket specifieke diensten kunnen aanbieden die migranten de gelegenheid geven om hun kinderen mee te nemen naar de landen waar ze werkzaam zijn.

Ik denk dat deze maatregelen bevorderlijk zouden zijn voor de harmonieuze ontwikkeling en groei van deze kinderen, aangezien ook zij de toekomst van Europa vertegenwoordigen.

Gabriela Crețu (PSE). – (RO) Ik zou graag één ding willen benadrukken. De beroepsbevolking waar we het over hebben komt uit de minder ontwikkelde landen en gaat naar de meer ontwikkelde landen van de Europese Unie.

De kans om toegang te krijgen tot de arbeidsmarkt van een ontwikkeld land wordt meestal als een groot voorrecht gezien en de grote geldbedragen die terug gaan naar de herkomstlanden worden in discussies altijd als argument naar voren gebracht. De hier uiteengezette feiten laten echter een heel ander beeld zien. De ontwikkelde landen genieten niet alleen van de voordelen die de lage arbeidskosten met zich meebrengen, maar externaliseren ook een deel van de bijkomende kosten. Deze kosten kunnen hoog oplopen en de gemeenschappen en de landen waar de arbeiders vandaan komen moeten daarvoor opdraaien.

In dit opzicht mogen het cohesiebeleid en het beleid van solidariteit tussen de lidstaten niet als een altruïstische daad van de rijken ten gunste van de armen worden opgevat. Deze beleidsvormen zijn een absolute must, omdat het hierbij gaat om wetgeving die ervoor zorgt dat de Europese Unie zich consequent houdt aan haar waarden en de liefde van haar burgers voor deze waarden in stand houdt.

Nicodim Bulzesc (PPE-DE). – (EN) Mevrouw de Voorzitter, in de context van dit debat wil ik van de gelegenheid gebruik maken om een ander aspect van de genoemde kwestie te benadrukken. Ik was onlangs schaduwrapporteur van de PPE-DE-Fractie voor het verslag over onderwijs aan migrantenkinderen. Dat verslag was gebaseerd op de mededeling van de Commissie over “Migratie en mobiliteit: uitdagingen en kansen voor Europese onderwijssystemen”.

Dat document zat goed in elkaar en bevatte een goede samenvatting van de problemen in verband met migratie en onderwijs. Eén aspect werd echter niet belicht: de situatie van duizenden Europese kinderen die worden achtergelaten door hun ouders, ouders die in een ander Europees land zijn gaan werken. Van deze kinderen, doorgaans aangeduid als “migratiewezens”, telt mijn land er bijna 350 000.

Ik heb over dit onderwerp al een schriftelijke vraag aan de Commissie gesteld, maar ik maak graag van de gelegenheid gebruik om die vraag opnieuw te stellen. Dus, commissaris, kunt u ons alstublieft vertellen of de Commissie vindt dat dit uitsluitend een aangelegenheid voor de nationale regeringen is, of dat er op dit terrein Europese maatregelen nodig zijn? Als dat laatste het geval is, welke maatregelen heeft de Commissie dan genomen of gaat ze dan nemen om die kinderen tijdens hun schooltijd te helpen?

Silvia-Adriana Țicău (PSE). – (RO) In Roemenië kennen we het volgende gezegde: een welopgevoede man heeft zijn “eerste zeven jaren thuis” doorgebracht. Jonge kinderen moeten samen met hun familie zijn, zodat ze van de directe supervisie en zorg van hun ouders kunnen genieten. Ouders die besluiten om tijdelijk in andere landen te gaan werken moeten worden gesteund in hun pogingen om hun gezin zo snel mogelijk te herenigen.

In veel lidstaten worden op scholen lessen aangeboden in de taal van het land van verblijf. Sterker nog, in sommige lidstaten hebben gezinnen die eerst illegaal waren, hun situatie legaal kunnen maken doordat ze kinderen hadden die op school waren ingeschreven, en hebben zelfs sociale woningen toegewezen gekregen.

Kinderen zijn het kostbaarste bezit van een maatschappij en het is onze plicht om ze van omstandigheden te voorzien die bevorderlijk zijn voor hun harmonieuze ontwikkeling. Formeel onderwijs, liefde en de integratie van kinderen in de maatschappij zijn essentiële voorwaarden waardoor sociaal Europa al haar burgers dezelfde kansen kan bieden.

Ik feliciteer mevrouw Plumb met dit initiatief. Het is een actueel onderwerp dat uitermate belangrijk is voor de toekomst. Gefeliciteerd.

Anna Záborská (PPE-DE). – (SK) Als werknemers emigreren, worden kinderen vaak het slachtoffer van de verbeterde financiële omstandigheden van het gezin. Tussen de Eerste en de Tweede Wereldoorlog zijn veel inwoners van de voormalige Republiek Tsjecho-Slowakije geëmigreerd, met name naar de Verenigde Staten. Deze migranten leefden in eigen land echter in extreme armoede. En zelfs als de kinderen tijdelijk door één ouder werden opgevoed, duurde dit nooit lang.

In de huidige consumptiemaatschappij, waarin familiebanden onder druk staan, is het aantal tragische gevallen aanzienlijk groter. Extreme armoede is vaak niet de reden dat ouders ervoor kiezen in het buitenland te gaan werken. Vaak komen één of beide ouders niet meer terug en laten ze de kinderen aan hun lot over, die in dat geval alleen maar kunnen hopen dat er familieleden zijn die voor hen willen zorgen.

Bij het formuleren van het beleid voor regionale ontwikkeling moeten we dit aspect in gedachten houden, en moeten we proberen regionale verschillen te elimineren, vooral in de nieuwe lidstaten.

Vladimír Špidla, lid van de Commissie. – (CS) Dames en heren, tijdens de discussie is mijns inziens duidelijk gebleken dat dit een belangrijk thema is dat onverwijld bij de horens gevat dient te worden, ongeacht de vraag of er voldoende gedegen informatie voorhanden is om nu reeds definitieve conclusies te kunnen trekken. Al hetgeen we nu weten is dusdanig ernstig van aard dat het onze taak is deze kwestie zo snel mogelijk aan te pakken. Ik heb reeds gezegd dat de Commissie enkele studies onder handen heeft, waarvan er een nog voor het einde van dit jaar wordt afgerond. Ook is het mijns inziens duidelijk dat, gezien het feit dat gezinsbeleid een bevoegdheid is van de lidstaten, het vooral hún taak is om dit onderwerp aan te pakken. Dat neemt niet weg dat er uiteraard ook nog een rol weggelegd is voor de Europese Unie, aangezien alle vraagstukken met betrekking tot migrerende arbeidskrachten tevens alles te maken hebben met de sociale verzekeringen van deze arbeidskrachten, alsook met de overdracht van sociale uitkeringen, en nog vele anderen zaken. Mijn antwoord op de vraag is dus dat dit vooral een aangelegenheid is van de lidstaten en dat er voor de Europese Unie een eigen en mijns inziens niet-verwaarloosbare rol is weggelegd.

De Voorzitter. – Er is een ontwerpresolutie⁽¹⁾ ingediend, overeenkomstig artikel 108, lid 5, van het Reglement.

Het debat is gesloten.

De stemming vindt donderdag 12 maart 2009 plaats.

19. Dreiging van sluiting van het bedrijf Qimonda in Duitsland en in Portugal en het verlies van duizenden arbeidsplaatsen in Europa (debat)

De Voorzitter. – Aan de orde is de verklaring van de Commissie: Dreiging van sluiting van het bedrijf Qimonda in Duitsland en in Portugal en het verlies van duizenden arbeidsplaatsen in Europa.

Vladimír Špidla, lid van de Commissie. – (CS) Mevrouw de Voorzitter, geachte afgevaardigden, de gevolgen van de financiële en economische crisis voor bedrijven en werknemers worden steeds tastbaarder. Er zijn weliswaar grote verschillen tussen de lidstaten, maar de werkgelegenheid in Europa gaat er over de hele linie op achteruit. In 2009 zou de algehele werkgelegenheid wel eens met 1,6 procent kunnen dalen - een verlies van 3,5 miljoen arbeidsplaatsen - en in 2010 zou de werkloosheid in de Europese Unie wel eens op 10 procent kunnen liggen. Er gaat geen dag voorbij of er is wel een bedrijf dat een herstructurering of verplaatsing van de productie aankondigt, hetgeen veelal gepaard gaat met een groot verlies aan arbeidsplaatsen. De aangekondigde sluiting van de Duitse en Portugese fabrieken van het bedrijf Qimonda is er helaas een van velen.

De Commissie is zich bewust van de mogelijke negatieve gevolgen van de herstructureringen op werknemers en hun gezinnen, alsook op de economische en sociale structuur van regio's. Ik wil er echter met klem op wijzen dat de Commissie niet bevoegd is om een besluit van een bedrijf teniet te doen of te doen uitstellen, en dat bedrijven niet verplicht zijn om de Commissie in te lichten over hun besluiten. Ik moet dan ook zeggen dat noch het management van Qimonda, noch werknemersvertegenwoordigers van het bedrijf contact heeft opgenomen met de Commissie.

Wat dit betreft zou de Commissie graag de aandacht willen vestigen op een aantal belangrijke punten. Op de eerste plaats is het noodzakelijk om eerder in te spelen op herstructureringen en om deze in goede banen te leiden door middel van een intensieve dialoog met werknemersvertegenwoordigers en andere betrokken partijen. Ik ben van mening dat de onlangs aangenomen richtlijn, of beter gezegd de gewijzigde richtlijn inzake Europese ondernemingsraden, een van de grote bijdragen van de EU hiertoe is. In dit verband is het des te belangrijker dat de desbetreffende bedrijven zich strikt houden aan de uit de richtlijnen van de Gemeenschap voortvloeiende verplichtingen met betrekking tot informatie en raadpleging van werknemers. Verder doet de Commissie een oproep aan het bedrijfsleven om zodanige maatregelen te treffen dat middels een flexibel arbeidsregime en met gebruikmaking van deeltijdwerkloosheid zoveel mogelijk werknemers hun baan behouden kunnen.

⁽¹⁾ Zie notulen.

De meeste lidstaten hebben doelgerichte maatregelen getroffen ter ondersteuning van de werkgelegenheid en ter beperking van de gevolgen van de crisis voor de burger. Deze maatregelen hebben betrekking op vier belangrijke gebieden: werknemers hun baan laten behouden, snelle terugkeer van werknemers tot het arbeidsproces, ondersteuning van de meest kwetsbare groepen door middel van inkomenssteun, verlenging van de periode waarover de werkloosheidsuitkeringen worden uitgekeerd, alsook verhoging van de kinderbijslag en versterking van de sociale bescherming en investering in de sociale en medische infrastructuur.

De Commissie heeft om de lidstaten te steunen bij de aanpak van de crisis en de maatschappelijke gevolgen ervan een aantal financiële instrumenten op Europees niveau versterkt. Het Europees Sociaal Fonds, dat jaarlijks 9 miljoen werknemers de helpende hand biedt, is vereenvoudigd, zodat er nu ook voorschotbetalingen voor projecten kunnen worden verricht ter hoogte van 1,8 miljard euro. Ik hoop dat het Europees Parlement en de Raad snel tot een akkoord zullen weten te komen in deze kwestie. Tevens ondersteunt de Commissie de lidstaten die het Europees Sociaal Fonds graag zouden willen herprogrammeren. Verder kunnen lidstaten ten behoeve van ontslagen werknemers verzoeken om steun uit het Europese fonds voor aanpassing aan de globalisering. In het Europees economisch herstelplan heeft de Commissie voorgesteld om de subsidiabiliteitscriteria uit te breiden, zodat de huidige economische crisis beter kan worden aangepakt. Ik hoop dat het Parlement en de Raad snel tot een compromis zullen weten te komen. De Commissie is bereid om samen met de Duitse en de Portugese instanties elk verzoek om steun uit de Europese fondsen tegen het licht te houden. Verder ondersteunt de Commissie de sociale dialoog op Europees niveau, want de sociale partners hebben de doorslaggevende rol bij de aanpak van deze crisis. Het is overigens de bedoeling dat de Europese sociale partners tijdens het tripartiete overleg van 19 maart met een gezamenlijke bijdrage komen.

De Commissie hecht er groot belang aan dat iedereen de schouders hieronder zet, want het is de enige manier om iets te doen aan de gevolgen van de crisis op de korte termijn en om te kunnen werken aan het toekomstig economisch herstel. Dat was dan ook het doel dat de Commissie voor ogen had toen zij in het kader van het Europees economisch herstelplan een Europees initiatief opstartte ter ondersteuning van de werkgelegenheid. Tevens heeft de Commissie op 4 maart een bijdrage voor de Europese Raad van 19 en 20 maart goedgekeurd, waarin zij zich onder meer richt op de behoeften en de mogelijke vormen van ondersteuning van door de crisis getroffen werknemers en kwetsbare deelnemers aan de arbeidsmarkt.

Verder is de Commissie ingenomen met het initiatief van het Tsjechisch voorzitterschap om in mei 2009 een topontmoeting te organiseren over werkgelegenheid en sociale vraagstukken. Het doel van deze bijeenkomst is om een balans op te maken van de situatie en om concrete maatregelen voor te stellen. Concreet zou de bijeenkomst een gemeenschappelijke benadering moeten opleveren voor het beperken van de sociale gevolgen van de crisis, een hernieuwde consensus moeten bewerkstelligen met de sociale partners en de betrokken partijen wat betreft de modernisering van het sociaal beleid, alsook concrete maatregelen moeten afspreken ter versnelling van het economisch herstel en ter overwinning van de crisis middels het wegnemen van structurele tekortkomingen op de arbeidsmarkt.

José Albino Silva Penada, namens de PPE-DE-Fractie. – (PT) De mogelijke sluiting van Qimonda heeft tot gevolg dat er bijna tweeduizend banen op de helling komen te staan in het noorden van Portugal, dat enkele jaren geleden nog tot de meest geïndustrialiseerde gebieden van Europa behoorde en tegenwoordig een van de armste regio's is.

Er zij op gewezen dat de industrie in Portugal gebaseerd was op traditionele sectoren waarin textiel een belangrijke plaats innam. Het probleem met Qimonda doet zich voor in een beslissende fase van het industriële omschakelingsproces, dat – zoals altijd – gepaard gaat met pijnlijke en geldverslindende herstructureringen. Als de sluiting doorgaat, zullen de gevolgen zich sterk doen gevoelen, niet alleen in de regio zelf maar ook in de rest van het land.

Ik weet dat het voortbestaan van Qimonda vooral afhankelijk is van de marktkrachten en de wil van de aandeelhouders. Gelet op het feit dat Qimonda een van de belangrijkste Portugese exportbedrijven is en een essentiële rol speelt in de omschakeling van de regionale economische structuur, is het anderzijds begrijpelijk dat wij niet kunnen aanvaarden dat de toekomst van deze onderneming enkel en alleen bepaald wordt door marktkrachten. Dit verklaart waarom de Portugese en Duitse overheden deze kwestie op het hoogste niveau hebben besproken, zeer recentelijk ook via de president van de Portugese Republiek en kanselier Merkel. Mijnheer Špidla, als de Portugese regering u nog niet heeft uitgenodigd om een bezoek te brengen aan de regio, die vanuit maatschappelijk oogpunt in een regelrechte noodsituatie verkeert, doe ik dat. Ik wil namelijk dat u de ernst van de situatie zelf komt vaststellen, mijnheer de commissaris, en dat u de huidige inspanningen steunt en alle instrumenten die de Europese Commissie tot haar beschikking heeft, inzet om te voorkomen dat het gebrek aan vertrouwen zich nog verder over de regio verspreidt.

Edite Estrela, *namens de PSE-Fractie.* – (PT) Het geval van Qimonda is typisch voor de wereldwijde financiële en economische crisis die wij thans doormaken. Het is een onderneming die gebruik maakt van geavanceerde technologieën, hooggekwalificeerde werknemers in dienst heeft en aan onderzoek doet. Qimonda voldoet aan de doelstellingen van de strategie van Lissabon. De Portugese regering heeft alles in het werk gesteld om een oplossing te vinden die deze onderneming weer levensvatbaar maakt, maar deze oplossing is tevens afhankelijk van de betrokkenheid van de Duitse federale regering en de regionale regeringen van Beieren en Saksen. De Portugese regering heeft reeds beslist om honderd miljoen euro beschikbaar te stellen. Zoals ik al zei, heeft zij alles gedaan wat in haar macht ligt, en zij zal dat ook blijven doen. De Duitse werknemers van Qimonda hebben dat overigens volmondig erkend tijdens het recente officiële bezoek van de president van de Portugese Republiek.

De Europese Commissie en de lidstaten hebben – terecht – maatregelen genomen om tal van banken te redden en bepaalde industrietakken te steunen, waaronder de auto-industrie. Waarom doen ze niet hetzelfde met Qimonda? Als deze onderneming aan haar lot wordt overgelaten, zullen de gevolgen niet te overzien zijn. Niet alleen zullen duizenden werknemers in Duitsland en Portugal hun baan verliezen, maar er zal nog veel meer verloren gaan, namelijk Europese intellectuele eigendom van onschatbare waarde en de communautaire steun die aan Qimonda is verleend. Vanuit strategisch oogpunt is het voor Europa van essentieel belang dat Qimonda in Duitsland en in Portugal blijft draaien. Daarom is het volkomen gerechtvaardigd om communautaire steun te verstrekken.

Mijnheer de commissaris, wij moeten coherent zijn, en om coherent te zijn moeten wij al het mogelijke doen om Qimonda te redden, want Qimonda is niet zomaar een bedrijf!

VOORZITTER: ALEJO VIDAL-QUADRAS

Ondervoorzitter

Ewa Tomaszewska, *namens de UEN-Fractie.* – (PL) Mijnheer de Voorzitter, het Duitse concern Qimonda, een van de grootste fabrikanten van geheugenchips, heeft zijn faillissement bekendgemaakt. De onderneming heeft het afgelopen jaar 325 miljoen euro aan subsidies ontvangen, maar dat was blijkbaar onvoldoende.

In 2007 had Qimonda nog 13 500 werknemers in dienst. Zij gingen er in december van vorig jaar mee akkoord om 10 tot 15 procent van hun salaris in te leveren, zij het op basis van de garantie dat het verschil in loon tegen april van dit jaar zou worden terugbetaald. In plaats daarvan hebben 500 werknemers van de ene op de andere dag hun baan verloren. Hun lonen zijn niet uitbetaald en deze werknemers hebben noch een vergoeding gekregen voor hun ongebruikte vakantiedagen, noch de ontslagvergoeding waarop zij recht hadden. In de loop van volgende maand verliezen opnieuw 500 personeelsleden hun baan. Nog eens 1 500 werknemers hangt mogelijk ontslag boven het hoofd.

Er zijn in onze landen nog veel meer van dit soort ondernemingen, bijvoorbeeld in Krośno en Stalowa Wola in Polen. Met het oog hierop verwachten wij van de Commissie dat zij met een coherent programma komt om in deze crisisperiode de werkgelegenheid te beschermen.

Elisabeth Schroedter, *namens de Verts/ALE-Fractie.* – (DE) Mijnheer de Voorzitter, mijnheer de commissaris, dames en heren, het bankroet van het bedrijf Qimonda is het gevolg van de enorme daling van de prijzen van verouderde DRAM-chips. Op het gebied van onderzoek naar energiebesparende chips ligt Qimonda in feite maanden voor op de concurrentie. Juist op dit gebied, in dit potentieel voor innovatie, zou moeten worden geïnvesteerd. Wij hopen dat de Commissie haar aandacht daarop richt.

Desalniettemin zou het kunnen betekenen dat niet alle arbeidsplaatsen behouden blijven. De commissaris merkte terecht op dat hiervoor het Europees fonds voor aanpassing aan de globalisering bestemd is. Bij Qimonda werken echter hooggekwalificeerde medewerkers, die door middel van een zorgvuldig geselecteerde, op maat gesneden omscholing een nieuwe baan in de hightechindustrie kunnen vinden. Dat hebben de medewerkers bewezen die zijn overgestapt naar de zonne-energiesector. Het voorbeeld van Qimonda laat zien dat het ook een verantwoordelijkheid van de Commissie is om ervoor te zorgen dat er omscholing plaatsvindt voor banen met een toekomst en dat niet alles over één kam wordt geschoren. Alleen doelgerichte investeringen, een ecologische herstructurering van de economie en een daarop toegesneden omscholing van personeel bieden mensen hoop en een reëel toekomstperspectief.

Gabriele Zimmer, *namens de GUE/NGL-Fractie.* – (DE) Mijnheer de Voorzitter, mijnheer de commissaris, het zal u zeker niet verbazen wanneer ik zeg dat ik niet tevreden ben over het antwoord dat u ons hebt gegeven, temeer daar wij al weken geleden contact hebben gezocht met tal van vertegenwoordigers van de

Commissie, met name met commissaris Verheugen, en om duidelijke antwoorden hebben gevraagd. U was dus beslist in de gelegenheid om vandaag een veel preciezer antwoord te geven en te zeggen hoe de Commissie zelf haar verantwoordelijkheid wil nemen.

Voor mij zijn er twee aspecten die ik in dit debat zou willen inbrengen. Ten eerste kan Qimonda ervoor zorgen dat de Europese Unie een belangrijke technologische stap voorwaarts doet op het gebied van de halfgeleider- en nanotechnologie. Ten tweede heeft Qimonda geen concurrenten in Europa, maar daarentegen wel in Azië. De concurrenten daar worden gesteund met subsidies tot 70 procent. Dat is een cruciaal verschil. Ten derde zal stopzetting van de productie bij Qimonda alleen al in een regio als Saksen leiden tot het verlies van de kern van een netwerk waarin zo'n 40 000 werknemers werkzaam zijn.

Wat verwachten werknemers, familieleden en mensen uit de betrokken regio's van de Unie? Zij verwachten in de eerste plaats een duidelijke en onmiddellijke toezegging dat de Commissie de huidige vestigingsplaatsen van de Europese industrie op het gebied van halfgeleider- en nanotechnologie wil behouden, dat ze de hightech-voorsprong niet wil verspelen en dat ze uitspraken doet over de toekomstige uitgaven voor onderzoek, met name voor het achtste kaderprogramma voor onderzoek.

In de tweede plaats verwachten we dat de Commissie, de Duitse regering en de regering van de deelstaat Saksen de oplossing zullen steunen die noodzakelijk is om stopzetting van de productie te voorkomen. Veel tijd is er niet meer. We hebben nog maar een paar dagen. Nu al verlaten mensen uit de top het bedrijf. Als er geen oplossing komt, zou dat betekenen dat de geavanceerde onderzoekstechnologie naar Azië verdwijnt of voor een appel en een ei wordt verkocht. Ik denk dat het belang van de Europese Unie daarmee niet is gediend.

Joel Hasse Ferreira (PSE). – (PT) Mijnheer de Voorzitter, mijnheer de commissaris, dames en heren, het ontstaan van de financiële en economische crisis heeft de moeilijkheden van Qimonda nog verergerd. De Portugese regering heeft alles gedaan wat zij passend en nuttig acht om een verbetering van de situatie in de hand te werken. Wij zouden willen dat ook de regering van Beieren dit probleem met het nodige verantwoordelijkheidsgevoel aanpakt. De instandhouding van de installaties in München is beslissend voor het voortbestaan van de eenheden in Vila do Conde en Dresden.

De Portugese minister van Economie en Innovatie, Manuel Pinho heeft in hoogsteigen persoon verklaard hoe belangrijk het is om de levensvatbaarheid van deze onderneming te waarborgen. Qimonda is van uitzonderlijk belang voor Portugal en ook voor Europa, aangezien de onderneming kan uitgroeien tot een wereldwijd concurrerend bedrijf.

Mijnheer de Voorzitter, Portugal blijft streven naar een oplossing waarmee de levensvatbaarheid van de onderneming gewaarborgd wordt. Wij hopen dat ook de Duitse regering – op zowel federaal als regionaal niveau – zich effectief zal inzetten om een oplossing voor dit probleem te vinden.

Zelf wil ik hier nogmaals uw aandacht vestigen op het strategische belang van dit soort industrie. Daarom moet alles in het werk worden gesteld om het voortbestaan van dergelijke ondernemingen op Europees grondgebied te garanderen. Ik hoop dat geen enkele nationale of regionale regering de vergissing zal begaan toe te staan dat deze onderneming in Europa haar deuren sluit en haar werknemers op straat zet.

Dames en heren, wij begrijpen dat de grote groepen uit de auto-industrie onze steun nodig hebben om herstructureringen te kunnen doorvoeren, maar deze steunmaatregelen mogen niet alle EU-fondsen en alle energie van de Europese Commissie opgebruiken.

Mijnheer de commissaris, om eventuele communicatieproblemen te voorkomen, verzoeken wij de heer Špidla, met wie wij ons nauw verbonden voelen vanwege de voortdurende samenwerking en politieke solidariteit, en de Commissievoorzitter, die nooit zal vergeten dat hij onze landgenoot is en die van een groot aantal werknemers van Qimonda, dat de Commissie zich ertoe verbindt om de onderneming te steunen.

Alvorens te eindigen moet ik nog onderstrepen dat president Cavaco Silva van Portugal onlangs in Duitsland heeft verklaard dat er nieuwe hoop is voor Qimonda. Zoals mijn collega's ook al deden, wil ik tevens uw aandacht vestigen op het belang van de specifieke economische sector waarin Qimonda actief is. Laten we daarom voor ogen houden dat de Portugese regering bereid is om Qimonda met alle nodige middelen te steunen met inachtneming van de economische dimensie van het land.

Dames en heren, laten we er mee voor zorgen dat Qimonda wordt gered. De tijd dringt!

Ilda Figueiredo (GUE/NGL). – (PT) Mijnheer de Voorzitter, mijnheer de commissaris, dames en heren, het is essentieel dat wij beseffen wat hier vandaag in dit belangrijke debat op het spel staat, namelijk de toekomst van een strategische industrietak als de nanotechnologie, alsmede onderzoeks- en ontwikkelingsactiviteiten in een sector die van wezenlijk belang is voor de toekomst van de informatiemaatschappij, en waarvan het Qimonda-complex in Duitsland, samen met zijn Portugese halfgeleiderfabriek, de centrale kern en het onderzoekscentrum uitmaakt. De Europese Unie mag niet langer toestaan dat haar industriële ondernemingen vernietigd worden, met name in strategische sectoren. Zij mag niet afhankelijk worden van de Verenigde Staten en de Aziatische landen, die steun toekennen aan hun bedrijven. Het is betreurenswaardig dat de heer Špidla zich hier in dit Parlement bijzonder ongevoelig heeft getoond voor het probleem van Qimonda als productiebedrijf.

Bij dit proces zijn vele banen betrokken: bijna tweeduizend in Vila do Conde, vijfduizend in Duitsland, meer dan vijfduizend wereldwijd, en duizenden werknemers die indirect zouden worden getroffen in toeleveringsbedrijven en in de onderzoeks- en ontwikkelingscentra van andere partners van Qimonda. Vanwege de mogelijke sluiting van Qimonda in Duitsland en het domino-effect dat deze situatie in Portugal zou teweegbrengen, staat een groot aantal onderzoeksactiviteiten op de helling. Het is onaanvaardbaar dat de Europese Commissie zich niet op dit probleem toelegt; zij zou deze kwestie toch tenminste in dezelfde termen moeten aanpakken als zij met betrekking tot de banksector heeft gedaan. Wij moeten in gedachten houden dat Vila do Conde in het noorden van Portugal ligt, de regio waar de werkloosheid het meeste is toegenomen, ten gevolge van enerzijds de sluiting van textiel- en kledingbedrijven en anderzijds de verplaatsing van multinationals die onder meer schoenen en kabels vervaardigden. Het is een gebied met ernstige maatschappelijke risico's, tenzij maatregelen worden genomen om de stijging van de werkloosheid een halt toe te roepen en de productie te waarborgen.

Kortom, het is essentieel dat alle nodige inspanningen worden gedaan en dat daarbij alle beschikbare instrumenten worden ingezet. Op de korte termijn moet gebruik worden gemaakt van staatssteun, communautaire financiële steun en kredietgaranties om het voortbestaan te waarborgen van een industrie die van strategisch belang is voor de economie van de Europese Unie. Op de middellange termijn moet deze industriële sector verder worden ontwikkeld en moeten er meer directe banen worden gecreëerd. Het zou goed zijn als de Europese Commissie en de regeringen van onze landen dit zouden begrijpen. Wij van onze kant zetten de strijd voort.

Colm Burke (PPE-DE). – (EN) Mijnheer de Voorzitter, het is prijzenswaardig dat prioriteit aan dit debat wordt gegeven. Het verlies van bedrijven zoals Qimonda moet, gezien hun omvang en belang als economisch fundament voor de regionale en zelfs nationale economie, serieus genomen worden door de beleidsmakers.

De ondergang of offshoring van deze bedrijven wordt vaak door mondialiserende krachten in de hand gewerkt. Mondialisering is normaal gesproken een positieve kracht, die de mondiale welvaart ten goede komt, maar kan - helaas - ook een verwoestende uitwerking op regionale economieën hebben wanneer grote bedrijven zich elders vestigen. Dit is gebeurd in mijn eigen regio in Zuid-Ierland, waar Dell heeft aangekondigd dat het 1 900 personeelsleden van zijn fabriek in Limerick naar huis gaat sturen. In Waterford gaat Waterford Wedgwood over niet al te lange tijd mogelijk sluiten en ook daar en in de daarvan afhankelijke bedrijfstak gaan dan misschien weer duizend banen verloren.

De beleidsmakers moeten dit serieus nemen. Daarom ben ik blij dat commissaris Špidla zijn uiterste best zal gaan doen om financiële middelen uit het Europees Fonds voor aanpassing aan de mondialisering en het Europees Sociaal Fonds hiervoor in te zetten. De 500 miljoen euro uit het Europees Fonds voor aanpassing aan de mondialisering kan enorme baten opleveren doordat werkloze werknemers de kans wordt geboden hun vaardigheden te verbeteren en te herscholen, en de ondernemers te worden die ons door deze recessie heen helpen.

De nationale regeringen zijn aan zet en moeten aanvragen indienen voor deze fondsen. Het is in dit verband misschien de moeite waard te streven naar 75 procent medefinanciering om zo de aanvragen te vergemakkelijken en snel en effectief herstel voor de getroffen werknemers op de werkvloer te bewerkstelligen.

José Ribeiro e Castro (PPE-DE). – (PT) Mevrouw de Voorzitter, mijnheer de commissaris, wij hebben het al jaren over de strategie van Lissabon, maar misschien is het in deze tijden niet gepast om daarover te spreken. Het lijkt echter geen twijfel dat wij een strategie nodig hebben, een strategie die een antwoord biedt op de moeilijkheden en de uitdagingen waarmee de huidige crisis ons confronteert. Wij verwachten dat de Commissie zich ook met deze kwestie inlaat. Het is essentieel dat de Commissie dit probleem niet uit de weg gaat. Integendeel, zij moet een manier vinden om samen met de regering van Portugal en de federale en regionale

regeringen van Duitsland gezamenlijke acties op te zetten. Wij mogen in geen geval uit het oog verliezen dat deze industrie, zoals hier al is gezegd, van belang is voor Europa vanwege haar kwaliteit en waarde, vanwege haar onderzoeksactiviteiten en vanwege de bijbehorende milieukwaliteit. Het is dan ook onontbeerlijk dat de Commissie dit probleem aanpakt. Ik onderschrijf de uitnodiging van mijn collega, de heer Peneda, en verzoek de heer Špidla en de Commissie een bezoek aan Portugal te brengen.

De Commissie moet beseffen dat de ogen van alle Europeanen thans op Europa gericht zijn. De burgers verwachten een antwoord van de Europese autoriteiten: zij hebben het nodig om de nabijheid van de Europese instellingen te voelen. De Europese burgers kunnen geen begrip opbrengen voor een Europa dat zijn handen in onschuld wast. Integendeel, zij willen een Europa dat voldoende lef heeft om de handen uit de mouwen te steken en dat bereid is om hun een handje te helpen met hun problemen.

Vladimír Špidla, lid van de Commissie. – (CS) Dames en heren, dit is een gewichtige kwestie die direct voortvloeit uit de algehele economische situatie. Het is u wellicht ook niet ontgaan dat de door de Commissie geformuleerde strategieën alles van doen hebben met industriebeleid. De Commissie is er namelijk van overtuigd dat de industriële sector als drager van geavanceerde technologieën altijd een belangrijk onderdeel zal uitmaken van onze economie. De huidige crisis heeft ontegenzeggelijk structurele kenmerken, reden waarom de Commissie tracht om in haar strategieën en basisdocumenten zowel de toekomstige groene economie te kenschetsen - de "green jobs" - alsook de enorme innovatie- en moderniseringsdruk. Zoals ik aan het begin reeds zei staat het eveneens als een paal boven water dat het bedrijfsbeleid geheel een zaak is van de bedrijven zelf en dat de Commissie geenszins van plan is om zich daar op enigerlei wijze in te mengen.

Dat neemt echter niet weg dat wanneer er herstructureringsmaatregelen worden getroffen, oftewel besluiten worden genomen met de nodige sociale en maatschappelijke gevolgen, er instrumenten en Europees beleid bestaan die we te allen tijde behoren in te zetten en ook inzetten zullen. Wat de twee oproepen aan mijn adres betreft, om me ter plaatse op de hoogte te stellen van de situatie, kan ik zeggen dat ik daar uiteraard toe bereid ben. Het is per slot van rekening toch niet meer dan logisch en ook een van mijn plichten om besluiten te nemen op basis van de reële mogelijkheden. Er werd reeds gerept over de mogelijke inzet van de Europese fondsen, alsook over besprekingen tussen de Portugese en de Duitse regering over deze kwestie. Hoe dan ook, ik kan u verzekeren dat de Commissie altijd doet wat in haar macht ligt en dat zij dat ook in dit geval zeker niet nalaten zal, evenmin als bij andere ongetwijfeld nog komende kwesties.

De Voorzitter. – Hiermee is dit debat beëindigd.

20. Meerjarig herstelplan voor blauwvintonijn in het oostelijke deel van de Atlantische Oceaan en de Middellandse Zee (debat)

De Voorzitter. – Aan de orde is het voorstel voor een verordening van de Raad betreffende een meerjarig herstelplan voor blauwvintonijn in het oostelijke deel van de Atlantische Oceaan en de Middellandse Zee [COM(2009)0093 - C6-0081/2009 - 2009/0029(CNS)] - Commissie visserij.

Philippe Morillon, voorzitter van de Commissie visserij. – (FR) Mijnheer de Voorzitter, mijnheer de commissaris, dames en heren, het besluit van het Parlement om het verzoek om urgentieverklaring van de Raad voor de behandeling van dit dossier in te willigen, was unaniem, zowel vorige week in de Commissie visserij, als vanmorgen hier in het Parlement.

Wij zijn ons er namelijk allemaal van bewust dat het noodzakelijk is dat de Europese Unie de beloften nakomt die in november 2008 in Marrakesh zijn gedaan door de bevoegde internationale commissie, de Internationale Commissie voor de instandhouding van tonijn in de Atlantische Oceaan (ICCAT). Concreet betekent dit dat wij gevolg moeten geven aan de door de ICCAT aangenomen aanbevelingen, teneinde het hardnekkige verschijnsel van de overbevissing van blauwvintonijn in het oostelijke deel van de Atlantische Oceaan en in de Middellandse Zee een halt toe te roepen, en het serieuze gevaar dat uit deze overbevissing voortvloeit voor de toekomst van de soort en die van de visserijsector zelf, het hoofd te bieden.

Twee van onze collega's van de Commissie visserij, mevrouw Fraga Estévez en de heer Romeva i Rueda, waren op de bijeenkomst in Marrakesh aanwezig en zullen zich hierover in het kader van dit debat uitspreken. Persoonlijk zou ik erop willen wijzen dat onze commissie veel belang hecht aan dit dossier. Daarbij gaat het om de belangrijkste aspecten van het gemeenschappelijke visserijbeleid: het beheer van de visbestanden, het beheer van de vloot, naleving van internationale, regionale en bilaterale overeenkomsten, technische maatregelen en, bovenal, controle, waar ik straks nog op terugkom. Dit kenmerkende dossier dient in onze ogen dan ook als test voor de geloofwaardigheid van dit gemeenschappelijke visserijbeleid.

Daarom was er natuurlijk geen sprake van dat dit nieuwe herstelplan zou worden ingevoerd zonder raadpleging van het Europees Parlement.

Ik ben dan ook blij dat de Commissie uiteindelijk heeft gekozen voor de vanuit juridisch en politiek oogpunt enige aanvaardbare weg voor de tenuitvoerlegging van de aanbevelingen van de ICCAT, namelijk die van een voorstel voor een verordening in de voorgeschreven vorm, op basis van artikel 37 van het Verdrag.

De opnemingsplicht in het Gemeenschapsrecht van verplichtingen die de Commissie namens de Europese Unie is aangegaan met regionale visserijorganisaties, is namelijk geen sinecure, en wij dringen erop aan dat deze opnemingsplicht altijd onder het democratisch toezicht van dit Parlement plaatsvindt.

Ik ben in wezen zeer tevreden met de diverse voorgestelde maatregelen, die weliswaar beperkingen opleveren voor onze operatoren maar tevens de mogelijkheid bieden om de uitdagingen het hoofd te bieden. Ik onderstreep dat de belangrijkste van deze maatregelen ongetwijfeld de controlemaatregelen zijn, want het is duidelijk dat geen enkel herstelplan effectief kan zijn zonder controle.

Ik wil u dus graag bedanken voor dit voorstel, mijnheer de commissaris, en ik hoop dat u zich bij de concrete tenuitvoerlegging van dit plan, als de Raad dit eenmaal heeft goedgekeurd, even vastberaden zult opstellen als u heeft gedaan bij het sluiten van een bevredigend akkoord binnen de ICCAT.

Joe Borg, lid van de Commissie. – (EN) Mijnheer de Voorzitter, ten eerste wil ik benadrukken dat de Commissie veel belang hecht aan de duurzaamheid van de blauwvintonijnbestanden en -visserij en ook aan de rol die het Europees Parlement in dit proces kan spelen.

In het kader van het herstelplan voor 2006 voor blauwvintonijn in het oostelijk deel van de Atlantische Oceaan en op basis van een evaluatie van de tenuitvoerlegging van het plan tijdens het visseizoen in 2006, 2007 en 2008 alsook in het licht van nieuw wetenschappelijk advies heeft de ICCAT besloten een nieuw herstelplan vast te stellen. Het Wetenschappelijk Comité van de ICCAT heeft duidelijk aangegeven dat het herstelplan voor 2006 onvoldoende was om het bestand te herstellen, en heeft opnieuw zijn bezorgdheid uitgesproken over de hoogte van de TAC en de te grote visserijinspanning.

Verder stelden de verdragsluitende partijen bij het ICCAT-verdrag vast dat bij de tenuitvoerlegging van het herstelplan voor 2006 dingen zijn misgegaan en daarom is besloten een nieuw plan vast te stellen. In dit plan wordt ingegaan op de bezorgdheid van het Wetenschappelijk Comité, met name door middel van een verlaging van de TAC en nieuwe maatregelen betreffende de vangst- en kweekcapaciteit.

Er moet ook worden opgemerkt dat het nieuwe herstelplan, op initiatief van de Europese Gemeenschap, voorziet in de verplichting om op ICCAT-niveau een jaarlijks visplan op te stellen. Dit is een effectief instrument om overbevissing te voorkomen, doordat de visserijvaartuigen van meer dan 24 meter die blauwvintonijn vangen, worden vermeld en individuele quota aan die vaartuigen worden toegewezen. Ik ben ervan overtuigd dat de opstelling van een jaarlijkse visplan een belangrijk instrument is dat ervoor kan zorgen dat de quota volledig worden nageleefd.

Het nieuwe herstelplan voorziet ook in een verbetering van het bestaande plan en in nieuwe controlemaatregelen, zodat iets kan worden gedaan aan de door de verdragsluitende partijen gemelde tekortkomingen, waarnaar Philippe Morillon verwees.

De belangrijkste maatregelen in het nieuwe herstelplan zijn een flinke verlaging van de TAC van 27 500 naar 22 000 ton in 2009 en een verdere verlaging naar 19 950 ton in 2010 en 18 500 ton in 2011. Het EG-quotum voor 2009 wordt dus verlaagd van 15 641 ton overeenkomstig het plan voor 2006 tot 12 406 ton. De visseizoenen worden voor alle jaren ingekort, met name voor ringzegenvaartuigen, die het leeuwendeel van deze visserij voor hun rekening nemen. De maatregelen om de vangst- en kweekcapaciteit te bevroren en te verlagen vormen een geheel nieuw en doorslaggevend onderdeel van het nieuwe plan. Het vlootoverschot wordt al sinds enige tijd gezien als een van de voornaamste oorzaken van overbevissing. Het wordt nu tijd om deze kwestie werkelijk aan te pakken en de Gemeenschap moet hier, net als de andere ICCAT-leden, een bijdrage aan leveren.

Een andere maatregel is de invoering van de visplannen die ik al noemde. Verder worden de afwijkingen van de minimummaat aangepast. Op de Atlantische Oceaan profiteren pelagische trawlers niet meer van afwijkingen, terwijl de afwijkingen die gelden voor de ambachtelijke kustvisserij, op één geval na, zijn geschrapt. Alleen met de hengel vissende vaartuigen maken nog gebruik van de oude afwijkingen. In de Middellandse Zee profiteert de ambachtelijke kustvisserij nu van een afwijking. De controlemaatregelen zijn

versterkt, met name in de vorm van gezamenlijke visacties, de vaststelling van een algeheel verbod op overlading op zee en de uitvoering van een regionaal waarnemersprogramma van de ICCAT.

Ter afsluiting: de situatie van de blauwvintonijn in het oostelijk deel van de Atlantische Oceaan wordt zeer ernstig geacht. Het overschrijden van quota en het gebrek aan naleving, met name wat betreft de verzameling en verstrekking van gegevens, ondermijnen het herstelproces. Maar ik ben ervan overtuigd dat onze afspraak om met spoed maatregelen te nemen die een einde moeten maken aan de overbevissing en die de strikte naleving van de ICCAT-maatregelen moeten garanderen, een omslag in de situatie te weeg kan brengen en de blauwvintonijnbestanden op een duurzaam niveau kan brengen.

We moeten ervoor zorgen dat situaties zoals die van vorig jaar zich in de toekomst niet opnieuw voordoen. Dit kan het beste worden bereikt door middel van een snelle aanneming door de Raad van het nieuwe herstelplan voor blauwvintonijn. We moeten iedere vertraging bij de aanneming van deze verordening derhalve zien te voorkomen, zeker als we de geloofwaardigheid van de Gemeenschap op internationaal niveau willen garanderen en het herstelproces van dit bestand willen bevorderen. Ik ben ervan overtuigd dat dit plan, als het volledig wordt nageleefd, een realistische kans biedt voor het geleidelijk herstel van de blauwvintonijn. Er moeten op communautair niveau dus onmiddellijk afdoende en effectieve maatregelen worden genomen.

De Commissie is vastbesloten na de aanneming van de verordening nauw samen te werken met de lidstaten en met de andere verdragsluitende partijen bij het ICCAT-verdrag om de volledige tenuitvoerlegging van het herstelplan te garanderen en te controleren.

Tot slot spreek ik mijn waardering uit voor de samenwerking met het Europees Parlement bij dit gevoelige onderwerp. Hieruit blijkt ons gedeelde belang en ons gedeelde streven naar volledige naleving van het communautaire visserijbeleid en onze internationale verplichtingen.

Carmen Fraga Estévez, *namens de PPE-DE-Fractie*. – (ES) Mijnheer de Voorzitter, mijn fractie heeft voor de urgentieverklaring voor het plan voor het herstel van de blauwvintonijn gestemd omdat de nieuwe maatregelen absoluut voor de aanvang van het nieuwe seizoen in april van kracht moeten zijn.

Maar ik wil er ook op wijzen dat geen enkel herstelplan de blauwvintonijn zal redden als de capaciteit van de vloten niet wordt beperkt, te beginnen met enkele communautaire vloten, waarvan we allemaal weten welke dat zijn en waar al jaren naar wordt gewezen, jaren waarin de lidstaten in kwestie hebben toegestaan dat het aantal schepen van hun vloten werd uitgebreid tot schandalige niveaus, terwijl de Commissie passief toekeek, waardoor we ons nu in deze bijna uitzichtloze situatie bevinden.

Toen het huidige herstelplan in 2007 werd aangenomen, heb ik een amendement ingediend, dat door de plenaire vergadering werd aangenomen en door de Commissie in de definitieve tekst werd opgenomen. Daarin werd de lidstaten gevraagd om visserijplannen in te dienen en daarin duidelijk tot uiting te brengen dat de capaciteit van hun vloot werd aangepast aan de hun toegewezen quota.

Desondanks moest het visseizoen in 2008 opnieuw voortijdig worden gesloten, nog eerder zelfs dan het jaar daarvoor, nadat was gebleken dat in slechts enkele weken tijd praktisch het hele quotum voor de Gemeenschap al was gevangen. Dat wil zeggen dat de situatie er alleen maar slechter op is geworden.

Artikel 5 van het nieuwe plan verplicht de lidstaten met overcapaciteit om voor 2010 ten minste 25 procent van die overcapaciteit te elimineren. Niet alleen lijkt me die reductie ongelooflijk vriendelijk, gelet op de excessen die we hebben gezien, maar ook maak ik me, als ik naar het verleden kijk, buitengewoon veel zorgen over het vermogen van de Commissie en de Internationale Commissie voor de instandhouding van de Atlantische tonijn (ICCAT) om naleving van die verplichting af te dwingen, gezien het duidelijke, meer dan bewezen gebrek aan politieke wil bij de betrokken lidstaten.

Daarom verzoek en vraag ik de commissaris om ons hier en nu de garantie te geven dat dit gebrek aan politieke wil niet overslaat naar de Commissie en dat de Commissie deze keer krachtige actie onderneemt die verder gaat dan het opnieuw voortijdig sluiten van het visseizoen dit voorjaar.

Rosa Miguélez Ramos, *namens de PSE-Fractie*. – (ES) Mijnheer de Voorzitter, de ontwerpverordening van de Raad tot vaststelling van een meerjarig herstelplan voor de blauwvintonijn in de oostelijke Atlantische Oceaan en de Middellandse Zee is de vertaling naar de praktijk toe van een bindend besluit dat door de Internationale Commissie voor de instandhouding van de Atlantische tonijn (ICCAT) op basis van consensus is aangenomen tijdens haar in november 2008 gehouden jaarvergadering.

Deze verordening – dat is al gezegd – moet voor het begin van het visseizoen in de maand april in werking zijn getreden, wat betekent dat de verplichte raadpleging van het Europees Parlement in deze vergadering moet plaatsvinden. Wij willen er graag aan bijdragen dat er zo snel mogelijk een politiek akkoord in de Raad wordt bereikt over deze kwestie, die wij van het allergrootste belang vinden en die onze volle aandacht verdient. Vandaar dat de Commissie visserij van het Europees Parlement zich unaniem heeft uitgesproken voor urgentverklaring.

De jaarlijkse visplannen, het beperken van het visseizoen, de versterking van het controlesysteem, de paaigebieden in de Middellandse Zee en de aanwezigheid van waarnemers van de ICCAT bij de visserij met ringzegens en in de tonijnkwekerijen zijn allemaal maatregelen die in de verordening zijn opgenomen en zijn bedoeld – en ik denk ze gaan werken – om ervoor te zorgen dat de beheersmaatregelen worden gerespecteerd en dat de traceerbaarheid in alle fasen is gegarandeerd.

Het is belangrijk om erop te wijzen dat elke verdragsluitende partij een visplan zal moeten indienen voor de vissersschepen en de netten waarmee in de oostelijke Atlantische Oceaan en de Middellandse Zee op blauwvistonijn wordt gevisd. In dat plan moet sprake zijn van onder meer de gegevens van de toegestane vissersschepen van langer dan 24 meter en van de maatregelen om overschrijding van het individuele quotum te voorkomen.

Een andere belangrijke maatregel is dat het visseizoen wordt beperkt, dat de periode waarin niet mag worden gevisd wordt verlengd voor vaartuigen die met de zegen, de beug, hengels, sleeplijnen of zwevende sleepnetten vissen, alsmede voor de recreatievisserij. Ook belangrijk zijn de aanpassingsplannen voor landen die een te grote vlootcapaciteit hebben en viskwekerijen die gericht zijn op het mesten van de blauwvistonijn.

Dames en heren, ik heb de afgelopen dagen heel veel over de tonijn gelezen en ik wil in de korte tijd die ik nog heb een aantal zaken aanstippen.

Behalve het feit dat er vrijwel geen beleid wordt gevoerd om de samenvallende belangen van de visserijnaties en de zeer aantrekkelijke markt tegen te gaan, dragen verschillende factoren van diverse aard bij aan de precaire situatie waarin de blauwvistonijn, een soort waarop tegenwoordig veel wordt gevisd, zich bevindt.

Zeker is dat de Europese Unie, of liever gezegd dat drie lidstaten (Frankrijk, Spanje en Italië), samen de helft van de wereldwijde vangst van de blauwvistonijn voor hun rekening nemen. Het is daarom van essentieel belang dat de Europese Unie in staat is de ICCAT statistieken te verstrekken die dezelfde kwaliteit hebben als de visserij of de visserijinspanningen, onder andere omdat deze statistieken onmisbaar zijn als we willen dat er onderzoek wordt gedaan om antwoorden te krijgen op de vragen die vandaag de dag door de biologie en de ecologie van de blauwvistonijn worden opgeworpen en die voor het wetenschappelijk onderzoek ware uitdagingen vormen.

Als we de blauwvistonijn in stand willen houden, moeten we deze soort beter leren kennen. Daarom is voor mij alles wat te maken heeft met gegevensverzameling en statistieken van bijzonder belang.

Raül Romeva i Rueda, namens de Verts/ALE-Fractie. – (ES) Mijnheer de Voorzitter, het is tijd om duidelijke taal te spreken. Ik denk dat dit geen herstelplan is, maar iets wat we een overlijdensakte zouden kunnen noemen.

Door het gebrek aan politieke verantwoordelijkheid bij sommige regeringen en bij de Commissie, plus een zekere mate van blindheid bij de sector zelf, zijn we in een situatie terechtgekomen waarin we ons niet meer hoeven af te vragen of de visbestanden zich nog zullen herstellen, maar alleen nog wanneer we geen tonijn meer in onze zeeën en oceanen zullen zien. En dan heb ik het niet over tien jaar, maar over maximaal vijf jaar.

Gezien deze situatie zou de Internationale Commissie voor de instandhouding van de Atlantische tonijn (ICCAT) eigenlijk de Internationale Commissie voor het inblikken van alle tonijn moeten heten.

De regeringen en de Commissie hebben niet geluisterd naar de aanbevelingen van wetenschappers, die keer op keer hebben gewaarschuwd voor een ineenstorting en hebben gewacht op een reactie vanuit de politiek, die nooit is gekomen. De consequentie van deze houding – daar hoeven we geen doekjes om te winden – is dat we weer een stap dichterbij de afgrond zijn gekomen.

Nu we op dit punt zijn aangekomen, vrees ik dat er nog maar weinig oplossingen beschikbaar zijn om de tonijn te redden, maar er is er nog een die we kunnen gebruiken: als we eraan werken dat de tonijn op de

CITES-lijst komt te staan, als bedreigde diersoort, wordt in elk geval de handel verboden en kunnen we op die manier het voortbestaan van de soort veiligstellen.

Iles Braghetto (PPE-DE). – (IT) Mijnheer de Voorzitter, mijnheer de commissaris, dames en heren, het verheugt me dat dit debat over maatregelen voor bescherming van de voorraden blauwvintonijn en de geleidelijke vermindering van de door de ICCAT vastgestelde vangstquota met urgentie wordt gevoerd.

De Europese Unie moet vasthouden aan haar belofte om steun te geven aan het in Marrakesh afgesproken herstelplan. Daarnaast moeten er controleacties komen van de lidstaten om illegale tonijnvisserij te beletten, die met name in het Middellandse Zee wordt bedreven en waar ook recente journalistieke onderzoeken, al dan niet op televisie, van getuigen. De Europese Unie moet eveneens bij de bevoegde instanties het thema aan de orde stellen van de oneerlijke concurrentie door de landen van de zuidelijke oever van de Middellandse Zee.

De ontwerpverordening bevat de volgende pluspunten: de keuze om de visserijcapaciteit af te stellen op het toegewezen quotum, de toezegging om op gezette tijden informatie te verschaffen over de uitvoering van de respectievelijke jaarlijkse visserijplannen, het internationale programma van wederzijdse inspectie om de doelmatigheid van het herstelplan te garanderen en een regeling voor de sport- en recreatievisserij. Dit plan, waarmee een belangrijke visserijtak gereguleerd wordt, is dus ambitieuzer dan het vorige beleid, en ook rigoureuzer.

Ioannis Gklavakis (PPE-DE). – (EL) Mijnheer de Voorzitter, het voorstel voor een verordening van de Raad betreffende een meerjarig herstelplan voor blauwvintonijn in het oostelijke deel van de Atlantische Oceaan en de Middellandse Zee, dat wij vanavond wegens urgentieverklaring behandelen, voorziet in een verlaging van de TAC tot 2011, vangstbeperkingen in bepaalde gebieden en perioden, een nieuwe minimummaat, restrictieve maatregelen voor recreatieve en sportvisserij, vermindering van de vangst- en kweekcapaciteit, versterkte controlemaatregelen en de uitvoering van de ICCAT-regeling inzake gezamenlijke internationale inspectie om de doeltreffendheid van het herstelplan te waarborgen.

Ik ga akkoord met de geest van de verordening, daar de blauwvintonijnbestanden door overbevissing op een gevaarlijk laag niveau terecht zijn gekomen. Wij mogen ook niet vergeten dat de Commissie in de afgelopen twee jaar in allerijl, dat wil zeggen nog voor het einde van het visseizoen, een verbod op de tonijnvangst heeft moeten afkondigen, omdat zij in bepaalde lidstaten overbevissing met zelfs 200 procent had vastgesteld. Op die manier werden degenen die legaal visten aanzienlijk geschaad, want ook zij waren gedwongen om de tonijnvangst stop te zetten.

Toch zijn er twee dingen in de nieuwe verordening waar ik vraagtekens bij moet zetten:

Ten eerste is het tijdsbestek dat de lidstaten wordt gegeven om hun visinspanningen aan te passen heel beperkt. In de ICCAT-aanbeveling stond het jaar 2010 als toepassingsjaar, maar in de verordening staat 2009, dit jaar dus! Dat tijdsbestek is wel heel erg klein en ik vrees dat daardoor problemen zullen ontstaan.

Ten tweede brengt het versterkt controleprogramma kostenverhoging met zich mee en die kosten komen voor rekening van de lidstaten. Misschien kan een communautaire bijdrage hieraan overwogen worden.

Sebastiano Sanzarello (PPE-DE). – (IT) Mijnheer de Voorzitter, mijnheer de commissaris, dames en heren, zoals blijkt uit wat tot nu toe is gezegd, is het plan van de ICCAT nog niet volledig ten uitvoer gebracht. Dit betekent dat het plan voor regulering van de tonijnvisserijmethoden, die onderling sterk uiteenlopen, variërend van de vangst met ringzegen tot de traditionele tonijnvangst met vaste netten, nog verder aangescherpt moet worden voordat het volledig kan worden toegepast. We moeten een onderscheid maken tussen een willekeurige visvangst en de traditionele tonijnvangst met vaste netten. Willekeurige vangst gebeurt met ringzegen, en dat wordt allemaal nog verergerd doordat de vissers hun plafond doorbreken, dus hun vangstquota overschrijden. Daar is overigens onvoldoende controle op, zoals sommigen al hebben opgemerkt. Met vaste netten is het per definitie onmogelijk op zoek te gaan naar de prooi: het visseizoen voor vaste netten telt 50 à 60 effectieve dagen.

De ICCAT moet bij het uitvaardigen van nieuwe voorschriften rekening houden met deze diversiteit van het visserijstelsel. Eveneens moet er rekening mee worden gehouden dat de tonijnvangst met vaste netten inmiddels is uitgegroeid tot een culturele en historische activiteit. Het milieu wordt er niet door aangetast en het biedt duizenden mensen werk. Ik geloof ook dat deze vorm van visserij beschermd moet worden door de UNESCO, niet alleen vanwege het economisch belang en de werkgelegenheid die het biedt, maar ook vanwege de culturele waarde ervan. Ik ben eveneens de mening toegedaan dat de ICCAT extra

controlesystemen in zijn programma's moet inbouwen. Het is namelijk onaanvaardbaar dat de tonijnen lukraak onderschept wordt voordat ze de Middellandse Zee binnenzwemmen. Het mag niet mogelijk zijn dat er binnen de Middellandse Zee zomaar op los gevestigd wordt, alleen maar vanwege de hoge handelswaarde van blauwvintonijn. Ter afsluiting wil ik zeggen dat het volgens mij de moeite loont diplomatieke stappen te ondernemen om te trachten de visserij in de Middellandse Zee te beperken tot die landen die daaraan grenzen, met een verbod voor alle anderen. De landen van de Middellandse Zee hebben er namelijk belang bij de visbestanden te beschermen, want de toekomst van de visserij is hun gezamenlijke zorg.

Joe Borg, *lid van de Commissie*. – (EN) Mijnheer de Voorzitter, om te beginnen dank ik de Parlementsleden voor hun commentaar en voor de punten die in dit debat naar voren zijn gebracht, evenals voor het feit dat ze het verzoek om urgentieverklaring hebben ingewilligd. Zoals ik aan het begin al zei moeten de in Marrakesh overeengekomen maatregelen zo spoedig mogelijk worden omgezet opdat ze vanaf het begin van het visseizoen kunnen worden toegepast.

Dit jaar zal duidelijk blijken of we in staat zijn ons in te zetten voor de duurzaamheid van deze inheemse visbestanden. Ik kan niet genoeg benadrukken hoe belangrijk het voor alle verdragsluitende partijen, en niet in de laatste plaats voor onze eigen vissers, is de overeengekomen maatregelen na te leven. Alleen op deze manier bieden we de visbestanden de kans te overleven. Als we het nieuwe herstelplan niet naleven, zal dat ernstige gevolgen hebben en leiden tot en het einde van de bestanden.

Wat betreft het punt dat mevrouw Fraga Estévez naar voren bracht, ben ik het er roerend mee eens dat we, om het herstelplan te doen welslagen, onze capaciteit zullen moeten verminderen, met name de capaciteit van de ringzegenvloot, die de blauwvintonijnbestanden het meest onder druk zet. Ik verwijs in dit verband naar het feit dat we vorig jaar naar aanleiding van de brandstofcrisis een herstructureringspakket overeengekomen zijn, en we moedigen lidstaten aan van dit herstructureringspakket gebruik te maken om een vermindering van de vloot, met name van de ringzegenvloot, tot stand te brengen. Er klinken bemoedigende berichten over één bepaalde lidstaat, Frankrijk, die bepaalde vissers aanmoedigt hun vaartuigen buiten bedrijf te stellen om zo een vermindering van de capaciteit tot stand te brengen.

Dat zouden andere lidstaten ook moeten doen. Vooral Italië, dat een groot vlootoverschot heeft. Daarom voeren we momenteel besprekingen met de Italiaanse autoriteiten om te bekijken of zij in dit opzicht op zeer korte termijn iets kunnen doen.

Ik moet wel onderstrepen dat we vorig jaar het visseizoen vroeg hebben gesloten om te voorkomen dat we door een lidstaat of een groep van lidstaten onder druk zouden worden gezet. We sloten het visseizoen vroeg, namelijk meteen op het moment waarop het totale communautaire quotum, volgens onze eigen berekeningen, opgebruikt was. Dit jaar zijn we bereid, deels in verband met de jaarlijkse visplannen die op aandringen van de Gemeenschap in Marrakesh zijn overeengekomen, het visseizoen voor bepaalde lidstaten vroeg te sluiten. Als de vloot van een bepaalde lidstaat zijn quotum overschrijdt, zullen we niet aarzelen het visseizoen voor die lidstaat te sluiten. Op die manier heeft alleen de vloot van die lidstaat te lijden onder de gevolgen van de overschrijding en niet de vloot van de hele Gemeenschap. Ik hoop dat dit voldoende is om onze maatregelen in de loop van het visseizoen nog verder te kunnen bijstellen.

Als we dit nieuwe herstelplan laten mislukken, zullen we de komende jaren voor de ernstige consequentie komen te staan dat het visseizoen helemaal niet wordt geopend. Ik hoop dat we dit plan kunnen laten slagen.

Derhalve ben ik het helaas niet eens met de opmerking van de heer Romeva i Rueda dat het herstelplan een overlijdensverklaring is. Ik denk dat het herstelplan, indien behoorlijk tot uitvoering gebracht, ons een realistische en redelijke kans biedt op herstel van de visbestanden. Dat we het serieus menen, blijkt wel uit het feit dat we de quota in 2009 hebben verlaagd van 15 641 ton naar 12 406 ton, uit wat we hier vandaag bespreken, uit het besluit dat de Raad later deze maand hopelijk neemt en uit het feit dat we het in november in Marrakesh vastgestelde herstelplan met ingang van dit visseizoen gaan uitvoeren. Misbruik van de vismogelijkheden die in Marrakesh zijn afgesproken, zullen we niet toestaan.

We hebben niet gewacht op de normale tenuitvoerlegging van de overeenkomst van Marrakesh, want dat zou te laat in het visseizoen voor blauwvintonijn zijn geweest. We hebben besloten alle parameters van het Marrakesh-plan vanaf het begin in te voeren.

Ik hoop dat deze parameters behoorlijk zullen worden nageleefd zodat we deze inheemse visbestanden samen kunnen herstellen. Gebeurt dat evenwel niet, dan zullen we volgend jaar een andere taal moeten spreken.

De Voorzitter. – Het debat is gesloten.

De stemming vindt donderdag 12 maart 2009 om 12.00 uur plaats.

21. Agenda van de volgende vergadering: zie notulen

22. Sluiting van de vergadering

(De vergadering wordt om 23.20 uur gesloten)